

شهرحی المنتخبین المنتخبین

الم المراد المرا

شەرحى

العضيل المراب ال

نووسینی د. صالح الفوزان

ومرگیرانی عبدالسلام فاتح عبدالرحمن

۲۰۲۳ز

٢٧٧٢

طا ٤٤0

کتیْبخانہی ریْکار

ناونیشان : همولێر - فلکهی شێخ محمود -بالهخانهی سمید بهاء الدین - نهوّمی خوارموه ژ.م ۷۷۷ ۵۷۵۰

ناسناموی کتیب

ناوى پهرتووك: شهرحى العقيدة الواسطية لشيخ الإسلام ابن تيمية.

نووسيني: د. صالح الفوزان

وهرگيراني : عبدالسلام فاتح عبدالرحمن

نه خشه سازی بهرگ: إخلاص دیزاین

تيراژ: ۱۰۰۰ دانه.

سايز: ۲٤*۱۷

لاپەرە: ٠٠٠ لاپەرە

نۆرە و سالى چاپ : يەكەم، ١٤٤٤ كۆچى - ٢٠٢٣ مىلادى.

له به ریوه به رایه تی گشتیی کتیبخانه گشتییه کان ژماره « ۹۰۰ » ی سالی « ۲۰۲۳ » ی پی دراوه.

پیشهکی وهرگیر

إِنَّ الْحَمْدَ للهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالْنَا، مَنْ يَهْدِه اللهُ فَلاَ مُضلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضْلِلْ فَلاَ هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلهَ إِلاَّ اللهُ وَحُدَهُ لا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.أَمَّا بَعْدُ:

یه کینک له گهوره ترین هو کاره کان که ئیمان به هیز ده کات و ده هینینت، بریتیه له ناسینی ناوه جوانه کانی خودا که له قورئان و سوننه تدا ها تووه و، حه زکردنه له تیگهیشتن له ماناکانیان و خودا پهرستیه له پیگای ئه و ناو و سیفاتانه وه و، لهم پیگهیه وه ، واته: (پیگای ناو و سیافه ته کانی خوداوه) ناسینی خوای پهروه ردگار ئاسانتر ده بیت و مروف باشتر و چاکتر ده توانیت پهروه ردگاری بناسیت.

ئەمە جگە لەوەى ناسىنى ناو و سىفاتەكانى خودا يەكىكە لە ئەسل و بنەماكانى باوەڕ؛ چونكە ناسىن و زانىنيان ھەروەك زانايان دەلىنى: ھەرسى جۆرەكەى يەكتاپەرستى (التوحيد) لەخۆ دەگرىت:

١- خوا بهيهك دانان له بهديهينه رايه تي و په روه ردگاريه تيدا (توحيد الربوبية).

٢- خوا بهيهك دانان له پهرستراويتيدا (توحيد الألوهية).

٣- خوا به يهك دانان له ناو و سيفه ته كاندا (توحيد الأسماء والصفات).

ئەوجا پلەو مەرتەبەي ناوە جوانەكانى خودا بەسىي رىڭا دەبىت:

ژماردنی لهفز و چهندیه تیه کهی و، تیگهیشتن لهمانا و مهبهسته کانیان و، داوا کردن لهخودا پییان، واته: بهناو و سیفاته کانی خودا له خودا بیارییته وه.

پاشان وه ک لای ههموان ئاشکرایه که چهندان رهوتی ئیسلامیی و تاقم و گروپ له موسولمانان له بواری عهقیده دا توشی پنخلیسکان و لادان بوون، بهتایبه تی دوای دروست بوونی خهواریج و موعته زیله له لایه ک، ههروه ها مورجیئه و جههمی و

ئهشاعیره و چهدانی تر لهلایه کی تر، و هاتنه کایه یی ههندی باس و خواس لهبابه تی عهقیده دا، له وانه مشت و مر له سهر ئه وه ی ئایه قورئان دروستکراو (مخلوق) ه یان نا و ه ئایه خودا له سهر عهرشه یاخود نا ؟ وه ئایه خودا (جل جلاله) له پۆژی دوایی دا ده ینریّت یاخود نا ؟! ..هتد. ههروه ها لهبواری پیناسه ی ئیماندا تووشی کیشه بوون، که ئایه ئیمان ته نها به پراست دانانی دلّه یاخود پیّوسته داننان به زمان و به کردار ئه نجامدانیشی له گهلّ بیّت؟، وه یاخود ته نها داننانی دلّ و زمانه و گهر کرده وه شنه نهبیت ئاسییه ؟ ههروه ها له ناو و سیفه ته کانی خواشدا تووشی کیشمه کیش و مشتوم پی زوّر بوون، به شیّوه که همیانبوو ههمو و سیفه ته کانی نه فی ده کرد و هه شیان بو و سیفاته کانی غیسیات ده کرد به لام سیفاته کانی خودای ده چواند به سیفاتی دروستکراوه کان. هتد، له م نیّوه نده تاقمیّک له سهر هه قه که مانه وه که نه وانیش نه هلی سونه و جه ماعه بوون، که دواتر به ته فسیلی له م کتیبه دا ئه م باسانه پروون ده بیّده و قسمی پیّویستی له باره وه ده کریّت؛ برّیه پیّویست ناکات له م پیشه کیه دا بچینه ناو قسمی پیّویستی له باره وه ده کریّت؛ برّیه پیّویست ناکات له م پیشه کیه دا بچینه ناو ته فاسلی با به ته که وه .

لهلایه کی تریشه وه له کوردستانی خوّماندا ئیستا تاقمیّک له ئه شعه ریبه کان له هه و لی خوّ کوّکردنه وه دان و هه و لی شیّواندنی عهقیده ی ئه هلی سوننه ت و جه ماعه ده ده ن و به چه ندان ریّگا ده یانه و یّت عهقیده لار و ویّره که یان لای شویّنکه و توانیان و خه لکی که م عیلم شیرین بکه ن له کاتیّکدا عهقیده که یان بونیاد نه نراوه له سه رکیتاب و سوننه به لکو پشتی به ستووه به کوّمه له به لگهیه کی (عهقلی) موجه ره د که بنه ماکه ی شوبهاندنی خوایه به دروست کراوه کان (مخلوقات) و ، کاتی ته ماشای کتیبه سه ره کییه که یان ده که یت که (عقید قالی نه هلی که لامه!.

که واته باوه پردار پیویسته هه و له کانی خوّی بخاته گه پر بو ناسینی خودا به ناو و سیفاته کانی، هه روه ها بو ناسینی ئه و زانست و کرداره ئیمانییانه ی که بانگه وازی بوّده کات.

جا لهبهر ئهو هۆكارانهى كەلەسەرەوە ئاماۋەم پيدا و چەندان هۆكاى تر خويندن و شارەزا بوون له عەقيده و بابەتى ناو و سيفاتەكانى خودا بەتايبەت زۆر گرنگە بۆ موسولمان.

پاشان لهسوانگهی ئهوهوه که باسه سهرهکییهکانی کتیبی: (العقیدة الواسطیة) زیاتر روونکردنهوهی ریباز و ریرهوی ئههلی سوننهو جهماعهیه لهبارهی ناو و سیفاتهکانی خوداوه (جل جلاله) ههرچهند لهگه نیشیدا کومه نه باسینکی تری عهقیده پیشی وروژاندووه، ههروهها لهبهرئهوهی ئهم کتیبه یهکیکه لهو کتیبه عهقیده پیانهی که زانایان گرنگیه کی ئیجگار زوریان پیداوه، بهشهر کردن و شیته ن کردنهوهی بابهتهکانی، بویه به باشم زانی یه کیك لهشهرحه کانی وهرگیرمه سهر زمانی کوردی، به ئومیدی ئهوه ی له کاتی خویدنی ئهم کتیبه دا به ده رس سوودی لیوه ربگیردریت.

شایه نی باسه له وه رگیرانی نهم کتیبه دا زور هه و لمداوه ته رجه مه ی له فزی ره چاو بکه م له به رحه ساسی بابه ته که و ترسناکی لادان له مانا هه قیقیه که ی بویه زور جار له گه ل مانا کوردیه که ی و شه عه ره بیکه شم داناوه و ، بو ته فسیری ئایه ته کانیش پشتم به (ته فسیری رامان) به ستووه بی چونکه به راستی نه وه نده ی ته ماشام کردبیت له بابه تی عه قیده و ناو و سیفاته کانی خودادا له سه رعه قیده ی نه هلی سونه چووه ، بویه زور جار بو زیاتر به رچاو روونی له به شی خواراوه و په راویزی لاپه ره کاندا (هامش) روونکردنه و می زیاترم لی نه قل کردووه .

داواکارم خوای پهروهردگار ئهم ههوڵه بچووکهم لی قهبوڵ بفهرمێت و بیکاته تێشوویهک بۆ قیامهت و دوا ڕۆژ نهک پهنا بهخودا ببێته بهڵگه وحوججه بهسهرمهوه!.

لهکوتاییدا ههر راستی و دروستیهك ههبی لهوهرگیرانی ئهم کتیبهدا ئهوا لهخوداوهیه و فهزلی خودایه و، ههر کهم و کورتیهکیش ههبینت ئهوا لهمنهوهیه و داوا لهخودا دهکهم به گهورهیی خوی بمبووریت.

ماوه تهوه بلّیم: کتیبی "العقیدة الواسطیّة"، لهبهرگرنگییهکهی چهندان جار و لهلایهن چهندان زاناوه شهرح کراوه، لهوانه:

- ١- "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ محمد العثيمين.
- ٢- "الأسئلة الأصولية على العقيدة الواسطية" و"الكواشف الجلية شرح العقيدة الواسطية" للشيخ عبدالعزيز السلمان.
 - ٣- "شرح العقيدة الواسطية من كلام شيخ الإسلام ابن تيمية" لخالد المصلح.
 - ٤- "التنبيهات السنيَّة على العقيدة الواسطية" للشيخ عبدالعزيز الرشيد.
 - ٥- "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ خليل هراس.
 - ٦- "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ صالح الفوزان وهو شرح للمعهد العلمي.
- ٧- "التنبيهات اللطيفة على ما احتوت عليه العقيدة الواسطية من المباحث المنيفة" للشيخ عبدالرحمن السعدي .
 - ٨- "شرح الواسطية" للشيخ صالح آل الشيخ.
 - ٩- "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ يوسف الغفيص.
 - ١ "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ عبدالرحمن بن ناصر البراك.
 - ١١- "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ عبدالعزيز بن عبدالله الراجحي.
 - ١٢- "شرح العقيدة الواسطية" للشيخ عبدالله بن محمد الغنيمان.
 - وچەندانى ترىش.

وهرگیّپر باوکی سناء ژاڵهیی (عبدالسلام فاتح عبدالرحمن) ۱ موحه پهم / ۱۶۶۵ کوچی ۲۱ حوزهیران/ ۲۰۲۳ زاینی

ناساندنى شيخى ئيسلام ئيبن تهيمييه

ئىبن تەيمىيە^(١)

ناویّکی ناشیرنکراو بهترس نیشاندراو.. ئه و زانایه یی نهیاره کانی که متر نین له هه واداره کانی، خوّی هه رزوو در کی به و درایه تیه کرد که له به رامبه ری ده کری، سه باره ته به وان ده لیّن: سنگم فراوانه به رامبه رهمو و ئه وانه ی نهیاری منن، با سنووری خواش بشکینن ده رهم به ته کفیر و ته فسیقکردنم، یان در و کردن به ده ممه وه، یان ده مارگیری نه فامانه بکه ن له در م، به لام من سنووری خواله ئاستیاندا نابه زیّنم، به لکو کوّنتروّلی ئه و گفتو و کارانه ئه که م که ئه نجامی ئه ده م، به ته رازووی دادگه ری ده یییوم و واشیان لیده که م شوینی قورئان و سوننه ت بکه ون.

ناوی تهواوی(تهقیه ددین ئهبو عهبباس ئه حمه دی کوری عهبدولسه لامی کوری عهبدولسه لامی کوری عهبدولله لامی کوری عهبدوللا)یه، ناسراوه به ئیبن تهیمییه، ئهو نازناوه شی له (تهیمییه)ی داپیره یهوه (دایکی باوکی) وهرگرتووه، که ناوی تهیمییه بووه. له خیزانیکی روشنبیر و زانستدوست له ۲۲ی کانوونی دووه می ۱۲۲۳ م له شاری حهرران -ده که ویته باکووری کوردستان-چاوی به دونیا هه لهیناوه، له سالی ۱۳۲۸ م له دیمه شق کوچی دوایی کردووه.

⁽۱) کاتی که ویستم ژیننامهی شینخی ئیسلام بنووسم له کاتی گه رانم چه ند نوسراوی کم (به زمانی کوردی) به رچاوکه و ته باره ی ژیاننامه که یه وه؛ بریه به خوّمم گوت پیویست ناکات منیش بچم دوو باره ژیاننامه که ی له عه رهبیه وه رگیرمه سهر زمانی کوردی، جایه کید له و نووسراوانه ثه م نووسراوه یه که له سایتی (زادی رینمان) بلاو کراوه ته و و له لایه ن به ریزید به ناوی : (شیروان عبدالرحمن) ثاماده کراوه و ، نووسه رله نووسینی ژیننامه ی شیخ ئیسلام دا ئیبدا عینکی جوانی کردووه و زوّر به تیر و ته سه لی باسی له ژیاننامه که ی کردووه و له نووسینه که یدا سوودی له ۱۸ سه رچاوه بینیووه . منیش وه ک خوّی (جگه له هه ندی ده ستکاری که م) دایده نیم به هیوای ثه وه بینیته وانه و په ند بو خوی نه را ده فرگرانی ریبازی هه ق و شوینه که و توانی زانایان شه رعزان به کردار . (وه رگیر) .

کاتهکانی مندانی و میردمندانیی

ئیبن تهیمییه له تهمهنی حهوت سالییهوه دهستیکردووه به خویندنی ئاین و زمانی عهرهبی و بیرکاری، ههر له تهمهنی میردمندالیدا قورئانی لهبهرکردوه. لای زیاتر له ۲۰۰ شاره زا و ماموستای ئیسلامی وانهی ئاینی خویندووه و زانیاری و ئهزموونی لیوه بهدهستون. له تهمهنی میردمندالیدا شاره زاییه کی باشی ههبووه له بواره کانی تهفسیر، فهرمووده، شهرعزانی (فقه) و زمانی عهرهبیدا. به گویرهی ههندیک سهرچاوه ی ئیسلامی، جگه له زمانی عهرهبی؛ شاره زای زمانه کانی عیبری، لاتینی و تورکی بووه و له نووسین و نامه کانیدا ئه و زمانانه دهرکه و تون.

تا داگيركردني شارهكه لهلايهن مهغولهكانهوه له سالي ٦٧١ ك ههر له حهرران ژباوه، باشان لهگهل باوکی روویان کردوته دیمهشق و لهوی نیشته جیبوون، ههر لهويش خەرىكى خويندن و وەرگرتنى زانست و مەعرىفە و بىروبۆچوونى ئاينى بووه لای باوکی و زانا ئاینیه کانی تر ، ههر له سهره تای تهمه نیه وه به زانا و بیرتیژی و بیریار و ئازایهتی ناوی دهرکردبوو لای ماموّستایانی، شارهزاییهکهی له ئایینی ئیسلام و لق و يۆپەكانى ئەو ئايىنە و وردەكارىيەكانىدا، بە رادەپەك بووە؛ كە لە تەمەنى ١٧ سالىيەوە فه توایداوه و له بواری ئایینی ئیسلامدا نوسیویه تی و کتیبی بلاوکردوه ته وه. له تهمه نی ۲۱ سالیدا بووهته ماموّستای ئایینی و وانهی ئیسلامیی ووتووهتهوه و، بووهته شیخ و سەرمەشقى ئەو خويندنگە ئايينيەي كە پيشتر باوكى وانەي تيادا دەگوتەوە. ماوه یه کیش له قوتابخانه ی حدنبه لی وانه ی ووتووه تهوه. له تهمه نی ۳۰ سالیدا و له رۆژى ١٠ي سەفەرى ٦٩١ي كۆچىدا وەك وانەبێژى تەفسىرى قورئان لە مزگەوتىي ئەمەوى دەستبەكاربووە و، سالانىكى زۆر لەوى وانەي ووتووەتەوە و فېرخوازان روویان له مزگهوت و خویندنگهکهی کردووه و وانهی ئایینیان له لای خویندووه، ههروهها به هیچ شیوهیهک بهبی زانیاری لهبارهی هیچ شتیک نهدواوه، لهگهل ئەوەشدا لە زۆرپەي ئەو زانستانەي كە قسەي تىدا كردووه گەيشتۆتە ئەوپەرى ترۆپكى تیگهیشتن و قولبوونهوه تیدا و، دهربارهی زوربهشیان قسهی کردووه و نوسینی

بلاوکردۆتەو،، وەکو: شەرعزانى(فقە) و فەلسەفە و لۆژىک(منطق) و فەلەک، لەم بوارانەدا ۳۷ بەرگ لەکتىبەکانى بەجىنماون.

رۆشنېيريى ئيبن تەيمىيە و رېبازەكەي لە توپژينەومدا :

ميروو نوسان لهسهر ئهوه يهكدهنگن كه ئيبن تهيمييه شارهزاييهكي بهرفراواني له زانسته شهرعی و ئاوهزییه کاندا به شیوه یه کی یه کسان هه بووه. ئیمامی زههه بی لهبارهیهوه دهڵێت: (له زیرهکیدا ههڵدهگیرسا و زوّر گوێی له فهرمووده دهگرت و زیاتر له دووسهد ماموستای ههبووه و له شارهزایی تهفسیردا گهیشتبووه نهو پهر و له لهبهرکردنی فهرمووده و پیاوانی فهرمووده گیرهوه و راستی فهرموودهدا کهسی پیی نه ده گهیشت، له وه رگرتنی فیقه و مهزهه به کانی هاوه لان و شوینکه و توان (تابعین) دا ويرای چوار مهزههبه کهش هاوتای نهبوو، شارهزایشی له دهسته و تاقمه کان و ئوسووڵ و کهلام ههبووه، من هاووێنهي ئهو بهدي ناکهم، سهبارهت به ژياننامه و میژووش بهراستی جیی سهرسورمان بوو، لهبارهی جیهاد و پیشرهویشهوه له سنووری وەسفدا نەمابوو. جا ئەگەر باسى تەفسىر بكرايە ئەو ھەلگرى ئالاكەي بوو، ئەگەرىش فهرمو و دوناسان ئاماده بو ونايه ئه و دودوا و ئه وان لهسه ر ئه ژنو و و كو فيرخواز له خزمەتىيدا دادەنىشتن و گوێيان بۆ دەگرت، ئەگەر ناوى ئەھلى كەلام بھاتايە ئەو وەكو تاكه كەس بوو كە دەبوايە بۆي بگەرابانەوە، ئەگەر ئىبن سىنا فەيلەسوفەكانى يىش بخستایه و بهرزی رابگرتنایه ئهو بهرهه نستی دهکرد و نهینی و عهیبه کانیانی ئاشکرا دەكرد). پى دەچى لەو دەربرينانەي بەرونى رۆشنبيرى ئىبن تەيمىيە و ئاستى شارهزابوونی له فهرمووده دا نیشان بدهن وتهکهی زهههیی بیت لهبارهیهوه: (فەرمودەيەك كە ئىبن تەپمىيە نەيزانيېنت ئەوە فەرموودە نىيە). ئەمەش بەلگەي ئەوەيە بيداربو ونيكي بهرفراواني له فهرمووده و شارهزايي به ههموو كتيبهكاني فهرمووده ههبووه. به نسبهت روشنبیری و لایهنی فهلسهفیشی، تا ئاستیکی زور ناروون و نادیاره، چونکه گرنگترین ئەو کتیبانەی کە تیاپدا رەخنە و بەرھەلستکاری لە رووی فەلسەفەدا نىشان داون دواتر بلاونەكراونەتەو، يان لەگەڵ ئەو كتێبانەدا كە كاتى خۆى لەنێوچوون ئەوانىش فەوتاون.

ئهوه ی رو شنبیری ئیبنو تهیمییه جیاده کاتهوه ئهوه یه که رو شنبیریکی قولی ئیسلامی بووه به پلهی یه کهم، ئه و تیایدا به ته واوی شوین به رنامه ی ئه هلی سوننه ت و جه ماعه ت که وتووه، به تایبه ت ریبازی پیشه وا ئه حمه دی کوری حه نبه ل و گهوره زانایانی حه نبه لی، ئه گهر چی ئه و رای له ههر چوار مه زهه به که وه رده گرت و، قسه ی له گهوره فه رمووده ناسانی وه ک بو خاری و شافیعی و ته به ری و ئه بو شهیخی ئه سفه هانی و لاله کائی و ئه بونه صری سه جزی و ئیبن خوزه یمه و داره می و ئیبن قوته یبه و ئه بوبه کر ئه سره م و خه لال و ئه بوعوسمانی صابونی و ئه بو ئیسماعیلی قوته یبه و ئه بوبه کر ئه سره م و خه لال و ئه بوعوسمانی صابونی و ئه شعه ری و باقه لانی و که سانی تر وه رده گرت؛ که جه ختیان له پالپشتی مه زهه بی ئه هلی سونه ت و جه ماعه ت ده کرد، ئه و له کتیبی (الرد علی المنطقیین) دا دان به وه داده نیت که بی به رالدقائق) ی باقه لانی، که ئه شعه ریه که بی به ربه ربه ربه ربه ربه ربه دور ده شیعه ی دوازده ئیمامی) وه رگرتووه.

ئيبن تەيمىيە و زانكۆكانى ئەورويا:

ههروهها لهم سالانهی کوتایشدا، زوریک له زانکوکانی ئهوروپا کهوتنه لیکولینهوه لهسهر بهرههمهکانی ئهم کهله زانا کورده، لهوانه:

- ١- زانكۆى(ئۆكسفۆرد).
- ۲- زانكۆي(نوتينگهام).
- ٣- زانكۆى(جۆرج تاون).
 - ٤ زانكۆى(ئەنديانا).
 - ٥- زانكۆي(كورنيل).

٦- زانكۆي(ئەستنافورد).

به دهیان کۆپ و سیمینار دهربارهی ئهم پیاوه مهزنه ئهنجام درا، چهندین بلاو کراوه و چهند کتیبیّکی لهسهر نوسرا، زوّرجار ناویان دهبرد به(ئهو پیاوه مهزنهی که ئوممه ته کهی لیّی بی تاگان!).

د. هنری لاوست کتیبینکی لهسهر بلاوکردهوه بهناوی(نظریات إبن تیمیة فی الاجتماع والسیاسة) که تیایدا ده لیّت: ئهم پیاوه به جوّریّک مهزن بوو، که نه ک تهنها ئوممه تی ئیسلامی، به لکو ته واوی به شهرییه تی قهرزداری خوّی کردووه، ده شلیّت: ئیبن تهیمییه له کتیبی (السیاسة الشرعیة)دا، ده ستوریّکی ته واوی بو حوکم رانییه کی دروست نوسیوه، که لهسهرده می (قلاون)دا ئهم کتیبه وه ک ده ستوری ههمو و پادشاکانی ئه و سهرده مه مامه له ی له گه ل ده کرا، به جوّریّک که به حهرفیّک لیّیان لانه ده دا.

د.کوج جلن ده لَیْت: ئیبن ته یمییه ئه وکه سه یه، که پیش هه موو که سی نه قدی مه نتقی ئه رستوی کرد، که دواتر ئه و مه نتقه زیانی زوری به ئه وروپا گهیاند و هه موو بوچوونه کانی ئیبن ته یمییه له سه ری راست ده رچوو.

د. جوهن هوفر ده لَیْت: ئیبن تهیمییه ئهو پیاوه بوو، که دژی ههموو خورافیات و زیاده رهوی ئایینه کان و هستایه و ه، له و پیناوه شدا باجی زوّری دا.

ههروهها له زانكۆى ئۆكسفۆردىشدا(ئىبن تەيمىيە)ى وەك ھەڵوەشىنەرەوەى مەنتقى ئەرستۆ ناساند.

ههروهها لهکتیبیکدا بهناوی(إبن تیمیه وعصره) که لهساڵی ۲۰۱۰ له زانکوّی ئۆکسفوّرد دا چاپکراوه، دهڵیت: ئیبن تهیمییه وهک یهکهم سهرچاوه دهزانم بوّ بهرپهرچدانهوهی فهلسهفه بهتالهکان.

ئەمانەى خوارەوەش ناوى ھەندىكى ترن لەو زانكۆيانەى ئەورووپا دەربارەى شىخى ئىسلام (ئىبن تەيمىيە) لىكۆلىنەوەيان كردووە:

۱- زانکۆي (جۆرج تاون) .

- ۲- زانکۆي (ئەندبانا).
- ٣- زانكۆي (كورنيل) .
- ٤- زانكۆي(نوتنگهام) .
- ٥- زانكۆي (ستانفۆرد).

نازناوو يلهى شيخى ئيسلام(شيخ الاسلام):

به هنری نه و شاره زاییه ی له نایینی ئیسلامدا ههیبووه و پابه ندیی ریبازی سوننه ت و جه ماعه ت بووه و، زوربه ی کاته کانی ژیانی بو لیکولینه وه ه نایینی ئیسلام ته رخانکردووه، زوریک له و که سایه تیبه نایینیانه ی هاوسه رده می بوون و چه ندینی تریش که دوای نه و پهیدابوون، نازناوی "شیخی ئیسلام" یان به ناوبراو به خشیوه و تا ئیستاش، له نیوه ندی ئیسلامیدا ئیبنو ته یمییه به "شیخ الإسلام" ده ناسریت و ناوبانگی بلاوبووه ته وه، له هه موو دید و بوچونه کانیشیدا پشتی به ده قه کانی قورئان و فه رموده ی پیخه مبه رایس به ستووه، زانایانی تریش هه ن که به شیخی ئیسلام ناو ده برین، به لام نه گه ر به ته نها و ترا شیخی ئیسلام (شیخ الاسلام)؛ بیگومان مه به ستوی نیبن ته یمیه یه.

ئیبن تهیمییه بهههموو توانایه کی زانستی و دهروونی و تهنانه ت جهستهیش له پوووی ته تاره کاندا وهستایه وه، ئه و له دیمه شق له گه ل جیکیری سولتان ئه فره مدا وه ستاو موسلمانانی هانده دا تا در به ته تاره کان چهسپاوو سه قامگیربن و جیهاد بکه ن، له کاتیک دا زور به ی زانایان و گهوره پیاوانی ده و له ته اله شاره که پرایانده کرد له ترسی داگیرکاری و کوشتاری مه غوله کان. ههروه کو سولتان غازانی ته تار له به رخرایی هه لویستی له گه ل موسلماناندا که و ته به رتوو په بوونی ئیبن تهیمییه له پروویدا، له گه ل ئه وه ی تو پروه بوونه مه ترسی له سه رژیانی ئیبن تهیمییه هه بوو، کاتیک که بینی مه ترسی ته تاره کان زیاد یکردووه، له سوریاوه گه پرایه وه بو به چه ند ده ربرین یکی توند سولتان ناسر و پیاوانی سولتانی هاندا تا له گه ل ته تاره کاندا

بجهنگن، پاشان خویشی لهجهنگی (مهرج سهفهر) دا به شداریکرد و له نیو سه ربازاندا به ریکه و ت و هانیده دان، جه ختی لیده کردنه وه که ته وان شیاوی ته وه ن سه رکه و تنی خوا به دیبه ینن و جیها دی له پیناو بکه ن -تائه و کاته ی له گوی پایه لی خوای گهوره دا دلسو زی بن و فه رمانبه رداری بن.

د.موحهمهد ئهبو زههره ده لیّت: میر وونوسان به ئیبن تهیمییهیان گوتووه: (حه پرانی) ئهوه شده ده بسه لمینیت که کورده، کوردیش میلله تیکی خاوه نهیممه ت و ئازایه تی زوربوون له و سهرده مهدا، ئهم سیفاتانه شده له ودا به ئاشکرا به دیده کرا، چونکه کورده کان له سهده کانی شه شهم و حهوته می کوچیدا پولیکی باشیان گیرا له به رگریکردن و پرووبه پرووبونه وه ی دری داگیرکه ران، له به ره نگاری هیرشه کانی خاچیه رسته کان و مه غوله کان گورزی باشیان لیوه شاندن و بیئو میدیان کردن له داگیر کردنی و لاتی موسول مانان.

دانراومكانى ئيبن تەيمىيە:

ههرچهنده کاریکی نهستهمه بتوانین به ژماره ریژهی دهستنووسهکانی دیاریبکهین، نهوهش لهبهر نادیاری بهرههمهکانی و زوری نوسینهکانی، بویه کهسیکی وه ک شیخ ئیبن رهجهب ده لیّت: نوسراوه کانی له وه به ناوبانگترن باسبکریّن، له وه ناسراوترن نکو لیّان لیبکریّت، شار و و لاتان پرن له کتیبی نه و، نه وه نده زورن له ژماره نایه ن. به لام نه وه ی له سهرچاوه کان ناماژه ی پیکراوه زیاتر له چوار هه زار ده ستنووسی هه بووه، نه وه ی نیستا ماون و بلاون بریتین له سیسه د به رگ، نه وه شی ده ستنووسه بریتین له هه زار ده ستنووس، ده لیّن هیچ شاریکی جینه هی شتووه تا نوسینیکی دوای خوی بو به جینه هی شتین.

قوتابیه پهروهردمکراو و پیگهیشتوومکانی:

هەروەک ئىبن حەجەر دەفەرموويىت: بەس بىت بۇ ئىبن تەيمىيە كە قوتابىيەكى وەكو (ئىبنولقەيىم)ى پىگەياندووە.

ماموّستا کریّکاریش ده فهرموویّت: ئیبنولقه بیم یه کیّکه له چوار قوتابیی ئیبن تهیمییه؛ که زانستی ئهویان له گه ل زوهد و خواناسییه که یدا هه لگرتووه، ئهوانی تر (ئیمامی زههه بی و ئیبن که سیر و خاتو و بنتوعه بیاش) بوون.

هەندىك لە قوتابىيەكانى:

- ١- زههه بي (محمد بن احمد بن عثمان الذهبي الشافعي) .
- ٢- ئيبنولقهييمي جهوزي(محمد بن أبي بكر بن أيوب الحنبلي) .
 - ٣- ئيبن عهبدولهادي (محمد بن أحمد بن عبدالهادي) .
- ٤- ئيبن موفليح (محمد بن مفلح بن محمد المقدسي الحنبلي).
 - ٥- ئيبن كهسير (إسماعيل بن عمر بن كثير الشافعي) .
 - ٦- بهرزالي (علم الدين القاسم بن محمد البرزالي) .
- ۷- واستی (أحمد بن إبراهیم بن عبدالرحمن الواسطی) ئیبن تهیمییه ناوی نابوو (جونهیدی سهردهم).

چهندان قوتابی تریش، وه ک: ئیبن سهیدولناس و میززی و بهزار و ئیبنولوهردی... هند.

دادگاییکردن و زیندانیکردنی:

ههر لهگه ل دهرکهوتنی ناو و ناوبانگی له ناوچه که و کاریگهری زوّری بهسهر خه لکییهوه و بیستنی چهند فه توا و کوششیکی جیاواز لهوانهی پیشوو، ئهوه بووه هوی ئهوهی ههندی له شهرعناسان و زانایان رقی لیهه لْبگرن و بیزاری دهرببرن له ئاستیدا، بوّیه کهوتنه دژایه تیکردن و شکاتکردن و تومه تبارکردنی به چهند تومه تیکی بینه ما.

له سالِّي ۲۹۸ک ههندي له زانايان -که نهياري ئيبن تهيمييه بوون- بريارياندا بیدهنه دادگا. دوایی زانایهک بهناوی(ئیمامهدین) بریاریدا خوّی بچی بوّ لای، تا له نزیکهوه له گه لمی دانیشیت و لهو بارهیهوه قسهی له گه ل بکا. که چوو بو لای، دوو به دوو دانیشتن و کهوتنه گفتووگۆ و پرسیار و وه لام سهبارهت بهو مهسه لانهی ئهو دەيوروژينني، بەلام دەركەوت ھىچ لەو تۆمەتانە راستنين كە دەربارەي دەگوترى، گوتى: ئيبن تەيمىيە لە ھىچ كام لەم فەتوايانەدا لە قورئان و سوننەت لاى نەداوە، به لام نه یارانی به وه نه وهستان و ههر سوور بوون لهسهر دادگاییکردنی. ئه وهبوو له سالٰی ۷۰۵ک درا به دادگا لهسهر رهخنهکانی که له دژی بیروباوهری ئیبنوعهرهبی و حلول و ئاوێتەبوون گرتبووى، داوەرەكان كەوتنە گفتووگۆ لەگەلىدا، ئىبنتەيمىيەش وهٔ لامی ههموو ئهو تۆمەتانەی دايەوه كه بەرەوروويان كردبوويەوه. ياشان گووتى: بیروباوه ری من له گه ل قورئان و سوننهت و ئیجماعی ئوممه تدایه، من جگه لهوه هیچیترم نهگهیاندووه . پاشان تهحهددای ههر کهسیکی کرد تا سی سالی داهاتوو مۆلەتى پىدەدەم كە بتوانى بىسەلمىنىي كە قسەيەكم كردووه، تىكگىرە و درە لەگەل ھەر قسه یه که سی سه ده ی یه که می ئیسلام باسکرابی، ئاماده شم به شیمان بیمه وه لیی. ئیتر بهو شیّوهیه دادگای دووهم و سیّیهمیشی بهسهرکهوتوویی تیّیهراند، پیّیانی سهلماند که بیروباوهرهکهی سهلامهته و له ریچکه و ریبازی پیشینی ئوممهت لاينهداوه.

دادگاییکردنی له میسر:

لهدوای ئهوه ی ئیبن تهیمییه شامی به جیّهیّشت و به ره و میسر که و ته ری ، له ۲۲ ی ره مه زانی سالّی ۷۰۵ گهیشته قاهیره ، له و کاته دا فه توایه کی ئیبن تهیمییه بلاوبو و بوویه و ، که وایکرد نه یاره کانی له میسر بکه و نه فاندانی قازی دادوه ر تا بانگهیّشتی دادگای بکه ن ، عه للامه نویری ده گیریّته و و ده لیّت: له گه ل شه مسه دینی که نانی له خویّندنگه ی ناصرییه پیّکه و ه بووین ، له و کاته دا قوتابیه که ناوی

عەبدوررەحمان عینوسی هات و كۆمەڵێک فەتوای ئیبن تەیمییهی لابوو، شەمسەدین چاوی بە فەتواكانی كەوت لێیان رازی نەبوو، بۆیە بردی بۆلای دادوەری دادوەران زەینەدین مالیکی، لەوكاتەشدا (نەصری منبجیی) نەیارێکی سەرسەختی ئیبن تەیمییه بوو، بۆیە ئەوەی بە ھەل زانی تا داوەری لێ ھانبدات، ھەروەھا لای سوڵتانیش وای نیشان دا كە رۆڵی ئیبن تەیمییه تەنها لە مەسەلەی ئاینی نابێت، بەڵكو مەترسی لەسەر كورسی و دەسەلاتی ئەویش دەبێت، بەوەش باری ئیبن تەیمییه بەرەو ئاڵۆزتر و خراپتر چوو، دوای گەیشتنی بە رۆژێک راستەوخۆ راپێچی دادگا كرا، پاشان لە بورجدا بەندكرا بۆ ماوەی چەند رۆژێک، لە جەژنی رەمەزان بەڧەرمی گوازرایەوە بۆ بەندیخانەیەک بەناوی(جب).

زیندانیکردنی شیخی ئیسلام به ته واوی له میسر ده نگیدایه و کاریگه ری زوری همه بو و له نیو خه لکیدا، میر سهیفه دینیش به وه دلته نگ و ناره حه ت بو و، داوای کرد به زووترین کات کیشه ی ئه و پیاوه چاره سه ر بکری، ئه وه بو و داواکرا له و زانایانه ی که نهیاری بوون، تا بین مونازه ره و گفتوگو بکه ن له گه لیدا و به لگه کانیان دژی بوچوونه کانی ئه و بخه نه پروو، بو ئه وه ی به زووترین کات به رپه رچی بدریته وه و له نیو خه لکیدا ئیعتباری نه مینی به لام هیچ یه کیک له و زانایانه ئاماده یی ئه وه یان تیدا نه بو و که بتوانن به هیزی به لگه به رپه رچی شیخی ئیسلام بده نه وه ان له وه ی به به رچاوی ئاماده بو وان له سولتان و داوه ر و قازی ده سته و ئه ژنو بکه و نبرام به ره یزی بیر و زانسته به رفراوانه که ی ه مدر له به رئه و میر حیسامه ده ین به په له هات له زیندان بیر و زانسته به رفراوانه که ی ه مدر له به رئه وه میر حیسامه ده ین به په له هات له زیندان بازادی کرد و سویندیشی پیخوارد به وه ی بمینیته و و دریژه بدا به ده رس و پیگه یاندن و په روه رده کردنی فیرخوازان له خویندنگه ی سالحیه.

زبندانیکردنی بو جاری دووهم له میسر:

له ساڵی ۷۰۷ک، لهو کاته دا دید و بیری سۆفیه کان وه ک (وه حده تولوجود و حلول و موتته حیده / ئاویته بوون) به ته واوی له نیو کومه لگه ی میسریدا بلاوببوویه وه، کاریگه ریه کی زور سلبی کرده سه و فیکر و عه قیده ی موسول مانان. خه لکه که

بهتهواوی نوقمی بیدعه و خورافیات ببوون له دیندا، زور کاریگهربوون ینی، به تايبه تى ئيبن فارجى شاعير، ئيبنته يمييهش به ينويستى زانى ئەركى رادان و رامالينى ئه و تهم و لنلبه له ئهستو بگریت، تاوه کو سروشت و فیتره تی دینه که وه ک خوی بخاتهوه بهرچاوی خه لکی و، رزگاریان بکا لهو ئینحراف و لادانهی تنیکهوتوون، ئەوانىش(بەناو سۆفىيەكان) ئەمەيان پىخ ھەزم نەكرا و قبول نەكرا، چونكە ئەو لايەنە خورافیاتانه ببووه شوناس و کیانیکی ته عهببودی لایان، بزیه خیرا هانایان برده لای سولْتان و دەستيانكرد بە سكالا و شكات كردن لە ئيبن تەيمىيە، ئينجا بەو ھۆيەوە بۆ لێپرسینهوه بانگیانکرده دادگا، بهڵام دوای گفتوگۆیهکی زۆر؛ بێسوود بوو لهگهڵی، نەيانتوانى چۆكى پى دادەن و پاشەكشە و تەنازوولى پېبكەن، بۆ لېكىزىكبوونەوەيان هەولْياندا چەند مەرجىك بخەنە بەردەمى، بەلام ئەو بە ھىچ كام لەو مەرجانە رازى نهبوو، لهو پیناوه شدا ئاماده بوو بچیته زیندان، نهک پاشگه زبوونه وه له خستنه رووی سروشتی ریجکه و ریبازی دینه که. ئهوانیش (کاریه دهست و سهرانی میسر) ههستیان كرد بيسووده له گه لمي، بۆيه كۆتا جار گهيشتنه ئەوەي پيويسته بينيرنەوه ديمه شق، به لام یاشگهزبوونهوه و رهوانهی زیندان کرایهوه، براکهشیان لهگه ل نارد تاوه کو لهوی خزمەتى بكات. ئىبن تەيمىيەيان بۆ زىندانىكردنى ناردە قەلايەك لە ئەسكەندەريە، به لام ئەمجارە جێگهکهی باشتر و فراوانتر بوو له شوێنی زیندانیکردنی پێشووی، خەلكىش دەيانتوانى سەردانى بكەن چاويان يىيبكەويت. تا دواتر سولتان ناصر ھاتە سهرته ختی ده سه لات و له جه ژنی رهمه زانی سالمی ۹ ۰۷ک سه ردانیکرد و له زیندان ئازادى كرد.

گەرانەومى بۆ شام و، بەندكردنى ئە دىمەشق:

له دوای دوورکهوتنهوه له شام به حهوت ساڵ و حهوت ههفته، دووباره گهڕاوه ئهو وڵاته، ئهمهش پاش ئازادبوونی له بهندیخانهی ئهسکهندهریه له میسر، لهوی دووباره دهستیکردهوه به نوسین و کاری بانگهواز، به ڵام زوری نهخایاند، کیشهیهک دروست بوو له نیوان زانایان و موجته هیدان له گه آنیبن تهیمییه، له سهر ئیجتیهادیک سهباره ت به ته آلاق، که بوچوونی ئه و جیاواز بوو له گه آن بوچوونی ئیمامه کانی سهرمه زهه ب (شافعی و حه نه فی و حه نه فی و مالیکی)، فه تواکه ئه وه بوو که: (سی ته آلاق به یه کجاری ناکه وی ، هه روه ها که فاره تی سویندی ته آلاقیشی دیاریکرد)، ئیتر دوای ئه وه سو آلتان بریاری سرکردنیدا له فه توادان، به آلام ئه و گوینی پینه دا و هه ربه رده وام بوو له فه توادان، له کوتایی بریاری ئه وه یان دا که نابی چیتر فه توابدات، ئیبن تهیمییه شسوور بوو له سهر فه توادان، چه ندین جاری تریش بانگ کرا بو ثه وی می نیب ته شیمان بیته وه، به آلام هه ربه رده وام بوو، له و باره یه وه آده موفتیه ک ئاماده بوون، پینیج مانگ و هه ژده روژی له زیندان برده تیدا بریار درا به زیندانی کردنی، ماوه ی پینیج مانگ و هه ژده روژی له زیندان برده سه رو یا شان ئازاد کرا.

كۆتا دادگايى و زيندانى كردنى؛ تا كۆچى دوايى:

بريارياندا رينگربن له نوسينه كاني، بهوهي كاغهز و قه لهمي لي دوور بخهنهوه. ئهويش لەوى كاتەكانى خۆى ھەر بە نوسىنەوە و خواپەرستى و قورئان خويندن بەسەردەبرد، هیندهی نهبرد له سالمی ۷۲۸ک توشی نهخوشی بوو، دوای بیست روز بهو نهخوشییه سەرى نايەوە و كۆچى يەكجارەكى كرد . لە گۆرستانى(الصفية) لە دىمەشق لە تەنىشت براكەي(شەرەفەدىن) بە خاك سېيردرا^(۱).

(۱) ئامادەكردنى: شيروان عبدالرحمن..https://new.zadyreman.com/detailnews

ناساندنى شيخ صالح الفوزان

كورتهيهك له ژباننامهى شيخ صالح فهوزان:

ناوى تەواوى:-

صالح ئیبن فهوزان ئیبن عهبدوللا ئەلفهوزان لههۆزی دەواسره. لهسالی : ۱۳۵۶ هـ - ۱۹۳۰ ز، له شاری قهصیمی سهربه عهرهبستانی سعودیه لهدایکبووه.

کار و پیشه:-

شیخ یه کنکه لهزانا گهوره کانی رهوتی سه له فی - حه نبه لیی، ئه ندامی هه میشه یی لیژنه ی فه توای سعودیه. بانگخواز و پیشنویژ و و تاربیز. فه قیه و شهرعزان.

ههروهها ئهندامی "دهستهی گهوره زانایانی سعودیه" و ئهندامی کوّمه لهی فیقهییه له مهککه. ئهندامی لیژنهی ههمیشهیی تویّژینهوهی زانستی و فهتوایه. پیشنویّژ و وتارخویّن و ماموّستا و وانهبیّژه له مزگهوتی ئهمیر موتعهب ئیبن عهبدلعهزیز ئال سعود. به یهکیّك له موفتییه گهوره کانی سعودیه ئهژمارده کریّت و خهلّکی سعودیه و زوّریّکی تر له مسولمانان، بو بابهته فیقهییه کان ده گهریّنه وه بو فهتواکانی و پشتیان پیده بهستن و پهیره و ییان لیده کهن.

منداڵي و گەنجێتى:

شیخ صالح فهوزان له تهمهنی میردمندالیدا فیری خویندنه و و نوسین و قورئانخویندن بووه. پاشان چوه ته خویندنگه و دوای تهواوکردنی ئاماده یی، کراوه به ماموستای سهره تایی. دواتر پهیمانگه ی زانستی خویندوه و بهدوای ئهوه شدا چوه ته کولیژی شهریعه له ریاز و ماسته ری له فیقهی ئیسلامیدا به ده ستهیناوه. دواتر له ههمان کولیژ دریژه ی به خویندن داوه و دکتورای له فیقهدا و هرگرتوه.

مامۆستاكانى:

[78]

شیخ صالّح فهوزان لای چهندین بانگخواز و شارهزای ئیسلام و موفتی گهورهی سعودیه وانهی ئایینی خویّندوه، لهوانه شیخ عهبدلعهزیز ئیبن باز و شیخ عهبدوررهخمان سهعدی و شیخ عهبدوررهزاق عهفیفی.

کار و پیشه کانی تری:

بهشینك له نووسراو و كتیبه كانی شیخ صالح فهوزان:

شیخ چەندان بەرھەمى نوسراوى ھەيە، بەناوگترينيان:

- ۱- (التحقیقات المرضیة في المباحث الفرضیة) لهزانستی میراتدا، ئهم کتیبهی نامهی ماسته ره که یه یه ک به رگه.
- ٢- (أحكام الأطعمة في الشريعة الإسلامية) ، ئهم كتيبهشي نامهي دوكتۆراكهيهتي
 و، يهك بهرگه.
 - ٣- (الإرشاد إلى صحيح الاعتقاد) يهك بهركى بچووكه.
 - ٤- (شرح العقيدة الواسطية) يهك بهركى بجووكه.
 - ٥- (البيان فيما أخطأ فيه بعض الكتاب) يهك بهرگى گهورهيه.
 - ٦- (مجموع محاضرات في العقيدة والدعوة) دوو بهركه.
 - ٧- (الخطب المنبرية في المناسبات العصرية) چوار بهرگه.

- ٨- (من أعلام المجددين في الإسلام).
 - ٩- (رسائل في مواضيع مختلفة).
- ۱۰ (مجموع فتاوی فی العقیدة والفقه) لهچوار بهرگ پیکهاتووه و بهشیکه لهو فهتوایانهی که لهبهرنامهی (نور علی الدرب)پیشکهشی کردووه.
 - ١١- (نقد كتاب الحلال والحرام في الإسلام).
 - ١٢ (الملخص الفقهي) دوو بهرگه.

← afte afte →

ييشهكى نووسهر

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على نبينا محمد، وعلى آله وصحبه أجمعين. وبعد:

ئهمه كورته شهرحيّكى [العقيدة الواسطية]_ى شيّخى ئيسلام شيخ ئيبن تهيمييهيه، لهم سهرچاوانهوه وهرم گرتووه و ئامادهم كردووه:

١-[الروضة الندية شرح العقيدة الواسطية]يي شيخ: زيد بن عبد العزيز بن فياض.

٢- [التنبيهات السنية على العقيدة الواسطية]يى شيخ: عبدالعزيز بن
 ناصر الرشيد.

٣- [التنبيهات اللطيفة فيما احتوت عليه الواسطية من المباحث المنيفة]يى شيخ عبدالرحمن بن ناصر السعدى .

ههروهها سوودیشم لهو نووسینانه وهرگرتووه که کاتی خوّی کاتی طالیب عیلم بووم کوّمه له تهعیلی و سوودیّکم ئهوکات لهسهری نووسیبوو .

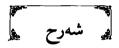
٤- ئەوەى پەيوەستە بەتەفسىرى ئايەتەكان ھەريەك لەم تەفسىرانەم بەكار ھێنانە
 [فتح القدیر] ــى ئىمامى شەوكانى، و[تفسیر القرآن العظیم] ــى پێشەوا ئیبن كەسیر.

داواکارم خوای پهروهردگار بیکاته مایهی سوود، وئهو ئامانج و مهبهسته بپیکیت کهلهپیناویدا نووسراوه که ئهویش روونکردنهوهی ئهم عهقیده مهزن و گهوهرهیهیه، ههروهها لهو هه لانهم ببووریت کهتیی کهوتووم، وپاداشتم بداتهوه لهسهر ئهو ههق و راستیه یی که پیی گهیشتووم و پیکاومه، بهراستی خودا بیسهر و ولامدهرهوهیه.

وصلى الله وسلم على نبينا محمد، وآله وصحبه، والحمد لله رب العالمين.

شەرحى يىشەكى كتىبەكە

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نووسهر (رهحمه تى خواى لى بيت) سهره تاى كتيبه كهى به (بسم الله الرحمن الرحيم) ده ستينكرد؛ ئهوه ش وه ك چاوكردن له قورئانى پيرۆز؛ چونكه ههمووان ده زانين كه سهره تاى ههموو سوره ته كان جگه له سوره تى (براءة) به (بسم الله الرحمن الرحيم) ده ستيبنكردووه . ههروه ها وه ك چاوكردن له پيغه مبهرى ئازيز براي الله الرحمن پيغه مبهر كاتى نووسراو يكى بكردايه سهره تاى نووسينه كهى به (بسم الله الرحمن الرحيم) ده ستينده كرد (۱) .

جا وتهی نووسهر: (بسم الله) پیتی (ب) بق ئیستیعانه و داوای یارمهتی کردنه، وههرچی (الاسم)یشه له پرووی زمانه وانییه وه: ئه و وشه یه که ده لاله ت ده کاته سه ر ناولیّنراویّك و، له لای زانانی زانستی نه حو: ئه و وشه یه که سه ربه خو ده لاله ت ده کاته سه ر شتیک و نه به ستراوه به هیچ زه مان و کاتیکه وه (۱). و (الجار والمجرور) په یوه ست (موته علیقه) به مه حزوفیّك که ده بیّت دوابکه ویّت؛ بوّئه وهی سوودی تایبه تکردن و حه صر بدات . و (الله) : ناویکه بو زاتی پیروزی خودا و، ماناکهی : خاوه نی ئولوهییه ت و عوبودییه ته به سه ر هه موو به دیهینر دراوه کانیه وه . و مرگیراوه له زاله یُوله الوهة) که به مانای : (عَبد یُعبد عبادة) په رستی، ده په رستریّت، په رستن، دیّت. و شه ی (الله ی به مانای (مألوه) دیّت، واته: په رستراو (معبود)، و (الرحمن الرحیم) دوو

⁽١) «الرحيق المختوم» للمباركفوري (٣٥٠).

⁽۲) «شرح ابن عقيل» (۱ / ۱٥) ، و «المعجم الوسيط» (۱ / ۲۵۲).

ناوی بهرز و پیرۆز و جوانن لهناوه کانی خودا ده لالهت ده کهن لهسهر ئهوه ی خودای پهروه ردگار خاوه ن ره حم و به زهییه به و شیّوه یه یی که شایسته و گونجاوه به خودا، وشه ی (الرحمن) واته: خاوه نی ره حمه تیّکی گشتگیر و عامه و ههمو و به دیهیّنراوه کانی به باوه ردار و بیّباوه پ و گیانله به رگردو ته وه . و (الرحیم) واته: خاوه نی ره حمه تیّکی تایبه ته به باوه پ داران، ههروه ك خوای پهروه ردگار فهرمو و یه تی و هُو اللّذی یُکیّی عَلَیْکُمْ و مَلَتِهِکَتُهُ لِیُخْرِیکُمُ مِّنَ الظُّلُمَتِ إِلَی اَلنّورٌ وَکانَ بِاللّهُومِنِینَ رَحِیمًا ﴾ الله حزاب : ٤٣] .

واته: خوای گهوره ئهو خوایهیه که صه لاوات له سهر ئیوه ئه دات، صه لاواتی خوای گهوره واته: په حمهت و به ره که تی خوی ده پرژینیت به سه رتانداو له لای فریشته به پریزه کان ناوتان ده هینیت و باستان ده کات و مه دح و سایشتان ده کات، وه صه لاواتی مه لائیکه تیش واته: دو عای خیرتان بو ده که ن و داوای لیخو شبوونتان بو ده که ن له خوای گهوره، تا خوای گهوره به هوی ره حمه تی خوی و دو عای خیری فریشته کان ده رتان بکات له تاریکیه کانی کوفرو شیرك و تاوان بو نوورو پرووناکی هیدایه ت و یه کخواپه رستی، وه خوای گهوره زوّر به په حم و سوّرو به زه به باوه رداران له دونیا و قیامه تدا.

الحمد لله الّذي أرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرُهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بالله شَهيدًا.

وأَشْهَدُ أَنَ لا إِلَهَ إِلا اللهُ وَحْدَهُ لا شَرِيكَ لَهُ إِقْرَارًا بِهِ وَتَوْحِيدًا. وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ـ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ ـ تسليمًا مَزِيدًا.

ي شەرح ي

نووسه ر سه ره تای کتیبه ناوازه که ی به م و شه و و تاره ده ستپیکرد که حه مد و سوپاسی خودا و شه هاده دان و سه لاواتدانی له سه ر پیغه مبه ر له خو گرتووه؛ ئه وه شه وه ک چاوکردن له پیغه مبه ری خودا کی که و تار و فه رمایشته کانی به م و شانه ده ستپیده کرد، هه روه ها وه ک جیبه جیکردنی ئه م فه رمایشته ی پیغه مبه ری خودا کی د کل امر ذی بال لا یبک ابلحمد له فهو اقطع، وفی روایه: بالحمد فهو اقطع واه واه که رواه ابو داود وغیره الله یبک ابلا بالکه به مه رکاریکی گرنگ به حه مد و سوپاسی خودا ده ست پینه کات نه وا پچراو و بینه نجام و بیبه ره که ته د له گیرانه وه یه کدا ها تووه: «بیسم الله الرحمن الرحیم الله واته: نه وه ی به ناوی خودای به خشنه ده ی میه ره بان ده ستپینه کان. ومانای (اقطع): واته: بیبه ره که ته و ، هه ردوو ریوایه ته که فه وه یان له خو گرتووه که ومانای (اقطع): واته: بیبه ره که ته و ، هه ردوو ریوایه ته که نه وه یان له خو گرتووه که ده ستپیکردن به (باسم الله) هه قیقیه و به (الحمد لله) نسبی و نیزافییه .

برگهی : (الحمد لله) ئەلىف و لامەكەی بۆ ئىستغراق و گشتگىرىيە، واتە: ھەموو حەمد و سوپاسنىك مولكى خودا و ھى خودايە و تايبەتە بەزاتى ئەو و، شياوە بەو،

⁽١) ضعيف: أخرجه أبو داود (٤٨٤٠) ، والنسائي في «عمل اليوم والليلة» (٤٩٤) ، وغيرهم .

⁽٢) ضعيف جدا: ضعفه الشيخ الألباني في «الإرواء» (١).

ھەرراس.

و(الحمد)له پرووی زمانه وانییه وه : وهسف وسه نایه به سیفه تی جوان و کرداری یه سه ند و چاك.

لهعورف و زاراوهدا: کرداریکه گهواهی دهدات لهسهر گهورهیی نیعمهت بهخش تهوهش بههوی نیعمهتی بهخشیووه و تهمهش پیچهوانهی سهرزهنشت و بهخراپه باسکردنه.

(الله) پیشتر قسهمان لهبارهوه کرد. (الذي أرسل رسوله) خوای پهروهردگار حهمد و سوپاس و ستایش دهکریت لهسهر نیعمه ته کانی که لههه ژمار نایه ن و ههر لهو سونگهیه شهوه (أرسل) واته: پیغهمبه ره کهی که موحهمه ده ناردووه. و (الرسول) له پووی زمانه وانییه وه (۱۰): ئه و کهسه یه که پهیامیکی پیدا نیردراوه. وله پووی شهرعی و زاراوه وه: مروّفیکی نیره و وه حی بو ها تو وه به شهرع و پهیامیک و فرمانی پیکراوه به گهیاندنی.

(بالهدی) واته : زانستی بهسوود، که ئهویش ههموو ئهو شتانه ده گریّتهوه که پیخهمبهر ﷺ هیّناویه تی لهههواڵ و پهیامی راست و فرمان و ریّگری و گشت یاسا و شهریعه ته سوودبه خشه کانی تر .

راستترین و ته یان بریتیه له: (النبی): ئه و که سه یه که خودا ئیلهام و وه حی بی ناردووه به وه ی ئه نجامی ده دات و فه رمانیش به وه ده کات به ئیمانداران، و (الرسول)یش: ئه و که سه یه که خودا ئیلهامی و وه حی بی ناردووه بی هه رکه سینکی ناردووه که فه رمانی خودا پیشیل بکات بی گهیاندنی په یامی خودا. جیاوازی نیوانیان ئه وه یه که (النبی): ئه و که سه یه که خودا ئاگاداری کردووه ته وه له فه رمان و قه ده خه لیکراوه کانی بی نهوه ی موخاته به ی ئیمانداران بکات و ئاگاداریان بکات و بینان نانیردریت. نیمانداران بی نه و که سه یه که نیردراوه بی بینان و نیمانداران بی نه وه یه یامی سه باره ت به (الرسول): ئه و که سه یه که نیردراوه بی بینا و مینانداران بی نه وه یه یامی سه باره ته به (الرسول): نه و که سه یه که نیردراوه بی بینان بینانداران بی نه و که سه یه که نیردراوه بی بینانداران و نیمانداران بی نه و که سه یه که نیردراوه بی بینانداران و نیمانداران بی نه و که سه یه که نیردراوه بی بینانداران و نیمانداران بی نه و که سه یه که نیردراوه بی بینانداری بینان

خودایان پی بگهیهنیّت و بانگهیّشتیان بکات بر عیباده ت. دواتر مهرج نییه (الرسول) یاسا و شهریعه تیکی نوی بهیّنیّت. بروانه: «شرح العقیدة الواسطیة» له نووسینی موحهمه د خهلیل

(١) زانایان جیاوازی له یتناسه کردنی ههریه ک له (النبی) و (الرسول) له شهریعه تی ئیسلامیدا،

🗗 جا (الهدى) دوو جۆرە :

جۆرى يەكەم: (هدى) بەماناى رۆنىشاندان و روونكردنەوە دۆت، ھەروەك خواى پەروەردگار فەرموويەتى: ﴿ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيّنَهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْمُدَىٰ ﴾ [فصلت : ١٧] ،واته: قەومى سەمودىش ئۆمە رۆگاى راستمان پى ناساندن و بۆمان روون كردنەوە و بانگمان كردن بۆى لەسەر زمانى صالح پۆغەمبەر چى بەلام ئەوان رۆگاى كولارى و كوفر و گومراييان ھەلبرارد بەسەر رۆگاى ھىدايەت و گولاريەلى و ئىماندا، وپخەمبەرىش چى ھەمان كارى كرد، ھەروەك لەم فەرمايشتەدا ھاتووە: ﴿ وَإِنَّكَ لَهُمْ ئەدەيت و رۆنماييان دەكەيت بۆرۆگاى راستى خواى گەورە.

جۆرى دووهم: (هدى) بهماناى تهوفيق دان و ئيلهام و بهخشينى رێنوێنى دێت، ئهمهيان نهفى كراوه لهيێغهمبهر ﷺ و جگه لهخودا هيچ كهسێك تواناى بهسهردا نييه، ههروهك لهم فهرمايشتهى خواى پهروهردگاردا ئاماژهى پێدراوه: ﴿ إِنَّكَ لَا تَهْدِى مَنْ اللَّهَ يَهْدِى مَن يَشَاءُ ﴾ [القصص: ٥٦].

واته: ئهی موحهمه و عَلَیْ به دلنیایی تو ناتوانی هیدایه تی که سینك بده ی که خوشت ئهوی خوشه وی خوشه وی خوشه ی خوشه نه به نه شه رعی، چونکه زور به رگری له پیغهمبه ری خوا می خوشه نیمان بینی، به لکو خوای گهوره خوی هیدایه تی هه رکه سینک ئه دات که ویستی لی بیت و ئه و که سه شایه نی هیدایه ت بیت.

(دین الحق) بریتیه لهکردهوهی چاك، و(الدین) ههندی جار بهمانای پاداشت و سزاش دیّت، ههروهك لهم فهرمایشتهی خوای پهروهردگاردا ئاماژهی پیدراوه:

﴿ مَالِكِ يَوْمِ ٱلدِّينِ ﴾ [الفاتحة: ٤] ، واته: خاوهنی روٚژی پاداشت و توّلهیه، کهسێکی ترنییه - بێجگه لهو- شتێکی بهدهست بێت. ههندی جاریش به مانای ملکه چ بوون و خوشکاندن دیّت، و ئیزافه کردن و دانه پاڵی وشه ی (الدین) بوّلای وشه ی (الحق) له بابی ئیزافه ی مهوسوفه بوّلای وهسفه که ی واته: دینی هه ق، وهه ق چاووگی (حَقَّ یَحِقُّ)، که به مانای : جیّگیر بوون و په یوه یست بوون دیّت و دژه که شی باتل و ناهه قییه.

(لیظهره علی الدین کله) واته: بو نهوه ی سهریبخات به سهر ههموو ئاینه کانی تردا به به لگه و حوججه وجیهاد و تیکوشان تاوه کو سهرکه وینت به سهر ههموو دژه کانیدا که له سهر زهویدا ههن (۱) ، له عهره ب و عهجهم و بیباوه پر و هاوبه شدانه ران، نهوه شهاته دی و به ده ست هات؛ موسول مانان به پراستی تیکوشان و جیها دیان کرد له پیناوی خودادا تاوه کو و لاتی ئیسلامی به ته واوی به رفراوان بوو و، نهم دینه له خورهه لات و خورئاوادا بلاوبوویه وه.

[الحاقة: ٤٦،٤٤] ، واته: ئهگهر ئهو پهيامبهره على ههندي قسهي له سهرمان هه لُبهستبا، بيّگومان بههموو توانا، به توندي دهمانگرت، و پاشان رهگي دلّيمان دهبري.

(وأشهد (۱) أن لا إله إلا الله) واته: ئيقرار دهكهم و دان دهنيم بهوهى هيچ كهسينك بههه شياوى بهرستن نيه جگه لهزاتي الله ﷺ.

(وحده لا شریك له)واته: هیچ هاوه آل و هاوبه شنكی نییه. ئهم دوو برگهیه ته تكید كردنه وه ی مانا و مهبه ستی شه هاده ی (لا إله إلا الله) كه نه فی و ئیسپاتی له خو گرتووه - كه ئه ویش نه فی خودایی بوونی جگه له خودایه و ئیسپاتكردنی خودایی خودایه، جا وشه ی: (وحده) ته تكید كردنی ئیسپاتكردنه كه یه، وبرگه ی: (لا شریك له) ته تكید كردنی نه فی و یه تكردنه وه كه یه.

برگهی : (**إقرارًا به وتوحیدً**ا) دوو چاووگن ته تکید لهمانای رسته کهی پیشوو ده که نه وه.

(وأشهد أن لا إله إلا الله . . . إلخ) واته: داننان بهزمان و، تهوحید، واته: ئیخلاص و دلّسۆزی لههموو عیباده تیّکی گوفتاری یاخود کرداری یاخود بیروباوه پی .

وه برگهی: (وأشهد أن محمداً عبده ورسوله) واته: بهزمانم دانی پیدا دهنیم و بهدل باوه پرم و ایه خوای پهروه ردگار بهنده کهی که موحه ممهده ناردووه بن ههموو خهلك؛ چونکه شایه تی دان بن نهم پیغه مبه ره هاوکاته له گهل شایه تی دان به وه ی خودا

بیهاوتا و هاوهله و هیچ یهکیکیان(ئهم دوو شایهتیه) بی ئهویتر سوود بهخاوهنهکهی ناگههننت.

برگهی: (صلی الله علیه) و(الصلاة): لهرووی زمانهوانییهوه بهمانای دوعا و پارانهوه دیّت و، راسترین بوّچوون لهبارهی سه لاّواتی خودا لهسهر پیخهمبهر: ئهو بوّچوونهیه که پیشهوا بوخاری لهصه حیحه کهیدا له ئهبو عالیهوه گیراویه تیهوه (۱)و ده لیّت: سه لاّواتی خودا لهسهر پیخهمبهره کهی وهسف و ستایشکردنیه تی له لای فریشته نزیکه کانی.

(وعلى آله) ئالى مرۆف: خزم و كەسە نزىكەكانيەتى . وراسترين بۆچوون لەم بارەيەوە ئەوەيە مەبەست لە ئالى پېغەمبەر لېرەدا شويننكەوتووەكانيەتى لەدىنەكەيدا، واتە: ئەوانەى باوەريان پېيى ھېناوە و شوينى كەوتوون .

⁽١) «فتح الباري» (٨ / ٦٧٦) كتاب التفسير ، باب ﴿إن الله وملئكته يصلون على النبي.. ﴾ [الأحزاب: ٥٦] بلفظ: (صلاة الله ثناؤه عليه عند الملائكة ، وصلاة الملائكة الدعاء).

(وأصحابه) جهمعی (صاحب) ه و، عهتفی خاصه لهسهر عام. و(الصحابي): ئهو هاوه لانه ده گریّتهوه که پیخه مبهریان بینیوه و باوه پیهیّناوه و لهسهر ئهو باوه په مردوون.

(وسلم تسلیماً مزیداً) سهلام: بهمانای سلاو یاخود سهلامه تی دیّت لهههر کهم و کورتی و ناتهواویه ك.

وشهی: (مزیداً) ئیسمی مهفعوله و لهزیادهوه هاتووه که بهمانای زیادکردن و گهشهکردن دیّت و، ههریه که لهسه لات و سه لامی پیکهوه هیّنا؛ لهییّناو بهجیّهیّنانی ئهم فهرمایشتهی خوای پهروه ردگار: ﴿یَكَأَیُّهُا ٱلَّذِینَ ءَامَنُواْ صَلَّواْ عَلَیّهِ وَسَلِّمُواْ تَسَلِیمًا ﴾ فهرمایشتهی خوای پهروه ردگار: ﴿یَكَأَیُّهُا ٱلَّذِینَ ءَامَنُواْ صَلَّواْ عَلَیّهِ وَسَلِمُواْ تَسَلِیمًا ﴾ [الأحزاب: ٥٦] ، واته: ئهی ئهوانهی برواتان هیناوه! دروودو (صه لهوات)ی لهسهر بدهن، وه سه لامی لیبکهن.

كۆمەنەي رزگاربوو

أُمَّا بَعْدُ؛ فَهَذَا اعْتِقَادُ الْفِرْقَةِ النَّاجِيةِ الْمَنْصُورَةِ إِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ: له پاشان؛ ئهمه عه قيده ي كۆمه له ي رزگار بووه تاوه كو رۆژى دوايى

۾ شهرح ۽

(أما بعد) ئهم وشهیه به کار ده هیندریّت بو چوون له ئوسولبیّکه وه بو ئوسلوبیّکی تر وماناکه ی ئهمهیه : بابه ته که ههرچونیّك بیّت. وسوننه ته له و تار و نووسینه کاندا به کاربهیّندریّت (۱) وه ک چاو کردن له پیغه مبه رسیسی چونکه هه رکات و تاری بدایه ئهمه ی ده نه در و .

(فهذا) ئاماژهیه بۆ ئەو بابەتەی كە كتێبەكە لەخۆی گرتووە لەعەقىدە كە بەكورتى ئاماژەی پێداوە بەگوتنى : (وھو الإيمان بالله) ھتد .

(اعتقاد) چاوگی: (اعتقد) مه کاتی شتیک یاخود بابهتیک بکات به عه قیده بو خوی و، عه قیده ش: هه موو ئه و شتانه ده گریته وه که مروّف باوه پی دلی له سه ر داده مه زرینیت - ده لیّت (اعتقدت کذا) - واته : دلّم و ناخم له سه ری ده مه زراند، وه له بنه په تدا له (عقد الحبل إذا ربطه) ها تووه، واته : گریّی له حه بله که داوه کاتی که ده به ستیّت ؛ پاشان بو بیروباوه و عه قیده ی دلّ و دلّنیایی ته واو به کار هیندراوه.

(الفرقة) واته: تاقم و كۆمەڵ و گرووپ، و(الناجية) واته: ئەوەى كە لەشەڕ و خراپەكانى دونيا و دواڕۆژ سەلامەت و ڕزگار بووە، وخۆشبەختى بەدەست ھيناوه. ئەم وەسفە لەو فەرمايشتەو، وەرگيراو، كە دەفەرموينت: «لا تزال طائفة مِنْ أُمِّتي ظاهرينَ على الحقِّ منصورة لا يضرُّهُمْ مَنْ خذلَهُمْ وفارقَهمْ حتَّى يأتى أمر الله» رواه

⁽١) وذكرها كثير في السنة ، مثاله في البخاري حديث رقم (٧١٩٧) ، ومسلم (١٧٨١) .

البخاري ومسلم (۱)، واته: كۆمەڭنك لەئوممەتەكەم بەردەوام لەسەر ھەقن و، پشت تنكردنى خەڭك زيانيان پيناگەيەنيت تاوەكو قيامەت دين.

(المنصورة) واته: سهرخراو بهسهر موخالیفه کانیدا تاوه کو روّر روایی، ئهو کاته ی که بایه که دینت روحی ههموو باوه رداریّک ده کیشیّت، تا ئه وه مهبهست لهو کاته ی که لهباره ی باوه ردارانه وه هاتووه . به نیسبه ت ئه و کاته ی که دونیایی پی کوّتایی دیّت ئه وا به سهر خراپتینی که سانی زه ویدا دیّت ؛ ههروه که له صهحیحی موسلیم دا هاتووه: «لا تَقُومُ السَّاعةُ حَتَّی لا یُقَالَ فِی الاَرْضِ: الله، الله» (۱) ، واته: قیامه ت نایه ت تاوه کو کاتی به سهر خه لکدا دیّت و له سهر زه ویدا ده و تریّت: (الله الله)، واته: تاینی ئیسلام به شیّوه یه که ناو ده چیّت و کالده بیّته وه ته نها ناوی خودایان له بیر ده میّنیّت .

ينشهوا حاكم فهرموودهيه كى لهعهبدوللاى كورى عهمرهوه كيراوه تهوه و، تييدا هاتووه: «ثُمَّ يَبْعَثُ اللَّهُ ريحًا كريح المسكِ مَسُّهَا مَسُّ الحَرِيرِ، فلا تَتْرُكُ نَفْسًا في قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنَ الإيمَانِ إلَّا قَبَضَتُهُ، ثُمَّ يَبْقَى شِرَارُ النَّاسِ عليهم تَقُومُ السَّاعَةُ»(٣).

واته: پاشان خوای گهوره بایه که هه لده کات که بونی بونی میسکه، له ئاوریشم نهرمتره ههموو که سینک که هه لیده مژیت ده مریت به و هویه یه ک که س که میثقاله زهره یه ک ئیمانی له دلدایه له سهر زهوی نامینیت، پاشان خراپترینی که سانی سهر زهوی ده مینن و قیامه ت به سهریاندا هه لده ستیت.

← affe affe →

(١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٧٣١١) ، ومسلم (١٩٢٣).

⁽۲) برقم (۱٤۸).

⁽٣) في «المستدرك ، (٤/٤٥٦) ، وأخرجه مسلم برقم (١٩٢٤).

أَهْلِ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ.

۾ شهرح ۽

(أهلِ السنة) وشهی (أهلِ) به که سری لامه کهی به ده له بوّ وشهی (الفرقة)، و دروستیشه ره فع بکریّت به و پیّه بکریّت به (خبر) بوّ (مبتدأ)یکی مه حزوف که له له ته قدیرا (هم) ه . و (السنة) (۱): ئه و ریّگا و ریّبازه یه که پیّغه مبه ری خوا گی له له سهری بووه، ئه وه شه مو و قسه و کرده وه و ته قریراته کانی له خوّ ده گریّت، بوّیه ناویان نراوه به (أهل السنة) ؛ له به ر نیسبه تیان بوّلای سوننه تی پیخه مبه ری گی و دو و ریان له هه ری پیخه و ریّبازیکی لاری و بیدعی ئه وه ش به پیچه وانه ی بیدعه چییه کانه وه که ده دریّنه پال بیدعه و گوم راییه کانیان؛ هاوشیّوه ی قه ده ری و مور چیئه کان و، هه ندی جار ده دریّنه پال بیدعه و گوم راییه کانیان؛ هاوشیّوه ی جه همییه کان و، هه ندی جار ده دریّنه پال کرده و ه چه و ته کانیان ؛ وه ك رافیزه و خه و اریجه کان .

(والجماعة) له پرووی زمانه وانیه وه : ئه و کوّمه له یه کوّبو و نه هه و هه و و جیّگیر و دامه زراون له سه رکیتاب و سوننه که ئه و انیش بریتین له هاوه لان و تابیعین و شویّنکه و توانیان له چاکه دا هه رچه ند ژماره شیان که م بیّت و که مینه بن هه روه ك

⁽۱) پیشه وا (ابن رجب الحنبلي) ده آینت: « والسنة: بریتیه له پیگهیه کی په پره و کراو؛ ئهمه ش: ده ستگرتنه به وه ی پیغه مبه ر ﷺ و خه لیفه پاشیده کان له سه ری بوون، له عه قیده و کار و گوفتار، ئا ئه مه سوننه تی ته واوه ؛ هه ربزیه کاتی خوی سه له ف ناوی سوننه یان نه ده دا به سه ر هیچ شتیکدا ئیللا کاتی نه بیت که هه موو ئه و شتانه ی له خو بگرتایه » ، انظر: « جامع العلوم والحکم » (ص ۲۸۲).

عهبو لْلَاى كورى مه سعود (خوا لني رازى بنت) ده يگوت: «الجَماعَةُ ما وافَقَ الحَقَّ وإنْ كُنْت وحْدَك، فَإِنَّك أَنْتَ الجَماعَةُ حينَئذ الجماعة»(١).

واته: جهماعهت وكۆمه لى هەق ئەوەيە كە لەسەر ھەقە ئەگەر بەتەنھا خۆتىش بىت، ئەوكات تۆ بەتەنھا جەماعەت و كۆمەللى ھەقى.

← afte afte **→**

⁽١) صحيح: أخرجه اللالكائي في « شرح أصول اعتقاد أهل السنة والجماعة » (١ / ١٠٨ - ١٠٩) ، وصححه الشيخ الألباني في «مشكاة المصابيح» برقم (١ / ٦١) وقال: رواه ابن عساكر في «تاريخ دمشق» (١٣ / ٣٢٢ / ٢) بسند صحيح.

پایهکانی باوهر

وَهُوَ الإِيمانُ بِاللهِ وَمَلاَئِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ، والإِيمانِ بِالْقَدَرِ خِيْرِهِ وَشَرِّهِ.

بریتییه له باوه پهینان به خودا و فریشته کانی و کتیبه کانی و پیغه مبه رانی و پوژی دوایی و زیندوو بوونه وه ی دوای مردن، وباوه یبوون به قه زاو قه ده ر به خیر و شهریه وه.

ي شەرح يۇ

(وهو) واته: بیروباوه پی تاقمی پزگاربوو (الإیمان) ئیمان: له پرووی زمانه وانیه وه: به مانای به پراست خستنه وه دینت هه روه ك خوای په روه ردگار له ئایه تی (۱۷) سوره تی (یوسف) دا فه رموویه تی: ﴿ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنِ لَنَا ﴾ واته: تو به پراستمان نازانین و باوه پی ناکه یت.

پیناسهی (باوه پ) له پرووی شهرعیه وه بریتیه له: (قول باللسان واعتقاد بالقلب وعمل بالجوارح) واته: به زمان داننان پیدا و له دله و باوه پهینان پیی و ئیق پار کردنی و به کرده وه جیبه جی کردنی (۱).

برگهی: (بالله وملائکته وکتبه ورسله والبعث بعد الموت، والإیمان بالقدر خیره وشره) واته: باوه رهینان به خودا و فریشته کانی و کتیبه کانی و پیغه مبه رانی و روژی دوایی و زیندوو بوونه وهی دوای مردن، وباوه ربوون به قه زاو قه ده ربه خیر و شه ریه وه تائه م شه شه پایه یه روکن و پایه یی ئیمان و باوه رن و، باوه ری هیچ که سین دروست

⁽١) بروانه : « شرح أصول اعتقاد أهل السنة والجماعة » (٨٣٠) .

نابیّت به بی بوونی ئهم شهشه بهشیّوهیه کی دروست به و شیّوهیه ی که لهقورئان و سوننه تدا ها تووه و ، ئه و پایانه ش بریتین له (۱) :

۱- باوه پرهینان به خودا (الإیمان بالله) (۲): که بریتیه له بیروباوه پیکی چه سپاو دامه زراو به وه ی خوای په روه ردگار خودا و خاوه نی هه موو شتیکه، و هه موو سیفه تیکی کاملی تیدایه، دووره له هه موو عهیب و ناته واویه ک و، به ته نها شیاو و شایسته ی عیباده ت بر کردنه و هیچ هاوه آل و هاوبه شیکی نیبه، هه ستان به وه و جیبه جی کردنی به عیلم و سه لماندنی به کردار.

۲- باوه پربوون به فریشته (الإیمان بالملائکة) (۱): واته : بوونی فریشته به پراست بزانی، ئه وان به و شیوه یه خوای په روه ردگار له قورئانه که یدا باسی کردوون، هه روه ک لهم دوو ئایه تهی (۲۲، ۲۷) سوره تی (الأنبیاء) دا ها تووه : ﴿ بَلْ عِبَدُ رُ

⁽١) بروانه: «الإرشاد إلى صحيح الاعتقاد والرد على أهل الشرك والإلحادة» لفضيلة الشيخ صالح الفوزان.

⁽۲) باوه پربوون به خود ا چوار بابه ت له خو ده گریّت: ۱ - باوه پربوون به بوونی خود ا (سبحانه و تعالی). ۲- باوه پربوون به وه ی تاك و ته نهایه له (الربوبیة) دا، واته: ته نهایه له خاوه نداریه تی و به دیهیّنان و پرزق و پرزی دان و ژیاندن و مراندن .. همد. ۳- باوه پربوون به وه ی تاك و ته نهایه له (الألوهیة) دا، واته: ته نهایه له په رستن و پشت پیهستن و هه موو جوّره به ندایه تی بو كردنیك ده تد. ٤- باوه پربوون به ناو و سیفه ته كانی، به و شیّوه یه ی كه له قور ثان و سوننه تدا ها تووه به بی بو زیاد كردن و لیکه مكردن.

⁽۳) و(الملائکة): جەمعى(ملك)، وئەسلەكەى(مالك)، و، له (الألوكة)، موەھاتووه، كەبرىتيە لەرىسالە و پەيام و، ئەوان جۆرىكن لەدروستكراوەكانى خودا و لەئاسمانەكانىدا جىڭىرى كردوون و، كار و بارى دروستكراوەكانى پىسپاردوون و، لەقورئانەكەيدا بەوە وەسفى كردوون كە بەھىچ شىنوەيەك بىغەرمانى ناكەن و ھەركارىكىان پى بسپىردرىت جىبەجىيى دەكەن و، بەشەو رۆژ زىكر و تەسبىحاتى خودا دەكەن و توشى بىزارى و ھىلاكبوون نابن. پىويستە لەسەرمان باوەرىيان پىبىنىن وبەو سىفات و كارانەشيان كە لە قورئان و سوننەدا ھاتوون و، زياد لەوە نەرىدىن و لە خۆوە ھىچ شىتىك دەربارەيان نەلىدىن، چونكە ئەوان عالەمىكى غەيبىن و ھىچ لەبارەيانەو ، نازانرىت مەگەر ئەوە نەبىت كە خودا و پىغەمبەرەكەى فىريان كردووين.

مُكْرَمُونَ ﴿ اللَّهِ يَسْمِقُونَهُ, بِٱلْقَوْلِ وَهُم بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴾ واته: به لكو كۆمه لله به نده يه كى پززدارى ئه ون و، خوا خۆى هه للى بژاردوون و، زۆرىش پاك و بى خهوشن، ههرگيز ئه و فريشتانه قسهى خۆيان پيشى قسهى ئه و ناخه ن، واته: شتيك نالين له گه ل فهرمايشتى خوادا دژ بى و نه گونجيت و هه ر به پينى فهرمانى ئه و كار ئه كه نه د.

بهبه لُگهی قورئان و سوننهت جوّره کانی فریشته و چوّنیه تیان چهسپاوه و، ههر یه که یاد کار و مههامیکیان پیسپیردراوه و به جیّی دیّنن، به و شیّوه یه یی که خودا فهرمانی پیکردوون، پیویسته ئیمان به مانه هه مووی بهیندریّت.

۳- باوه رهینان به کتیبه کان (الإیمان بالکتب) : واته : باوه ربه یندر یّت به و کتیبانه ی که خوای پهروه ردگار دایبه زاندووه ته سهر پیخه مبه ره کانی و ، باوه ربوون به وه ی که کتیبانه که لامی خودان، هه ق و نوور و رینوینین و پیویسته باوه ربه به بندر یّت به وانه ی که خودا ناوی هیناون له وانه ؛ ته ورات و ثینجیل و زهبور و قورتان هه روه ها باوه رهینان به وانه ش که خودا ناوی نه هیناون و به یانی نه کردوون .

هیند نکیان بوون که له نایه تی (۱۲۳) دا باسکران ﴿وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَیْكَ ﴾ واته: پیغه مبهر گه لیکی تریش هه ن ، که له قور ناندا بؤم باس نه کردوویت.

تنبینی: ئهو پنغهمبهرانه ی لهقورئاندا ناویان هاتووه بریتین له: (ئادهم، ئیدریس، نووح، هوود، صالح، ئیبراهیم، لووت، ئیسماعیل، ئیسحاق، یه عقووب، یووسف، ئهیووب، شوعهیب، مووسا، هاروون، یونس، داوود، سولهیمان، ئیلیاس، ئهلیه سه خودکه ریا، یه حیا، عیسا، زهلکیفل، پنغهمبهرمان موحهمه د سه لات و سه لاویان لی بینت).

باشترینیان پنغهمبهره ئولوعهزمه کانن که بریتین له: (نوح وئیبراهیم وموسا وعیسا وموحهممه د) (علیهم الصلاة والسلام) پاشان گشت پنغهمبهران و پهیامهنه رانی خودا و، باشترینی ههموان کوتا پنغهمبهره که ئه ویش پنغهمبه ری خومان موحهمه ده کالی د

راسترین بۆچووننگ که وترابیت لهباره ی جیاوازی نیوان (النبی والرسول): (النبی): ئهو کهسهیه که وه حی و پهیام و شهریعه تی بۆ نیردراوه و فرمانی گهیاندنی پینه کراوه، و (الرسول): ئهو کهسهیه که وه حی و پهیام و شهریعه تی بۆ نیردراوه و فرمانی گهیاندنی پیکراوه (۱).

٥- باوه رهینان به زیندو بوونه وه (الإیمان بالبعث): که بریتیه له به راست دانانی هاتنه ده ره وه ی مردووه کان له گوره کانیان له روزی دواییدا؛ ئه وه ش له پیناو لیپرسینه و وحساب و کتابدا، هه روه ها پاداشت و سزا دانیان له سه رئه و کار و کرده وانه ی که له ژیانی دونیادا ئه نجامیان دابو و به و شیوه یه لیپرسینه وه ی که خوای په ره ردگار له قورئانه که یدا روونی کردووه ته وه و ، پیغه مبه ریکی هی نه دو ده کانیدا ناماژه ی پیداوه .

٦- باوه پهننان به قه زاو وقه ده ر به خير و شه پيه وه (الإيمان بالقدر خيره وشره):
 ئه مه شيان به وه ده بنت مرۆڤ دان بننت به وه دا كه خواى په روه ردگار عاليم و زانايه

_

⁽١) بروانه : «شرح العقيدة الطحاوية» (١٦٧) .

بهئهندازه گیری ههموو شته کان و کات و جیّگهیان پیّش ئهوه ی بیّنه بوون، دواتر له له وحولمه حفوزدا شته کانی ههموو نووسی و توّماری کرد، پاشان به هیّز و ویستی خوّی هیّنایانیه بوون له و کات و ساته نه دا که بوّی دانابوون.

ههموو روداو و پیشهاتیک جا خیر بیت یاخود شهر سهرچاوهکهی ئهندازهگیری و ویست و ئیراده خوای پهروهردگاره، ئهوهی ویستی لهسهر بیت دیته بوون ئهوهش ویستی لهسهر نهبیته نایهت بوون و روو نادات.

ئائهمهی باسکرا پوختهیهکه لهشهرحی ئهسڵ و بنهماکانی باوه پو ئیمان و دواتر - إن شاء الله - بهدوور و درێژی شهرحهکهی دێت .

باوهرهیّنان به سیفاتهکانی خودا بهبیّ گورینی مانا و لهکارخستن و چواندن

وَمِنَ الإِيمَانِ بِاللهِ: الإِيمَانُ بِمَا وَصَفَ بِهِ نَفْسَهُ في كتابِهِ الْعَزِيزِ، وَبِمَا وَصَفَهُ بِهِ رَسُولُهُ مُحَمَّدٌ عَيْقٍ مِنْ غَيْرِ تَحْرِيف وَلا تَعْطَيل، وَمِنْ غَيْرِ تَكْييف وَلا تَمْثيل. همروه ها به شيك له يمان هينان به خودا: ئيمان هينانه به و سيفاتانه ي كه خودا وهسفى خوى پيكردووه له قورئاندا و ههروه ها پيغه مبهره كه ي له نهرمووده كانيدا به بي گريني ماناكه ي و له كارخستني و، به بي چونيه تي بو دانان و چواندن.

ي شەرح ي

دوای ئهوه ی نووسه ر (ره حمه تی خوای لی بیت) به کورتی باسی ئه سلّ و بنه ماکانی ئیمانی کرد که پیویسته ئیمانی پیبهیندریت ده ستی کرده باسکردنی به شینوه یه کی پروونتر و ته فاسیله کانی، به ئه سلّی یه که م ده ستی پیکرد که ئه وی ش: باوه پهینانه به خوای په روه ردگار، باسی له وه کرد که به شینك له ئیمان هینان به خودا ئیمان هینانه به سیفاته کانی که وه سفی خوّی پیکردووه له قورئانه که یدا، یا خود پیغه مبه ره که ی له فه رمووده کانیدا، ئه وه ش به وه ده بیت ئیسپاتی ئه و سیفاتانه ی برکه ین، به و شینوه یه ی که له قورئان و سوننه تدا ها تو وه به له فزه کانی (من غیر تحریف لألفاظها)، هه روه ها به بی له کار خستنی ماناکانی گورینی له فزه کانی (من غیر تحریف لألفاظها)، هه روه ها به بی له کار خستنی ماناکانی (ولا تعطیل لمعانیها) هه روه ها به بی چواندنی به سیفه تی به دیه پینراو و مه خلوقات (ولا تشبیه لها بصفات المخلوقین). له ئیسپاتکردنیدا ته نها پشت به ستین به قورئان و سوننه ت و تیان نه په پرنین ؛ چونکه به پراستی ئه م بابه ته ته وقیفیه و جیگای ئیج تیهاد سوننه ت و تیان نه په پرنین ؛ چونکه به پراستی ئه م بابه ته ته وقیفیه و جیگای ئیج تیه انیه .

(والتحریف) (۱): بریتیه له گۆرین و لادانی شتیك لهسهر ههقیقه ته کهی. ده و تریّت : (انحرف عن كذا إذا مال) واته: له فلانه شت لایدا كاتی كه له ریّده رچوو و لار بووه و ، پاشان ته حریف دو و جوّره:

جۆرى يەكەم: گۆرىنى لەفز (تحريف اللفظ): كە ئەوىش لادانيەتى لەشئوه و رووه هەقىقىمى خۆى بۆ رووى تر، جا يان بەزيادكردنى وشەيەك ياخود پېتىك ياخود بەكەمكردنەوەى ياخود بەگۆرىنى حەرەكەيەك، هاوشئوەى قسەى كەسانى گومرا لەبارەى ئەم فەرمايشتەى خوداوە: ﴿ٱلرَّمْنُ عَلَى ٱلْعَرْشِ ٱسْتَوَى ﴾ [طه: ٥]: ئەوانە دەلئىن: وشەى جىڭىربوون و بەرز و بلندى(اسْتَوَى) بەماناى دەستبەسەراگرتن (استولى)دىن، جا لىرەدا پېتىكىان بۆ ئايەتەكە زياد كردووه، ھەروەھا وەك قسەى ھەندىكىان لەبارەى ئايەتى: ﴿وَجَاءَ رَبُك ﴾ [الفجر: ٢٢]،واتە: پەروەردگارت ھات، ئەوان دەلىن: ﴿وَكَالَمُ مَاللَهُ مُوسَى كرد، ھەروەھا وەك قسەى ھەندىكيان لەبارەى ئايەتى: ﴿وَكَالَمُ مَاللَهُ مُوسَى كرد، ھەروەھا وەك قسەى ھەندىكيان لەبارەى ئايەتى: ﴿وَكَالَمُ مَاللَهُ مُوسَى ئەوىش خويندنەوەى وشەى (اللهُ) كەزەممەى لەسەرە بەنەصبى لەفزى جەلالە و بەم شيوەيە(اللهُ)! ، لىرەشدا حەرەكەى ئىعرابەكەيان لەحالەتى رەفعەوە گۆرى بۆ حالەتى نەصب بەوەش ماناكەيان گۆرى و لەبرى ئەوەى بلىن: خودا لەگەل موسادا كىد. كە گفتوگۆى كرد دەلىن: خودا لەگەل خودادا گفتوگۆى كرد دەلىن: خودا لەگەل موسادا كىدى دەخودا كەنوگۇى كىرد! .

جۆرى دووەم : گۆرىنى مانا (تحرىف المعنى) : كە ئەويش گۆرىنى مانايە و لادانيەتى لەھەقىقەتى خۆى و پىدانى مانايەيەكى ترە بەلەفزەكە، ھاوشىيوەى قسەى

⁽١) بروانه: «التنبيهات اللطيفة» للسعدي (٢٣) ، و «الإرشاد إلى صحيح الاعتقاد» (١٣٤) ، و «شرح العقيدة الواسطية» للهراس (٢٠) ، وغيرهم .

بیدعهچیهکان: که ده لیّن مانای ره حمهت: ویستی خیر بوونه، ومانای غهزهب: ویستی تۆلهسهندنهوهیه.

(والتعطیل): له پرووی زمانه وانیه و واته: به تال کردن و چول کردن، ده و تریت: (عطله أي أخلاه) واته: ته عتیلی کرد، واته به تالی کرد و چولی کرد. لیره دا مه به ست لیی: نه فی کردنی سیفاته له خودا (سبحانه و تعالی). و جیاوازی نیوان (التحریف والتعطیل): ئه وه یه (التحریف) نه فی کردنی مانا پراست و دروسته که یه ده قه که ده یگه نیت و ده یدات به ده سته وه و، گورینیه تی به مانایه ک که پراست و دروست نییه. (والتعطیل): نه فی کردنی مانا پراسته که یه و له کار خستنیه تی بی ئه وه ی مانایه کی تری پیدریت، هاوشیوه ی ئه وه ی موغه و زیه کان (۱) ده یکه ن، جا بویه هه مو و موحه ریفین موعه تیلیه، به لام هه مو و موعه تیله یه کو حه ریف نییه.

(والتکییف): چۆنیهتی دانانه بۆ سیفهتهکان، دەوتریّت: (کیّف الشیء إذا جعل له کیفیة معلومة) واته: چۆنیهتی بۆ شتهکه دانا کاتی کهچۆنیهتیهکی دیاری کراوی بۆدانا، جا چۆنیهتی دانان بۆ سیفاتهکانی خودا بریتیه له: دیاری کردن و دهستیشانکردنی چۆنیهتیهکهی و ئهو ههیئهت و شیّوهی که ههیهتی، ئهمهش گونجاو نییه بۆ مرۆڤ و لهتوانایدا نییه؛ چونکه مرۆڤ خودای نهبینیوه و هیچ پریّگایهك و ئامرازیّك نییه بۆ گهیشتن بهههقیقهت و چۆنیهتی سیفاتهکانی خودا؛ لهبهر ئهوهی سیفهت تابعی زاتی (الله)یه (جل جلاله)، ههروهك چۆن مرۆڤ ناتوانی پهی بهزاتی خودا و چۆنیهتی بهریّت و خودا و چۆنیهتیهکهی بهریّت، بهههمان شیّوه ناتوانی پهی بهسیفاتهکانی بهریّت و چونیهتی بو دابیّت، بهههمان شیّوه ناتوانی پهی بهسیفاتهکانی بهریّت و چونیهتی بۆ دابنیّت؛ ههربۆیه کاتی پرسیار لهییشهوا مالیك کرا: «الرَّحْمَنُ عَلیَ

⁽۱) موفه وییزه کان: ئه وانه ن که ته فویزی سیفاته کانی خودا ده که ن و هیچ مانایه کی پی نابه خشن بو نموونه ده لین ئیمه نازانین مانای ده ست و چاو چییه ، واته: کاتی خودا چاو و ده ستی بو خوی ئیسپات کردووه ئه مان ده لین: ئیمه نازانین مانای ده ست لیره دا چییه و خودا خوی ده زانیت.. شایه نی باسه ئه مانه ش ده بنه چه ند تاقم و گرووپی که وه و هه مویان یه ک بوچوونیان نییه. (وه رگیر).

الْعَرْشِ اسْتَوَى كيف استوى ؟ فقال : الاستواء معلوم، والكيف مجهول، والإيمان به واجب ، والسؤال عنه بدعة (()) واته: كاتى دەلْين: خودا لهسهر عهرش ئيستيواى كردووه و بهرز بۆتەوه ئهوه چۆن چۆنييه؟ گوتى: ئيستيوا و بهرز بوونهوهى خودا مەعلوم و روونه، وچۆنيەتىيەكەى مەجهول و نەزانراوه و، ئيمان بوون پيى واجبه و، پرسياركردن لهبارهيهوه بيدعهيه و نادروسته.

ئەم قسەيەيى پېشەوا مالىك بۆ گشت سىفاتەكانى ترى خودا راستە، لەوەلامى ھەركەسنىك كە پرسيار لەبارەي چۆنيەتىيانەوە بكات ھەمان وەلام دەدرىختەوە .

(والتمثیل): بریتیه له شوبهاندن و چواندن به وه ی بوتریّت: سیفاته کانی خودا وه کو وه ک سیفاتی دروستکراو و به دیهیّنراوه کانه، وه ک ئه وه ی بوتریّت: ده ستی خودا وه کو ده ستی ئیمه وایه، وگویّی وه ک گویّی ئیمه وایه - پاک و بیّگهردی بی خودا له م قسه و قسه لُوکانه _ خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿لَیّسَ کَمِثّلِهِ عَنَی مُ وَهُو اَلسّمِیعُ اَلْسَمِیعُ اَلسَمِیعُ السّوری ای واته: هیچ شتیک نیه له ویّنه ی ئه و (خوا)یه، نه له زاتیدا، نه له سیفاتیدا، نه له کرداریدا، بی خوی ته نیایه و، له هه موو شتیک، بی نیازه و، هه موو شتیک بی نیازه و، هه موو شتیک بی نیازه و، هه موو شتیک بینایه به و ته ی به نده کانی، بینایه به کاروکرداریان .

بۆیه لهبارهی سیفاته کانی خوداوه ناوتریّت: وه ک سیفاته کانی ئیمه یه یاخود هاوشیّوهی سیفاتی ئیمه یه، ههروه ک چوّن ناوتیّت زاتی خودا وه ک زاتی ئیمه یه یاخود هاوشیّوه ی زاتی ئیمه یه، باوه پرداری موه حید سیفاته کانی خودا ههموو ئیسپات ده کات به وشیّوه یه یی که لایه ق و شایسته ی گهوره یی و عهزه مه تی خودایه، به لام که سی موعه تیل نه فی ده کات یا خود نه فی هه ندی کی ده کات و، که سی موشه بیهه ش ئیسپاتی

⁽١) أخرجه اللالكائي في «شرح أصول اعتقاد أهل السنة» (٦٦٤) ، والبيهقي في «الأسماء والصفات» (٤٠٨) ، وانظر : «مجموع الفتاوى» (٥ / ٢٨٢).

ده کات به لام چۆیه تى بۆدادهننن به شنوه یه ک که لایه ق و شایسته ی خودا نییه، به لکو شایسته ی دروستکراو و به دیه نیز اوه کانه .

هه لویستی نههلی سوننهت و جهماعهت سهبارهت به باوه ربوون به سیفاته کانی خودا (جل جلاله)

بَلْ يُؤْمِنُونَ بِأَنَّ الله ﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ عَنْهُ مَا وَصَفَ بِهِ نَفْسَهُ، وَلاَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِه. [الشورى: ١١]، فَلاَ يَنْفُونَ عَنْهُ مَا وَصَفَ بِهِ نَفْسَهُ، وَلاَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِه. به لَكُو باوه ريان وايه هيچ شتيك وهك خودا و هاوشيوه ى خودا نييه وخودا بيسهر و بينايه و، نه فى ئه و سيفه تانه ناكه ن له خودا كه خوّى بي وه سف كردووه، ماناو مهبه ستى وشه كان ناگورن ولايناده ن له مانا هه قيقيه كهى.

ي شهرح ع

کاتی که نووسهر (پهحمهتی خوای لی بیّت) باسی لهوهکرد که: واجبه ئیمان هینان بهسیفاته کانی خودا ئهوانهی که لهقورئان و سوننه تدا هاتوون بهبی گوپین (تحریف)،ولهکارخستن (تعطیل)، و چونیه تی بوّدانان (تکییف)، و چواندن (تمثیل). لیّره دا هه لُوپِست و مهوقیفی ئه هلی سوننه و جهماعهی لهم باره یه وه خسته پروو، که ئهویش ئهوه یه ئههلی سوننه و جهماعه لهسهر مهنهه ج و پیّبازیّکی هه ق و پاستن و باوه پیان به و سیفاتانه هه یه، وه ک خوی ئیسپاتی ده که ن و له گه لیشیدا نه فی چونیه تیه کهی ده کهن، ئهوه شه بهرمه بنای ئهم ئایه ته پیروزه که ده فهرمویّت: ﴿لَیْسَ حَوْنیه تیه که کَوْنیه تیه و هاوشیّوه ی خودا نیه و ئه و بیسهر و بینایه. جا فهرمایشتی: ﴿لَیْسَ کَمِثَلِهِ و هاوشیّوه ی خودا نیه و ئه و بیسه و مومه سیله کانه ئه وانه ی که چونیه تی بو سیفاته کانی خودا داده نیّن و ده یچونینن به سیفاتی دروستکراوه کان، و فهرمایشتی: سیفاته کانی خودا داده نیّن و ده یچونینن به سیفاتی دروستکراوه کان، و فهرمایشتی:

﴿وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴾، رەدد و ولامه بۆ موعەتىلەكان ئەوانەى تەعتىلى سىفاتەكانى خودا دەكەن و لەكارى دەخەن ؛ چونكە ئەم ئايەتە ئىسپاتى گوئ و چاو بۆ خودا دەكات، ئا ئەم ئايەتە پيرۆزە ياسايەكى گشتگير و روون و بېخەوشە لەبابەتى ناو و سىفاتەكانى خودادا؛ چونكە دوو شتى بېكەوە ھېناوە لەلايەك ئىسپاتى سىفاتى خوداى تېدايە و لەلايەكى ترەوە نەفى چۆنيەتيەكەى كردووه، دواتر تەفسىر ولېكدانەوەي زياترى بۆ دەكەين ـ إن شاء الله ـ .

برگهی: (فلا ینفون عنه ما وصف به نفسه) واته : باوه پروونی ئههلی و سوننه و جه ماعه به وه ی هیچ که س و شتنك وه ك خودا و هاوشنوه ی خودا نییه وایان لیناکات نه فی ئه و سیفاتانه بکه ن که خودا وه سفی خوّی پنکردووه، هاوشنوه ی ئه وانه ی که زیاده پروییان کرد له ته نزیه ی خودا و به پاک پاگرتنی به شنوه یه که نه فی سیفاته کانیان کرد و له کاریان خست به بیانووی پاکردن له چواندن (التمثیل) ی به سیفاتی دروست کراوه کان.

ئههلی سوننه ده نین: خوای پهروهردگار کومه نه سیفاتیکی تایبه ت به خوی ههیه ئهوانه ی که لایه ق و شایسته ی خوین و، دروستکراوه کان (مخلوقات)یش بهههمان شیوه کومه نه سیفاتیکیان ههیه و تایبه ته به خویان و هیچ نیکچوونیک نه نیوان سیفاتی دروستکار (خالیق) و دروستکراو (مه خلوق) دا نییه، ئیسپات کردنی ئهمه ش ئه و ترسه ناخوازیت که موعتیله کان باسیان کردووه و به هویه وه نه فی سیفاته کانی خودای ینده که ن

ووتهی نووسه رکه ده نیّت: (ولا یحرفون الکلم عن مواضعه) پیشتر باسی مانای ماناگورین (التحریف) مان کرد، واته: ئه هلی سوننه مانای که لامه که ی خودا ناگورن جا گورینی له فز بیّت یا خود گورینی ماناکه ی به شیوه یه که نه وه ک خوی نه بیّت هاو شیوه ی موعه تیله کان ده یکه ن له گورینی له فزه کان وه ک گورینی جیّگیر بوون و به رز و بنند بووه وه (اسْتَوَی) بو : ده ستی به سه ردا گرت

وَلاَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَاءِ اللهِ وآيَاتِهِ، وَلاَ يُكَيِّفُونَ وَلاَ يُمُثِّلُونَ صِفَاتِهِ بِصِفَاتِ خَلْقه.

لهبابه تى ناو و سيفاته كانى خودا و ئايه ته كانيدا له هه ق لا ناده ن و چۆنيه تى بۆ دانانه ن و سيفاته كانى نايچوينن به سيفاتى دروستكراو و به ديهينراوه كانى.

ي شەرح

(ولا یلحدون فی أسماء الله وآیاته) ئیلحاد: له پرووی زمانه وانییه وه (۱): به مانای لادان و لار بوونه وه دینت، ههر بویه به شیوازی هه لکه ندنی گور کاتی که له لاوه هه لده که ندریت ده و تریت له حد، و ئیلحاد له ناوه کانی خودا و ئایه ته کانیدا: بریتیه له لادانی هه قیقه ت و مانا پراسته که ی له مانایه کی دروسته وه بو مانایه کی باتل و نادروست.

اکم وه ئیلحاد لهناو و سیفاته کانی خودادا چهند جوّری که (۲): جوّری یه کهم: ناوی بت و پهرستراوه باتله کانی بنریّت خودا و پهرستراو،

⁽۱) پیشه وا (ابن القیم) ده نیت: (ئیلحاد له ناوه کانی خودادا، لادان و دوورکه و تنه وه به له مانایان و واقیع و ماناکانیان له حه قیقه تی جینگیرکراوی ئه و مانایانه؛ وه و شه ی (ئیلحاد) له (میل) سه وه که به مانای لادان دیت و هرگیراوه؛ هه روه ک ماده ی (ل ح د) ده لاله تده که نه سه ری، وه هه رله م بابه و شه ی (اللحد) هه یه، که ئه و شته یه له لاته نیشتی گزردا شه ق ده کریت، که له ناوه راست لایداوه، و که سی مولحید له ئاییندا: ئه و که سه یه که له حه قیقه ت لاده دات..... انظر: «بدائع الفوائد» (۲ / ۲۸۵).

⁽٢) بروانه: ما بين أنواع الإلحاد في «بدائع التفسير» لابن قيم الجوزية (٢ / ٣١٤) دار ابن الجوزي ، و «مفردات ألفاظ القرآن» للأصفهاني (٧٣٧) ، و «تيسير العزيز الحميد» (٦٤٥) ، و «الأسئلة والأجوبة الأصولية» للسلمان (٥١، ٥١).

هاوشیوه ی ناوی لات که له ئیلاههوه وهرگیراوه، و عوزا لهعهزیزهوه، ومهنات لهمهننانهوه.

جۆرى دووهم: ناوى خودا بنريّت بهچهند شتيّك كه لايهق و شايستهى نهبيّت هاوشيّوهى نهسرانيهكانى كه ناويان ناوه باوك، وفهلاسيفهكان كاتى ناوى خودايان ناوه (موجيب) ياخود (عيللهى فاعيله).

جۆرى سنيهم: وەسف كردنى خودا بەھەندى سيفەت كە سيفەتى نەقص و ناتەواويە، ھاوشنوەى جولەكە كە وەسفى خودايان دەكرد بەھەۋار و دەيانگوت: ﴿إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحَنُ أَغَنِياً ﴾ [آل عمران: ١٨١]، واته: خوا ھەۋارەو، ئىمە داراو دەوللەمەندىن. ھەروەھا دەيانگوت: ﴿يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُولَةً ﴾، واته: خوا دەستى زنجيركراوەو بەستراوه. ھەروەھا دەيانگوت دواى ئەوەى خودا ئاسمانەكانى دروستكرد لەرۆۋى شەممەدا بشوويدا، تعالى الله عما يقولون.

جۆرى چوارەم: نكۆڵى كردن لەمانا و هەقىقەتەكانى، هاوشيوەى قسەى جەهمىيەكان كە دەيانگوت: ئايەتەكانى ناو و سىفاتەكانى خودا تەنها چەند لەفزىكن و هيچ جۆرە سىفەت و مانايەك لەخۆ ناگرن بۆ نموونە دەيانگوت وشەى بىسەر (السمىع) دەلالەت لەبوونى گوێ (سمع)ناكات، و بىنىن (البصير) دەلالەت لەبوونى چاو(بصر)ناكات، و زيندو(الحيِّ) دەلالەت ناكاتە سەر ژيان(حياة)، وهاوشيوەى ئەمانە.

جۆرى پێنجهم: چواندنى سيفهتهكانى بهسيفهتى دروستكراوهكانى ؛ وهك قسهى مومهسيلهكان كه دهيانگوت: دهستى خودا وهك دهستى ئێمهيه، پهنا بهخواى پهروهردگار.

 اَلْاَسَمَاءُ الْمُسَنَىٰ فَادَعُوهُ بِهَا وَذَرُوا اللَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي اَسَكَبِهِ مَسَجُزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ [الأعراف: ١٨٠]، واته: ناوه كانى خوا ههموو جوان و پرشكون ، دهسا ئيوه يش ههر به و ناوانه وه بانگى بكه ن، لاله و نزاو داوا ههر به وانه بكه ن، لهوانه گهرين دهست وه رده ده ن له ناوه كانى خواو به ده ستى ئه نقه ست ده يانگورن، واته: له ماناو مه به ست لايان ده ده ن، يان ناوى ترى بۆ داده نين! بۆ نموونه: موشريكه كان له برى ئه وه بلين (عزيز) برى ئه وه كه ناوى (الله) بينن، ده يانگوت (لات)، يان له برى ئه وه بلين (عزيز) ئه يانوت: (عزى).. هند. دلنيا به ئه وانه به تۆلهى كرده وه ى خۆيان ده گه ن.

ههروهها فهرموویه تی: ﴿ إِنَّ ٱلَّذِینَ یُلْحِدُونَ فِیٓ ءَایَنِتَا لَا یَخْفُونَ عَلَیْنَا ﴾ [فصلت: ٤٠]، واته: بیّگومان ئهو کهسانه له ئاستی ئایه ته کانی ئیمه کلا دهبن و ههق ده گورن. واته: لاده ده ن و، تانه و توانجیان تیده گرن، له ئیمه ناشار رینه وه.

وه برگهی : (ولا یکیفون ولا یمثلون . . .) هتد و ، پیشتر مانای چونیه تی دانان (التکییف) و چواندن (التمثیل)مان روونکرده وه .

← affe affe **→**

لأَنَّهُ سُبْحَانَهُ: لا سَمِيَّ لَهُ، وَلا كُفْءَ لَهُ، وَلاَ ندَّ لهُ، ولا يُقَاسُ بِخَلْقِهِ سُبْحَانَهَ وَتَعَالَى. فَإِنَّهُ أَعْلَمُ بِنَفْسِه وَبغَيْرُه، وَأَصْدَقُ قيلاً، وَأَحْسَنُ حَديثًا منْ خَلْقه.

لهبهرئهوه ی خودا هیچ هاوبه شیکی نیبه لهناویدا، واته: هیچ که سیک نیبه شایسته ی ئهوه بیت ههمان ناوی خودایی لیبنریت، هیچ که سیک نیبه ههمان پلهو و پایه یی ئهوی ههبیت و هاوشیوه ی خودا بیت و بشوبهیت به خودا، قیاسی خودا ناکریته سهر دروستکراوه کانی، به راستی خودا زاناتره له که سانی تر به خودی خوی و زاناتره له غهیری خوی به خودی خویان و راستگوترینه، وجوانترین و پاراوترین و ته و قسه و فهرمایشتی ههیه به به راورد به دروستکراوه کانی.

ه شهرح ا

(لأنه سبحانه: لا سَمِيَّ له) ئهمه تهعیلیل و روونکردنهوهی هزکاری قسه که ی پیشووه که لهباره ی ئههلی سوننه وه کردی و وگوتی: (ولا یکیفون ولا یمثلون صفاته بصفات خلقه).

(سبحانه) چاوگه هاوشیوهی وشهی (غفران) وله (التسبیح) هوه وه رگیراوه و، به مانای به پاك راگرتن دینت، و وشهی (لا سمی له) واته : که سینك نیبه شیاوی ئه وه بینت ناوینکی لی بنریت هاوشیوهی ناوه کانی خودا، کاتی خودا ده فه رموینت : ﴿هَلَ تَعَلَمُ لَهُ سَمِیاً ﴾ [مریم: ٦٥] ، واته : ئاگات لیبه هاو ناوینکی هه بی ؟ . ئه مه پرسیاره به لام ئامانج لیبی نه فییه، واته : هیچ که سینك نیبه هاوناوی خودا بیت یاخود هاوشیوه ی بیت، (ولا کفؤ له) وشهی (الکفؤ) : به مانای هاوشان و هاوشیوه دینت، واته : هیچ هاوشان و هاوشیوه یکی نیبه، هه روه ك خوای په روه ردگار فه رموویه تی واته : هیچ که سینک فیر و گلم یک نیبه هاوشان و هاوشیوه یکی نیبه هه روه ك خوای په روه ردگار فه رموویه تی ده رکبت که سینک

هاوشنوه و هاوتای نیه و، که سی ناتوانی به رهه نستی بکات. (ولا ند له) و شهی (الند)، واته: هاوشنوه و وهاوتا، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ فَكَلاَ جَعَمَ لُوا لِلّهِ أَندَادًا ﴾ [البقرة: ۲۲]، واته: جا که وابو و ئنوه ش چاک بیپه رستن و، هیچ جوّره هاویه شنکی بو دامه نین و، ته نها یاسا و به رنامه که ی ئه و وه رگرن .

(ولا یقاس بخلقه) وشهی (القیاس) له رووی زمانه وانیه وه: به مانای چواندن (التمثیل) دیّت (۱) واته: خودا به دروستکراوه کانی ناکات و ناچوی ندریّت به وان ـ خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ فَلَا تَضْرِبُوا لِلّهِ ٱلْأَمْثَالُ ﴾ [النحل: ۷۶] ، واته: جا ئیتر ئیوه نموونه و شهریک بوخوا مه هیننه ئاراوه، چونکه ئه و بی شهریک و بی وینه یه خودا قیاس ناکریّت به دروستکراوه کانی نه له زاتیدا و، نه له ناو و سیفاته کانیدا، ونه له کار و کرده وه کانیدا، چون به دیه ینه ریّکی کامل ده چویندریّت به به دیه ین روی کی ناته واو ؟! - تعالی الله عن ذلك _.

(فإنه سبحانه أعلم بنفسه وبغیره) ئهمهش تهعلیل و روونکردنهوهی هۆکاری ئهوهیه که پیشتر باسکرا لهواجبی ئیسپاتکردنی ئهوهی خودا بۆ خوی ئیسپات کردووه لهسیفاتهکان و رینگریکردنیشه لهشوپهاندنی خودا بهبهدیهینراوهکانی، جا کاتی خودا زاناتر بیت بهخوی و زاناتر بیت لهکهسانی تر بهخودی خویان، ئهوکات واجب و پیویسته ئهو سیفاتانهی بو ئیسپاتبکریت که بو خوی ئیسپات کردووه، ههروهها ئهوهش که پیغهمبهرهکهی سیپات کردووه.

دروستکراوهکان هیچ کامیان عیلم و زانیاری تهواویان بهخودا نییه و پهی بهزاتی خودا نابهن، خودا وهسف گهلیّکی کاملّی ههیه که ئهقلّی هیچ دروستکراویّك پهی پینابات، بزیه پیویسته لهسهرمان رازی بین بهوهی خودا خوّی رازی بووه پیی بو

⁽۱) واته : گەراندنەوەى شت بۆ ھاوشتوەكەى ، «المعجم الوسيط» ، وانظر : «مجموع الفتاوى» (۱) واته : گەراندنەوەى شت بۆ

خودی خوّی، چونکه بهراستی ئهو خوّی باشتر دهزانیّت چ شتیّك شایستهی و گونجاوه بوّی، ئیمه ئهو شته نازانین و پهی پینابهین.

خوای پهروهردگار: (أصدق قیلاً، وأحسن حدیثاً من خلقه) ،واته: راستگوترینه، وجوانترین وتهی ههیه بهبهرواورد بهدروستکراوهکانی، جا ئهوهی ههواللی لهبارهوه داوه راست و ههقه و پیویسته لهسهرمان بهراستی بزانین و بهرههلستی نهکهین، ولهفزهکانی جوانترین لهفزن و پاراوترین و رهوانبیژترین و روونترینن، بهراستی بهجوانترین شیّوه روونی کردووه تهوه چ ناو و سیفاتیک لایه ق و گونجاون بوّی، بوّیه پیویسته نهوه قهبول بکهین و تهسلیم بین پیی.

باوەربوون بەراستگۆیى ھەموو پيغەمبەران

ثُمَّ رُسُلُه صَادِقُونَ مُصَدَّقُون؛ بِخِلاَفِ الَّذِينَ يَقُولُونَ عَلَيْهِ مَا لاَ يَعْلَمُونَ. پاشان پێغهمبهرانی ثهوانهی راستگو و بهراستزانراون بهپێچهوانهی ثهوانهی که قسهگهلێك لهبارهی خوداوه ده کهن که نایزانن و زایاریان لهبارهیهوه نییه.

۾ شدرح ۾

⁽۱) زیندییقه کان: ئهوانه ن که لهسه ره تای ئیسلام دا پنیان ده و ترا (مونافیق) وله نیّو خه لُکدا ده ژیان، وکاتی هه لیّکیان بوّ ریّککه و تایه شه پر و خراپه یان ده رده که و ت و درّی هه ق و هه لُگرانی خوّی گیف ده کرده وه، هه روه ک لهم سه رده مه شدا هه ن و بوونیان هه یه.

ههروه ك خواى پهروه ردگار فهرموويه تى: ﴿ هَلْ أُنْبِتُكُمْ عَلَى مَن تَنَزَّلُ ٱلشَّينَطِينُ ﴿ الله عَلَى كُلِّ أَفَاكِ أَشِيمٍ ﴿ الله عَلَى كَنْ دَيْنِ؟ تَهُوانَ بَوْلاَى پياويّكى زوّر دروّزن و واته: تايا پيتان بلّيم شهيتانه كان بوّلاى كيّ ديّن؟ تهوان بوّلاى پياويّكى زوّر دروّزن و بوختانچيى و گوناهكار داده بهزن، وه ك خوّتان تهيانناسن، نه ك بوّلاى موحه مه وهمه يه كه چهنده راستگوّو دهستپاكه، گوئ له فريشته راده گرن و، پاشان ههرچى ده بيستن دهيده ن به گويّى فالْچيى و دوّسته كانى خوّياندا، به لام له ههمانكاتدا زوّر بهشيان دروّزن و بوّ خوّشيان شتى كهى تيكه ل ده كه ن، كهواته: تيوه بروايان پئ مهكه ن.

ههروهها فهرموویه تی : ﴿ فَوَیْلُ لِلَّذِینَ یَکُنُبُونَ ٱلْکِئْبَ بِأَیْدِبِهِمْ ثُمَّ یَقُولُونَ هَلْذَا مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ﴾ [البقرة: ٧٩] ، واته: وهیل و سزای سهخت ، بۆ ئهوانه یه که بهدهستی خویان تهورات دهنووسنه وه، پاشان ده لیّن: ئهمه له لای خواوه هاتووه.

جا کاتی که خود (جل جلاله) زاناتر بیّت به خوّی و جگه له خوّی، و راستگوترین بیّت و، جوانترین و ته ی هه یه به به به به راورد به دروستکراوه کانی و، پیخه مبه ره کانی (علیهم الصلاة والسلام) راستگوبن له هه موو ئه وه ی هه والّیان له باره وه داوه و، په تی په یوه ندیان نیّوان ئه وان و خودا ئه وه ی که وه حیان بو دیّنیّت فریشته راستگو و به ریّزه کان بیّت، ئه وا پیّویسته په نا به رینه به رئه وه ی خودا و پیخه مبه ره که ی فه رموویانه، به تایبه ت له بابه تی ناو و سیفاته کانی خوداد ا؛ جا نه فی بیّت یا خود ئیسپات، و ره تکردنه وه ی ئه وه ی بید عه چه ی و که سه گوم راکان ده یلیّن گوایه مه جاز له ناو و سیفاته کانی خوداد ا هه یه و به چه ندان ریّگا و بیانوو، و پشتیان کردووه ته ئه وه ی که سیفاته کانی خوداد ا هه یه و به چه ندان ریّگا و بیانوو، و پشتیان کردووه ته نه وه ی که

⁽۱) ئەستىرەناسان: شىخى ئىسلام ئىبىن تەيمىيىيە دەلىيىت: ئەستىرەناسى پىشىت بەسىتنە بە حالەتە گەردوونيەكان لەبارەى رووداوەكان كە لەسەر زەويىدا روو دەدەن و دىنىنە بىرون. بېروانە: فىتح المجيد (۲۱٤)، ومجموع الفتاوى(۳۵/ ۱٤۱).

پنغهمبهران هیناویانه، بهپشت بهستن بهههواو و ئارهزووی خوّیان یاخود لاساییکردنهوه و تهقلیدی کهسانیکی گومرا دهکهن که شیاوی لاساییکردنهوه و تهقلید کردن و پشت پی بهستن نین.

وَلِهَذَا قَالَ: ﴿ سُبْحَانَ رَبِكَ رَبِ ٱلْمِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ۞ وَسَلَامُ عَلَى ٱلْمُرْسَلِينَ ۞ وَلَهَذَا قَالَ: ﴿ وَبِ ٱلْمُلْمِينَ ۞ ﴾ [الصافات: ١٨٠، ١٨٠].

ههربۆیه خوای پهروهرگار فهرموویه تی: (بهرزیی و بلندیی، پاک و خاوینی بۆ پهروهردگاری تۆ، پهروهردگاری خاوهن ده سه لات، له و قسانه ئه وان په سن و وه سفی ئه وی پیده که ن، و سلاو و درودیش بۆ سهر گشت پهیامبه ران، و سوپاس و ستایشیی نه براوه و هه تا هه تاییش هه ربۆ خودایه که پهروه ردگار و راهینه ری جیهانه کانه، چونکه ئه وه خاوه نی گشت ناز و نیعمه ته کان).

فَسَبَّحَ نَفْسَهُ عَمَّا وَصَفَهُ بِهِ الْمُخَالِفُونَ لِلرُّسُلِ، وَسَلَّمَ عَلَى الْمُرْسَلِينَ؛ لِسَلاَمَةِ مَا قَالُوهُ مْنَ النَّقْص وَالْعَيْب.

پاک و بیّگهردی خوّی به یان کردووه لهبهرانبهر ئهو قسه و قسه لُوّکهی که نهیارانی پیخهمبهران؛ لهبهر سهلامه تی قسه کانیان و دووری لهناتهواوی و عهیب.

۾ شهرح ۽

مانای وشه و موفرهدات:

(ولهذا) : ته علیل و روونکردنه وه ی ئه وه ی پیشووه له وه ی که لامی خودا و وکه لامی پیغه مبه ره که ی راسترین و جوانترینن .

﴿ سُبَحَنَ ﴾ : ئیسمی مهصده ره و له (التسبیح) هوه وهرگیراوه که بهمانای بهپاک را گرتن و بهدوور گرتنی دینت لهههر کهم و کورتی و ناتهواویهك .

﴿ رَبِّكَ ﴾ وشهى (الرب)، واته : ماليك و دهسه لاتدار و به خيوكهرى دروستكراوه كانيه تى به نيعمه ته كانى.

﴿ٱلْعِزَّةِ ﴾ : قوهت و سهركهوتوو و نيعمهت بهخشه.

جا ئیزافه و دانه پاڵی وشهی (الرب) بۆلای (العزة) لهبابی ئیزافهی وهسفکراره (الموصوف) بۆلای سیفهت (الصفة).

﴿ يَصِفُونَ ﴾ واته : لهوهى كه دوژمنهكانى پيغهمبهرانى وهسفى دهكهن بهو شتانهى كه لايهقى خودانييه .

﴿ وَسَلَامُ ﴾ گوتراوه : له (السلام) هوه هاتووه بهمانای سه لام کردن (التحیة) دیت . وگو تراوه : له دووری (السلامة) له ناخو شی و ناته واوی (المکاره) هاتووه.

﴿عَلَى ٱلْمُرْسَلِينَ﴾ ئەوانەي كە خودا ناردنى بۆلاى بەندەكانى، و پەيامى پەروەردگاريان گەياند، و (الْمُرْسَلِينَ) جەمعى (مرسل)ــە، وپێشتر پێناسەمان كرد .

﴿رَبِّ ٱلْعَكَمِينَ ﴾: جهمعى (عالَم) ـه و، جگه لهخودا ههموو شتنِك دهگرێتهوه . الله سووده كانى ئهم ئايهتانه:

۱- به پاک راگرتنی خودا لهوهی که کهسانی نه زان و گومرا وه سفی خودای پیده که نیه. پیده که شایسته ی گهوره یی و مه زنی زاتی (الله) نییه.

۲- راستگویی پیغهمبهران و واجبی وهرگرتنی ئهوه ی که هیناویهنه و ههوالیان لهباره ی خوداوه داوه.

۳ - دروستیه تی سه لام کردن له پیغهمبه ران و ریز و حورمه ت گرتنیان .

٤- رەتكردنەوەى ھەموو ئەو شتانەى كەدژن بەوەى پىغەمبەران ھىناويانە، بەتايبەت
 ئەوەى كە تايبەتە بەناو و سىفاتەكانى خودا .

٥- سوپاس و ستایش کردنی خوای پهروهردگار لهبهرانبهر ئهو نیعمهتانهی که بهدرستکراوهکانی بهخشیووه بهتایبهت نیعمهتی یهکخواپهرستی(تهوحید).

مانای نهفی و نیسیات

وَهُوَ سُبْحَانَهُ قَدْ جَمَعَ فِيما وَصَفَ وَسَمَّى بِهِ نَفْسَهُ بِينَ النَّفْيِ وَالإِثْبَاتِ. فَلاَ عُدُولَ لأَهْلِ السُّنَّةُ وَالْجَمَاعَةِ عَمَّا جَاءَ بِهِ الْمُرْسَلُونَ؛ فَإِنَّهُ الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ.

خوای پهروهردگار لهوشتانهی کهوهسفی خوّی پێکردووه و ناوی خوّی پێناوه دوو شتی پێکهوه هێناوه که ئهوانیش نهفی و ئیسپاتن.

جا ئه هلی سوننه و جهماعه هیچ ئۆپشن و دهرچه و خیار یکیان لهبهردهست نییه جگه له شوی نکه و تنی نهوه می پیغهمبه ران هیناویانه به راستی ههر ئه وه ش ریگای راست و دروسته.

ه شهرح ه

(وهو سبحانه قد جمع . . . إلخ) ، ئەمە روونكردنەوەى ئەو مەنھەج و رێبازەيە كە خودا لەقورئانەكەيدا نەخشەسازى بۆ كردووە بۆ ئيسپاتكردنى ناو و سيفاتەكانى و، ئەوە مەنھەج و رێبازێكە كە پێويستە باوەرداران لەسەرى برۆن و پەيرەوى بكەن لەم بابەتە گرن و ھەستيارەدا.

خوای پهروهردگار: (قد جمع فیما وصف وسمی به نفسه)دوو شتی پیکهوه هیناوه: ئهوهی وهسفی خوّی پیناوه، واته: لههموو پناوه: ئهوهی خوّی پیناوه، واته: لههموو ناو و سیفاته کانیدا. (بین النفی والإثبات) (۱) که بریتییه لهنه فی کردنی ههموو ئهو

⁽۱) نهله قورئان و نهله فهرمووده کاندا نه فی کردنی ره ها وموتله ق نه هاتووه؛ چونکه نه فی ره ها هیچ مهدحیّکی تیدا نییه، به لکو مهبهست له و نه فیه یی که له قورئان و وسوننه تدا هاتووه ئیسپاتکردنی دژه که یانه که کاملّی و ته واوی له خوّگرتووه: بوّنموونه نه فی هاوه لْ و هاوبه ش؛ بوّ ئیسپاتکردنی

عهیب و ناتهواویهیی که پیچهوانه و دژی تهواوی و کاملّی خودان، وهك نهفی کردنی هاوبهش و هاوه ل نوستن و خهوهنوچی و مردن و هیلاك بوون.. هتد.

ههروهها ههرچی (الإثبات)یشه: بریتیه لهئیسیاتکردنی سیفاتی کامل و وهسفی جوان، هاوشیّوهی ئهوهی لهم دوو ئایهتهدا هاتووه : ﴿ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِی لَآ إِلَهَ إِلَّا هُوَ ٱلْمَلِكُ ٱلْقُدُّوسُ ٱلسَّكُمُ ٱلْمُؤْمِنُ ٱلْمُهَيِّمِنُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْجَبَّارُ ٱلْمُتَكِيِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ اللَّهُ الْخَلِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَيِّحُ لَهُ، مَا فِي ٱلسَّمَنُونِ وَٱلْأَرْضِ وَهُوَ ٱلْعَزْمِزُ ٱلْحَكِيمُ ﴾ [الحشر:٢٤،٢٣]، واته: خوا (الله) ههر ئەوەيە -كە بينجگە لەو- ھيچ پەرستراويكى تر بە ھەق نيە پاشاو فەرمانرەواي ھەموو بوونهوهره، خاوهنی تهواوی ئیش و کاره، پاک و بیّگهردهو بیّخهوشه له ههر سیفه تنکی ناشیرین تاشتیده رو دلنیاکه ره، پهیامبه ران و ئیماندارانی تهمین کردووه له سزای خوّی چاودیرو پاریزهری دروستکراوهکانیه تیی و هیچ شتیکی لی وون نابیت دەسەلاتدارۇ بە زەبرە خاوەن شكۆو مەزنە، ھەموو ھێزێک دەشكێنێ و، ھيچ شتێک نیه بهرگهی بگریّت شاییشتهی ههموو کیبریایی و گهورهیی پاکیی و بیخهوشی بو تهو خوایه لهوهی ئهوانه دهیکهن به شهریک بۆی. ههر ئهوه پهرستراوو دروستکارو بهدیهینهری بی وینه ههرئهوه وینهکیش و دیمهن بهخش، به ههر شیوهیه ک خوی بیهوی نهخشهی دهکیشی: جوان، ناشیرین، کورته بالا، کهلهگهت، رهش پیست.. هتد. ههموو ناوه جوانه کان بق ئهون. زاناکان ده لین: ناوه پیروزه کانی خوا (توقیف)ین، واته: دهبی خوا ههر بهو ناوانهوه ناو ببری که له قورئان و سوننهتدا

کاملّی گهورهیی و تاك و تهنهایی خودایه لهسیفاته كاملّ و تهواوه كانیدا، ونهفی كردنی بیّده سه لاتی (العجز)؛ بو ثیسپاتكردنی كاملّی هیّز و توانای خودایه، ونهفی جههل و نهزانی؛ لهینّاو ئیسپاتكردنی بهرفراوانی و گشتگیری عیلم و زانیاری خودایه، ونهفی كردنی خهوه نوچكیّ و خهو و مردن؛ لهینّاو ئیسپاتكردنی كاملّی ژیان و قهیومیه تی خودایه . وبه م شیّرهیه.

هاتوون، کهوابوو ناپرهوایه به ئارهزووی خوّمان ناویّکی بوّ هه لّبژیّرین، یان سیفه تیّکی بوّ دابنیّین، ئهو بهوه ناوی خوّی نهبردبیّت، وه ک: ئهندازیار، پزیشکی دلّه کان، هیّز.. هتد! ههرچی له ئاسمانه کان و، له زهویدایه پاک و خاویّنیی و بی خهوشی ئهو ئهلیّن و ههر ئهویشه خوای بالا دهستی کارجوان و کارزان، ههموو شتیّکی له جیّگای خوّیدایه و، زولّم و ستهمیش له کهس ناکات.

جگه لهمانهش لهوانهی که نووسهر لهداهاتوودا چهند نموونهیهکیان بۆ دێنێتهوه .

ههروهها برگهی: (فلا عدول لأهل السنة والجماعة عما جاء به المرسلون) واته: هیچ دهرچهیه کیان نییه، و لهوه لاناده ن که پیخه مبه ران هیناویانه، به لکو شوین پیان هه لده گرن و، شوینی رینوینی و نووره که یان ده کهون، لهوانه ئیسپاتکردنی سیفه تی که مال بر خودا و به پاکراگرتنی له هه ر شتیک که شایسته ی زاتی (الله) نییه چونکه به راستی پیخه مبه ران ئه و ئه سل و بنه ما گهوره یه یان یه کلایی کردووه ته وه. هه رچی دوژمنانی پیخه مبه رانیشه ئه وان له وه لایان داوه و له راسته رینی پیخه مبه ران نه ماون و توشی جرده هه لدیر و لادان بوون.

ههروهها برگهی: (فإنه الصراط المستقیم) ته علیل و روونکردنه وهی هو کاری نه و قسه یه یه یه ده نیت: (فلا عدول لأهل السنة) واته: له به رئه وهی نه و به رنامه ی که پیخه مبه ران هیناویانه هه رئه وه راسته رئی ئیسلامه تی و هه ق و راستی و (الصراط المستقیم) هه و رالصراط المستقیم) : بریتیه له و رینگا رین و موعته دیله ی که رین چکه ی لینابیته وه و دابه ش نابیت بو چه ند کویره رییه ك هه رئه وه ش که له م ئایه ته پیروزه دا ئه ماژه ی پیدراوه : ﴿ آهٰدِنَا اَلْصِرَاطَ اَلْمُسْتَقِیمَ ﴾ [الفاتحة: ٦] ، واته: خوایه رینماییمان بکه بو رینگه و ریبازه راسته که ی خوت که ئایینی پیروزی ئیسلامه و شاره زامان بکه ، وه هه رئه سه رئه و ریبه ش به هه میشه یی سه قامگیرو دامه زراومان بکه . ههروه ها ئایه تی : ﴿ وَأَنَّ هَلَا صِرَطِی مُسْتَقِیمًا فَاتَیْعُوهُ وَلَا تَنْیَعُوا اَلسُّبُلَ فَنَفَرَقَ مِنْ سَیِیلِهِ یَ الله به رنامه و ریبازه که ی منه ، هه رنامه و ریبازه که ی منه ، هناه راسته یه به رنامه و ریبازه که ی منه ،

دهسا ئیوهیش ئهی ئیمانداران! ههمیشه شوینی بکهون و ههر بهودا بچن. ومهکهونه شوینی ریچکهکانی تر، ئهوسا له شا ریگهکهی خوا بترازین و پهراگهنده ببن.

ههر ئهمهشه که رِوْژانه لهههموو رِکاتیٚکی نویژهکانماندا دوو بارهی دهکهنهوه و داوا لهخودا دهکهین رِینویٚنیمان بکات بوّی.

صِرَاطُ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللهُ عَلَيْهِم مِّنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ والصَالِحِينَ. رِيَّكَا و رِيِّبازى ئەوانەى كە خودا نيعمەتى بەسەرا داباراندوون لەپيٚغەمبەران و راستگۆيان و شەھيدان و پياوچاكان.

ي شەرح پو

واته : ئهو ریّگا راستهی که پیخه مبه ران پیّی هاتوون له بیروباوه رو جگه له ویش، ئه هلی و جه ماعه په پرهوی ده که ن وئه وه ش (صراط الذین أنعم الله علیهم) واته : ریّگای ئه وانه ی که خودا نیعمه تی ته واوی پی به خشیون که گریدراوه به خوشبه ختی هه تا هه تاییه وه، ئه وانه ش ئه وانه ن که خودا فرمانی پیکردووین داوای لی بکه ین ریّنوینیمان بکات بو ریّگا و ریّبازه که یان.

🖎 ئەم چوار تاقمە ئەوانەن كە نىعمەتى تەواويان پى بەخشراوە :

- ۱- پینهمبهران (النبیون): جهمعی(نبي)یه، ئهوانه ئهو کهسانهن که خودا تایبهتی کردوون به پهیامه کانی و گهیاندنی به به نده کانی و پیشتر پیناسه که یمان کرد.
- ۲- راستگۆيان (الصديقون): جەمعى(صديق) ه، كه ئەويش ئەو كەسەيە كە زياد لەحەد راستگۆيە و بەراستخەرەوەيە، واتە: زياد لەحەد خۆى ملكەچى پېغەمبەرە ﷺ لەگەڵ بوونى ئىخلاسىخكى تەواو لەگەڵ خودادا.
- ۳- شههیدان (الشهداء): جهمعی (شهید) ه، که ئهویش ئهو کهسهیه که لهپیناوی خودادا کوژراوه، ناوی نراوه شههید؛ لهبهرئهوهی شایهتی بهههشتی بو دراوه، ههروهها لهبهرئهوهی فریشتهی په حمهت شایهت و ئامادهی بردنی پو حهکهی دهبیت.
- ٤- پیاوچاکان(الصالحون) : جەمعی(صالح)ـه، که ئەویش ئەوکەسەیە که مافهکانی خودا و بەندەکانی خودا بهجی دینیت .

جا وشهى (الصراط) ههندي جار ئيزافه دهكريته لاى خودا و دهدريته يالي وهك ئهم ئايهته: ﴿ وَأَنَّ هَاذَا صِرَطِى مُسَتَقِيمًا فَأَتَّبِعُوهُ ﴾ [الأنعام:١٥٣] ؛ واته: ئهم هيله راستهیه بهرنامهو ریبازه کهی منه، دهسا ئیوهیش ئهی ئیمانداران! ههمیشه شوینی بكهون و ههر بهودا بچن. چونكه خودا خوّى دايناوه و تهشريعي كردووه، ههندي جار ئیزافهدهکریّت و دهدریّته پال بهندهکان، ههروهك لهم ئایهتهدا هاتووه: ﴿ صِرْطَ ٱلَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ﴾ [الفاتحة:٧] ؛واته:ريني ئهو كهسانهي كه نازو نيعمهت و بهخششی خوّتت بهسهردا رشتوون - لهپهیامبهران و، راستگوّیان و شههیدان و پیاوچاکان-. لهبهر ئهوهی ئهوان گرتوویانه و پهیرِهوی دهکهن. ولهفهرمایشتی ﴿ مِرْطَ ٱلَّذِينَ ٱنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ﴾ ثامارُه و ثاگاداركردنهوهيهك بهدى دهكريّت بههاوهڵ و هاودهنگ لەسەر ئەو رێگايە، كە ئەوانىش بريتىن لەوانەي خودا نىعمەتى بەسەرا داباراندوون لەپيغەمبەران و، راستگۆيان و، شەھىدان و، پياوچاكان، لەپيناو ئەوەى مرۆڤ كاتى ئهم ریکایه دهگریتهبهر ههست بهتهنهایی و غهریبی و بیکهسی نهکات، بیگومان مروِّڤ هەست بەتەنھايى ناكات و دلْتەنگ نابنىت كاتى كە ھەست بكات ھاوەلانى لهسهر ریّگایهکه: یینغهمبهران و راستگوّیان، و شههیدان، و پیاوچاکانه .

پاشان شیخ (رهحمه تی خوای لی بیت) چهند نموونه یه که له قور تان و سوننه ت ده خاته روو که تیسپاتکردنی ناو و سیفه ته کانی خودای له خو گرتووه و لهم بهش و خالانه ی خواره و ه دا خوی ده بینیته وه:

بهشی یهکهم به نگهی ناو و سیفاتهکانی خودا له قورئان و سوننهتدا

[۱] جهمع کردن لهنیّوان نهفی و ئیسپات لهوهسفکردنی خوای یهروهردگاردا:

وَقَدْ دَخَلَ في هِذِهِ الْجُمْلَةِ مَا وَصَفَ اللهُ بِهِ نَفْسَهُ في سُورَةِ الإِخْلاَصِ الَّتِي تَعْدَلُ ثُلُكَ الْقُرْآن، حَيثُ يَقُولُ: ﴿ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدُ اللَّهُ الصَّكَدُ اللَّهُ الصَّكَدُ اللَّهُ المَّاتُ المُتَكَدُ اللَّهُ المُّ اللَّهُ المَّاتُ المُّتَكَدُ اللَّهُ المُّ كِلِدُ وَكُمْ يُوكَدُ اللَّهِ كُمْ كُلِدُ وَكُمْ يُوكَدُ اللَّ وَكُمْ يَكُن لَهُ كُفُوا أَحَدُا الإخلاص: ١، ٤]. وتعوهى كه پهيوهندى بهم بابهتهوه ههبي تعوهيه كه خواى يەروەردگار لەسورەتى ئىخلاصدا ھێناويەتى لەوەي وەسفى خۆي يێكردووە ئەو سورهتهی که مانا و مهبهستی سنیه کی قورئانی له خو گرتووه ههروه ك دهفهرمونت: ﴿ قُلُّ هُوَ ٱللَّهُ أَحَـٰدُ ﴾ ئهى موحهمهد! ﷺ بلَّىٰ: ئهو پهروهردگارهى كه من دهيپهرستم، تاک و تهنيايهو، هاوهڵ و هاوبهشي نيه. ﴿ ٱللَّهُ ٱلصَّــَكُ ﴾ ئهو خوايه که ناوی (الله)یه، جیّگای هیواو ئومیدهو، بی نیازیشه، هیچ کهسیّکیش - بی لهو-شیاوی ئەوە نىيە گىروگرفتەكان بېرىنە لاى بۆ چارەسەر، ھەر ئەو زاتە گەورەيەشە، كە دەبىي ههر بۆلاى ئەو بگەرنىنەوه . ﴿ لَمْ كَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴾ كەسى لى نەبووەو، ھىچ رۆڭەيەكى نيە – وەك جولەكەو گاورو بتيەرستەكان دەڭين -، چونكە خوا زۆر بڭندو پاک و بیخهوش و دووره لهو جوّره بیرو بوّچوونانه و له کهسیش نهبووهو بی دایک و بابه، چونکه ههموو شتێکي له دايک بوو تازهو نوێيهو، سهرهتايهکي ههيه، خوٚ خوايش بيّ سەرەتاو (ئەزەل)ىيە. ﴿ وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًّا أَحَـٰذٌ ﴾ و ھەرگىز ھىچ كەسنىك هاوشيوهو هاوتاي نيهو، كهسى ناتوانى بهر هه لستى بكات.

ه شدرح

(وقد دخل في هذه الجملة) واته : ئهوه که پیشتر باسکرا که ئهویش وته که ی بوو که گوتی: (وهو سبحانه قد جمع فیما وصف وسمی به نفسه بین النفی والإثبات) ، جا لیره دا ده یه وی به نگه ی قورئان و فهرمووده بینیته وه لهسه به نهوه و، بهسوره تی یخلاص دهستی پیکرد؛ ئهوه ش بز ریز و گهوره ی ئهم سوره ته ده گهریته وه، هزکاری ناونانه که شی بز ئه وه ده گهریته وه که تایبه ته به سیفاته کانی خودا، ههروه ها له بهرئه وه خاوه نه که ی رزگار ده کات له هاوه ن نان بز خودا .

⁽١) رواه البخاري، كتاب الفضائل، باب: فضل ﴿قل هو الله أحد﴾ برقم (١٣٠٥).

خیری یه ک لهسه رسینی قورئانی ههیه. پیشه وا ئیبنولقه یم (ره حمه تی خوای لی بینت) ده لینت: ئه و فه رموودانه ی که له باره ی ئه وه وه ها توون گوایه به نه ندازه ی سییه کی قورئانه ئه وه نده زورن ده گه نه حه دی موته واتیر (۱).

(حیث یقول) ههروه کخوای پهروه ردگار ده فهرمویّت: ﴿قُلْ ﴾ واته : نهی موحه ممه د بلّی، نه مه ش به لگه یه له سه رئه وه ی قورئان که لامی خودایه، خو نه گهر که لامی موحه مه د یاخود که سیّکی تر بوایه نه یده فهرموو: ﴿قُلْ ﴾ ، و ﴿ هُو اللّهُ اَسَّدُ ﴾ ، واته : ته نهایه و هیچ هاوه ل و وه زیر و هاوبه ش و هاو شیّوه یه کی نییه.

﴿ اَللّهُ اَلصَكُمُ لُهُ واته :سهید و مهزنیك که ههموو جوّره گهورهیی و پیز، وعهزه مهتیکی تیدا کوبوتهوه، ههموو جوّره سیفه تیکی کهمالی تیدایه، زاتیکه ههموو دروستکراوه کان رووی تیده کهن و داوای پیداویستی و شته گرنگه کانی ژیانیانی لیده کهن . ﴿ لَمْ سِکِلِدُ وَلَمْ یُولَدُ ﴾ واته: نهمندالی ههیه و نهباوك، نهمهش وه لامی نهسرانیه کان، و ته و هاو به شدانه رهی عهره بیشه که مندالیان ده دایه پال خود!!. ﴿ وَلَمْ سِکُن لَهُ مُ صُفّهُ اَ آکَدُ ﴾ واته: هیچ هاوشان و هاوشیوه یه کی نیبه و کهس نیبه له ناستی نه و دا بیت.

🖎 ئەوەي شاھىد حاڵ بنت لەم سورەتەدا:

 $\longleftarrow \text{ after after after } \rightarrow \rightarrow$

⁽١) بدائع التفسير لابن القيم (٥/ ٣٦٨).

ئەوەى خودا (جل جلاله) وەسفى خودى خۆى پيكردووە له(آية الكرسي)ـدا.

وَمَا وَصَفَ بِهِ نَفْسَهُ فِي أَعْظَمِ آيةٍ فِي كِتَابِهِ؛ حَيْثُ يَقُولُ: ﴿ اللّهُ لَآ إِلَهُ إِلّا هُو الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ, سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَّهُ, مَا فِي السَّمَوَتِ وَمَا فِي الْأَرْضُ مَن ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِندَهُ وَ إِلّا بِيعِلْمُ لَا يَأْخُذُهُ مِن عَلْمِهِ إِلّا بِمَا عِندَهُ وَإِلّا بِيعِلْمُ اللّهِ عِلْمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُم وَلَا يُجِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلّا بِمَا عِندَهُ وَإِلّا بِيمَا اللهِ عَلْمُ اللّهُ عَلَيْهُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُم وَلَا يَتُودُه وَلَا يُجِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلّا بِمَا شَكَاوَتُ وَالْأَرْضُ وَلَا يَتُودُه وَ حِقْظُهُما وَهُو الْعَلَى الْعَظِيمُ ﴿ اللّهِ عَلَى الله حافظ ، ولا يقربُه شيطان حتى يُصبح .

ئەوەى كەوەسفى خۆى پېكردووە لەگەورەترىن ئايەتى قورئانەكەيدا ھەروەك فەروويەتى: (الله) كە بىخ وېنەو بى ھاوتايەو خاوەنى ھەموو سىفاتى كاملّە، جگە لەو ھىچ پەرستراوىكى ترى راستەقىنە نىد، ھەر ئەوە ھەمىشە زىندووى راستەقىنەو، ھىچ پەرستراوىكى ترى راستەقىنە نىد، ھەر ئەوە ھەمىشە زىندووى راستەقىنەو، راگىركارى بوونەوەرو بەرىۆەبەرى كاروبارى دروستكراوەكانى خۆيەتى و راوەستاوە بەزاتى خۆيەوە، نەخەوە نووچكە داى ئەگرى و، نەخەو دەيباتەوە، ھەرچى ھەبىى لە ئاسمانەكان و لە زەويىدا ھەرمولكى ئەوە كى بېت لە رۆژى دولىدا- بتوانى شەفاعەت بكات لاى ئەو، ھەتا ئەوخۆى مۆلەتى نەدا، دىارە كە ھەتا ئەوخۆى مۆلەت نەدات ، ھىچ كەسىپىكى ناتوانى تكا بكات، ھاوبەشدانەرەكان پېيان وابوو كە: بتەكان ئەدات ، ھىچ كەسىپىكى ناتوانى تىكەن بۆيە ئەيانوت: ئەوەى ئېستا لەبەردەستىانايەو دىارە، ئەوەيش كە لەپاش سەريانەوەيەو ناديارە، ئەو پېيى بە ئاگايە، واتە: كاروبارى دونياو قىامەتيان تەنھا ھەر ئەو ئەيزانى ھىچ كەسىش ناتوانى بەپلەي زانىنى خوادا بگات، مەگەر خوا خۆى بىدوى، كە لەسەر زمانى پەيامبەران شىتىكىان بۆ روون بكاتەوەو ئاگاداريان بكا، كورسىيى خواى گەورە تەواوى ئاسمانەكان و زەويى داگرتووە. ئاگاداريان بكا، كورسىيى خواى گەورە تەواوى ئاسمانەكان و زەويى داگرتووە، ئەلەرسىيى) لاى زمانەوانەكان «أھل اللغة» بە واتاى: تەختى پاشايەتى ھاتووە، بەلام

ئه و کورسییه ی که خوا بۆ خۆی قایه ل ده بی و ده فه رموی: [وسع کرسیه] مه به ست جی پنی پهروه ردگار خویه تی -جل جلاله -، وه راگرتن و پاراستنی ئاسمانه کان و زهویی بوخوا گران و سه خت نییه و هه رئه و بلند و پایه به رزو گهوره یه ، له ده سه لات و توانا دا ها و شانی نیه .

همربۆیه همرکهسیّك شهوان ئهم ئایهته بخویّنیّت بهردهوام پاریّزهریّك لهلایهن خوداوه دهیپاریّزیّت و، شهیتان نزیكی ناكهویّتهوه تاوه كو بهیانی بهسهردا دیّت.

ي شەرح ي

(وما وصف الله به نفسه في أعظم آية في كتابه) واته: ئهوه ى وهسفى زاتى به ريزى خوّى پيخردووه له گهوره ترين ئايه تدا، و ئايه ت (الآية) له رووى زمانه وانيه وه واته عهلامه ت و نيشانه و، ليره دا مه به ست ليى: كوّمه له وشه يه كى قورئانه كه جودايه له ئايه ته كانى تر و فاسيله له نيوانياندا ها تووه، ئه م ئايه ته ى كه نووسه رهيناويه تى پيى ده و تريّت : (آية الكرسى) ؛ له به رئه وه ى ناوى كورسى تيدا ها تووه .

⁽١) رَوَاهُ مُسْلِمٌ: (٨١٠).

جا ئهم ئایهته موبارهکه گهورهترین ئایهتی قورئانی پیرۆزه، لهبهرئهوهی باسی گهورهیی خوای پهروهردگار و باسی ناو و سیفاتهکانی خوای گهورهی تیدایه و پاك راگرتنی خودای تیدایه لهههر شتیك که شایسته و گونجاو نهبیت لهگهل زاتی (الله)دا.

⁽١) حسن: أخرجه أبو داود (١٤٩٦)، والترمذي (٣٤٧٨)، وأحمد (٢٨١٦٣) عن أسماء بنت يزيد رضي الله عنها، وحسّن إسناده الشيخ الألباني.

سهر سیفاتی فیعلی، سیفاته کان هه موو سه رچاوه بان نه م ناوه به رز و پیر فزه به (۱)، وله به رز کاملی و ته واوی قه یومییه تیه ت: ﴿لَا تَأْخُذُهُ, سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ﴾ وشهی (السنة)، واته: خه وه نوچی (النعاس)، که بریتیه له خه وینکی سوك که ته نها چاو ده نویت ودل به خه به ره و نوستن (النوم) به هزیتره له خه وه نوچی (السنة)، نوستن برای مردنه، چونکه دلیش له گه ل چاودا ده نویت ﴿لَهُ مَا فِی السَّمَوْتِ وَمَا فِی اللَّرَضِ ﴾ واته: هه رچی له ناسمانه کان و زه ویدایه مولکی خودایه و خودا به دیه پیناون و هه موویان به نده ی خودان، و خودا خاوه نی جیهانی سه ره وه و خواره وه شه .

وَمَن ذَا ٱلَّذِي ﴾ واته : هیچ که سیّك نییه ﴿ يَشُفَعُ عِندَهُ وَ ﴾ شهفاعه و تكا بكات لای خودا، جا وشهی تكا (الشفاعة) : له جووت (الشفع) هوه وهرگیراوه، که ئهویش پیچهوانهی تاکه (الوتر)، جا که سی شافیع و تكاکار تكا و شهفاعه تی خوی له گهلّ تكا و شهفاعه تی غهیری خوّیدا جووت ده کات و ده بیّته شهفع و جوووت دوای ئهوه ی که تاك و ویتر بوو، وشهفاعه تیش: تكا کردن و داوا کردنی خیّره بو که سانی تر، به ومانایه یی: که سیّکی باوه پردار داوا له پهروه ردگاری بكات له تاوانی و سهر پیچیه کانی هه ندی له باوه پرداران ببووریّت، به لام شهفاعه ت مولّکی خودایه و ناکریّت ﴿ إِلّا بِإِذْنِهِ ﴿ ﴾ ، واته : جگه به فه رمان و پیییّدانی خوّی نه بیّت، ئه وه ش له به را گهوره ی و کبیریائی زاتی الله (تبارك و تعالی)، هیچ که سیّك توانای شهفاعه ت و تكای نییه دوای ئه وه نه بیّت که خودا پیّگای ده دات .

﴿ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ﴾ واته : زانست و عيلمي خودا دهورهي ههرچي كار و باري ړابردوو و داهاتووشي داوه، هيچ شتيك لهوانه شاراوه نييه لاي .

⁽۱) پیشهوا ئیبنولقهیم (ره حمه تی خوای لی بیّت) ده لیّت: شیّخی ئیسلام ئیبن تهیمیه روّژیّك پیّی گوتم: ئهم دوو ناوه به ریّزه - که (الحی والقیوم) ه کاریگه ریه کی گهورهیان لهسهر ژیانی مروّف ههیه. تهذیب مدارج السالکین (۱/ ۳۸۸).

﴿ وَلَا يُحِيطُونَ دِشَىْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ ۚ إِلَّا بِمَا شَاءً ﴾ واته: بهنده کان هيچ شتيك لهباره ی عيلم و زانستی خوداوه نازانن مه گهر ئهوه نهبيت که خودا له پي گای پيغه مبهرانی فيری کردوون و پيی ئاشنا کردوون و به چهندان پي گا و هو کاری جودا . ﴿ وَسِعَ کُرْسِيُهُ السَّمَوَتِ وَٱلْأَرْضَ ﴾ کورسی خودا و تراوه: عهرشه، و جگه لهوه ش و تراوه، و بو چوونيك ههيه ده ليت: شوينی پيی خودای پهروه ردگاره (۱) ، ئه و کورسيه هينده گهوره يه گهوره يه که و ده يه ناسامانه کان و زهوی ده بيت.

﴿ وَلَا يَكُودُهُۥ حِفْظُهُمَا ﴾ ، واته: پاراستنی زهوی و ئاسمانه کان و ئهوهش تنيدايه تی هیچ بارگرانی و ناړه حه تییه ك بۆ خودا درووست ناكات، ئهوهش به هۆی كاملی و تهواوی قوه ت و هيز و توانای خوای ته عالا .

﴿ وَهُو الْعَلِيُ ﴾ واته: خودا بهرزی و بلندی و پایهبهرزی رههای ههیه، لهبهر ئهوه که نهوه که واته: خودا بهرزی و بلندی و پایهبهرزی په [طه :٥] ،واته: بهسهر عهرشدا بهرز و بلند بوتهوه. و خودا بهرز و بلنده لهپلهو پایهدا و ههموو جوّره سیفه تنکی کاملّی و جوانی تیدا کوّبووه تهوه، بهرزه له هیّز و توانادا، ده سه لاتی به سهر ههموو شتیک کاملّی و ههلسورینه ری ههموو شتیکه و هیچ شتیک نییه ریّگر بیت لیی ههموو شتیکدا ههیه و ههلسورینه ری ههموو شتیکی گهوره یی و عهزه مهتی تیدایه، گهوره یی رهها و کاملّی ههیه، به گهوره دانراوه لای پیغه مبهرانی و فریشته کانی و بهنده باوه پرداره کانی، جا ئایه تیک ئهم ههموو مانایه یی له خو گرتبیت بیگومان شیاوی ئهوه یه به باوه پرداره کانی، جا ئایه تیک نهم ههموو مانایه یی له خو گرتبیت بیگومان شیاوی ئهوه یه

⁽۱) صحيح موقوف: ئيبن عهباس دهفه رمويّت: «الْكُرْسِيُ: مَوْضِعُ الْقَدَمَيْنِ، والْعَرْشُ لا يَقْدُرُ قَـدْرُهُ إلاّ اللهُ عَزَوجَلّ» رواه الحاكم في المستدرك (٢/ ٢٨٢)، وقـال إنه عـلى شرط الشيخين، وقـد روي مرفوعا، والصواب أنه موقوف عن إبن عباس. واته: كورسـي جـي پيّـي پهروه ردگـاره، وه عهرشيش ثهندازه كهي بيّجگه له خودا كهس نايزانيّ.

گەورەترىن ئايەت بىت لەقورئاندا و، خوينەرەكەى لەشەر و خراپە و شەيتانەكان بيارزىت.

🖎 ئەوەي تىينى دەكرىت:

لهم ئايەتەدا خواي يەروەردگار وەسفى خودى خۆى كردووه و ھەريەك لە نەفى و ئیسپاتی پیکهوه هیناوه، لهلایهك ئیسپاتی سیفهتی کاملّی و تهواوی تیدایه و لهلایه کی ترهوه نه فی نه قص و ناتهواوی له خوّی گرتووه، له فهرمایشتی : ﴿ ٱللَّهُ لَا ٓ إِلَّهُ إِلَّا هُوَ﴾ نهفي ئولوهييهت كراوه لهههرچي خهڵكه و لهگهڵيشيدا ئيسپاتي ئولوهيه تى تندايه بۆ الله. ولەفەرمايشتى ﴿ٱلْحَيُّ ٱلْقَيُومُ ﴾ ئيسپاتى ژيان و قەيوميەت و بيّنيازي خوداي تيّدايه لهخهلُك و ههموو بوونهوهر، ولهفهرمايشتي : ﴿لَا تَأْخُذُهُۥ سِنَةٌ ا وَلَا نُوَمُّ ﴾ نه في خهوه نوچكي و نوستن كراوه له خودا، وله فه رمايشتي: ﴿ لُّهُ, مَا فِي ٱلسَّمَوَاتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ﴾ ئيسپاتي مولْكداري كاملْ و تهواوي تيدايه بۆ الله، ولهفه رمايشتى: ﴿ مَن ذَا ٱلَّذِي يَشَفَعُ عِندُهُ ۚ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ ﴾ نهفى تكا و شهفاعه تى لهخوْگرتووه مهگهر بهئیزن و ریپیدانی الله نهبیّت ؛ ئهوهش لهبهر کاملّی لهگهورهی وعەزەمەت و بىخ پيويستى لەدروستكراوەكانى، ولەفەرمايشتى: ﴿ يَعْلَمُ مَا بَيِّنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ﴾ ئيسپاتي كاملّي عيلم و زانستي خوداي لهخوْگرتووه جا رابردوو بيّت و رووی دابیّت یاخود داهاتوو بیّت وهیّشتا نههاتبیّته بوون، ولهفهرمایشتی : ﴿ وَلَا يُجِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ ۚ إِلَّا بِمَا شَــَآءٌ ﴾ روونكردنهوهي پێويستي خهڵك بهخوداي لەخۆگرتووە، ھەروەھا ئىسپاتى بىن پيويستى خودا لەوان، ولەفەرمايشتى : ﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ٱلسَّمَوَتِ وَٱلْأَرْضَ ﴾ ئيسياتى كورسى وكاملّى گەورەيى وريزدارى لەخۆ گرتووه، لهگهڵ بچووكى و بيّدهسهڵاتى دروستكراوهكان لهئاستى زاتى ئهودا،

وله فه رمایشتی: ﴿ وَلَا یَتُودُهُۥ حِفْظُهُمَا ﴾ نه فی لاوازی و بیتوانایی و بیده سه لاتی و ماندوو بوونی کردووه له زاتی (الله)، وله فه رمایشتی: ﴿ وَهُوَ ٱلْعَلِیُ الْعَظِیمُ ﴾ ئیسپاتکردنی به رزی و گهوره یی خودای تیدایه .

ووتهى نووسهر (ره حمه تى خواى لى بين) كه ده لين : (ولهذا كان من قرأ هذه الآية في ليلة لم يزل عليه من الله حافظ ولا يقربه شيطان حتى يصبح) ئاما (هيه بهوه ييشهوا بوخارى له سه حيحه كه يدا له ئه بوهوره يرهوه (خوا ليني رازى بيت) گيراويه تيهوه و تييدا ها تووه: «إِذَا أُوَيْتَ إِلَى فِرَاشِكَ فَاقْرَأُ آية الكُرْسِيِّ، ﴿ اللّهُ لا ٓ إِلَهُ كَيْراويه تيهوه و اللّهُ وَلا يَقْرَبُكُ شَيْطَانٌ حَتَّى إِلَا هُو ال اللّهِ مُو اللهُ يَقْرَبُكَ شَيْطَانٌ حَتَّى تُصْبِعَ».

واته: ئهگهر چویته سهر جیّگاکهت (آیهٔ الکرْسي) بخویّنه و تهواوی بکه، چونکه پاریّزهریّکت له لایهن خواوه لهگهلّدا دهبیّت و شهیتان نزیکت نابیّتهوه تا بهیانی.

جا وشهی شهیتان بز ههموو کهسیّکی یاخی و لهفهرمانی دهرچوو بهکار دیّت لهجن و مروّف، وله(شطن) هوه هاتووه کهبهمانای دوورکهوتنهوه دیّت و بزیه ناوی نراوه شهیتان چونکه دووره له ره حمه و بهزه یی خودا .

 \leftarrow also also also \rightarrow

⁽١) في باب (صفة إبليس وجنوده) (٦ / ٤٠٤) معلقا ، ووصله النسائي في «عمل اليوم والليلة» (٩٥٩) وغيرهما ، انظر : «فتح الباري» (٤/٦١٤) .

[۲] جهمع کردن لهنیّوان بهرزی و بنّندی ونزیکی و نهزهنی و نهبهدییهت وههتا ههتایی زاتی (۱لله)

فهرمایشتی : ﴿ هُوَ ٱلْأَوَلُ وَٱلْآخِرُ وَٱلظّهِرُ وَٱلْبَاطِنُ وَهُو بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿ ﴾ الحدید: ٣] ، واته: ههر ئهویشه یه کهم که هیچ شتیک له پیشیهوه نیه، دواههمینیش ههر ئهوه که هیچ له پاشیهوه نیه، و بوونی ئاشکرا به به لْگه کانی ههر ئهوه، واته: له رُوور ئهوه وه ئاشکراتر نیه، وه پهنهان به ههقیقهت و کونهی له دروستکراوه کانی ئهوه، که لهو پهنهانتر نیه، ههر ئهویش زانایه به ههموو شتیک (له گهردیلهیه کهوه تا وردتر) ئاگاداریه تیی.

ي شەرح

فهرمایشتی: ﴿هُو اَلْأُوّلُ وَالْآخِرُ .. ﴾ پیغهمبهر ﷺ لهو فهرمووده یه کدا که پیشهوا موسلیم گیراویه تیهوه (۱) ته فسیری نهم نایه ته ی کردووه و فهرموویه تی: «اللّهُمَّ أَنْتَ الْأُوّلُ فلیسَ قَبْلُكَ شیءٌ، وَأَنْتَ الظّاهِرُ فلیسَ فَوْقَكَ شیءٌ، وَأَنْتَ الظّاهِرُ فلیسَ فَوْقَكَ شیءٌ، وَأَنْتَ الظّاهِرُ فلیسَ فَوْقَكَ شیءٌ، اقْضِ عَنَّا الدَّیْنَ وَأَغْنِنَا مِنَ الفَقْرِ.. » واته نسیءٌ، وَأَنْتَ البَاطِنُ فلیسَ دُونَكَ شیءٌ، اقْضِ عَنَّا الدَّیْنَ وَأَغْنِنَا مِنَ الفَقْرِ.. » واته خوایه ههر تو یه که مینیت و هیچ شتیکت له پیشته وه نییه و، ههر تویش دواهه مینیت و هیچ شتیک له پاش تووه نییه، ههر تو بالاده ستیت، هیچ شتیک له سهرووی تووه نییه، ههر و بالاده ستیت، هیچ شتیک له سهرووی تووه نییه، قهرز و همهر تو په نهان و ناگاداری نهینیه کانی خه لکیت، هیچ له تو شاراوه نییه، قهرز و قوله مان له سهر لابه ره و ، له ده ست هه ژاری رزگارمان بکه.

⁽١) صحيح مسلم، كتاب الذكر والدعاء والتوبة والاستغفار، باب ما يقول عند النوم وأخذ المضجع، حديث: (٢٧١٣).

جا پینه مبه ری تی ته میری نهم چوار ناوه ی زور به کورتی و روونی کردووه، لهم ناوانه دا په یبردنی خود هه یه به هه موو شتیک، بونموونه له ناوی (الأول والآخر) په یبردن (ئیحاته)ی زه مانی هه یه، وله ناوی (الظاهر والباطن) په یبردن (ئیحاته)ی جیگا و مه کان هه یه .

پیشه وا ئیبنولقه یم (په حمه تی خوای لی بیّت) ده لیّت: (ئه م چوار ناوه به رانبه رن: دوو ناوی ئه زه لی هه تا هه تاییه و دوو ناوی بو به رزی و نزیکیه تیه جا له پیش بوونی خودا له پیشه وه ی هه موو شته کانی تره جگه له خوّی و، مانه وه و ئه زه لیه تی خودا جیدگیره و هه رگیز کو تایی نایه ت و دوای هه موو شته کان و له ناوچوونی به سه رنایه ت، جا له پیشینه یی خودا: هه بوونیه تی پیش هه موو شتیک و، دوایه مینیه تیشی: مانه وه یه تیک دوای هه موو شتیک و، زاهیریه تیشی: به رزی و علویه تی به سه رهه موو شتیک دا، مانای دیار (الظهور) وا ده خوازی ت به رز (العلو) بیّت، زاهیری شتیک: ئه وه یه که له سه ره وه یه تی و ، با تنیه تی خودا: په یبر دنیه تی به هه موو شتیک و نزیک بوونه لیی به شیخ و همی و شته که بو شته که نزیک تره ، ئا ئه وا نزیکی په یبر دنی گشتگیره) (۱).

فهرمایشتی : ﴿ وَهُو بِکُلِّ شَیْءِ عَلِیمٌ ﴾ واته : زانستی خودا دهوری ههموو شتیکی داوه جا ئهو شته شتی رابردوو بیت یاخود ئیستا و داهاتوو، لهجیهانی سهرهوه بیت یاخود جیهانی خوارهوه، دیار و ئاشکرا بیت یاخود شاراوه و نادیار هیچ شتیك لهخودا ون و نادیار نیه تهنانهت بهئهندازهی گهردیلهیهك لهئاسمانه کان و زهویدا .

🖎 ئەوەى تېبىنى دەكرىت لەم ئايەتە بىرۆزەدا:

ئیسپاتکردنی ئهم ناوه جوانانه، که وادهخوازیت خودا ئاگاداری ههموو شتیك بیت لههموو زهمان و کات و جیگایه کدا و ئهندازه گیری و نه خشهسازی بوهمموویان کردبیت و ههموویان بهریوه بهریت.

⁽١) صواعق المرسلة (٤١٢).

ه شهرح ع

⁽١) «النهج الأسمى» (٤٥٥) ، و «تهذيب مدارج السالكين» (٥٣٣) .

الله شايه تحال لهم ئايه ته پيرۆزهدا:

ئهم ئايهته ئيسپانى ژيانى كامل و تهواوى تيدايه بۆ خودا، لهگهليشدا نهفى مردن و لهناوچوونى تيدايه بۆ زاتى الله، كهواته ههريهك لهنهفى و ئيسپاتى سهبارهت بهسيفاتهكانى خوداى تيدا هاتووه .

جا فەرمايشتى: ﴿وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ﴾ دوو ماناي هەيه^(١):

یه که میان: خودا ده سلاتداره و دادوه ره له دونیا و دوار و ژدا له نیوان دروستکراوه کانی به فه رمانه که ونی و شهر عییه کانی .

دووه م : ورد و هه نسور ینه ریکی (المُحکم) ده قیقی شته کانه، وله دانایی (الحکمة) هوه هاتووه که به مانای دانانی شته کان دیّت له جیّگای خوّیاندا، خوای پهروه ردگار حیکمه و دانایی هه یه له دروستکراوه کانیدا و هیچ شتیکی بی حیکمه دروست نه کردووه و هیچ شتیکی ته شریع نه کردووه مه گه ر له پیناو به رژه وه ندییه ك نه نبیت . آلخیِیر گون اله به نه زموون ولیزانین (الخبرة) هوه هاتووه، که به ویش پهیبردنه به رووه دیار و شاراوه کانی شته کان، ده و تریّت: (خَبرْتُ الشیء) کاتی که شته که م زانی وه ك خوّی جا زاتی (الله) خه بیر و ناگاداره، واته : ناگاداری رووه نادیار و شاراوه کانی شه کون ناگاداری رووه دیار و ناشکراکانیه تی .

الم ئەوەى تېبىنى دەكرىت لەم ئايەتە بىرۆزەدا:

ئهم ئايه ته ئيسپاتكردنى دوو ناو لهناوه كانى خوداى له خو گرتووه كه ئهوانيش ناوى: (الحكيم، الخبير) ه، كه ئهوانيش دوو سيفه ت له سيفه ته كانى خودا له خو ده گرن كه بريتين له دانايى (الحكمة) و، ليزانى و ئه زموون (الخبرة) .

⁽۱) «النهج الأسمى» (۲۲۸).

⁽٢) «معالم التوحيد» (١٣٦).

[٣] پەيبردنى زانستى خودا بەھەموو درووستكراوەكانى:

﴿ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِهَأَ 🕥 ﴾ [سبا: ۲] ، واته:ههرچی دهچیته ناو جهرگهی زهویی، وهک باران و شتی تر، وه ههرچيش لێي دێته دەرێ وهک ئاوو شتى تر، وه ههرچيش له ئاسماندا دێته خوارێ، وهک فریشته و باران و بروسکه و شتی تر، وه ههرچیش لنیهوه سهر ده کهوی و بهرز دەبېتەوە وەک فرىشتەو كردەوەي بەندەكان و شتى تر، ئەو خواپە يىپى دەزانى و بە نَاكَايِهِ ، ﴿ وَعِندَهُ مَفَاتِحُ ٱلْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوُّ وَيَعْلَمُ مَا فِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرُ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَ لَهِ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَاحَبَّةِ فِي ظُلْمَاتِ ٱلْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسِ إِلَّا فِي كِنْكِ مُبِينِ اللهِ الانعام: ٥٩] ، واته: كليلي كشت كهنجينه كاني غهيب، تهنها لای خوایهو، تهنها ههر ئهویش ینیان دهزانیت و، تهواوی کاره نادیاره کانیش لای ئهو ئاشكراو ديارن ،خو ئەوكاتەش كەخاتوو عائيشە تۆمەتباركراو، بوختانەكەي بۆ هەلْبەسترا، پەيامبەر -ﷺ ئەگەرچى بەھىچ شۆرەيەك لىپى بەدگومان نەبور، بەلام بهشيّوه يه كي (عين اليقين)يش ئاگاي له ههواله كه نهبوو، ههرچيش له وشكانيي و دەريادايە ئەو دەيزانى، ھىچ گەلا دارىكىش بى ئاگادارى ئەو ناوەرىت، ھەردانەيە كە لهناو تاریکایی زهوییدا بی، و ههرچی ته رو وشکیشه، گشت ئهوانه لهناو کتیبیکی ئاشكرادایه وه كو (لوح المخفوظ)، واته: خواى كارزان به گشت بوونهوهر -به گیاندارو بی گیانیهوه- زانست و زانیاریی ههیه.

﴿ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي ٱلْأَرْضِ ﴾ (۱)، واته : خودا ثاگاداری ههموو ئهو شتانه یه که ده چیته ناخی زه ویدا له ثاو و دانه ویله و کهنز و مردوو و جگه لهمانه ش، ﴿ وَمَا يَغْرُجُ مِنْهَا ﴾ و ثاگاداری ئهوه شه که لهزه وی ده رده چیت له پرووه ك و کانزا و جگه لهمانه ش، ﴿ وَمَا يَغْرُبُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ ﴾ و ثاگاداری ئهوه شه که له ئاسمانه وه داده به زیّت له باران و فریشته و جگه لهمانه ش، ﴿ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ﴾ و ثاگاداری ئه و شتانه شه که به رز ده بیته وه بو ناسمان له فریشته و کرده وه و جگه لهمانه ش.

الله تحال لهم ئايهتهدا:

لهم ئایهته دا ئیسپاتی عیلم و زانست کراوه بۆ خودا، عیلم و زانستنگ که دهوری ههموو شتنکی داوه و پهی بههموو شتنگ دهبات.

فهرمایشتی : ﴿ وَعِندَهُ مَفَاتِحُ ٱلْغَیْبِ ﴾ واته : زانستی غهیب و نادیار و شاراوه ته نها لای خودایه ، ﴿لَا یَعْلَمُهُمَ ۚ إِلَّا هُو ﴾ کهس نایزانی و ٹاگاداری نییه، جا ههرکهسیک بانگهشهی شتیک لهزانستی غهیب بکات ئهوا بیگومان کافر ده بیت.

لهفهرمووده به کدا که عهبدوللای کوری عومه گیراویه تیه وه ههروه که لهصه حیحی بوخاری و موسلیم دا^(۲) هاتووه، پیغهمه و گیر فهرموویه تی: «مفاتح الغیب خمس لا یعلمهن إلا الله»، ثم قرأ هذه الآیة : ﴿ إِنَّ اللهَ عِندَهُ, عِلْمُ السَّاعَةِ وَیُنَزِلُ الْفَیْتُ وَیَعَلَمُ مَا فِی اَلْاَرْحَامِ وَمَا تَدْرِی نَفْشُ مَّاذَا تَکِیبُ عَدًا وَمَا تَدْرِی نَفْشُ بِأَیِ اَرْضِ تَمُوتُ وَیَعَلَمُ مَا فِی اَلْاَرْحَامِ وَمَا تَدْرِی نَفْشُ مَّاذَا تَکِیبُ عَدًا وَمَا تَدْرِی نَفْشُ بِأَیِ اَرْضِ تَمُوتُ اَلله الله، و که س نایانزانی جگه له الله، پاشان ئهم ئایه ته ی خوینده وه و به راستی زانیاریی هاتنی روزی قیامه همر لای پاشان ئه م ئایه ته ی خوینده وه: به راستی زانیاریی هاتنی روزی قیامه مه همر لای

⁽۱) عیلم و زانست سیفهتیکه لهسیفهتهکانی خودا لهریّگهیهوه ئاگاداری ههموو شتیکه بهو شیّوهیهیی که ههیه، هیچ شتیک لیّی شاراوه نییه.

⁽٢) متفق عليه : أخرجه البخاري (٤٧٧٨) ، ومسلم (٩).

خوایه، ۱- جگه له و هیچ که سینک نازانی قیامه ت که ی دینت. ۲- ته نها ئه ویش باران ده بارینی له کاتی دیاریکراوی خویدا، که سینکی تر ناتوانی باران ببارینی. ۳- ئه ویش ده زانی چی له مندالدانه کاندایه، واته: هه ر له و کاته وه هیشتان ئاوه، خوا خوی ده زانی چییه: کو وه یان کچ، به ختیار و سه رفرازه، یان لاسار و به دبه خته، به ژن و بالای کورته، یا.. هتد. ٤- هیچ که سینک - نه چاکه کار و نه خراپه کار - سه د له سه د نازانیت سبه ینی چی ده کا له چاک و له خراپ. ۵- هیچ که سیش نازانی له کام سه رزه ویی ده مری.

﴿ وَيَعْلَمُ مَا فِ ٱلْبَرِ ﴾ واته : ئاگاداری جیّگای وشکانی و چوّلی و ده شتیه ئهوه ی که هیچ که سیّکی لی ناژیت و ، هیچ پرووه ک و ئاژه ڵ و هیچ جوّره گیانداری کی تیدا نییه ، ﴿ وَٱلْبَحْرِ ﴾ ، واته : ئاگاداری ئهوه شه که له پرووباره کاندا هه یه له گیانله به رو گهوهه ره کان و هاو شیّوه کانی ، ﴿ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَهَ ﴾ واته : وه هه رگه لایه ك که ده وه رو هاو شیّوه کانی ، ﴿ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَهَ ۗ ﴾ واته : وه هه رگه لایه ك که ده وه رین ، له داری ناوچه و شکانی و پرووباره کان و جگه له وانیش ﴿ إِلّا یَقَلَمُهَا ﴾ ته نهاو ته نها خودا ده یزانی و ئاگاداری کاتی وه رینی گه لاکان و وشوی نی و مین که و ناگاداری کاتی وه رینی گه لاکان و وشوی نی و ورینه که یه تیگا دووره و میت و تاریکه کاندا یا خود ناخی زه ویدا نییه ، ﴿ وَلَا رَظْمِ وَلَا یَاسِ ﴾ ونه ته پ و شک ﴿ إِلّا فِی کِنْمِ مُبِینِ ﴾ واته : هیچ یه کیک له وانه پروو نادات ئیللا و شک ﴿ إِلّا فِی کِنْمِ مُبِینِ ﴾ واته : هیچ یه کیک له وانه پروو نادات ئیللا له و له و حوله محفوزدا) نووسراوه .

🖎 ئەوەى تېبىنى دەكرىت لەم ئايەتەدا:

ئیسپاتی ئەوەی تیدایه که هیچ کەسینك ئاگاداری شته غهیبی و نهینییهکان نییه جگه له (الله)، وزانستی خودا دەوری هەموو شتیکی داوه و، ئیسپاتی قەدەر و نووسین له(لهوحولمهحفوز)ی لهخو گرتووه.

﴿ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أَنْكَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ ﴿ الْحَالِمُونَ اللَّهُ مَيْنِهُ لِعَلَى مُوا بَيْنِى دەزانى ، مينه لاينه كيش، ئاوس و دووگيان دەبى و، حەملەكەى دادەنى ، خوا بينى دەزانى ، واته: بى زانينى ئەو ھيچ شتيك نابى ، ﴿ لِنَعْلَمُواْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللّهَ عَلَى كُلِ شَيْءٍ عَلَمًا الله ﴿ لِنَعْلَمُواْ أَنَّ اللّهُ عَلَى كُلِ شَيْءٍ عَلَمًا الله والطلاق : ١٢] ، واته: تا بزانن كه بهراستى ئەو خوايه دەسەلاتى بەسەر ھەموو شتيكدا ھەيەو ھەرچى بيەوى ئەيكات، وە بيكومان زانست و زانباريى ئەو خوايه دەورەى ھەموو شتيكى داوه، واته: ئاگادارى كاروبارى بوونەوەرەو ھيچ شتيكى ليناشاريتهوه، جا كەوابوو ئيوەيش ئاگادارى كاروبارى بوونەوەرەو ھيچ شتيكى ليناشاريتهوه، جا كەوابوو ئيوەيش زياتر له خوا بترسن و سنوورهكانى مەبەزينن، وه فەرمايشتى : ﴿ إِنَّ اللّهَ هُو الذاريات : ٥٥)، واته : چونكه تەنھا ھەر خوايه رۆزيدەر، خاوهن ھيزى چار نەكراو، كەس ناتوانى چارى خوا بكاو زال بېي بەسەريدا.

۾ شهرح ۽

﴿ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أَنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ ٤ ، واته : هیچ سك پر بوون و دوو گیان بوونيك و دانانی ئه و دوو گیانیه پروو نادان ئیللا خودا ئاگاداریه تی، ههر شتیك که پروو ده دات له عیلم و زانستی خودا به ده رنییه و ئاگاداریه تی و به ویستی ئه و پروو ده دات، به شیوه یه ك ده زانیت میینه کهی دوو گیان بووه، وله چ پروژیکدا سکه کهی داده نیت، وجوری سکه کهی چیه نیره یا خود می.

﴿ لِنَعْلَمُواْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ لامه که پهیوه سته به فه رمایشتی : ﴿خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ ٱلْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ ﴾ ، واته : ئه وه ی کردووه به لکو ٹاگاداری ته واوی هیز و قودره تی خودا بن ، ﴿ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمَا ﴾ واته : بۆ ئه وه ی بزانن زانستی

خودا دەورى ھەموو شتێكى داوه، ھىچ شتێك لەزانستى خودا بەدەرنىيە جا ھەرجۆرە شتێك بێت، و﴿عِلْمًا ﴾ مەنصوبە بەھۆى ئەوەى تەمييزە ياخود مەسدەرە؛ چونكه﴿أَحَاطَ﴾ بەماناى (عَلِمَ)دێت.

الله شايه تحال لهم دوو ئايه تهدا:

ئیسپاتی عیلمی خوای تیدایه ئه و عیلمه ی که دهوره ی ههموو شتیکی داوه، ههروه ها ئیسپاتی هیز و قودره تیك که بهسه ر ههمو و شتیکدا زاله.

فهرمایشتی : ﴿ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَاقُ ﴾ :واته: هیچ پۆزی دهریّك نییه جگه له (الله)، ئهوهی که پزقی دروستکراوهکانی دهدات و بهرژهوهندییهکانیان بهجی دیّنیّت، پهروهردگار پۆزی دهریّکی بی ئهژماره بۆیه جگه لهو هیچ کهسیّك مهپهرستن، ﴿ ذُو الْقُوَّةِ ﴾ ، واته : خاوهنی هیزیّکی تهواوه هیزیّك که ههرگیز توشی لاوازی و بیّدهسه لاتی نابیّت، ﴿ اَلْمَتِینُ ﴾ ، واته : زور بههیّز و بهتوانایه و لهکارهکانیدا تووشی هیچ جوّره ماندوویی و بیتاقه تیه ك نابیت . و (المتانة) بهمانای: به هیزی و به توانایی دیّت .

الله شايه تحال لهم ئايه ته پيروزه دا:

تهم ئایه ته ئیسپاتی ناوی (الرَّزاق) کی تیدایه بو زاتی (الله)، و وه سفکردنی به هیز و توانایه کی له پاده به ده به هیچ شیوه یه که تووشی لاوازی و بیتوانای نابیت، ئهم ئایه ته به نگه ی ئه وه شی تیدایه که ده بیت ته نها عیباده ت و به ندایه تی بو ئه و بکریت و هیچ هاوه ن و شهریکی کی بو دانه نریت.

بیستن بینیٹ [٤] نیسیاتکردنی گوی و کیاو بو زاتی الله سبحانه وتعالی:

وه فهرمایشتی: ﴿ لَیْسَ کَمِثْلِهِ مَنْ اللهِ المَا الهِ الهِ الهِ المَا الهِ الهِ المَا الهِ المَا الهِ المَا الهِ المَا المَا الهِ المَا المَا

ي شەرح ي

﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ مَ شَى اللَّهُ السَّمَوَتِ اللَّهُ السَّمَوَتِ اللَّهُ السَّمَوَتِ اللَّهُ السَّمَوَتِ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ ا

﴿ وَهُو السَّمِيعُ ﴾ بيسهري ههموو جۆره دهنگيكه، ﴿ ٱلْبَصِيرُ ﴾ ئهوهي كه ههموو شتيك دهبيني و هيچ شتيك نه لهزهوي و نهله ناسمان شاراوه و ناديار نييه له لاي.

پیشه وا شه و کانی له ته فسیره که یدا (۱) ده لیّت: هه رکه سیّك له م ئایه ته پیروزه وه ك خوّی تیبگات و وه ك پیویست لیّی ورد بیته وه ئه وا له کاتی خیلاف و راجیایی له باره ی سیفاته کانه و ه به کاری بیّنیّت ئه وا ریّگایه کی روون و دیاری گرتووه، وزیاتر به رچاو

⁽١) فتح القدير (٤/ ٥٠٧).

روونده بینت کاتی له مانای ئه م فه رمایشته و رد بینه وه : ﴿ وَهُوَ ٱلسَّمِیعُ ٱلْبَصِیرُ ﴾ ئه م ئیسپاتکردنه دوای نه فی کردنی هاوشیوه به راستی دلّنیایی و شیفای تیدایه بو دلّ و ده روون، ده ی ئه ی قوتابی زانست وه ك خوّی قه دری ئه م به للّگه روون و دیار و به هیزه بزانه، چونکه به راستی به م به للّگه یه چه ندان بید عه تیکده شکینیت و ، سه ری چه ندان که سی گوم رای پی داده نه و ینیت، ولوتی چه ندان که سی ئه هلی که لامی بینده شکینیت، به تاییه ت گه ر له گه لیشیدا ئه م فه رمایشته ی الله ته عالی بینیت : ﴿ وَلَا ی بینده شکینیت، به تاییه ت گه ر له گه لیشیدا ئه م فه رمایشته ی الله ته عالی بینیت : ﴿ وَلَا یه مُلُونَ بِهِ عِلْمًا ﴾ [طه: ۱۱]، مر ق فه کان ناتوانن په ی به خود ا و حیکمه ت و داناییه شاراوه کانی به رن .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿إِنَّ ٱللَّهَ نِعِمَّا ﴾ [النساء:٥٨]، له پیشیه وه نهم فهرمایشته هاتووه : ﴿إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تُؤَدُّوا ٱلأَمْنَنَتِ إِلَى ٱللَّهِ وَإِذَا حَكَمْتُم بَيْنَ ٱلنَّاسِ أَن تَحَكُمُوا بِالْعَدُلِ ﴾ ، واته: بیکومان خوا فهرمانتان پیده دا که ههموو ئهمانه و سپارده یه ک بده نه وه دهست خاوه نه کهی و ههرکات دادگایی نیوان مهردوم ده کهن، به دادگهرانه و یه کسانیی داوه ربی بکهن، واته: به لای هیچ که سیکدا دامه برن.

جا وشهی (نِعْمَ) لهئه لفازی مهدحه، و(ما) و تراوه: نه کیره یه کی وه سفکراوه، وه که ئه وهی بلّیت: باشترین شتیک ناموزگاریتانی پی بکات، وه بوّچوونیکی تر هه یه ده لّیت: (ما) مهوصوله یه (۱)، واته: باشترین شتیکه که ناموزگاریتانی پی بکات، وفهرمایشتی: ﴿ یَعِظُکُم ﴾ ، واته: فهرمانتان پیده کات به وه ی سپارده بگیرنه وه بوّ خاوه نه کانیان و کاتی حوکمتان کرد له نیوان خه لکدا دادگه ر بن، وفهرمایشتی: ﴿ إِنَّ خَاوه نه کانیان و کاتی حوکمتان کرد له نیوان خه لکدا دادگه ر بن، وفهرمایشتی: ﴿ إِنَّ الله می می کنیده کانیان و کاتی خوکمتان کرد له نیوان خه لکدا دادگه ر بن، وفهرمایشتی: ﴿ إِنَّ الله کانیان و کاتی خوکمتان کرد له نیوان خه لکدا دادگه ر بن، وفهرمایشتی: ﴿ اِنْ کَانِیْ کُلُونِهُ وَانْ کُلُونِهُ وَانْ کُلُونِهُ وَانْ کُلُونِهُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُونُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُهُ وَانْ کُلُونُ وَانُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ کُلُونُ وَانْ

⁽١) بروانه: «مغنى اللبيب» لابن هشام (٣٩١) .

اُللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴾ واته : خودا بیسهری ثهوهیه که دهیلیّن، وثهوهش دهبینیّت که دهیکهن و ثهنجامی دهدهن.

🖎 شايەتحاڭى ئەم ئايەتە پيرۆزە:

ئه م دوو ئايه ته ئيسپاتكردنى چاو و گوێى تێدايه بۆ (الله)، لهئايه تى يهكه مدا نه فى لێكچوونى كردووه لهنێوان سيفه تى خودا و دروستكراوه كانى، لهمه شدا ههريه ك لهنه فى و ئيسپات كۆ بووه ته وه لهوه ى كه خواى پهروه ردگار وه سفى خۆى پى كردووه.

[٥] ئيسپاتكردنى ويست و خواست(المشيئة والإرادة)بق خودا (جل جلاله) :

وفهرمايشتى: ﴿ وَلَوْلَآ إِذْ دَخَلْتَ جَنَّنَكَ قُلْتَ مَا شَآءَ ٱللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِٱللَّهِ ﴿ ۖ ﴾ [الكهف: ٣٩] ،واته: دهبو و تهوكاته چو ويته ناو باخهكهتهوه و ته و گشت بهروبو ومهت دييت، گوتبات: (ماشاءالله) لهم ههموو بههرهو نيعمه تهيه خوا بهمه يلى خوّى پيداوم، دياره ههرچى بدات دەيدات، باوەرىشىم وايە ھىچ ھىزىك بۆمن نيە لەفەراھەمھىنانى، بههێزو پشتيواني خوا نهبێ، ئهوه دەستەبەربوو بۆ بەردەوامى ئەو نيعمەتەت، وفهرمايشتى ، ﴿ وَلَوْ شَاءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَــَنَّكُواْ وَلَكِئَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُربيدُ ﴿ ﴿ الْجَلَّمَ : ۲۵۳] ، واته: ئه گهر خوا ویستبای بهر نهدهبوونه گیانی یه کترو یه کتریان نهده کوشت، چونکه ههموو شتی ههر بهدهستی ئهوهو، ئهوخوی ئهتوانی به پیی ویستی خوی بیکات، وهک ئەفەرموى: بەلام ئەوەى كە خوا خۇى دەپەوى لە رووى حیكمەت و زانینه وه بیکا، ده یکا، ئیتر به زور هیچ شتیک به که س ناکات. به لکو ده یخاته به ر ئه قل و ويژداني خوّيي وسەربەستى دەكات، وفەرمايشتى :﴿ أُجِلَّتَ لَكُم بَهِيمَةُ ٱلْأَنْعَكِمِ لِلَّا مَا يُتَّلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي ٱلصَّيْدِ وَأَنتُمْ حُرُّمُ إِنَّ ٱللَّهَ يَحَكُمُ مَا يُرِيدُ اللَّهَ ﴾ [المائدة:١] ، واته: خواردنی گۆشتی وشترو گاو مەړو بزن -دوای سەربرینیان- حەلالکراوه بۆتان، ئەو پەلەوەرو ئاژەڭە نەبى كە: لەم سوورەتەدا ھەرئىستا بۆتان دەخوينىرىتەو،،بەراستىي خواش ھەرچۆنتكى ويست، برياردەدات، چونكە ئەو چاكتر دەزانى چى حەلال بكات و، چيش حهرام بكات .

شهرح و

فهرمایشتی: ﴿ وَلَوْلا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّنَكَ ﴾ واته : ئه گهر كاتئ چوویته ناو باخه كه تهوه ﴿ قُلْتَ مَا شَاءَ الله لَا قُوّة إِلّا بِاللهِ ﴾ واته : گهر خودا ویستی لهسهر بیت ده یهیلینه وه، و گهر ویستی لهسهر بیت له ناوی ده بات؛ ئه وه ش وه ك داننان به بینده سه لاتی خوندا، و هیز و توانای هه قیقی ته نها بو خودایه، هه ندی لهسه له ف گوتویانه (۱): هه ركه سینك به شتیك سه رسام بو و با بلیت : (ما شاء الله لا قوة إلا بالله).

ههروهها فهرمایشتی: ﴿وَلَوَ شَآءَ ٱللّهُ مَا ٱقۡتَـتَلُواْ وَلَنَكِنَّ ٱللّهَ یَفْعَلُ مَا یُرِیدُ ﴾ واته: گهر ویستی خودای لهسهر نهبوایه کوشتاری یه کتریان نه ده کرد به لام خودا کاریّك ده کات که خوی ویستی لهسهره ؛ لهبهرئهوهی هیچ شتیك له ده سه لات و مولّکی خودادا روو نادات ته نها ئه وه نه بیّت که خودا ده یه ویّت، هیچ که سیّك نییه ریّگری بكات له حوکم و بریاری و، هیچ که سیّك نییه گورانکاری له بریار و یاساکانیدا بكات.

ههروه ها فهرمایشتی: ﴿أُحِلَّتُ لَكُم ﴾ واته : بۆتان حه لال كراوه ، قسه كه رووی لهباوه ردارانه، ﴿ بَهِیمَةُ اَلْأَنْعَکِم ﴾ واته : وشتر و مانگا و مه ر، ﴿ إِلَّا مَا يُتَلَى عَلَيْكُم ﴾ ئيستیسنا (استثناء) و جودا كردنه وه یه له برگه ی ﴿ بَهِیمَةُ اَلْأَنْعَکِم ﴾ ، ومه به ست لیی ئه وه که لهم فه رمایشته یدا باسكراوه : ﴿ حُرِّمَتْ عَلَیْکُم مُ اَلْمَیْتَةُ ﴾ الآیة.. که که مین دواتر به دوایدا دین . وفه رمایشتی : ﴿ غَیْرَ مُحِلِّی اَلْصَیّدِ وَأَنتُم حُرُم ﴾ ئیستیسنا (استثناء)

⁽۱) تفسير ابن كثير (۲۱٤/٤).

🖎 شايەتحال لېرەدا:

لهم ئايهتهدا ئيسپاتى سيفهتى ويست و قوهت و حوكم و خواست كراوه بۆ الله (جل جلاله) به و شيّوهيهيى كه شايسته و شياوه بهزاتى (الله) .

← afte afte afte →

وفهرمایشتی: ﴿ فَمَن یُرِدِ اللّهُ أَن یَهْدِیهُ یَشْرَحْ صَدِّرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَن یُرِدِ أَلَهُ أَن یَهْدِیهُ یَشْرَحْ صَدِّرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَن یُرِدِ أَلَهُ أَن یَهْدِیهُ یَشْرَحْ صَدِّرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَن یُرِدِ أَلَهُ اَلْ یَضَعَدُ فِی اَلسَمَاءً ﴿ اللّٰعام : ١٢٥]. واته : ئینجا ئهوکه سه که خوا بیه وی رینمایی بکات بو دینی ئیسلام، دل و سنگی فراوان و گوشاد ده کاو، پاداشی قیامه تی لاشیرین ده کات و، ئه وجا کیش خوی حهز بکا گومرای بکا وا به توندی نه فه س ته نگی ده کات ده لینی به ره و ئاسمان سه رده که وی، ئه و که سانه ی وا بروا ناهینن، هه ر به و شیوازه خوای گه و ره شه یتان زال ده کات به سه ریاندا.

ي شەرح

 ﴿ كَأَنَّمَا يَصَعَدُ فِي ٱلسَّمَاءِ ﴾ ئەسلّى وشكە: (يتصعد)بووه، واتە: وەك ئەوەى چەند جاريّك زۆر لەخۆى بكات بۆ شتيك كە لەتوانايدا نەبيّت ھەروەك چۆن كەسيّك بيەويّت سەركەويّت بۆ ئاسمان، ليرەدا كافرى شوبھاندووه لەقورسى ئيمان لەسەرى بەكەسيّك كە ھەولّى كاريّك دەدات كە لەتوانايدا نىيە ھاوشيّوەى سەركەوتن بۆ ئاسمان.

الله شايه تحال لهم ئايه ته پيرۆزهدا:

ئیسپاتی ویست و ئیرادهی تیدایه بو الله سبحانه وتعالی، ههریه کله پینوینی و گومرایی ده گریتهوه، واته: ویستی رینوینی و ویستی گومرایی ئهوهش لهپیناو حیکمهتیکه که خودا خوی دهیزانیت.

جا ویست و ئیرادهی رهببانی دوو جوّره^(۱):

جۆرى يەكەم: ئىرادەى كەونى قەدەرى، ئەم وشەيە مورادىف و ھاوماناى مەشىئەيە، يەكتىك لەنموونەكانى: ئەم فەرمايشتەى خودايە: ﴿ وَإِذَاۤ أَرَدُنَاۤ أَن نُهُلِكَ قَرْيَةً مەشىئەيە، يەكتىك لەنموونەكانى: ئەم فەرمايشتەى خودايە: ﴿ وَإِذَآ أَرَدُنَاۤ أَن نُهُلِكَ قَرْيَةً اَمْرُنَا مُتْرَفِهَا فَفَسَقُواۡ فِهَا ﴾ [الإسراء: ١٦]، واته: كاتتىكىش ويستبيتمان شارو ئاواييەك لەناو بەرىن، ئەوا بەفەرمانتىكى (ئەزەل)يى فەرماندراوە - بەتايبەتى بەسەركردە ياخيى وخوشگوزەرانەكانيان -كە فەرمانى پەيامبەران جيبەجىخ بكەن و گويرايەليان بن جائەوانىش لەباتى گويرايەلى، نافەرمانى و سەربىخيان تىاكردووەو لىنى دەرچوون.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿وَإِذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِقَوْمِ سُوّءُا فَلَا مَرَدَّ لَهُۥ ﴾ [الرعد: ١١]،واته: خو ههرکات خوا ویستی زیان و ناپهحهتیهک بهسهر هوزیکدا بهینی، ههرگیز گهرانهوه ی بونیه. وفهرمایشتی : ﴿ وَمَن یُسِرِدٌ أَن یُضِلَهُۥ یَجْعَلُ صَدْرَهُۥ ضَیّقًا

⁽۱) «شرح العقيدة الطحاوية» (٥٠٥) ، و «مجموع الفتاوى» (٨/ ١٥٧ - ١٦٥) .

حَرَجًا ﴾ [الأنعام: ١٢٥]، واته: كيش خوّى حهز بكا گومړاى بكا وا به توندى نهفه س تهنگى ده كات.

جۆرى دووهم: ئيرادهى دينى شهرعى، يهكيك لهنموونهكانى ئهم فهرمايشتهى خواى پهروهردگاره: ﴿ وَٱللّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيْكُمُ ﴾ [النساء: ٢٧] ،واته:خوا ئهيهوى تهوبهو پهشيمانيتان ليوهرگريت. سهرنجيك: دووپاتكردنهوهى تهوبه ليرهدا ئاماژهيه بهوهى كه بهزهيى خوا فراوانهو، بۆ ئهوهى ئهوانيش له تهوبهكردن كۆڵ نهدهن، وفهرمايشتى : ﴿ مَا يُرِيدُ ٱللّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمُ مِن حَرَجٍ وَلَكِن يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُم ﴾ [المائدة: ٦] ،واته: خوا نايهوى له ديندارييدا هيچ جۆره ناره حهتيهك بخاته سهرشانتان و سهغلهتان بكات بهلكو ئهيهوى لهگوناه و تاوان پاكتان بكاتهوه، وفهرمايشتى : ﴿ إِنّهَا يُرِيدُ ٱللّهُ لِيُذْهِبَ عَنصُهُمُ ٱلرِّجْسَ أَهْلَ ٱلْبَيْتِ ﴾ [الأحزاب: ٣٣] ، واته: بهراستى لهم - ئاراستانهدا - خوا ههر دهيهوى ههموو چلك و إلا خزاب: ٣٣] ، واته: بهراستى لهم - ئاراستانهدا - خوا ههر دهيهوى ههموو چلك و چهپهليى و، گشت كاريكى ناړهواو نا دروستان لى دوور بخاتهوه (ئهى خانهوادهى پيغهمبهر!).

جیاوازی نیوان دوو ئیراده که:

۱- ئیراده ی کهونی ده کریّت خودا خوّشی بویّت و لیّی رازی بیّت، ده شکریّت حهزی پیّی نهبیّت و لیّی رازی نهبیّت، وئیراده ی شهرعی ئهمهیان بیّگومان دهبیّت خودا خوّشی بویّت و لیّی رازی بیّت. خوای پهروه ردگار له ئیراده ی کهونیدا تاوانی بهدیهیّناوه ولهههمان کاتدا لهرووی ئیراده ی شهرعیه وه لیّی رازی نییه وقهده خه ی کردووه .

۲- ئیراده ی کهونی خودی شته که مهبهست نیبه به لْکو بۆ حیکمه تنکی تر بهدیه پنراوه هاو شیوه ی به دیه پنانی شه پتان و گشت شه پ و خراپه کان ؛ ئهوه ش له پیناو موجاهه ده ی شه پتان و تۆبه کردن و داوای لیخوش بوون کردن، جگه له مانه ش

لهوانهی که خودا پنی خوشه و خوشی دهوینت، به لام ئیرادهی شهرعی خودی شته که ئامانجه، خوای پهروهردگار ویست و ئیرادهی لهسهره له کهون و شهرعدا، خوشی دهوینت و لیشی رازییه.

۳- ئیراده ی کهونی ههرده بی بیته بوون و هیچ مهجالیکی تیدا نییه به لام ئیراده ی شهرعی مهرج نییه ههموو کات بیته بوون، ههندی جار دیته بوون و ههندی جاریش لهئهرزی واقعدا نایه ته بوون.

تیبینی: ههریه که له نیراده ی که ونی و شهرعی یه ک ده گرن به نیسبه ت که سی د لسوّز و گویّرایه له وه، و ئیراده ی که ونی به ته نها دیته دی به نیسبه ت که سی تاوانبار و سهرییچی کاره وه.

تیبینیه کی تر: ههرکه سیک دان نهنیت به ههردوو ئیراده که دا ئه وا بینگومان گوم را ده بیت ؛ هاو شیوه ی جه بری و قه ده ریبه کان.

جەبرىيەكان: تەنھا ئىرادەى كەونيان ئىسپات كرد، قەدەرىيەكانىش تەنھا ئىرادەى شەرعى، بەلام ئەھلى سوننە ھەردوو جۆرى ئىرادەكە ئىسپات دەكەن و جياوازى دەكەن لەنيوانياندا.

[٦] ئیسپاتکردنی خوشویستنی خودا و سۆزی بۆ بهنده چاکهکانی بهو شیوازهی که شایستهی زات و گهورهییهتی:

ههروهها فهرمايشتى: ﴿ وَأَخْسِنُواْ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُخْسِنِينَ ﴿ اللَّهِ مَا اللَّهِ مَا اللَّهُ الْمُ واته: و خيرو چاكه بكهن، بهراستى خوا ئاكارچاكانى خۆش دەوێ. ﴿ وَأَقْسِطُوٓأَ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ ﴿ ﴾ [الحجرات: ٩] ، واته: وه دادپهروهر بن و بهلاى هيچ كەستىكىاندا دامەبرن، چونكە بېگومان خوا دادپەروەرانى خۇش دەوى .﴿ فَمَا اَسْتَقَانُمُوا لَكُمْ فَأَسْتَقِيمُوا لَهُمُّ إِنَّ اللَّهَ يُجِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿ ﴾ [التوبة: ٧] ، واته: ئەوانە ھەتا بەرنىک و پىكى لەسەر پەيمانەكەيان بن و وەفاداربن ، دەبى ئىوەيش پهیمانه کهیان بهرینک و پیک راگرن و وهفاداربن، بهراستی خوا پاریز کارانی خوشدهوي. ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلتَّوَيِينَ وَيُحِبُّ ٱلْمُتَطَهِّرِينَ ﴿ إِنَّ ٱللَّهَرِهِ: ٢٢٢] ، واته: بەراستىي خوا ئەو كەسانەي خۆش دەوى كە لە گوناه بەشىمان دەبنەو، ويان بهپاک وخاوین راده گرن تهبیعهت پاکن لهکاتی حهیزدا، لهپاشهوهی قهده غهکرا ناچنه لاى ژنه كانيان. وفه رمايشتى: ﴿ قُلْ إِن كُنتُمْ لَيْجَبُونَ اللَّهَ فَأَتَّبِعُونِي يُحْبِبَكُمُ ٱللَّهُ ﴿ اللَّهُ [آل عمران : ٣١] ، واته: بينان بلَّيْ تُهي بينغهمبهر -صلى الله عليه وسلم- ته گهر تيوه خواتان خوش ئەوى و «ئەتانەوى لىنى نزىك بېنەوه» دەبى پەيرەوى لەشەرىعەت وبەرنامەكەي من بكەن، ئەوسا خوايش ئيوەي خۇش دەوى. وفەرمايشتى: ﴿ فَسَوْفَ يَأْتِي ٱللَّهُ بِقَوْمِ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُۥ ﴿ ﴿ إِلَمَائِدَةَ: ٥٤] ، واته: جا خوا لهمهولا كهسانيك ديننيت، ئەوەندە بەرفەرمانى دەبن، خۆشى دەوين و، ئەوانىش ئەويان خَوْشُدهُ وَيْ. وَفَهُ رَمَايِشْتَى: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ. صَفًّا كَأْنَهُم بَنْيَكُنُّ مَّرْصُوصٌ ﴿ ﴾ [الصف: ٤] ، واته: بيْگومان خوا ئەو كەسانەي خوش دەوئ دەجەنگن له پیناوی رینگای ئەودا به یهک صهف و، یهک ریز، وهک دیواری بینایه کی مهحکه می به قورقوشم داریزراو، واته: به شیوه یهک دهجهنگن ههرگیز له جینگه ی خویاندا ناجولین و سهنگه ر چول ناکهن. وفهرمایشتی: ﴿ وَهُو اَلْمَهُورُ اَلْوَدُودُ اللهِ ﴾ [البروج: ۱۶] ، واته: وه ههر ئهویشه خوای لیبوورده ی خاوه نی خوشه ویستی بو به نده ته و به کارو گویرایه له کانی .

ي شهرح

دوای ئهوه ی شیخ ئه و ئایه تانه ی هینا که ئیسپاتی (المشیئة والإرادة) ده کات پاشان ئه و ئایه تانه ی هینا که ئیسپاتی خوشویستن ده کات بو خودا جل جلاله . لهمه شدا وه لامی ئه وانه ههیه که جیاوازی ناکه ن له نیوان (المشیئة والمحبة ویست و خوشویستن) دا و ، ده لین : هه ردووکیان موته لازمی یه کن و پیکه وه گریدراون و ده لین : هه ردووکیان موته لازمی ده ویت و لینی پازییه! . پیشتر ده لین : هه شدی خودا ویستی له سه ر بیت ئه وا خوشی ده ویت و لینی پازییه! . پیشتر به ته فصیلی ئه م بابه ته مان پر وونکرده وه و ، گوتمان هه ندی جار خودا شتانیک دروست ده کات و ئیراده ی له سه ره به لام خوشی ناویت و لینی پازی نیبه ؛ هاوشیوه ی کوفری کافر و گشت تاونه کانی تر ، هه ندی جاریش ویستی له سه ر شتیکه و خوشیشی ده و یک ویک کافر و گشت تا و نیمان و گشت تا و عیباده ته کان .

فهرمایشتی: ﴿وَأَحْسِنُوٓا ﴾ ئهمه فرمانی خودایه بهئیحسان و چاکه، که ئهویش بریتییه له: ئهنجامدانی کاری چاکه بهجوانترین و باشترین شیّواز، ئیحسان بهرزترین پلهو مهرتهبهی تاعهت و چاکهیه.

﴿إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴾ ئەمە تەعلىل و روونكردنەوەى فەرمان كردنە بەئىحسان، خواى پەروەردگار فەرمانى پېكردووە ؛ چوكە خۆشى دەويىت و ئەوانەشى خۆش

دەوينت كە ئەنجامى دەدەن، ئەوەش دەبيتە پاڭنەر بۆ بەجينهينانى ئەوەى فرمانى پيكراوه.

ههروه ها فهرمایشتی: ﴿وَأَقْسِطُوا ﴾ فهرمان کردنه به(الإقساط) کهبریتیه له: دادپهروه ری لهمامه له و حوکمدا له گه ل کهسانی دوور و نزیکدا، ﴿إِنَّ اللّهَ یُحِبُ المُقْسِطِینَ ﴾ نهم فهرمایشته رونکردنه وهی هۆکاری فرمان کردنه بهدادپهروه ری، خوای ته عالا فرمانی پنکردووه؛ چونکه ﴿المُقْسِطِینَ ﴾، واته : دادپهروه رانی خوش دهویت، وخوشویستنی بویان وا ده کات به باشترین شیوه پاداشتیان بداته وه .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿فَمَا اَسْتَقَامُوا لَکُمُ فَاسْتَقِیمُوا هَمُمُ ﴾ واته : ههرکات هاوبهش دانهران لهسهر پهیمانه که یان له گه نّتان بهرده وام بوون و نهیان شکان ئه وا ئیوه ش پابه ندی پهیمانه که بن و کوشتاریان مه که ن، ﴿ إِنَّ اللّهَ یُحِبُ اَلْمُتَّقِیمِ کَهُمه شیان ته علیل و روونکردنه وهی هزکاری فه رمان کردنه به پابه ند بوون به عه هد و پهیمانه وه، جا خوای پهروه ردگار فرمانی به پاراستنی پهیمان کردووه ؛ چونکه ئه وه کاری که سانی موتته قی و له خوا ترسه ئه وانه ی که خود اخوشی ده و ین ، لهمه شدا ناماژه هه یه به وه ی پابه ند بوون به پهیمانه وه کاری که سانی موتته قیه .

تهقواش: ئەنجامدانى تاعەتە و دوور كەوتنەوەيە لەتاوان و سەرپێچى بەئومێدى پاداشتى خودا و وەك ترسێكيش لەسزاو عوقەبەكانى .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿إِنَّ ٱللَّهَ یُحِبُّ ٱلتَّوَّبِینَ ﴾ وشهی(التوابین) : جهمعی(تواب) صیغهی موبالهغهیه و له(التوبة) هوه وهرگیراوه، ولهرووی زمانهوانییهوه بهمانای : گهرانهوه (الرجوع)دیت .

له پرووی شهرعه وه: گه پرانه وه و په شیمان بوونه وه یه امتاوان و، ئه م ته نسیره به نیسبه ت به نده وه یه به نیسبه ت خوداوه و شه ی (التوّاب) ناویکه له ناوه کانی خودا، پیشه وا ئیبنولقه یم ده نیّت (۱): به نده ته ووابه، وخوداش ته ووابه، ته وبه ی به نده گه پرانه وه یه تی بوّلای سه ید و گه وره کهی، و ته وبه ی خودا دو و جوّره: پریّگه دان و ته وفیق دانه، و قه بو نکردن و ئه ژمارکردنه. ﴿وَیُحِبُ الْمُتَطَهِرِین ﴾ وشه ی ته وفیق دانه، و قه بو نکردن و ئه ژمارکردنه. ﴿وَیُحِبُ الْمُتَطَهِرِین ﴾ وشه ی ئه ویش یاکی و بیخه و شیمی (متطهر) ه، وئیسمی فاعیله له (الطهارة) هوه ها تووه که ئه ویش پاکی و بیخه و شیه و دو ور بوونه له هه ر پیسیه ک جاحسی بیت یاخود مه عنه وی به ناوه که داخوای په روه ردگار هه وانی داوه به وه ی ئه م دو و جوّره تاقمه ی خوّش ده ویّت له به نده که دا خوای په روه ردگار هه وانی داوه به وه ی ئه م دو و جوّره تاقمه ی خوّش ده ویّت له به نده کانی، واته: ئه وانه ی زوّر ته و به ده که ن و ئه وانه ش پاکن و دو ورن له هه ر جوّره پیسیه ک (التوابین والمتطهرین).

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ قُلُ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللّهَ فَاتَیِعُونِی یُحْیِبْکُمُ اللّهُ ﴾ هۆكارى دابهزینی ئهم ئایهته ههروهك پیشهوا ئیبن كهسیر باسی كردووه (۲): كۆمهله كهسینك ههبوون بانگهشهی خۆشویستنی خودایان دهكرد خوای پهروهردگاریش بهم ئایهته تاقی كردنهوه، جا ئهم ئایهته سهنگی مهحه ک و تهرازووه و بهدرو خهرهوه یانگهشه که بانگهشه خوشویستی خودا بكات به لام لهسهر ریباز و بهرنامه ی پیغهمبهر ﷺ نهچیت.

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ یُحْبِبُكُمُ ٱللَّهُ ﴾ واته : زیاد لهوه تان دهست ده کهویّت که داوای ده که نیوه ئیوه ئهوتان خوش ده ویّت که ئهویش خوشویستنی خودایه بو ئیوه، ئهمهش گهوره تره لهوه ی یه کهم . وفه رمایشتی : ﴿ فَسَوَّفَ یَأْتِی ٱللَّهُ بِقَوْمِ یُحِبُّهُمْ

⁽١) مدارج السالكين (١/ ٣١٣).

⁽۲) تفسير ابن كثير (۲/ ۲۹).

ئهوانیش که سانیکن که کومه له سیفه تیکی گهوره یان تیدایه، گهوره ترینیان ئهوه یه: خودایان خوش دهویت وخوداش خوشی ده وین، مهبه ست لینی: ئهبو به کر و هاوه لان و تابیعیه کانه ئهوانه ی جهنگان له گه ل هه لگه پاوه کاندا، پاشان ههموو ئهوانه ی دوای ئهوانیش له جهنگاوه ران ئهوانه ی ده جهنگن له گه ل هه لگه پاواندا تاوه کو پوژی دوایی .

ههروه ها فهرمایشتی : ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ یُحِبُ ٱلَّذِینَ یُقَاتِلُونَ فِی سَبِیلِهِ ، ﴾ ههوالدانی پهروه ردگاره بهوه ی ههموو ئهوانه ی خوش دهویت که ئهم سیفه ته یان تیدایه ﴿یُقَاتِلُونَ فِی سَبِیلِهِ ، ﴾ واته : به مال و گیانیان له پیناو به رزکردنه وه ی به رنامه و پهیامه که ی خودادا ﴿صَفًا ﴾ ریز ریز ده جه نگن، واته : له کاتی جه نگدا ریز ده به ستن و جیگاکانیان به جی ناهیلن، ﴿کَأَنَهُ مِ بُنیْنَ مُرَصُوصٌ ﴾ وه ك ئه وه ی یه ك دیواری پیکه وه گریدراو بن و هیچ کون و که له بهر و بوشاییه ک له نیوانیاندا نییه .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿وَهُو اَلْفَفُورُ ﴾، واته : زوّر لیّخوّش بوو و لیّبوردهیه، و (الغفر)بهمانای سیتر و داپوّشین دیّت، خوای پهروهردگار لهو کهسه دهبووریّت که توّبه دهکات و دهگهریّتهوه بو لای، واته: گوناههکانی دادهپوّشیّت و لهتاوانهکانی دهبووریّت.

﴿ ٱلْوَدُودُ ﴾ له (الود) هوه هاتووه که به مانای ئه و په پی خوشه ویستی دیّت، جا الله ته عالا (ودود) ه، به ومانایه یی: ئه وانه ی خوش ده ویّت که تاعه ت و عیباده تی ده که ن هاتنی ئه م دوو ناوه جوان و به ریّزه پیکه وه نهینیه کی تیدایه، که ئه ویش ئه وه یه:

بهندهکهی خوّش دهویّت دوای لیّخوّش بوون بهشیّوهیهك لیّی خوّش دهبیّت و دواتر خوّشی دهویّت .

🖎 مەوزوعى شاھىد لەم ئايەتەدا:

لهم تایه ته دا ئیسپاتی (المحبة والمودة) هی تیدایه بو الله سبحانه و تعالی و، خودا هه ندی که س و هه ندی کرده وه و ره و شتی خوش ده و ی تن به خوش ده و ی به ها ندی شتی خوش ده و ی به ها ندی به وه شتی تر نیبه به وه ش به گویره ی به و حیکمه ت و داناییه ی که ها به و ده یخوازیت، خوای به روه ردگار که سانی چاکه کاری خوش ده و ی به سانی به ته قوای خوش ده و ی به سانی به ته قوای خوش ده و ی به سانی موجاهید و که سانی شوین که و به که سانی موجاهید و تیکوشه ر له پینا و خوید خوش ده و یت که سانی ته و به که سانی خوش ده و یت ده و یت که سانی خوش ده و یت که سانی ته و به که سانی خوش ده و یت ده و یت که سانی ته و به که سانی ته و به که سانی خوش ده و یت که سانی ته و به که سانی خوش ده و یت و یت که سانی ته و به که سانی ته و یت که سانی خوش ده و یت که سانی که خوش ده و یت که خوش ده که خوش ده که خوش ده و یت که خوش ده که خوش ده

ئهمهش ئیسپاتکردنی خوشویستنی لهدوو لاوه تیدایه، بو لایهنی بهنده، ولایهنی پهروهردگار، ﴿ یُحِبُّهُم وَیُجِبُونَهُ وَ ﴾ ﴿ إِن كُنتُم تَجُبُونَ الله فَاتَیْعُونی یُحِبِبَکُم الله ﴾ ئهم ئایه ته ولامی ئهوانه یه که نه فی خوشه ویستی ده که نه لههه دوو لا: هاو شیوه ی جههمی و موعته زیلیه کان (۱) ، ئه وان ده لین: خوا نه خوشده ویستریت و نه ئه ویش خه لکی خوش دهویت و ، خوشویستنی به نده کان بوی به وه لیکده ده نه وه گوایه مهبه ست لیی به نده کان حه زیان به عیباده ت و تاعه تیه تی و خوشویستنی خوداش بو به نده کان ته تویل ده که ن و ده لین و به ته ویستی چاکه کارییه له گه لیان و له گه ل ویستی پاداشتدانه وه یان ، ئهمه ش ته ئویل و لیکدانه وه یه کی هه له و باتله ؛ چونکه خوشویستنی خودا بو به نده کانی خودی خوشویستنه و مهبه ست لیی شتی تر نییه خود می به و شیوه یه ی گشت سیفاته کانی حه تر به و ضیوه یه و خوشویستنی به نده کانی نییه .

⁽١) التنبيهات السنية على العقيدة الواسطية للرشيد (٧٦).

[۷] ئیسپاتکردنی سیفهتی رهحمهت و لیخوّش بوون(الرحمة والمغفرة)بوّ خوای یهروهردگار

وفهرمايشتى : ﴿ بِسَـمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَانِ ٱلرَّحِيمِ اللهِ النمل:٣٠] ، واته: دهبي ههموو کاروباریک تهنها بهناوی خوای بهخشندهی میهرهبانهوه بکریت، ﴿ رَبُّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا ﴿ ﴾ [غافر: ٧] ، واته: ئهى بهروهردگارى ههموان! رەحمەت و ميهرەبانيى و زانيارىي تۆ ههموو شتىكى داگرتووه، واته: ميهرهبانيي تۆ زۆر گەورەترو فراوانتره له گوناهو تاوانەكانى ئەوان و، خۆپشت به حال و تهحوالْيان چاک دهزاني، ﴿ وَكَانَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿ الْأَحْزَابِ: ٤٣] ، واته: خواش بهردهوام لهگهڵ برواداران ميهرهبان و دلۆڤانه، ﴿ وَرَحْــمَتِي وَسِعَتْكُلُّ شَيْءٍ اللهِ الأعراف: ١٥٦] ، واته: بهزهيي و ميهرهبانيشم ئهوهنده زوره ههمووشتنکی داگرتووهو، بهشی ههمووکهسنیک دهکات ، ﴿ كُتُبُ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ ٱلرَّحْــَمَةُ ﴿ وَهُ ﴾ [الأنعام: ٥٤] ، واته: دلَّنيابن كه پهروهردگارتان لهسهر خوّى نوسيوه بهبهزه یی و به رِهحم بنت له گه ڵتان، ﴿ وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيــمُ ۖ ﴾ [يونس: ١٠٧] ، واته: تهنها ههر خوّيهتي زوّر پوشهرو ليّبورده، ميهرهبان و رهحيم و دلوّڤان، ﴿ فَأَلَّلُهُ خَيْرٌ حَنفِظُا ۗ وَهُو أَرْحَمُ ٱلرَّحِينَ ١٠٤ ﴾ [يوسف : ٦٤] ، واته: ئهويش لههمموو خاوهن بهزهییهک، به بهزهیی تره، واته: بهتهمای رهحم و بهزهیی خوام .

۾ شهرح ۽

فهرمایشتی: ﴿بِسَمِ ٱللّهِ ٱلرَّحْمَنِ ٱلرَّحِيمِ ﴾ پیشتر و لهسهره تای کتیبه که دا ته فسیر کرا و هو کاری هینانی لیره دا: ئیسپاتکردنی سیفه تی په حمه تی تیدایه بو خودا که سیفه تیکه لهسیفه ته کانی، ههروه که له کایه ته کانی دواییدا ها تووه، پیشه وا ئیبنولقه یم ده لیت ده لیت ده لیت ده کیسی ده که له زاتی (الله) دا هه یه، و ده لیت ده کاته سهر سیفه تیک که له زاتی (الله) دا هه یه، و آلرّحِیمِ ﴾ سیفه تیکه له خودادا هه یه و پهیوه سته به که سی په حم لیکراوه وه، ههروه ها خوای پهروه ردگار فهرموویه تی: ﴿وَكَانَ بِٱلْمُوّمِنِينَ رَحِیمًا ﴾ ، واته: خواش بهرده وام له گه ل بپواداران میهره بان و دلو فانه، و هیچ کاتیک نه ها تووه بفه رمویت: (رحمن بهم) واته: خودا به په حمه به وان، یه کهم ، واته: (الرحمن) بو وه سفه، دووه م بو فیعله، ویه کهم به لگه یه له سه رئه وه ی په حمه تسیفه یه تیه تیه تی و دووه م به لگه یه له سه رئه وه که نه په په په په په په دروستکراوه کانی ده کات .

فهرمایشتی: ﴿رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَ شَيْءِ رَحْمَةً وَعِلْمًا ﴾ ئهمه سهرگوزشتهی ئه و فریشتانهیه کهعهرش هه لده گرن و ئه وانهی له و ده ور و به ره ن ئه وان داوای لیخوش بوون ده که ن بو باوه پرداران و، ده لین: ﴿رَبِّنَا وَسِعْتَ كُلَ شَيْءِ رَحْمَةً وَعِلْمًا ﴾ ، واته: په حم وزانست ههموو شتیکی گرتوته وه، جا ﴿رَحْمَةً وَعِلْمًا ﴾ مهنسوبن به هوی تهمیون و له فاعیلیکه وه ته حویل کراون، ئهمه ش به لگهیه لهسه ر به رفراوانی و گشتگیری په حمه تی خودا و، هیچ موسولمان و کافریک نیه

⁽١) بدائع الفوائد (١/ ٢٤).

ئىللا لەدونيادا لەو رەحمەتەى بەركەوتووە، بەلام بەنىسبەت قيامەتەوە تايبەتە بەباوەرداران.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ وَهُو اَلْغَفُورُ اَلرَّحِیمُ ﴾ خوای پهروهردگار ههواللی داوه لهبارهی خوّیهوه که سیفه تی ره حمه ت و لیخوّش بوونی تیدایه بو کهسیّك توّبه بكات بوّلای خودا و پشتی پی بهستیّت، جا بو ههر تاوانیك بیّت هاوشیّوهی هاوبهش دانانیش ئهوا خودا توّبه کهی وهرده گریّت و لیّی خوّش دهبیّت و ره حمی پیده کات.

ههروهها فهرمایشتی: ﴿فَٱللَّهُ خَیْرٌ حَفِظاً ﴾ ئهمه ئهوه یه خودا له پیخهمبهره کهی یه عقوبه وه (علیه السلام) گیراویه تیه وه کاتی که منداله کانی داوایان لیکرد براکهیان له گهلدا بنریّت، پهیمانی پاراستنیان پیدا، ئهویش پیّیانی فهرموو: پاراستنی خودا بوّی باشتره له پاریزگاری ئیوه لیّی. ئهمه خو تهسلیم کردنی یه عقوبه به پهروه ردگاری بهوه منداله کهی بیاریزیّت.

یه کینک له ناوه کانی خود ا پاریزهر (الحفیظ) ه : ئهوه ی که به نده کانی ده پاریزیت به پاراستنیکی گشتی له له ناوچوون و به هیلاك چوون و ، کرده و هکانیان بر ده پاریزیت،

وبهنده باوه پرداره کانی ده پار نزیت به پاراستنیکی تایبه ت لهوه ی که باوه په که باوه هه نینته و هم نیایاندا .

الله شايه تحال لهم ئايه ته پير فرزانه دا:

ئهمه وهسفی خودای تیدایه به په حمه ت و لیخوش بوون به و شیوه یه ی که لایه قی زاتی پیروزیه تی وه گشت سیفاته کانی تری و، ئهمه وه لامه بو جههمی و موعته زیلییه کان و هاوشیوه کانیان ئه وانه ی که نه فی ئه وه ده که ن خودا سیفه تی په حمه ت و لیخوش بوونی هه بیت ئه وه شه له پینا و توش نه بوون به چواندن به گومانی خویان.

تهوان ده لین: لهبهرته وه مه خلوق وه سف ده کریّت به په مه مه تایه تانه یان ته تویل کردووه به وه مه مه مه جازه و مانا هه قیقیه که مه مه به ست نییه، ته مه شه بر چوونیکی هه له و باتله؛ چونکه خودا ته م سیفه ته ی بر خرّی تیسپات کردووه، پاشان په حمه تی خودا هاوشیوه ی په حمه تی دروستکراوه کان نییه تاوه کو چواندن بخوازیّت، وه ك ته وه ی ته وان بانگه شه ی بر ده که ن ، خوای په روه ردگار ﴿ لَیْسَ کَمِثْلِهِ مُنَی اَ الله و بینایه السّی می بر ده که ن ، خوان ناخوازیت له ناوه پر و به دیه ینه رو بینایه ویه کگرتنه وه له ناودا یه کبوون ناخوازیت له ناوه پر وکدا، خالیق و به دیه ینه رسیفات گه لیکی هه یه که شیاویه تی و تایه ته به خرّی ، والله أعلم .

[^] باسکردنی رازی بوونی خودا و تورهبوون و زوویر بوون و رق لیبوونهوهی لهقورئانی پیروزدا و، خودا ئهو سیفاتانهی ههیه:

فهرمايشتى : ﴿ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُواْ عَنْهُ ﴿ إِلَّهُ ﴾ [المائدة: ١١٩] ، واته: خواى میهرهبان لیّیان رازییه، واته: کردهوهکانی وهرگرتوون، و ئهوانیش لهخوا رازین، وفهرمايشتى : ﴿ وَمَن يَقْتُلُ مُؤْمِنَا مُتَعَمِّدُا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ ﴿ النساء : ٩٣] ، واته: ههركهسيِّك بهدهستى ئەنقەست مرۆۋنىكى خاوەن باوەر بكورى، سزاو تۆلەي ھەر دۆزەخە و بەھەتاھەتايىش تێيدا دەمێنێتەوە، و تورەبى و نەفرەتى خوداى لە سەرە ، وفەرمايشتى : ﴿ ذَالِكَ بِأَنَّهُمُ ٱتَّبَعُوا مَا أَسْخَطَ ٱللَّهَ وَكَرِهُوا رِضَوَنَهُ. ١٠ ﴾ [محمد: ٢٨] ، واته: ثهو تۆڭەيەشىيان بەو جۆرە، بەھۆى ئەوەوەيە كە بەراستىي شوينىي شتىي كەوتىن خوا توورە ده کات، وه لهوهش رقیان دهبووهوه که دهبوویه هۆی رهزامهندیی و خوشنوودی خوای گەورە، وفەرمايشتى : ﴿ فَلَـمَّآ ءَاسَفُونَا ٱنكَفَمْنَا مِنْهُمْر ﴿ اللَّهُ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهُ اللَّالِي اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ ا واته: جا كاتى تورەيان كردين به كاره خراپهكانيان، تۆلەمان لېسەندن، وفەرمايشتى : ﴿ وَلَكِكِن كَرِهُ ٱللَّهُ ٱلْبِعَاثَهُمْ فَتَبَّطَهُمْ ﴿ ﴾ ، واته: به لام چونكه خوا هاتنياني پێخۆش نەبوو، گرێی خسته بەردەمیان و، ورەیان نەماو پاڵیان لێدایەو،، وفەرمایشتی : [التوبة: ٤٦] ﴿ كَبُرَ مَقْتًا عِندَ اللَّهِ أَن تَقُولُواْ مَا لَا تَفْعَلُونَ ٧ اللهِ [الصف: ٣]، واته: خوا له لای زور سهخته، که شتی بلّین و کاری پینه کهن.

ي شدرح

فهرمایشتی: ﴿رَّضِی اللَّهُ عَنَهُمْ وَرَضُواْ عَنَهُ ﴾ واته: پازی بوو لیّیان به هوّی نهو تاعهت و عیباده ته یانه و که ته نها بو خودای نه نجام ده ده ن و نه وانیش له و پازی بوون به هوّی نه و پاداشتدانه و مه و نیعمه تانه ی که خودا پیّی به خشیون که گرنگترینیان پازی بوونی خودایه لیّیان به پاستی هیچ نیعمه تیّك ناگات به وه دا، خوای په روه ردگار فه رموویه تی : ﴿ وَرِضُونَ مِّنِ اللّهِ اَکَ بَرُ ﴾ [التوبة: ۲۷] ، واته: په زامه ندیی خوا له هم موو شت گه و ره و خوشتره. و پازی بوونی نه وان له خودا پازی بوونی هم ریه که یانه به و پله و نیعمه ته ی پی به خشراوه له لایه ن خودا به شیّوه یه که هم دیه که یا گومان ده به ن که س به نه ندازه ی نه و نیعمه تی پی نه به خشراوه.

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ وَمَن یَقْتُلُ مُوْمِنَ اللّٰهَ عَلَمُ اللّٰهُ عَلَمُ اللّٰهُ عَلَمُ الله کوشتنی ده فاتن ده واتر الله کوشتنی هه له ده جیته ده ده وه و کوشتنی باسی ده کات، وبرگهی: ﴿ مُتَعَمِدًا ﴾ کوشتنی هه له ده جیته ده ده وه و کوشتنی به که نقه ست: نه وه یه که سیك هیرش بکاته سه رمز فیك که خوینی پاریز راوه و بیکوژیت به شتیك که زور جار ئه و شته مروق ده کوژیت، وبرگهی: ﴿ فَجَ زَا وَهُ مُهُ اللّٰهِ واته : سزاکهی له پوژی دواییدا ﴿ جَهَ نَدُ ﴾ هه که مه به ست لیی ناگری دوزه خه ﴿ خَکِلِدًا فِیهَا ﴾ واته : له دوزه خ دا ده مینیته وه و مه به ست له خلود لیره دا مانه وه یه بو ماوه یه کی زور ، ﴿ وَغَضِبَ اللّه عَلَیْهِ ﴾ عه تفه له سه رپیش خوی، واته : خودا و نه فره تی خودای له سه ره و تو په واته : خودا و نه فره تی خودای له سه ره واته : خودا

لەرەحمەتى خۆى بېبەشى دەكات، جا لەعنەت واتە: دوور خستنەوەو دەركردن لەرەحمەت .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ ذَلِكَ بِأَنَّهُمُ ﴾، واته : ئهوه ی لهئایه ته که ی پیشتر باسکراوه له توندی فریشته کان له گیان کیشانی کافراندا له به رئه وه ی ئه وان ﴿ اُتَّ بَعُوا مَا آسَخُطُ اُللّه ﴾ روّجوون له تاوان و سه رییجی و شوینکه و تنی ئاره زووی حه رام، ﴿ وَ کَرِهُوا رِضَوَنَهُ ، ﴾ واته : رقیان له و شتانه یه که خودای لیبی پازییه لهئیمان هینان و کرده وه ی چاکه، و فه رمایشتی : ﴿ فَلَمَّا ءَاسَفُونَا ﴾ واته : کاتی تو ره یان کردین ﴿ أَنَكُمَّنَا مِنْهُمْ ﴾ واته : سزاماندان و، ئینتیقام: ئه و په ی سزادان و عقوبه یه.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿وَلَكِن كِرَهُ اللّهُ اَنْبِعَاتَهُمُ ﴾ واته : خودا رقی لهدهرچوونیان بوو لهگه لّتان بۆ غهزا، ﴿فَشَبَّطُهُمُ ﴾ واته : بهندی كردن و دوای خستن لهوهی لهگه لّتان دهرچن و،سهرشۆری كردن، ههرچهند له پرووی شهرعهوه فرمانی پنیکردبوون به دهرچوون و، له پرووی حسیبه وه توانای پنیه خشیبوون، به لام هاریكاریان نهبوو تنیدا؛ ئهوه ش لهبهر ئه و حیكمه ت و دانایه كهی كه خوّی ده یزانی، له ئایه ته كهی دواتردا ئه و حیكمه تهی پروونكردووه ته و و فهرموویه تی: ﴿ لَوْ خَرَجُوا فِیكُم مَا لَا خَبَالًا ﴾ [التوبة : ٤٧] ، واته: ئه گهر-ئه و دوو پرووانه - ده ریش چووبان له گه لنان بو مهیدانی جه نگ، دوود لی و خراپه و گیره شیوینی نهبوایه خیریکیان بو زیاد نه ده كردن.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿كَبُرُ مَقْتًا﴾ واته : ئهوا كاریکی زوّر خراپه و خودا زوّر توره دهكات، و ﴿مَقْتًا﴾ مهنصوبه بههوی ئهوهی تهمییزه، ﴿ أَن تَقُولُواْ مَا لَا تَقْعُلُونَ ﴾ واته : پهیمانی چاكه بدهن و پاشان پابهندی به لیّنه كهتان نهبن .

لهگیّرانهوهیهکدا هۆکاری دابهزینی ئهم ئایهته خراوهته روو^(۱) که ئهویش ئهوهبوو کۆمهڵێ لهباوهرداران پیش ئهوهی جیهاد فهرز بکریّت دهیانگوت: خوّزگه خودا ههواڵی پی دهداین لهبارهی باشترین کارهوه و ئیّمهش ئهنجاممان دهدا، جا ئهوهبوو خوای پهروهردگاریش ههواڵی بهییخهمبهرهکهیدا بهوهی خوّشهویسترین کردهوه بهلای خوداوه ئیمان هینانه بهخودا ئیمانیك که هیچ گومانیکی تیدا نهبیت، ههروهها جیهادی ثهوانهی پیچهوانهی ئیمان دهجوڵینهوه و دانی پیدا نانین، جا کاتی جیهاد فهرز کرا و فرمانی پیکرا کومهڵێ لهباوه پرداران پییان ناخوّش بوو و قورس بوو لهسهریان، خوای پهروهردگار فهرمووی : ﴿ یَکَآیُّهُا ٱلّذِینَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا لَهُ مَنْوَنُ وَالصَف: ۲] ، واته: ئهی ئهوانهی باوه پتان هیناوه! بوچی شتی دهڵین و پهفتاری پی ناکهن؟ مهگهر ئیوه نهتانوت: ئهگهر بمانزانیبا چ کاری بهلای خواوه زورباشه دهمانکرد؟ کهچی کاتی باسی گهورهیی و مهزنی جیهاد کرا لای خوا، هفدنی تسهدی خوتانتان شکاندو پیتان ناخوش بوو (۱).

🖎 ئەوەى تېبىنى دەكرىت لەم ئايەتە پىرۆزانەدا:

لهم ئایهتانهدا وهسفی خودا کراوه بهوهی توره دهبیّت و رازی دهبیّت و نهفرهت دهکات و توله دهکات ویستی لهسهر بیّت ئهنجامیان دهدات، گهرا ویستی لهسهر بیّت ئهنجامیان دهدات، گهر ویستی لهسهر بیّت و، ههرچونیّك ویستی لهسهر بیّت.

ئەھلى سوننە ھەموو ئەمانە بۆ خودا ئىسپات دەكەن ھەروەك چۆن خودا بۆخۆى ئىسپاتى كردووە بەو شىيوەيەيى كە شايستە و گونجاوە لەگەل زاتى خۆيدا .

← अ्रीन अ्रीन अ

⁽۱) تفسیر ابن کثیر (۱/ ۲۰۳).

⁽٢) الدرر المنثور (٨/ ١٤٦).

[٩] باسکردنی هاتنی خودا (جل جلاله) بۆ دادوهری کردن لهنێوان بهندهکانیدا بهو شێوهیهیی که شایستهیهتی:

فه رمايشتى: ﴿ هَلَ يَنظُرُونَ إِلَّا أَن يَأْتِيَهُمُ ٱللَّهُ فِي ظُلُلِ مِنَ ٱلْفَكَامِ وَٱلْمَلَيْ كَنَّهِ كُنَّهُ وَقُضِيَ ٱلْأَمَرُ ۚ ﴿ إِلْهِ اللَّهِ اللَّهِ مِنْ اللَّهِ اللَّهُ اللّ لهمه لهرِوْرْی قیامه تدا خوای گهوره لهسهرووی پهله ههوریّکی سپیدا بیّته لایان و داوهرىيان بكا، فريشته كانيش به ريز ئاماده ببن بۆ تێپهرانى برياره كانى خوا، دادگایشیان ببریّتهوه و، بنیّردریّن بن دوّزهخ، دهبی بهده ر لهمه چاوه روانی چی بن؟، وفهرمايشتى:﴿ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَن تَأْتِيَهُمُ الْمَلَيْكُةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِكَ بَعْضُ ءَاينتِ رَبِّكَ اللَّهُ ﴾ [الأنعام: ١٥٨] ، واته: ئاخو ئهوانه كه تهوبه ناكهن و ناگهريّنهوه لاى خوا، تەنيا چاوەروانى ئەمەناكەن كتوپر فرىشتەي گيانكىنشان بىتە لايان و گيانيان بكيشىخ؟ يان پەروەردگارت لە ويستگەى قيامەتدا بيتە لايان بۆ داوەرىيى نيوانيان ؟يان نیشانه کانی پهروهردگارت برینکیان - بهر لههاتنی رِوٚژی دوایی وهک خور هه لاتن له خورئاواوه- بین و سهر هه ڵبدهن و، دهرگای تهوبهیان لمی دابخرینت،﴿ كُلَّا ٓ إِذَا دُكَّتِ ٱلْأَرْضُ دَّكًا دَّكًا شَ وَجَاءَ رَبُّكَ وَٱلْمَلُكُ صَفًّا صَفًا شَ ﴾ [الفجر: ٢١، ٢١] ، واته: دەست ھەڭگرن لەو كارانه، كاتى زەويى ھەژىنرا بە ھەژان دواى ھەژان، وە پارە پارە كراو، شاخهكان يهكسان بوون و قيامهت پيش هات،﴿ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ ٱلسَّمَآءُ وِٱلْغَمَامِ وَنُزِّلَ ٱلْمَلَيْمِكَةُ تَنزِيلًا ١٠٠ ﴾ [الفرقان: ٢٥] ، واته: ئاسمان بههوّى دەركەوتنى هەوريْك دەقەللەشىي و شەقار شەقار دەبىي، فرىشتەكانىش - بەنامەي كاروكردەوەي ئەوانەوە-پۆل پۆل و دەستە دەستە، دادەبەزينرين بۆ سەر زەوى بۆ حيساب و ليپرسينەوه.

﴿ هَلَ يَنظُرُونَ ﴾ ئهمه هه په هه به المبنباوه پران ئه وانه ی نایه نه نیو ئیسلامه و هوینی شهیتان ده که ون، و ﴿ یَنظُرُونَ ﴾ به مانای: چاوه پی ده که ن (ینتظرون)، جا: (نظرته و انتظرته) یه ک مانایان هه یه، ﴿ إِلَّا آن یَأْتِیهُمُ ٱللّهُ ﴾ ، واته: تاوه کو له پورژی دواییدا زاتی خودا بیت بو داوه ری کردن له نیوانیاندا، هه رکه سه به گویره ی کرده وه که ی پاداشت و سزا وه رده گریت، ﴿ فِی ظُلُلِ مِّنَ ٱلْفَکَامِ ﴾ (افسلی): جهمعی راطلة) و ئه وه وه که مسیبه رت بو ده کات، و (الغمام): هه وریکی سپی ته نکه، ئه و ناوه ی لینراوه؛ چونکه ستره و په رده دروست ده کات (انه و الموره کوتایی بیت که فریشته له ناوهه و ره کانه و هوری آلاً مُرُ ﴾ واته : با به ته که کوتایی بیت که ئه ویش له ناو چوونیانه .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ هَلْ یَنْظُرُونَ إِلَّا أَن تَأْتِیَهُمُ ٱلْمَلَیْکِهُ ﴾، واته : فریشته کان بین بو گیان کیشانیان، ﴿ أَوْ یَأْتِیَ رَبُّك ﴾ یاخود پهروه ردگارت بیت واته: بهزاتی خوی بو دادوه ری کردن له نیوان به نده کانیدا، ﴿ أَوْ یَأْتِک بَعْضُ ءَاینتِ رَبِّك ﴾ یاخود هه ندی له به لگه و نیشانه کانی پهروه ردگارت بیت که بریتیه له هه لهاتنی خور له خورئاواوه،

⁽۱) (ئیبن کهسیر) ده نیخ: (وهو: الغَمَام/ ظلّ النُّورِ العَظیم الذی یُبهرُ الأَبْصَار). واته: مهبهست به (غهمام)، ئه و ههوره یه: سیّبه ری ئه و، نووریّکی گهوره یه و چاوه کان دهبه زیّنن، وه ک ثه فه رموی : ﴿ هَلْ یَنْظُرُونَ إِلَّاۤ أَن یَأْتِیَهُمُ اللّهُ فِی ظُلَلِ مِّن اَلْفَکَامِ وَالْمَلَیّهِ ﷺ وَقَضِی الْأَمْرُ ﴾ [۲۱۰/۲]. مهبهست پنی هاتنی زاتی خوایه - جل جلاله - سیّبه ره کهش، سیّبه ری زاتی خویه تی، (خوایش بو خوی باشتر ده زانی). جا که ثه و پوژه هات، ثیتر ته واوی خوره کان و ثهستیره گهرو که کان، وه ک توزیّکی پرژو بلاویان لی دی و، دله کانیش هه مو و له حهیه تا تروسکاییان تیا نامیّنی. (ته فسیری رامان).

⁽٢) لسان العرب (١٢/ ٤٤٤).

ئەوەش يەكىخكە لەنىشانە گەورەكانى رۆژى دوايى و كاتى ئەوە روو دەدات ئىتر دەرگاى تۆبەكردن دادەخرىت و تۆبە لەكەس وەرناگىردرىت .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿كُلّا ﴾ حهرفی پهدعه بۆ سهرزهنشت كردن به كار دیّت و پهیوه ندی بهیخش خوّیه وه ههیه، واته: به پاستی به وشیّوه یه كاركردنتان باش نییه كه ئهویش پیزنه گرتنه لهههتیو و خواردن نه دانه به هه ژار و بینه وایان و، خواردنی میراتی كه سانی تره و، خوّشویستنی مالّه زیاد له حه د، ﴿إِذَا دُكّتِ ٱلْأَرْضُ دُكًا دُكًا واته : بله رزیّت و زوّر به توندی بجولیّت، تاوه كو هه رچی خانو و بینا هه یه هه موو بروخیّت به زاتی خوّی بیّت و ببیّت به توّز و با، ﴿وَجَاءَ رَبُّك ﴾ واته: پهروه ردگارت به زاتی خوّی بیّت بو دادوه ری كردن له نیوان به نده كانیدا، ﴿وَالْمَلُكُ واته : جنسی فریشته ، ﴿صَفّاً صَفّا ﴾ مه نصوبه له به رئه وه ی حاله تی بیعرابیه که ی حاله، واته: پوّل له دوای پوّل، و ده وری جن و مروّقه كان ده ده ن، نه هلی هه رئاسمانیك له زه ویدا ده به ك پوّله و هد پوّله و ده وس كه تیدایه تی ده به حه وت پوّله و .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ وَيَوْمَ تَشَقَقُ ٱلسَّمَآهُ ﴾ واته : له رِوْرْی دواییدا ، ﴿ تَشَقَقُ ٱلسَّمَآهُ ﴾ واته : درز و که لینی لی ده بیته وه ، ﴿ بِاَلْغَمَمِ ﴾ به هه وریّك که سیبه ری نوریّکی گه وره یه که چاو توشی شوّك ده کات ، ﴿ وَنُزِّلَ ٱلْمَلَيْمِکَةُ تَمْزِیلًا ﴾ واته : فریشته کان داده به زیندریّن بوّ سهر زه وی و له ساحه ی مه حشه ردا ده وری خه لکه که ده ده ن پاشان پهروه ردگار دیّت بوّ دادوه ری کردن له نیّوان به نده کانیدا .

الله تحال لهم ئايهتانهدا:

ئیسپاتکردنی هاتنی تیدایه بز خودا و هاتنی خودا بهزاتی خزی لهرزژی دواییدا به و شیوهیهیه که لایهقی گهورهیی و عهزهمه تی زاتی (الله) یه بز دادوه ری کردن لهنیوان به نده کانیدا، هاتنی خودا یه کیکه له سیفاته فعلیه کان که پیویسته وه ک خزی

پیشه وا ئیبنولقه یم (ره حمه تی خوای لی بیت) ده لیّت (۱): هاتن و مه جیئی خودا که ئیزافه کراوه ته لای خودا دوو جوّره: موتله ق و موقه یه د، گهر مه به ست لیّی هاتنی ره حمه ت یاخود سزای خودا بیّت ئه وه ته قیید و تایبه ت ده کریّت به وه، هه روه ك له فه رمووده یه کدا ها تووه: «حتی جاء الله بالرحمة والخیر» واته: تاوه کو خودا ره حمه ت و خیری هینا، و فه رمایشتی: ﴿ وَلَقَدَ حِثَنَهُم بِکِسُ فَصَّلْنَهُ عَلَى وامان عِلْم المُحمة به واندا نامه یه کی وامان بی هینان که به زانست و زانیاریی، راست و ناراستمان تیدا له یه کداوه ته وه.

جۆرى دووهم: هاتن و مهجيئى موتلەق ئەمەيان تەنها بۆ هاتنى خودا بەكار دينت، هەروەك لەم فەرمايشتەدا هاتووه: ﴿ هَلَّ يَنظُرُونَ إِلَّا اَن يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلِ مِن الْفَحَمَامِ ﴾ [البقرة: ٢١] ، واته: ئاخۆ پەيرەوانى شەيتان بى لەمە لەرۆژى قيامەتدا خواى گەورە لەسەرووى پەلە هەوريكى سپيدا بيته لايان و داوەرييان بكات، وفەرمايشتى: ﴿ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلُكُ صَفَا صَفا ﴾ [الفجر: ٢٢] واته: وه لهو رۆژەدا پەروەردگارت هات به هاتنيك شياوى خۆى بيت وه فريشتەكانيش له گەلى ريز ريز، وه هاتنى خوا بۆ برياردان و داوەرييه له نيوان بەندەكاندا، وه ئەمەش دواى ئەوەى كە خەلكى داوا دەكەن لە يېغەمبەر تكايان بۆ بكات لە لاى خوا.

⁽١) مختصر الصواعق المرسلة (٤٢٧).

[١٠] ئيسپاتكردنى روخسار بۆ خودا (جل جلاله) :

وفەرمايشتى : ﴿ وَيَبْقَىٰ وَجُهُ رَبِكَ ذُو اَلْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿ ۚ ﴾ [الرحمن: ٢٧] ،واته: تهنها رووى پهروهردگارى خاوهن شكۆو كهرهمكارت دەمينىيتهوه ،﴿ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكُ إِلَّا وَجُهَهُ ﴿ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكُ إِلَّا وَجُهَهُ ﴿ كُلُّ ﴾ [القصص : ٨٨] ، واته: ههموو شتیک تیا دهچیت جگه له رووخسارى پیرۆزى ئهو نهبىخ.

ي شەرح ي

﴿ وَيَبْقَىٰ وَجُهُ رَبِّكِ ﴾ (۱) ئەم ئايەتە دواى ئەم ئايەتەى تر ھاتووە : ﴿ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانِ ﴾ خواى پەروەردگار لەم ئايەتە پيرۆزەدا باس لەوە دەكات ھەموو خەلكى سەر زەوى

⁽۱) مەزھەبى ئەھلى سوننەو جەماعە لەسەر ئەو رايەن، كە بەڭى خودا (وجە + روخسار)ى ھەيە، روخسارىكى كە شايستە بىت بە گەورەيى و شكۆمەندى خودا، بەڭگەش لەسەر ئەوە قورئان و سوننەتە، بەڭگەى قورئان وەك ئايەتى ﴿ويبقى وجە ربك ذو الجلال والإكرام ﴾، وە بەڭگەى سووننەتىش، فەرموودەى پىغەمبەرى خودايه-صلى الله عليه وسلم- كە لە نزايەكىدا دەفەرموى: «وَأَسْأَلُكَ لَذَةَ النَّظَرِ إِلَى وَجْهِكَ وَأَسْأَلُكَ الشَّوْقَ إِلَى لِقَائكَ»، (صحيح ابن حبان، كتاب الصلاة، باب صفة الصلاة، ذكر جواز دعاء المرء في الصلاة بَما ليس في كتاب الله، حديث: ١٩٩٥، قال شعيب الأرنأووط: إسناده قوي) واته: خودايه داواى چيرى بينينى روخسارت دەكەم، وە ئارەزووى گەيشتن بە دىدارت دەكەم. كەوابوو روخسارى خودا لە سيفاتى زاتىيە بى خودا بە شيوەيەك كە شايستەي زاتى خۆي بىت، وە درووست نيە لە مانا ئاشكراو روونەكەي خۆي لا بىرى، لەبەر ئەم چەند ھۆيە:

یه کهم: پیچهوانهی ئاشکرای دهقه کانی قورئان و سوننهیه، وه ههر شتیکیش پیچهوانهی ئاشکرای ده قرئان ده بینچهوانهی ئاشکرای ده قرئین به به لگه ههیه و ، بیگومانیش که به لگه نیه.

دووهم: ئهو روخسارهی (وجه) که له دهقه کاندا هاتووه و پالدراوه ته لای خودا، که وابو و ههر سیفاتیک که پالده دریّته لای خودا: یان ئه وه ته نه و سیفاته پهیوه ست و جیّگیره به خودی

ده رؤن و ده مرن، هیچ که سینك جگه له ده م و چاوی زاتی پیروزی الله نه بین، خوای پهروه ردگار نامریّت، به لکو زیندوویه که هه رگیز مردنی به سه ردا نایه ت. ﴿ ذُو اَلْهِ لَكُو اِنْهُ تَالِيهُ وَاللهِ ﴾ واته: ریزگر له پیغه مبه ران و

______=

خویهوه، یان پهیوهست و جیّگیر نیه به خودی خویهوه، ته گهر له و سیفاتانه بیّت که پهیوهست بیّت به خودی خویهوه، ته وه کد: مالّی خوا، وشتری خودا، جا ته م جوره پالّدانه لای خودا، یان بو ریّزه، یان له و بارهوه که دهسه لاتدارو درووستکراوه کان پالّیده ده لای خاوه ندهسه لات و درووستکار، وه ته گهر ته و سیفاته پهیوهست نه بوو به خودی خویهوه، ته وه له سیفاتی رب العالمینه و درووستکراو نیه، وه که زانستی خودا، توانایی خودا، شکوّی خودا، وته ی خودا، دهستی خودا، چاوی خودا. هتد. بیّگومان روخساریش یه کیّکه له و سیفاتانه، وه پالّدانه سیفه تی روخسار بوّلای خودا له پالّدانی سیفه ته بوّلای خاوه ن سیفه ته.

سنيهم: پاداشت وهسفيكى درووست كراوه و جيابوهوه له خودا، به لام روخسار سيفه تنكى لكاوى ههميشه يى خودايه، چۆن دەكرى بهو شنوه يه ماناو واتا بكرى. ؟

چوارهم: سیفهتی پوخسار وهسفیکه له دهقهکاندا هاتووه بی خودای خاوهن تواناو به شکو، وه پوخساری خودا نووریکی ههیه پهنای پیده گیردری، پرشنگ و درهوشاوه یی پوخساری خودا دهسووتینی نهوهنده ی چاو و بینیی خودای پی بگات، کهوابو و نهم سیفاتانه دهبنه هوکاری نهوه ی که نه گونجاو بیت واتای (وجه) به (ثواب) بکریت. خواش زاناتره. وهرگیراوه له کتیبی (تلخیص الحمویة: ل: ۲۷)ی شیخ عوسهیمین. به په حمهت بیت. بویه نیمهیش (وجه)مان به پووخسار مانا دایهوه و نهمانتوانی بیگورین به (زات، وجود)ی خودا، وه که همندی وای لی ده ده کهن، نیمامی به یههقی له کتیبی (الأسماء والصفات)دا ده لیت: (باب ما جاء فی اثبات الوجه صفة لا من حیث الصورة، لورود خبر الصادق به..) واته: بهشی نهوه ی هاتووه له باره ی جیگیربوونی سیفهتی پوخسار لهسهر نهوه ی که سیفهتی خودایه، به به لگهی پاست و درووست لهسهری. نهم نایه تانه یشی هیناوه ته وه: ۲۸/۸۸ ، ۲۸/۸۸ ، ۲۹/۳۹ ، ۲۸/۲۲ ، ۱۳/۲۲ ، ۱۳/۲۲ ، ۱۳/۲۲ ، ۱۳/۲۲ ، ۱۳/۲۲ که پیشهوا (بوخاریی و موسلیم) هیناویانه بو چهسپاندنی سیفهتی (وجه) بو خوای گهوره –جل جلاله- نومیدهوارم به وردی بیری لی بکریته وه وه که نیمامی به یههقیش ده لیت: ده بیت وه که سیفه تیک سه یر بکریت، واته: کاتی باسی (وجه) ده کریت نابی جوزه پووخسارو ده و چاویک بینیته پیش چاو خوت، چونکه [لیس کمثله شیء] (تهفسیری رامان).

بهنده چاکهکانی، ووتراوه: شیاوی ئهوهیه بهدوور بگیردریّت لهههر شتیّك که شایسته نهبیّت بهزاتی پیروٚزی.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿كُلُّ شَیْءٍ هَالِكُ ﴾ ، واته : ههموو ئهوانهی لهئاسمانه کان و زهویدان دهروّن و نامیّن و دهمرن ﴿إِلَّا وَجْهَهُ ، ﴾(۱) ، وشهی (وجهه) مهنصوبه بههوّی

(١) تێبيني: (وَجُه) يەكێكە لەو سىفەتانەي زانايانى (سەلەف) دەيىدەنە يىاڵ زاتى خىواي يىاك و بيّخهوش و كارجوان، ههر وهك ئهويش خوّى له چهنـدين ئايهتـدا دهيكـاته سـيفهت بوّخـوّى، به لام بهبي هيچ لٽچووان و دهستکاريي و، لٽڪدانهوهيه ک که له گه ل زاتي بلندي تهودا نه گُونجێِت، ئێمهش ههر وهک (سهلهف) دهڵێن: (فَتُثْبِتُ لَهُ وَجْهاً كَمَا أَثْبَتُهُ لنَفْسه، وأَثْبَتُهُ لَهُ نَبيُّهُ مِنْ غَيْر تَعْطِيْل وَلاَ تَمْثَيْل، وكذا في سَائر صفاته نُثْبتُهَا لَهُ وَلاَنمُثلُها بصَفات خَلَقه، فَهُو -جَل وَعَلاَ- لَيْسَ كَمِّنْلِهِ شَيٌّ لا فِي ذَاتِهِ وَلا فَي صَفَاتِهُ، وَنمِرُّ جَميعَ آيات وَأَحادَيثِ الصِّفَاتِ على ظَاهِرِهَا وِلاَ نَحَرِّفُهَا أَوْ نَظُنُّ أَنَّ لَهَا مَعنَى يُخَالِفُ مَا دَلَّتْ عَليه ظَاهِرُهَا، فَظَاهِرُهَا مُرادٌ)، واته: . بوونی روخسار بـ خـودا دهچهسـپینیّن، ههروهک خـودا بـ خـ خـی بـوونی چهسـپاندووه، وه پیغهمبهرهکهی بوی چهسپاندووه بهبی راگرتن یان هاوشیوهییهک بو خوودا، وه ههروهها سەرجەم سىيفاتەكانى دى بۆ خودا دەجەسىينىن بەبىي ھاوشىيوەيى لەگەل سىيفاتى درووستکراوهکانی خودادا، چونکه خودا (پاک و بیّگهردی بۆ ئەو)، هیچ شـتیک وهک ئەو نـیه، نه له زات و نه له سیفاتدا، وه ههرچی ئایات و فهرمووده ههیه کهباس له سیفاتی خودا دهکهن، لەسەر رووه ئاشكراكەي بۆ خودا دەيچەسېينىن، بەبىي ھىچ گۆرانكارىيەك، يان گومان ببەين كە مانایه کی دی ههیه پیچهوانهی ئهوه بیت که رووه ئاشکراکهی مانا دهدات. فهرموودهیش زور زۆرە بۆ سەلماندنى سىفەتى (وەجە) بۆ خواى گەورە، وەك: «..وَأَسْأَلْكَ لَذَّةَ النَّظَرِ إِلَى وَجْهـكَ وَأَسْأَلُكَ الشُّوقَ إِلَى لَقَائكَ.. »، واته: خودايه داواي چيزي بينيني روخسارت دهكهم، وه داواي ئارەزووى ديدارت دەكەم. (صحيح ابن حبان، كتاب الصلاة، بـاب صفة الصلاة، ذكـر جـواز دعاء المرء في الصلاة بما ليس في كتاب الله، حديث: ١٩٩٥، وقال شعيب الأرنأووط: إسناده قوي، وصححه الألباني في صحيح الجامع، برقم: ١٣٠١). «لا يُسْأَلُ بوَجْه الله، إلا الْجَنَّةُ». واته: به روخساري خودا تهنها بهههشت داوا دهكريّ. (سنن أبي داود، كتاب الزّكاة، باب كراهية المسألة بوجه الله تعالى، حـديث: ١٤٣٦، قـال الأرنـأووط: إسـناده ضـعيف، لضـعف سليمان، وهو ابن قرم بن معاد التميمي الضبي. وضعفه الألباني في سنن أبي داوود برقم: ١٦٧١). عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ قال: «لَمَّا نَزَلَتْ هَذِه الآيَةُ: قُلْ هو القَّـادِرُّ عـلَى أَنْ يَبْعَثَ علَـيْكُم

عَذَابًا مِن فَوْقَكُمْ، قالَ رَسولُ الله -صلى الله عليه وسلم-: أَعُوذُ بِوَجْهِكَ، قالَ: أَوْ مِن تَحْت أَرْجُلكُمْ، قالَ -صلى الله عليه وسلم-: أَعُوذُ بِوَجْهكَ..، أَوْ يَلْبِسَكُمْ شَيَعًا ويُدْيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضَ، قَالَ رَسولُ الله -صلى الله عليه وسلم-: هذا أهْوَنُ - أَوْ هذا أَيْسَرُ -.». وَاته: جابير ده لن: كاتيِّك ثهو ثايهته هاتَه خوارى: ﴿ قُلْ هِ وِ الْقَادِرُ عِلْيَ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُم عَ ذَابًا مِن فَوْقكُمْ ﴾، پیغهمبهر فهرمووی: پهنا دهگرم به روخسارت، وه کاتیک ئایهی ﴿أَوْ مِن تَحْتَ أُرْجُلكُمْ﴾ هاته خوارى، فەرموۋى: پەنا دەگرم بە رُوخسارت، پاشان ئايەي ﴿ أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعًا وَيُـذِيَقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْض﴾ هاته خواري، فهرمووي: ئەمەيان ئەھوەنترو ئاسانترە. (صحيح البخاري، كتاب تفسير القرَّآن، سورة البقرة، باب قوله: قل هو القادر على أن يبعث عليكم، حديث: ٤٣٦١). وه فهرموودهى: «جَنَّتان مِن فضَّة، آنيَتُهُما وما فيهما، وجَنَّتان مِن ذَهَب، آنيَتُهُما وما فيهما، وما بينٌ القَوْم وَبِينَ أَنْ يَنْظُرُوا إَلِى رَبِّهُمْ إِلَّا رداءُ الكبر، على وجْههَ فَي جَنَّةً عَدْنَ». واته: دوو بهههشت له زيـوً، كه دهفرو تهوهي تيايةتي ههر له زيـوه، وه دوو بهههشت له تـالتوون، كه دهفرو تهوهي تيايهتي ههر له ئـالْتوونه، نێـوان خهلْـک و نێـوان بينينــي خـودا تهنهـا بهرگــي كيبريـائه لهســهر روخساري پيرۆزي خواي پهروهردگار له بهههشتي بهردهوام. (صحيح البخاري، كتاب تفسير القرآن، سورة البقرة، باب قوله: ومن دونهما جنتان، حديث: ٥٩٩، صحيح مسلم، كتاب الإيمان، باب إثبات رؤية المؤمنين في الآخرة ربهم سبحانه وتعالى، حديث: ٢٩١). باختلاف يسير. وه «إنَّ الله عزَّوجلَّ لا يَنامُ، ولا يَنْبَغي له أنْ يَنامَ، يَخْفضُ القسْطَ ويَرْفَعُهُ، يُرْفَعُ إلَيْهِ عَمَـلُ اللَّيْلَ قَبْلَ عَمَلِ النَّهَارِ ، وعَمَلُ النَّهارِ قَبْلَ عَمَلِ اللَّيْلِ، حِجاَبُهُ النُّوزُ، وفي روايَةِ أبي بَكْر:َ النَّـارُ، لو كَشَفَهُ لأَحْرَقَتْ سُبُحاتُ وجْهه ما انْتَهَى إليَّه بَصَرَهُ من خَلْقه». وانه: خَواي كَهُوره نـاخهوي، ناگونجي که بخهوي، تهرازو بهرزده کاتهوهو نزمي ده کاتهوه به کردهوه ي بهنده کان خويان، کرداری شهو پیش کرداری روز بهرز دهبیتهوه بو لای، کرداری روزیش پیش کرداری شهو، پەردەكەي نوورە ـ لەرپوايەتتكىشا ـ ئاگرە، ئەگەر ئەو پەردە لاببات نوورى رووخسارى ھەمبوو ئەو دروستكراوانە دەسوتىنى كە بىنايى پىيى دەگات (واتە: ھەمـوو بـوونەوەر). صـحيح مسـلم، كتاب الإيمان، بـاب في قولـه عليـه السـلام: إن الله لا ينـام، حـديث: ٢٨٩. وَمَعْنيَ سُبُحَاتُ وَجْهه: (أَيْ: نُورُهُ وَجَلاَلُهُ وَبَهاَؤُهُ) واته: پرشنگ و شهوکهوت و حورمهتی روخساری خودا. جا بِوْ زِياتِر روونكردنهوه دهتواني سهيري: (الأسماء والصفات)ي تيمامي (البيهقي) و (كتابُ صفَات الله عَزَّوَجَلّ - صالح على المسند)يش بكهيت. دكتور (ئه حمه د الغاميدي) ماموستاي واَنهي عهقَيده له زانكوي (أَمُّ القُرِي) له پهراويزي (شَرْحُ أُصُول إعْتقادَ أَهْلِ السُّنَّة وَالْجَمَاعَة)ي (لاله كائي) به ركبي (٢) روو په ري (٤٥٧) دا به سه ر ئه و دهسته وازه په دا، ده لمّي: (سياق ما دل من كتاب الله عزوجل وسنة رسوله -صلى الله عليه وسلم- على أن من صفات الله عزوجـل الوجـه

والعينين واليدين)، وه ههروهها دهلِّي: (هذا المبحث من الصفات يسميه أهل الكلام -الصفات السمعية- أي أنها تثبت بالسمع فقط، بخلاف الصفات السابقة، فإنها تثبت بالسمع والعقل، وفي هذه الصفات -كباقي الصفات المتقدمة ثلاثة مذاهب: الأول: مذهب أهل السنة والجماعة وهو إثباتها لله عزوجل من غير تمثيل ولا تشبيه، الثاني: مذهب الجهمية والمعتزلة والأشاعرة: أولوها، فقالوا المراد بالوجه، الذات، وبالعين: العلم، وباليد: النعمة..الخ). الثالث: مذهب المشبهة الذين شبهوا صفاته -عزوجل- بصفات خلقه، وكلا المذهبين الأخيرين خاطىء، فقد أتى أصحابهما من قبل ظنهما للمشابهة بين صفات الله وصفات خلقه، فأما المؤولون فأدى بهم ذلك الظن إلى التأويل لئلا يقع التشابه بين الله وخلقه. وأما المشبهة فقد ظنوا أن إتفاق الصفات في الأسماء يستلزم إتفاقهما في المسميات وهذا ظن ضال. والمؤولون فقد أثبت كل منهم لله عزوجل صفة أو إسما يشترك في بعضها المخلوقون مع الله عزوجل، فالمعتزلة أثبتت لله أسماء منها: العالم، والقادر ونحوها. والأشاعرة أثبتوا لله عزوجل سبع صفات هي: العلم، والحياة، والقدرة..الخ. والجميع -بما فيهم الجهمية- يثبتون لله عزوجل (ذاتا) وهذه جميعها توجد في المخلوقين، فكيف يوهم بعض الوارد في الخبر التشبيه، ولا يوهم البعض الآخر ذلك؟. ولو أنهم قالوا: كما أن لله ذاتا لا تشبه الذوات فكذلك لله صفات لا تشبه الصفات لانتهت المشكلة وسلموا من الشذوذ والإختلاف مع سلف الأمة). واتاكهى به کورتی: ئه وه ی له قورئان و فه رمووده وه وه ده گیردری ئه وه یه: که له سیفاته کانی خوای گەورەيە (روخسارو ھەردوو چاوو ھەردوو دەسىت)، وە ئەم بابەتە زانايانى ئەھىلى كەلام بە «سیفاتی بیستن» ناویان هیناوه، به پیچهوانهی سیفاته کانی دی خوای گهوره، که به بیستن و عەقلْ جَيْگير دەبن. وە لەو سىفاتانەش وەك باقى سىفاتەكانى دى سىێ بۆچوون و پەيرەو ھەيە: يه كهم: مەزھەبى ئەھلى سوننەو جەماعەيە كە ئەم سىفاتانە بـۆ خـودا جێگيـر دەكەن، بەبـێ ھـيچ جۆرە هاوشتو ەكردن و لتكجواندنتك.

دووهم: مەزھەبى (جەھميەو موعتەزىلەو ئەشاعىرە)يە، يەكەميان دەڭين: مەبەست بە (وجە) زاتە، وە مەبەست بە (العين) زانياريە، وە بە(اليد) بەخششە.

سیّیهم: مهزههبی ئهوانه یه که سیفاته کانی خودا ده چویّنن به سیفاتی درووستکراوه کانی خوداوه. وه همردوو پهیره و مهزههبه کانی کوّتایی هه لهن، چونکه ههردوو مهزههبه که به گومانی خوّیان هاتوون سیفاتی خوداو سیفاتی درووستکراوه کانی خودا به یه ک بچویّنن، وه ئهوانه ش که تهئویل و له مانای راستی سیفاته کانی خودا لا دهده ن، گوایه مهبهستیان ئهوه یه که بهرگری لهوه ده کهن هیچ جوّره لیّکچواندنی کی روو نه دات له نیّوان سیفاتی خوداو درووستکراوه کانیدا. وه ئهوانه ی که لیکچواندن ده کهن گومانیان وایه که ریکهوتنی سیفات له گهل ناوه کاندا، وا داوا

ئهوهی حاله تی ئیعرابیه کهی ئیستیسنا (استثناء) ه و جودا کراوه تهوه، ئهمه ش ههوالدانه لهباره ی ئهوه ی خودا ههر دهمینیته وه و به پیچهوانه ی دروستکراوه کان که ههمووی دهبیت بمریت.

🖎 مەوزوعى شاھىد لەم ئايەتەدا:

لهوانه: لهفهرموودهیه کدا عه تفی روخسار (الوجه) کراوه ته سهر زات، ههروه ك دهفهرمویّت : «أعوذ بالله العظیم وبوجهه الکریم» $^{(7)}$ ، واته: پهنا ده گرم به خودای مهزن

⁽١) مختصر الصواعق المرسلة (٣٣٩- ٣٨٦).

⁽٢) أخرجه أبو داود (٤٦٦) من حديث عبدالله بن عمرو، وإسناده صحيح.

و روخساری ریزداری. وعهتفیش بو موغایهرهو جودا کاری دینت، واته: کاتی عه تفی روخسار کراوه ته سهر زات کهواته زات و روخسار یهك شت نین .

ههروهها: لهجیّگهیه کی تردا روخساری ئیزافه کردووه ته پاڵ زات و فهرموویه تی : ﴿ ذُو وَجَهُ رَبِّكَ ﴾ روخساری پهروهردگارت ، ووه سفی روخساری کردووه به : ﴿ ذُو اَلَّجُلَالِ وَٱلْإِكْرَامِ ﴾ خو ته گهر روخسار (الوجه)زات بوایه ته وا له فزی (الوجه)له تایه ته که ده بووه (صلة)، و ده یفه رموو : (ذی الجلال والإکرام)، جا کاتی فه رمووی: ﴿ ذُو اَلْجَلَالِ ﴾ ده رکه و ت که و شه ی ﴿ ذُو اَلْجَلَالِ ﴾ وه سفی ده م و چاوه نه ک زات و ده و چاویش سیفه تی زاته .

به لَگهیه کی تریش: له زمانی هیچ گه لیّك له گه لاندا نه زانراوه دهم و چاوی شتیك به مانای زاتی شته که بیّت یا خود به مانای پاداشت بیّت، و (الوجه) له رووی زمانه و انییه وه (۱): رووی پیشه وه ی هه موو شتیکه؛ چونکه یه که م شتیکه که مواجه هه ی که سی به رانبه ری پی ده کریّت، و روخسار له هه رشتیکدا به گویره ی نه وه یه که نیزافه ده کریّته لای.

 \leftarrow of ϕ of ϕ \rightarrow

⁽١) مختصر الصواعق المرسلة (٣٨٨).

[۱۱] ئیسپاتکردنی دوو دەست بۆ خوای پەروەردگار ئەقورئانی پیرۆزدا:

وفهرمایشتی: ﴿ مَا مَنَعَكَ أَن تَسَجُدُ لِمَا خَلَقْتُ بِیَدَیُّ ﴿ ﴾ [ص: ٧٥] ، واته: چی رئی له تو گرت کړنووش بهری بو ئهوهی که به دوو دهستهی خوّم دروستم کردووه؟ ، وفهرمایشتی: ﴿ وَقَالَتِ ٱلْیَهُودُ یَدُ ٱللّهِ مَغْلُولَةً عُلَّتَ اَیدیهِمْ وَلُعِنُواْ یَمَا قَالُواْ بَلْ یَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ ، وفهرمایشتی: ﴿ وَقَالَتِ ٱلْیَهُودُ یَدُ ٱللّهِ مَغْلُولَةً عُلَّتَ اَیدیهِمْ وَلُعِنُواْ یَما قَالُواْ بَلْ یَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ یُنفِقُ کَیْفَ یَشَاهً ﴿ المائدة : ٦٤] ، واته: یههودیی نهفام و نهزان گوتی: خوا دهستی زنجیرکراوه و بهستراوه، بویه وا رژدو چروکه و، پرزق و پروزیی به بهنده کانی خوی نادا! ده ک دهستی نهوان کهلهبچه و نیفلیج بی و، شهلهل لینی بداو، ههر نهوانیشن پرژدو چرووکن، وه لهبهر نهو قسهشیان نهفرینی خوایان لیکرا، بویه بهردهوام چرووک و بهخیلن، نهخیر دهستی خوا نهبهستراوه، وه کو نهوان ده آین، به آکو ههردوو دهستی خوا ههمیشه و بهرده وام وا آلو گوشادن، ههرچونیک خوّی بیهوی، دهیهخشی.

ر شەرح

﴿ مَا مَنَعَكَ أَن تَسَجُدَ ﴾ واته: چی وای لیّکردی سه ژده نه به یت، ئهم قسه یه روو له شه یتانه (نه فره تی خوای لی بیّت) ئه وه ش کاتی که به هه رهه لستی فرمانی خوای کرد و سه ژده ی بیّ ئاده م (علیه السلام)نه برد، واته: چ شتیّك وای لیّکردی سه ژده نه به یت، ﴿ لِمَا خَلَقَتُ بِیَدَی ﴾ واته: بی ئه وکه سه ی که راسته و خو به دوو ده ستی خوم دروستم کرد به بی هیچ واسته یه ك ، ئه مه ش وه ك ریز و حورمه تیك بو ئاده م.

فهرمایشتی : ﴿وَقَالَتِ ٱلْیَهُودُ ﴾واته: جوله که کان گوتیان، جا ئه سلّی وشه ی (الیهود) له وقسه یه یانه وه ها تووه : ﴿ هُدُنَاۤ إِلَیْكَ ۖ ﴾ وئه م ناوه مه دح و وه سف بوو پاشان دوای نه سخ بوونه وه ی شهریعه ته که یان بوو به ناویان، هه رچه ند مانای

مەدحشى تىدا نەبىت، ووتراوە: ئەو ناوەيان لىنراوە وەك نىسبەتىك بۆلاى يەھودى كورى يەعقوب (عليه السلام).

﴿ يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُولَةً ﴾ واته: دەستى خودا نوقاوه، لۆرەدا خواى پەروەردگار باسى جولەكەكان دەكات بەوەى وەسفى خودايان دەكرد بەرەزيل و چروك، ھەروەك وەسفيان دەكرد بەھەژار ودەيانگوت خودا ھەژاره و ئۆمە دەوللەمەندين، نەك مەبەستيان ئەوە بۆت دەستى خودا بەستراوەتەو، بەلكو مەبەستيان ئەوەبوو بلۆن خودا دەست نوقاو و رەزىلە.

﴿ غُلَّتُ أَيْدِ بِهِمْ ﴾ واته: دەستى خۆيان نوقاوه، ئەمە ولامى خودايه بۆيان لەبەرانبەر ئەو درۆ و قسە پوچەى كە بەرانبەر خودا كرديان، فيعلەن واش بوون، جولەكە زۆر رەيل و چروكن و هيچ جولەكەيەك نابينى ئيللا زۆر بەخيل و رەزيل و دەست نوقاوه ، ﴿ وَلُعِنُوا بِهَا قَالُوا ﴾ ئەم برگەيە مەعتوفە لەسەر پيش خۆى و بائەكە بۆ سەبەبىيە، واتە: دوور خرانەوه لەرەحمەتى خودا بەھۆى ئەو قسەيەيانەوه .

پاشان خوای پهروهردگار و لامیکی تریان دهداته و و ده فهرموویت: ﴿ بَلَ یَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ ﴾، واته: نا به لکو دهستی خودا کراوه یه و زوّر سهخی و دهستبلاوه، و دهسته کانی کراوه یه، ﴿ یُنفِقُ کَیّفَ یَشَاهُ ﴾ ده به خشینت ههرچونیك بیه ویّت، ئه مه جومله یه کی تازه یه و ته ئکید له سه خیه تی و دهست بلاوی خودا ده کات له به خشیندا. به خشینی خودا به و شیوه یه یه ویستی له سه ره، گهر ویستی لیبیت زوّری ده کات و، گهر ویستی له سه ر و گرهوه یه گهر ویستی له به خشه و گرهوه یه الباسط والقابض) به و شیوه یه ی که حیکمه ت و دانایی ده یخوازیت .

الله مايه تحال لهم دوو ئايه ته پيرۆزهدا:

ئەم دوو ئايەتە ئىسياتى دوو دەستى تىدايە بۆ خودا جل جلالە، ئەو دوو دەستە دوو دەستى ھەقىقىن بەو شىرەيەيى كە شايستەي گەورەيى و عەزەمەتى زاتى خودان و هاوشيوهى دەستى مەخلوقات نين، (ليس كَمثْلِهِ شَيْ)، لەمەشدا رەدى ئەو كەسانە ههیه که نهفی دوو دهستی ههقیقی دهکهن لهخودا و، دهلین: مهبهست لهدهست قو دره ته پاخو د نبعمه ته، ئهمه ته ئو پلێکي باتله و ته حريف کردني قورئانه . مهبهست لنى دەستى زاتە نەك دەستى قودرەت و نىعمەت(١)، خۆ ئەگەر مەبەست بەدەست قو درهت بوایه - وهك ئهوهى ئهوان دهیلین - ئهوا تایبهتمهندى ئادهم بهوهى خودا بهدوو دهستی خوی دروستی کردووه بهتال دهبووهوه و هیچ بههایه کی نهدهما، ههرچی دروستکراوهکان ههیه بهشهیتانیشهوه بهقودرهتی خودا دروست بوون، دهی ئەگەر وا بوايە چ تايبەتمەنديەك دەما بۆ ئادەم بەسەر شەيتانەوە كاتى خودا دەفەرموێت : ﴿لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَى ﴾،بۆ ئەوەي كە بەدوو دەستى خۆم دروستىم كرد، لەو حالهته دا ده كرا شهيتانيش بليّت: منتيش به دهستت دروست كردووه گهر مهبهست بهدهست قودرهت بوایه، ههروهها گهر مهبهست له دهست قودرهت بیّت تهوا وا دەخوازىت خودا دوو قودرەتى ھەبىت و موسولمانان كۆ دەنگن لەسەر باتلى ئەوە، ههروهها گهر مهبهست لهدهست نيعمهت بوايه ئهوا ماناكهي واي ليدههات بهوهي خودا ئادەمى بەدوو نىعمەت دروست كردووه ، ئەمەش باتل و نەگونجاوه؛ چونكە نيعمهتي خودا زور زوره و لهئه رمار نايهت و تهنها دوو نيعمهت نييه.

← offer •	lle el	}e→
------------------	--------	-----

⁽١) مختصر صواعق المرسلة (٣٧٠).

[١٢] ئيسياتكردنى دوو چاو بۆ خودا(جل جلاله):

وفهرمایشتی : ﴿ وَاصْرِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْیُنِكَ ۖ ﴾ [الطور : ٤٨] ، واته: خوّگربه له بهرامبهر به جیّهینانی بریاره کانی پهروه ردگارته وه نهی موحه مه دایت، فیلّیان الله علیه وسلم- به ویّلکردنیان، چونکه به راستی توّ له به ر چاودیّری ئیمه دایت، فیلّیان زیانت لی نادات، ﴿ وَحَمَلْنَهُ عَلَی ذَاتِ أَلَوْجِ وَدُسُرِ ﴿ اَلْعَجْرِی بِأَعْیُنِنَا جَزَاءً لِمَن كَانَ كُفِرَ ﴿ القمر: ١٣، ١٤] ، واته: نوحیشمان له سهر چه ند ته خته و بزماریّک - که شتیه کی ساده- هه لگرت، به چاودیّری ئیمه ده چوو و نه مانهیشت نقوم ببی، ﴿ وَأَلْقَیْتُ عَلَیْ عَیْنَ ﴿ آ ﴾ [طه: ٣٩]، واته: خوّشه ویستی خوّم به توّدا، به شیّوه یه که ههرکه سی توّی دیتبا خوّشتی نه ویست، وه تا له پیش خوّم به توّدا، به شیّوه یه که وهروه رده بکریّیت .

ه شهرح ه

﴿ وَأَصَبِرَ ﴾ وشهى (الصبر) له پرووى زمانه وانيه وه به ماناى به ندكردن و پرَّگرى كردن (الحبس والمنع)ديّت و، بريتيه له پرَّگرى كردن له ده روون له وه ى توشى شۆك بيّت و ناپازى بيّت، هه روه ها پرِّگرى كردنه له زمان له وه ى ناپه زايى ده ربريّت و شكايه ت بكات و، پرِّگرى كردنه له ئه ندامه كانى جه سته له كارى ناشه رعى ماوشيوه ى له پروومه تدان و سنگ داد پرين (۱)، ﴿ لِحُكْمِ رَبِّكِ ﴾، واته : بو قه زاى كه ونى و شه رعى خودا ﴿ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِكَ ﴾ واته : له به رجاوى ئيمه و ژير چاوديرى ئيمه دايت،

⁽١) عدة الصابرين لابن القيم (٣٣).

بۆیه گوی به نازار و نهزیه تی بیباوه ران مهده، نه وان دهستیان ناگاته تو و ناتوانن زیانت پی بگهیه نن .

ههروه ها فهرمایشتی: ﴿وَحَمَلْنَهُ ﴾ واته : نوحمان هه ڵگرد (علیه السلام) ﴿عَلَىٰ ذَاتِ الَّوَجِ وَدُسُرِ ﴾ واته : لهسهر که شتیه ک که داره کانی پان و بهرین بوو و، بهبزمار توند ئهملا و ئه ولاکه ی بهسترابوو، وموفره دی (دسر) : دسار . ﴿ تَجَرِّی بِأَعَیُنِنَا ﴾ واته : له ژیر چاودریزی ئیمه دا ریده کات و ئیمه پاریزگاری لی ده که ین ﴿جَزَاءُ لِمَن کَانَ کُفِرَ ﴾ واته : له ناو ئاودا نقومکران له بهر کوفرو بیباوه ربیان به نوح (علیه السلام).

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ وَأَلْقَیْتُ عَلَیْكَ مَحَبَّةً مِّنِی ﴾قسه که رووی لهموسایه (علیه السلام)، واته: خوشهویستی خوم پیداوی و خوشهویستم کردووی لای دروستکراوه کانم.

﴿ وَلِلْصَنَعَ عَلَىٰ عَيْنِيَ ﴾،واته : و بۆ ئەوەى گەورە و پەروەردە بىت لەژىر چاوىىرى و پاراستنى مندا؛ دەتبىنىم و دەتپارىزىم .

🖎 ئەوەى تېبىنى دەكرىت لەم ئايەتانەدا:

ئهم ئایهتانه ئیسپاتکردنی دوو چاوی ههقیقی لهخو گرتووه بو زاتی الله بهو شیوهیه یی که شایسته و گونجاوه لهگهٔل زاتی بهرز و پیروزیدا .

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٧١٢٧) ومسلم (١٦٩).

چونکه ئیسپاتکردنی یه ک چاو داننانه بهوه ی خودا(یه ک چاوی)، ههیه (تعالی الله عنه).

وزمانی عهرهب ههندی جار موزافی به تاك هیناوه و ههندی جاریش به جووت و ههندی جاریش به جووت و ههندی جار به کو به گویره ی حاله ته کانی (مضاف إلیه)، جا کاتی و شهیه کی تاکیان ئیزافه کردبیت بوّلای تاکیکی تر ئه وا به تاک ده یهینن، و ئه گهر ئیزافه ی بکه نه لای کو یاخود نادیاریک ئه وا باشتر وایه به کو بهیندریّت له به ر له فزه که، هاوشیوه ی ئه مهرمایشته ی خودا: ﴿ بَمِیِّی بِأَعَیُنِنا ﴾، واته: له ژیر چاودیّری چاوه کانی ئیمه دا ریده کات هدرمایشتی : ﴿ أَوَلَمْ یَرَوْا أَنّا خَلَقْنَا لَهُم مِمّا عَمِلَتُ آیدِینَا آنعکما ﴾ [یس: ۷۱] ، واته: ئایا نهیازانیوه که ئیمه و شترو مه رو بزن و گامان بو به ده سته کانمان دروستکردوون، وکاتی ئیزافه یان کردبیّت بوّلای و شهیه کی جووت ئه وا ته وا ته واتر له زمانی ئه واندا وایه که به کو به یه نه کو به یه کو به یا که سی گویکی رقوب) به کو ها تیک نه چیّت کاتی که سیک نه کومه که داید به چاوه کانمان ده تبینین و به ده سته کانمان ده تگرین، هه رچه ند هیچ که سیک له سه رووی زه ویدا گومانی بو چه ند چاویکی زور ناچیت . والله أعلم .

بیستن بیسین [۱۳] ئیسپاتکردنی گوی و چکو بو خودا (جل جلاله) ۱۰۰۰:

وفه رمايشتى : ﴿ قَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّتِي تُجَدِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِنَ إِلَى ٱللَّهِ وَٱللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُ بَصِيرُ ۗ ﴿ إِللَّهِ المجادلة: ١] ، واته:بيِّكُومان خوا قسمى ئهو ژنه په بیست گفتو گوی له گهڵ تو کرد (ئهی موجهممهد! - ﷺ-) له بارهی میرده که پهوه، و سكالاي بۆلاي خوا دەبرد بۆ جارەسەر لە كاتىكدا خواش گونىي لە گفتوگۆكەي هەردووكتانەوە بوو، بەراستىي خوا خوايەكى بىسەرى ئەو پارانەوەو وتوو ويرەى ئەوانە، بە كردو كردارىشىبان بىنايە، وفەرمايشتى : ﴿ لَّقَدُّ سَكِمَعَ اللَّهُ قُولَ ٱلَّذِينَ قَالُواً إِنَّ ٱللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحُنُ أَغْنِيآهُ ﴿ إِنَّ عَمِرَانَ : ١٨١] ،واته:بيّگومان خوا وتهى ئەوكەسانەي بىست كە وتيان: خوا ھەۋارەو، ئىمە داراو دەوللەمەندىن ، ﴿ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَنهُمَّ بَلَىٰ وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكُنُبُونَ ۞ ﴾ [الزخرف: ٨٠] ، واته: به لكو پێیان وایه که ئێمه نهێنیی و سرتهو چپهیان نا بیستین؟! بهڵێ چاک ئهبیستین و فریشته نيراوه كانيشمان وان له لايان و كاروكرده شيان ده نووسن ، وفه رمايشتى : ﴿ إِنَّنِي ا مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿ إِنَّ ﴾ [طه: ٤٦] ، واته: بهراستيي من له گهڵ ئيوهم، ههموو شتیک دهبیستم و ههموو شتیکیش دهبینم، وفهرمایشتی : ﴿ أَلَرَ يَعْلَمُ بِأَنَّ ٱللَّهُ يَرَىٰ العلق : ١٤] ، واته: ئايا (ئەبوجەھل) نەيزانيوە كە بەراستى خوا دەيبينى و ئاگاى لێيەتى؟ جا ئەگەر ئەو بۆخۆى ئەو ھەستەي بووبا ئەوەندە لاسار نە دەبوو . ﴿ ٱلَّذِى يَرَىٰكَ حِينَ تَقُومُ ﴿ أَنُّ وَتَقَلُّبُكَ فِي ٱلسَّنجِدِينَ ﴿ أَلَذَهُ هُوَ ٱلسَّبِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿ أَلَا لَهُ إِلَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الْعَلِيمُ ﴿ أَلَا اللَّهُ اللّ بيستن بسين

⁽۱) ت<u>تبینی</u>: ئهم ناونیشانه، واته: ناونیشانی ئیسپاتکردنی گری و چکو بُو خودا (جل جلاله) لهلاپهره حهفتاو چوار(۷٤)یشدا هاتووه..بۆیه من دوو باره لیرهشدا هیّنام چونکه لهئهسلمی کتیبهکهشدا که وهرم گیّراوه ههمان شته و لهویّش دووباره بۆتهوه.

ر شەرح

﴿ قَدْ سَمِعَ ٱللّهُ قُولَ ٱلَّتِى ﴾ واته: به ته تكيد خودا قسهى ئه و كه سهى بيست - كه ئه ويش خه وله ى كچى سه عله به بوو ، ﴿ تُجَيدِلُك ﴾ واته: ئه ى پيغه مبه ر خودا گويبيستى ئه و ئافره ته بوو كه ها تبووه لات له باره ى ميرده كه يه وه قسه ى بي ده كردى، ﴿ فِي رَوْجِهَا ﴾ كه ئه ويش ئه وسى كورى صامت بوو، ئه وه شكاتى هات ميرده كه ى ريهارى كرد (۱) ﴿ وَتَشْتَكِنَ إِلَى ٱللّهِ ﴾ ئه م برگه يه مه عطوفه له سه ربرگه ى ﴿ تُجَيدِلُك ﴾ ، ئه وه مكاتى بوو كه هه ركات پيغه مبه ربي ينى بفه رمووايه: «قد حرمت عليه » واته: عمرام بوويته له سه رى. ئافره ته كه ش ده يگوت: سويند به خوا ناوى ته لاقى نه هيناوه،

⁽۱) زیهار : بریتیه لهوهی پیاو بهخیزانه کهی بلّیت پشتی تو وهك پشتی دایكمه، واته: وه کو دایكمم لیّم حهرام بیت.

پاشان دەيگوت: نزاى خۆم و ئازارەكەم و تەنهاييەكەم دەبەمە لاى خودا، مندالى بچووكم ھەيە گەر بيدەمە ئەو لەننو دەچن و، ئەگەر بيانهننمە لاى خۆم برسى دەبن و، سەرى بلند دەكرد بۆ ئاسمان و دەيگوت: «اللهم إني أشكو إليك»(۱) ، واته: خودايه شكايەتى حالم دىنمە لاى تۆ.

﴿ وَٱللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرُكُمُا ﴾ واته: خودا گوێبيستى گفتوگۆكەتان بوو، ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُ المَصِيعُ المَصِيعُ اللَّهُ اللَّالَّاللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّالَّالَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّلَّالَّالَا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّاللَّهُ اللَّهُ اللَّاللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّلَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الل

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ لَقَدَّ سَمِعَ اللّهُ قَوْلَ الّذِینَ قَالُواْ إِنَّ اللّهَ فَقِیرٌ وَنَحَٰنُ اَغَنِیاَهُ ﴿ هُ واته: خودا گویبیستی نهوانه بوو که گوتیان خودا هه ژاره و نیمه ده ولهمه ندین. نه وانه ی نهم قسه یه یان کرد کومه لینک له جوله که کان بوون نه وه ش کاتی بوو که خوای په روه ردگار نه م نایه ته ی دابه زاند: ﴿ مَن ذَا الّذِی یُقْرِضُ اللّهَ قَرْضًا حَسَنَا ﴾ الآیة [البقرة: ۲۵۵] ، واته: کی مالی خوی به قه رز ده دا به خوا، له پیناوی سه رخستنی دینی خوادا، به خشین یکی چاک و پاک و ، به دل و ده روون یکی پر له سوزه وه .. ؟ .

ئه و قسه یه یان کرد وه ك فریودانی که سه لاواز و نه زانه کانیان، نه ك باوه پیان به و شیوه یه بیت ؛ چونکه ئه وان ئه هلی کیتاب بوون، ئه و قسه یه یان کرد بر ئه وه ی گومان دروست بکه ن له سه رئاینی ئیسلام، وه فه رمایشتی: ﴿ أَمْ یَحْسَبُونَ أَنَا لَا نَسَمَعُ سِرَّهُمْ ﴾، واته: وا گومان ده به ن ئیمه گویمان له وه نبیه که له دلی خویاندا شاردوویانه ته وه یاخود به نه ینی و له جیکایه کی چولدا ده یلین ﴿ وَجُوَلَهُم ﴾، واته : ئه وه ی له نیوان خویاندا به نه ینی قسه ی له باره وه ده که ن، و (النجوی): ئه وه یه که مروف ئه وه ی که نیوان خویاندا به نه ینی قسه ی له باره وه ده که ن، و (النجوی): ئه وه یه که مروف

⁽۱) رواه البخاري في كتاب التوحيد، باب قول الله تعالى (وكان الله سميعا بصيرا)، والنسائي (٣٤٦٠)، وابن ماجة (١٨٨).

له گه ڵ هاو ریکه یدا گفتو گو ده کات و له که سانی تری ده شاری ته وه، ﴿ بَلَنَ ﴾ به ڵێ گویدمان لیّوه یه و تاگاداریتاین، ﴿وَرُسُلُنَا لَدَیْمِمْ یَکُنُبُونَ ﴾ واته : فریشته کانمان ته وانه ی کرده وه کان تومار ده که ن هه رچیه ك بلیّن توماری ده که ن جا قسه بیّت یا خود کردار .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ إِنَّنِی مَعَکُمَا آسَمَعُ وَارَک ﴾ خوای پهروهردگار بهموسا و براکهی هارون (علیهما السلام) ـ کاتی ناردنی بو لای فیرعهون ـ فهرموو : ﴿ إِنَّنِی مَعَکُمَا ﴾ واته : بهپاراستن و چاودریری و سهرخستن لهگه لّتانم، ﴿ اَسَمَعُ وَاَرُک ﴾ واته : گویم لهقسه کانتان دهبیت ههروه ها قسهی دوژمنه کانتانیش، وجیدگاکه تان دهبینم و، ئهوه ی له نیوان ئیوه و ئهواندا روو ده دات . ئا ئهمه هو کاری ئهم فهرمایشته یه تی (لا تَخَافَا) مه ترسن.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿أَلَرَ یَعُلُم﴾ ثایه نازانی؟! ثهبو جههل کاتی که رینگری کرد لهپیغهمبهر ﷺ لهوهی نویش بکات﴿ بِأَنَّ اَللَّه یَرَی ﴾واته : ثایا نازانی خودا دهیبینیت و گویی لهقسهکانیه تی و، توندتریت سزای دهدات لهسهر ئهو کارهی، جا پرسیاره که لیرهدا بو ترساندن و نکوّلی کردن و سهرزهنشت کردنه .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿اللَّذِی یَرَیْكَ ﴾ واته : ده تبینیّت ﴿ حِینَ تَقُومُ ﴾ کاتی هه لَدهستی به ته نها بر نویژ ﴿ وَتَقَلُّبُكَ فِی السَّاحِدِینَ ﴾ واته : ده تبینیّت کاتی که به جه ماعه ت نویژ ده که یت و رکوع ده به یت و سه ژده ده به یت و به پیوه راده وه ستیت ﴿ الْعَلِیمُ ﴾ زانا و ئاگاداریه تی .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ وَقُلِ ٱعۡمَلُواْ ﴾ واته : ئهی موحهممهد بهو مونافیقانه بلّی : بهدلّی خوّتان ئهوهی ده تانهویّت بیکهن و بهردهوام بن لهسهر ئهو ناهه قیه یی که

لهسهرین و، واگومان نهبهن ئهوه شاراوهیه ﴿فَسَیَرَی ٱللّهُ عَمَلَکُو وَرَسُولُهُ, وَٱلْمُؤْمِنُونَ ﴾ ، واته : کردهوه کانتان بۆ خه لْک ئاشکرا دهبیّت و لهدونیادا دهبینریّت، ﴿وَسَتُرَدُّونَ ﴾ ودوای مردن ﴿إِلَى عَلِمِ ٱلْغَیّبِ وَٱلشَّهٰدَةِ فَیُنَیّتُکُمُ بِمَاکُنتُمُ تَعْمَلُونَ ﴾ ده گهریّنهوه بۆلای زانای غهیب و شته نادیاره کان و پاداشتان دهداته وه لهسه رئه وه .

الله شايه تحال لهم ئايه ته پيرۆزهدا:

لهم ئایه تانه دا وه سفی خودا کراوه به سیفه تی گوی و چاو (السمع والبصر)، وخودا به هه قیقی گوی بیست ده بیت و شت ده بینیت به و شیوه یه ی شایسته ی زاتی ئه وه باک و بینگه رده و دوور له لیک چوون به سیفاتی دروستکراوه کان، ئایه ته کان ئاشکراو سه ریحن له ئیسپاتکردنی گوی (السمع) سه ریحن له ئیسپاتکردنی گوی (السمع) ها تووه بی خودا به له فزی (الماضی والمضارع واسم الفاعل) به شیوه ی (سمع ویسمع وسمیع). وله زمانی عه ره بیدا ناتوانریت به شتیک بوتریت: ئه و بیسه و بینایه (هو سمیع بصیر) ئیللا ئه و شته گوی له شت ده بیت و ده بینیت، ئا ئه مه ئه سله، بی به ناوتریت: (جبل سمیع بصیر) واته: کیویکی بیسه ر و بینه و بینه و بینه به وه نه سته مه گه ر بی که سیک نه بیت بیستی و بینی .

[۱٤] ئیسپاتکردنی پیلان و ته نهکه بو خودا به و شیوهیهیی که شایسته و گونجاوه نهگه ن زاتی (الله) دا:

وفهرمایشتی: ﴿ وَهُو شَرِیدُ اَلِمَالِ اللهِ الرعد: ۱۳] ، واته: و نهو زاته بوخوی توندگیره ، وفهرمایشتی: ﴿ وَمَكَرُواْ وَمَكَرُاللهُ وَاللهُ خَیْرُ اَلْمَکِرِینَ الله و اَلله عمران: ۱۵] ، واته: لهولایشه وه دو ژمنانی دینی خوا پیلانیاندانا بو کوشتنی عیسا! به لام خوا پیلان و فروفیله کهیانی پوچهل کرده وه و، به ربوونه گیانی ئه وکه سه ناردبوویان بو کوشتنی عیساو ئه ویان کوشت، بیکومانبن خوا باشتر چاره کاره بو هه لوه شانه وه فیل و پیلانه کانیان ، وفهرمایشتی: ﴿ وَمَکَرُواْ مَكَرُا وَمَکَرُنَا مَكَرُا وَهُمُ لا و پیلانه کانیان ، وفهرمایشتی: ﴿ وَمَکَرُواْ مَكَرُا وَهَمُرَا وَهُمُ لا کوشتنی صالح، ئیمه ش پلاتیکمان سازاند، واته: ئیمه ش نه خشه یه کی گرنگمان کوشتنی صالح، ئیمه ش پلاتیکمان سازاند، واته: ئیمه ش نه خشه یه کی گرنگمان دارشت بو له ناو بردنیان، که ئه وان ٹاگایان لی نه بوو، وفهرمایشتی: ﴿ إِنَّهُ یَکِدُونَ کَیدُا وَهُ کُواْ وَهُ کُوْدُانه و وَنَان الله وَ وَمَنْ بِهُ وَیْلُ تَوْلُه یان لیده سینم، واته: له به رامه و نیله ی ئه وانه و، منیش ورده ورده پلان و نه خشه ی خوّم ده خه مه کارو به ده ستم ده رناچن.

۾ شهرح

فهرمایشتی: ﴿وَهُو ﴾ واته: خوا جل جلاله ﴿ شَدِیدُ ٱلِلْحَالِ ﴾ وشهی (المَحل): لهرووی زمانهوانیهوه بهمانای: توندی و زوری دیّت، واته: فیّل و پلانیّکی زور، وه (ابن الأعرابی ً) ده لیّت: (المحال: المکر) واته: میحال بریتی یه لهفیّل وته له کهو

پیلان. خوای پهروهردگار پیلان و فیل و تهلهکهیه کی ئیجگار به هیزی ههیه، وپیلان وفیل و تهله کهیه که شیاوی ئهوهیه زیانی وفیل و تهله کهیاندنی زیان به وکه سه که که شیاوی ئه وه یه زیانی پی بگهیه ندریت به شیوازیک که هه ستی پی نه کات و بیری لی نه کردبیته وه .

وفهرمایشتی: ﴿ وَمَكُرُوا ﴾ واته : ئهوانهی که عیسا گومانی کافربوونی لی کردبوون، ئهوان کافرهکانی بهنی ئیسرائیل بوون ئهوانهی ویستیان عیسا بکوژن و لهخاچی بدهن، و(المکر) کردنی شتیکه که مهبهست لیّی دژهکهیهتی .

﴿وَمَكَرُ ٱللَّهُ ﴾ واته: ورده ورده گرتنی و سزایدان لهسهر فیّله که یان و، شیّوه ی عیسای برده سهر که سیّکی تر و، عیسای به رز کرده وه بوّلای خوّی . ﴿وَاللّهُ خَیْرُ اللّهُ خَیْرُ اللّهُ خَیْرُ وَاللّهُ خَیْرُ اللّه وَکه سهی المیکرین ﴾ واته : به هیزترین و به تواناترینه له سهر گهیاندنی زیان به وکه سهی شیاویه تی به شیّوه یه که هستی پی نه کات و بیری لی نه کردبیّته وه .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ وَمَكُرُواْ مَكُرُا ﴾ واته: كافرهكان ئهوانهی كه یهكیان گرتبوو بو كوشتنی پیغهمبهر سالهح (علیه السلام) و كهس و كارهكهی بهنهینی لهترسی لایهنگرانی، ﴿ وَمَكُرُنَا مَكُرُنا مَكُرُا ﴾، واته: سزاماندان لهسهر ئهو كارهیان و لهنیومان بردن و پیغهمبهرهكهی خوّمان پرزگار كرد ﴿ وَهُمّ لَا يَشَعُرُونَ ﴾ بهشیوه یه كه ئهوان ههستیان به پلان و فیل و ته له كهی ئیمه نه كرد .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿إِنَّهُمْ ﴾واته : کافرهکانی قورهیش ﴿یَکِیدُونَ کَیْدًا ﴾ واته : پلان دادهنین بۆ رینگری کردن لهو ئاینه ههقهی پیغهمبهر موحهمهد ﷺ هیناویهتی. ﴿وَأَکِیدُ کَیْدًا ﴾ واته : ورده ورده لهناویان دهبهم و سزایان دهدهم لهسهر ئهو فیّل و تهلهکهی دایاندهنا بهشیوهیه کی لهناکاو که ههستی پی نه کهن و بیریان لی نه کردبیتهوه .

🖎 مەوزوعى شاھىد لەم ئايەتانەدا:

لهگه فی همموو ئه وه می باسمان کرد پیویسته ئاگاداری ئه و خاله بین که خوای په روه ردگار وه سفی خوی نه کردووه به فیل و ته له که و هه لخه له تاندن (الکید والمکر والخداع) ئیللا له به رانبه رفیل و ته له که و هه لخه له تاندنی بیباوه پران و دو ژمنانی ئیسلام دا ئه وه ی که به ناهه ق ده یکات.

شتیکی زانراوه که بابه تی پاداشت و سزا لهبهرانبهردا شتیکی باشه بن مهخلوق و دروستکراو ئهی ده بی بن خالق و بهدیهینه ر چنن بیت؟!

تیبینی: دانه پالی (الکید والمکر) وهاوشیوه کانی سیفاتی فیعلی و کردارین که دراونه ته پال خودا، وه سیفه تی فیلعی و کرداری فروانتره له ناو (الاسم)؛ ههربویه خودا چهند فیعل و کرداری کی داوه ته پال خوّی به لام ناوی خوّی لی نه ناوه، وه ك (أراد وشاء) وناوی خوّی نه ناوه به (المرید والشائی). وبه هه مان شیّوه (مَکر ویمکر)،

⁽١) الصواعق المرسلة (٢٩١).

و (أكيد كيداً)، بۆيه ناوتريت : فيٚلباز و تهڵهكهباز (الماكر والكائد) ؛ چونكه ناولينراوهكانيان دابهش دهبن بۆ باش و پهسهند لهگهڵ خراب و ناپهسهند^(۱).

 \leftarrow allo allo allo \rightarrow

⁽۱) واته: لهبهر ئهوهی ههموو جار بۆ باش و پهسهند بهکار نایهت بۆیه نابیّت ناوی خودای پین بنریّت و بوتریّت فیلّبار و تهلّهکهباز چونکه ههموو جاریّك باش و پهسهند نیه.(وهرگیّر).

[۱۵] وهسف کردنی خوای پهروهردگار بهلێبوردهیی و لێخوٚشبوون و رهای و دره تا دره و خاوهن عززهت و قودرهت:

۾ شهرح

﴿ إِن نُبَدُوا خَيرًا ﴾ ،واته : ئەگەر خير بەئاشكرا بكەن، ﴿ أَوْ تُخْفُوهُ ﴾ ياخود بەنھينى ئەنجامى بدەن. ﴿ أَوْتَعَفُوا عَن سُوٓءٍ ﴾،واته : ياخود لەوانه ببوورن كە ھەلەيان بەرانبەر كردوون ، ﴿ فَإِنَ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا ﴾ واته: ئەوا خودا ليبوردەيه

لهبهنده کانی خوش دهبیّت له کاتیکدا ﴿ قَدِیرًا ﴾ واته: توانای توّله کردنه وه شی ههیه لهوه ی که که وایه ئیوه ش که یا وه پرداران چاو له پهروه ردگارتان بکه ن و کاتی توانای توّله کردنه وه تان هه بو و لیبورده و به به زه یی بن .

وفهرمایشتی: ﴿وَلَیْحَفُوا ﴾ واته: با داپوشهر و لیبورده بن خاوه نهزل و ریزه کان ئهوانه ی که لهسهره تای ئایه ته که وه باسکراون و ئاماژه یان پیدراوه، ﴿ وَلَیْصَفَحُوا ﴾ ، واته: وبا چاوپوشی بکه ن لهواته ی خراپه یان بهرانبهر کردوون و هه لویستیان نهرینی بووه ، ﴿ أَلا تُحِبُّونَ أَن یَغْفِرَ اللّهُ لَکُمُ ﴾ واته: ئایه پیتان خوش نییه خودا - به هوی لیبورده یی و میهره بنیتانه وه بهرانبه رئه وه ی خراپه ی بهرانبه رکردوون - لیتان خوش بیت، ﴿ وَاللّهُ غَفُورٌ رَجِیمٌ ﴾ واته: خودا زور لیبورده و به به زه یه و په حمه تیکی بی شوماری هه یه .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿وَلِلَّهِ ٱلْمِـزَّةُ وَلِرَسُولِهِ ﴾ واته: عیززه تی ههقیقی و ره ها بۆ خودا و پیخه مبهره که یه تی، ئه مه ش وه لامی ئه و دوو روانه بوو که بانگه شه ی ئه وه یان ده کرد ئه وان له باوه رداران به عیززه ت ترن، و (العزة) بریتیه له : هیز و زالبوون به سه ربه رانبه ردا، ئه وه ش بۆ خودایه و بۆ ئه وانه شه که ناویان له گه ل خودان و فه رمانبه رداری ده که ن له پیخه مبه رانی و به نده چاکه کانی نه ك که سانی دیکه .

ههروهها فهرمایشتی خودا لهباره ی شهیتانه وه: ﴿ قَالَ فَیِعِزَّیْك ﴾ واته: شهیتانی گهوره (ئیبلیس) گوتی: سویند به عیززه تی تو نه ی خودا : ﴿ لَأُغُوِینَهُمُ أَجُمُعِینَ ﴾ نه بی نهوه ی ناده م له خشته به رم و هه لیان خه له تینم به رازاند نه وی هه واو و ناره زوو بویان و گومان له دلیاندا دروست بکه م تاوه کو هه موویان گوم را و سه رلیشیواو ده بن به لام دواتر شهیتان که زانی پلان و فیل و ته له که کانی ته نها کار له بیباوه ران و که سه فاجر و تاوانباره کان ده کان هات و هه ند یکی جودا کرده وه و گوتی : ﴿ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ

ٱلْمُخْلَصِينَ ﴾ ،واته: بهنده دلْسۆز و راستگۆكانت نهبى كه من توانام بهسهرياندا نيه و ناتوانم لهخشهيان بهرم .

🖎 مەوزوعى شاھىد لەم ئايەتانەدا:

وهسفی خودای تیدایه به (العفو والقدرة والمغفرة والرحمة والعزة) واته: لیبورده یی و هیز وتوانا ولیخوشبوون و بهزه یی و عیززهت، ههموو ئهمانه شسیفه تی کاملن و شایسته و شیاوی زاتی پهروه ردگارن.

[۱٦] ئيسپاتكردنى ناو(الاسم) بۆ زاتى الله (جل جلاله) ونهفى هەبوونى هاوشيوهيى:

وه فهرمایشتی:﴿ نَبَرَكَ ٱسَّمُ رَبِّكَ ذِی ٱلْجَلَالِ وَٱلْإِكْرَامِ ۞ ﴾ [الرحمن : ٧٨] ، واته: پرِ بەرەكەتە ناوى پەروەردگارى خاوەن گەورەيى و ئىحسانت، وفەرمايشتى: ﴿ فَأَعْبُدُهُ وَأُصْطَبِرْ لِعِبْنَدَتِهِ * هَلْ تَعْلَمُ لَهُ ، سَمِيًّا ﴿ ﴾ [مريم: ٦٥] ، واته: كهواته توْش بهردهوام ههر ئەو بپەرستە، ۋە بەرامبەر بە ئەركەكانى پەرستنى ئەو زۆر خۆراگربە. ئاخۆ ئاگات لنيه هاو ناويکي ههبيخ؟ دياره چاک دهزاني، کهبيخ وينهو بيخ هاوبهشه، ﴿ وَلَمْ يَكُن لُّهُ, كُفُوًا أَحَدُ ۚ ﴿ إِلاِّخلاص: ٤]، واته: و ههرگيز هيچ كهسێك هاوشنوه و هاوتای نیهو، کهسی ناتوانی بهر ههڵستی بکات،﴿ فَكَلَا تَجْعَـٰ لُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنتُمُ تَعْلَمُونَ ١٠٠ ﴿ إِلْهُ الْهُوهُ : ٢٢] ، واته: كهوابوو ئيوهش چاك بيهرستن و، هیچ جۆره هاوبهشیکی بۆ دامهنین و، تەنھا یاساو بەرنامەکەی ئەو وەرگرن، دەخق خۆيشتان چاک دەزانن كە ئەوجۆرە بتانە ھىچيان بەدەست نيەو، تەنھا خواى گەورەيە رۆزىيى و دارايى و سامانتان دەداتىخ، ﴿ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَنَّخِذُ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبُ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ ١٦٥] واته: ههندي لهم خه لكه ههيه له كه ل ئەوەشدا تىنافكرى تاخوا بەتەنھا بيەرستى، ھىشتا جەند ھاوتاو جەند ھاوبەشىكى بۆ دادەنى، خۇشيان دەوين وەك خۆشەويستى خودا، واتە: ئەوانىش ھەر ئەوەندە بت و بەرنامەكانيان خۆش دەوي.

ي شەرح ي

﴿ لَبَرُكَ اَسَمُ رَبِّكَ ﴾ وشهى (البركة) له رووى زمانه وانيه و و اته: زوّر بوون و زياد كردن، و (التبريك) : دوعا و پارانه وه به به ره كه ت، وماناى ﴿ لَبَرُكَ اَسَمُ رَبِّكِ ﴾ واته: به رز و بلندى و شكومه ندى بو زاتى الله، و به م له فزه بو جگه له خودا بو هيچ كه سيكى تر به كار ناهيندريت و، پيشتر له و ئايه تانهى كه ئيسپاتى روخسار و دهم و چاو (الوجه) ده كرد ته فسيرى ﴿ ذِى ٱلْجَائِلِ وَٱلْإِكْرَامِ ﴾ مان كرد .

فهرمایشتی: ﴿فَاعَبُدُهُ ﴾ ، واته: به ته نها بیپه رسته و هیچ که سیّکی دیکه ی له گه لّ مه په رسته ، و به ندایه تی (العبادة) له رووی زمانه وانیه و ه اته: خوّ زه لیل و ملکه چ کردن ، وله زاراوه ی شهرع دا: (اسم جامع لما یحبه الله ویرضاه من الأعمال والأقوال الظاهرة والباطنة) واته: ناویّکی گشتگیره بوّ هه موو ئه و شتانه ی که خودا خوّشی ده ویّت و لیّی رازییه له کار و گوفتاری دیار و شاراوه.

﴿ وَٱصْطَبِرُ لِعِبَدَتِهِ ﴾ ، واته : جیّگیر و بهردهوام به لهعیباده ت و بهندایه تی کردن بوی و ئارام بگره لهسه ر ناره حه تیه کانی ، ﴿ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ ، سَمِیًّا ﴾ ، ئهمه پرسیاریکی نکوّلی ئامیزه و ، ماناکه ی: خودا هیچ هاوشان هاوشیوه و هاوه لیّکی نییه تا لهگه لیدا عیباده ت و به ندایه تی بو ئه ویش بکریّت لهگه ل خودادا جل جلاله.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ وَلَمْ يَكُن لَهُ, كُفُوا أَحَـُكُ ﴾ وشهی (الكفء) لهزمانی عهربیدا بهمانای: هاوشیوه و هاوشان دیّت، واته: هیچ كهسیّك لهبهدیهینراوهكان هاوشان و هاوشیوه و هاوه لی خودا نییه. وفهرمایشتی : ﴿ فَلَا تَجْعَـُلُوا لِللّهِ أَنْدَادًا ﴾ وشهی (الند) لهرووی زمانه وانیه وه واته: هاوشیّوه و هاشان،

واته: که سانیک مه هیننه ئاستی خوداوه و بیکه نه هاوه لّی و به ندایه تی بو بکه ن و، وه ک خود اخو شتان بویّت و به گهوره ی بزانن، ﴿ وَأَنْتُم اللَّهُ مَا لَمُون ﴾، واته: له کاتیکدا خوشتان باش ده زانن هاوشان و هاوه لّی نبیه له مولّك و خاوه نداریه تیدا و، په روه ردگارتان به دیهینه ری هه موو شتیکه و، هیچ هاوه لیّکی نبیه و که س له دروستکراوه کان هاوبه شی و شه ریکی نبیه .

﴿ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَنَّخِذُ مِن دُونِ اللّهِ آندادًا ﴾ دوای ئهوه ی لهئایه ته که ی پیشوودا لی بووه وه له هینانه وه ی به لْگه له سه ر تاك و ته نهایی و وه حدانیه تی خودا، هه والّی پیداین به وه ی له گه ل ئه و هه مو و به لْگه دیار و ئاشکرایانه دا له سه ر بی ها و تایی خودا که سانیك هه ن له گه ل خودادا که سان و بت و شت گه لینکی تری بیده سه لات ده په رستن و به ندایه تی بو ده که ن، ﴿ يُحِبُّونَهُم ٓ كُمُّ بِ اللّهِ ﴾ ، واته : ئا ئه و بیباوه پانه به به به ندایه تی کردن بو ئه و بت و په رستراوانه وه نه وه ستاون، به لکو خوشیان ده وین و به گه و ره شیان ده وین و به گه و ره شیان ده وین شده که ن له خوشویستنیاندا بویان هه روه ک چون خوداوه خوشتویستی دا نه که له به دیه پینان و روزی دان و به رستراوانه یان هیناوه ئاستی خوداوه له خوشتویستی دا نه که له به دیه پینان و روزی دان و به ریوه بردندا .

الهم ئايەتانەدا: عالى ئايەتانەدا:

ئیسپاتی ناوی تیدایه بو زاتی (الله) وبهگهوره دانانیشی تیدایه بوی، ههروهها نهفی هاوشان و هاوشیوه و هاوه لی تیدایه بو زاتی خودا (جل جلاله)، ئهوهش نهفیهکی موجمه ل و کورت و پوخته و، ئهمه ریباز و شیوازی نهفی کردنه لهقورئان و سوننهتدا، کهئهویش ئهوه یه نهفی ههرشتیك بکریت لهزاتی (الله) که دژی کاملی و تهواوی بیت جا ههر جوّره نهقس و کهموکورتی و ناتهواویه ک بیت .

[۱۷] نهفی شهریک و هاوه ندانان بو خودا:

وفه رمايشتى: ﴿ وَقُلِ ٱلْحَمَدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَمَ يَنَّخِذَ وَلَدًا وَلَوْ يَكُن لَّهُ، شَرِيكُ فِي ٱلْمُلّكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ, وَلِيُّ مِنَ اللَّهُ لِّ وَكَبِّرَهُ تَكْبِيرًا ١١١ ﴾ [الإسراء: ١١١]، واته: بلَّيّ: سوپاس و ستايش ههر بۆ ئەو خوايە كە كەسى نەكردووە بەكورى خۆيى و منداڵ و كورىشى ھەر نىيە، وه له دهسه لات و مولکییدا هیچ هاوبهش و هاوتایه کیشی نهبووه و نییه، یارو یاوهریشی بۆ خۆی نهگرتووهو، لهبهر بی دهسه لات و بی تواناییشی، داوای هاوكاريشي لهكهس نهكردووه، تۆيش ههميشه (الله أكبر) بڵيّ و، خوا زوّر بهگهورهو گران بزانه، وه ههموو ناوو سیفهتینکی بهرزو بلّهندو بهشکوی بو بلّی، ﴿ يُسَيِّحُ بِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَوَتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ لَهُ ٱلْمُلْكُ وَلَهُ ٱلْحَمَدُّ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ١ ﴾ [التغابن: ١] ،واته: ههرچي له ئاسمانه کان و له زهویدایه، پاک و خاوینیي و بیخهوشي خوا ده لنن، خو گومانیش نیه که ههموو بوونهوهر به لگهو نیشانهیه لهسهر بوونی خوا، دەسەلات و مولکايەتى ھەر بۆ ئەوە، سوپاس و ستاييش تەنھا بۆ ئەوە، ھەر ئەويشە بهسهر ههموو شتیکدا به توانایهو، ویستی له ههر شتیک ببی ئهیکات، ﴿ تَبَارَكَ ٱلَّذِی نَزَّلَ ٱلْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ - لِيَكُونَ لِلْعَلَمِينَ نَذِيرًا ۞ ٱلَّذِى لَهُ. مُلْكُ ٱلسَّمَنوَتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَمْر يَنَّخِذُ وَلَـدُا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكُ فِي ٱلْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهُ نَقْدِيرًا ١ ﴾ [الفرقان: ۱، ۲] ، واته: بڵندو گهورهیه، بیروزو به پیته، ئهو خوایهی که فورقان و جیاکهرهوهی راست له ناراستى نارده سەر بەندەي خۆي موحەممەد ﷺ واتە: قورئان، تاببيته ھۆي بيداركهرهوه و ترسينه ربو جيهانه كاني پهريي و ئادهميزاد، لهسزاي خوا. ئينجا خوا -جل جلاله- چوار سیفه تی تایبه تمه ندیی خوی باس ده کات بویان و ده فه رموی: یه کهم: ئهو زاتهی مولکایه تیی و دهسه لاتی گشت ئاسمانه کان و زهویی ههر هی ئهوه، دووهم: هیچ مندالْیکی بۆ خۆی رانهگرتووه، وهک جوولهکهو گاورهکان پییان وایه که: خوا

تۆرم و مندالمی ههیه! سنیهم: له مهودای دهسه لاتیدا، هیچ شهریک و هاوبه شنکی نیه، وهک بت پهرسته کان پییان وایه که: شهریک و هاوبه شی ههیه! چوارهم: ههموو شتیکی له نهبوون و (عهدهم) هوه دروسکردوو بهدی هیناو، ئهندازه گیری تهواویشی بَوْ كَرِد، بِهِ مِيزَانَيْكَى وَرِد. ﴿ مَا أَتَّخَذَ ٱللَّهُ مِن وَلَدِ وَمَا كَانَ مَعَهُ، مِنْ إِلَنَهُ إِذَا لَّذَهَبَ كُلُّ إِلَامٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ شُبْحَنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ آلَ عَلِمِ ٱلْعَيْبِ وَٱلشَّهَادَةِ فَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿ إِنَّ ﴾ [مؤمنون: ٩١، ٩٢] ، واته:خوا ههرگيز مندالْی بۆخۆی ھەلنەبژاردووه، جا ئەو كەی پێويستى بە منداڵ ھەيە، تا منداڵ بۆخۆی بگرنت؟، و هیچ پهرستراونکیشی نه کردووه به شهریک بۆخۆی، ههر خۆپهو تاک و تەنبايە، خۆ ئەگەر ھاوبەشى بووبان - وەك ئەوان ينيان وايە – ئەو دەمە ھەريەك لەو خوایانه دهجوو بهلای دروستکراوی خویهوه، بو خوی سهربهرشتی ده کردو ئهوسا یاسای بوونهوهر تیک دهچوو، وهکو ئیستا نهدهما، و ههندیکی زال دهبوو بهسهر ههندیکدا، وهک باشاکانی دونیا، جا که ئیستا هیچ شتیکی وا نابینری، مانای وایه ههر خوایه کی تاک و تهنیا ههیه، خوا تاک و تهنیایه، بیخهوشه بیگهرده، له ئهو شتانهی ئەوان وەسفى خواى پيدەكەن و، دەڵين هاوەڵ و منداڵى هەيە. بە گشت نهينىي و ناديار، ئاشكراو ديار، زاناو بەئاگايە، جا كەوابوو خوا بەرزە و، لە سەرووى ئەو شتانهوه یه که موشریکان ده یانکه نه شهریک و هاوبهش و هاوتای ،﴿ فَلَا تَضْرِبُواْ لِلَّهِ ٱلْأَمْشَالُّ إِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿ ﴾ [النحل : ٧٤] ، واته: جما ئيتر ئيوه نموونهو شەریک بۆخوا مەھێننه ئاراوه، چونکه ئەو بىخ شەریک و بىخ وێنەيە، بەراستىي خوا پووچه ڵی ئهوهی دهیکهن دهیزانی، وه ئیوه بی ئاگان و نازانن،﴿ قُلَ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّیَ ٱلْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَٱلْإِثْمَ وَٱلْبَغْىَ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّي وَأَن تُشْرِكُواْ بِٱللَّهِ مَا لَرْ يُنَزِّلْ بِهِـ، سُلُطَنُنَا وَأَن تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿ إِلَّا الْأَعْرَافِ : ٣٣] ، واته: بلْيِّ: ئهى پینعهمبهرﷺ؛ پهروهردگارم ههر کاری خراب و دزیوو ناشیرینی حهرامکردووه،

ئاشکراو نهینی، و ههم تاوان و گوناح و لهسنوور دهرچوون و، دهستدریزیی کردن بو سهر خه لک به ناهه ق، و بی هیچ به لگهیه کی خوایی، شهریک وهاوبه ش دانین بو خوا، و له ئاخاوتن و قسه کردن، ده رباره ی خوا به بی زانین و به بی به لگه در و هه لبه سن.

ي شەرح ي

﴿ وَقُلِ ٱلْحَمَدُ لِلَّهِ ﴾ ، وشهى (الحمد)واته : سوپاس و ستايش ، و (أل) ه كه بهوشهى (حمد) هوه به واتاى ئيستغراق و گشتگيرى دين، واته: ههموو جوّره حهمد و ستايشيك بو زاتى (الله) يه، ﴿ ٱلَّذِى لَمْ يَنَّخِذُ وَلَدًا ﴾ ، واته : منداللى نييه، وهك عهوه ي جوله كه و گاوره كان و ههندى لههاوبه شدانه رانى قوره يش بانگه شهى بو دهكه ن

﴿ وَلَوْ يَكُن لَهُ مُرِيكُ فِي الْمُلْكِ ﴾ ، واته : هیچ هاوه ڵ و یاریده دهریکی نییه له خاوه نداریه تی و پهروه ردگاریه تیدا، وه ك تهوه ی سه نه وییه کان و هاو بیره کانیان بانگه شه ی بۆ ده که ن^(۱) ته وانه ی که ده ڵین: چه ند پهروه ردگار و پهرستراویک هه یه بانگه شه ی بۆ ده که ن اُلذُّلِ ﴾ ، واته : زه لیل و بیده سه ڵات و ده سه وه سان نییه تاوه کو پیویستی به هاوه ڵ و وه زیر و یاریده ده ر و راویژکار .. هتد بیت، خودا هاوپه یمانی له گه ڵ هیچ که سیک له گه ڵ هیچ که سیک ناکات، ﴿ وَگِیّرَهُ تُکیّرًا ﴾ ، واته : خودا به گه وره و مه زن بزانه و به پاک رایبگره له و قسه و قسه و سه ڵوکانه ی که که سانی سته مکار و بیدین ده یکه ن به رانبه ر به خودا .

⁽۱) سەنەوييەكان: جۆرە ئاينيكى مەجوسيە و دەڭين: دنيا لەدوو بەش و بنەماى كۆن پيكهاتووە: دانەيەكيان نوورە و ئەويتريانيش تاريكييە، وئەو دووە ھەتا ھەتايى وئەزەلين..(الملىل والنحل: ۲/ ۷۲).

ههروهها فهرمایشتی: ﴿یُسَیِّتُ بِلّهِ مَا فِی ٱلسَّمَوْتِ وَمَا فِی ٱلْأَرْضِ ﴾ ، واته: ههرچی لهئاسمان و زهویدایه ستایش و یادی خودا ده کهن و خودا بهپاك و دوور دهزانن لهههر جوّره کهم و کورتی و ناتهواوییه ك. ﴿لَهُ ٱلْمُلْكُ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ ﴾ ، واته: ههرچی سوپاس و ستایش و خاوه نداریه تی ره ها و ههقیقییه هی خودا و مولّکی خودایه و تایبه تن به خودا و هیچ یه کیّک لهبه نده کانی به شی نییه تنیدا، ئهوه ش که له رواله تدا به هی به نده کانی بازریّت ئهوا به خششی خودا و مولّکی خودایه پیی به خشیون و خودا خاوه نه راستی و ههقیقیه که یه تی گل شیّ و قدیر گر ها و مولّکی خودایه بینی به خشیون و خودا خاوه نه راستی و ههقیقیه که یه تی گر شی و قدیر شی ها و مولّکی نودایه بینی به خشیون و خودا خاوه نه راستی و هه قیقیه که یه تیک نییه خودا ده سه وه سان و بیتاقه ت به سهرهه مو و شتیک دا زال و بالاده سته و هیچ شتیک نییه خودا ده سه وه سان و بیتاقه ت کات.

﴿ تَبَارَكَ ﴾ (تبارك) فيعلى (ماض)يه و له (البركة) هوه (۱) وهرگيراوه، كهبريتيه له : زياد و گهشه كردني كى بهرده وام، ئهم له فزه ته نها بۆ خودا به كار ديّت بۆ هيچ كهسيّكى ديكه به كار نايه ت (۱) ته نها به له فزى (ماض)يش به كارده هيندريّت.

﴿ اَلَّذِى نَزَّلُ اَلْفُرَقَانَ ﴾ ، واته : ئەوەى كە قورئانى دابەزاندووە، ناوى نراوە: (فرقان)واتە: جياكەرەوە؛ لەبەرئەوەى ھەق و باتل ليك جودا دەكاتەو، وبەخەلكى ئاشنا دەكات (٣)، ﴿ عَلَىٰ عَبْدِهِ ﴾ ، واته : بۆ سەربەندەكەى كە مەبەست ليى پيغەمبەر موحەممەدە ﷺ ، ئەمە سيفەتيكى مەدح و سەنايە؛ چونكە خودا پيغەمبەرى داوەتە پال و خۆى و ئيزافەى كردووە بۆلاى خۆى وەك ريز و شكۆيەك بۆ پيغەمبەركەى و، لەمەقامى دابەزاندنى قورئانى پيرۆز بۆى؛ ﴿ لِيَكُونَ لِلْعَلَمِينَ ﴾

⁽١) التنبيهات السنية (١٠٧).

⁽٢) بدائع الفوائد لابن القيم (٢/ ١٨٥).

⁽٣) تفسير ابن كثير (٤/ ٥٨١)، وبصائر ذوى التمييز للفيروزابادي (١/ ٨٣).

، واته: به لْکو بۆ ههموو جیهانیان که مهبهست لینی مرؤف و جنه، و تهمه ش یه کیکه له تایبه تمه ندییه کانی، ﴿ نَذِیرًا ﴾، واته: ببیته تاگادار که رهوه، و (منذر)، له تاگادار کردنه و آلإنذار) هوه ها تو وه که بریتییه له تاگادار کردنه وه و بیدار کردنه وه به چهندان ریکگای جودا و جیاواز.

وه فهرمایشتی : ﴿ لِیَکُونَ ﴾ ، واته: بۆ ئهوهی، ئهمهش روونکردنهوهی هۆکاری دابهزانی قورئان (الفرقان) ه بۆ پیغهمبهر ﷺ ، واته: تایبهتی دهکات به پهیامیکی گشتگیر و عام .

🖎 پاشان خوای پهروهردگار بهچوار سیفهت وهسفی خوّی ده کات:

یه کهم: فهرمایشتی : ﴿ اَلَّذِی لَهُ، مُلْكُ اَلسَّمَوْتِ وَالْأَرْضِ ﴾،واته: ئهوزاتهی که ههرچی مولّك و مال ههیه لهئاسمانه کان و زهویدا هی خودایه، خوّی خاوه نیه تی هی کهسی تر نییه، ههرئهوه به ته نها خوّی ده توانیت ده ستی تیوه ردات و ته سه روفی تیدا بکات.

سیفه تی سنیه م : ﴿ وَلَمْ یَكُن لَّهُ شَرِیكُ فِی ٱلْمُلِّكِ ﴾ ، واته: لهمولك و خاوه نداریه تیدا هیچ جوّره هاو به شرو هاوه ل و شهریكیكی نییه، ئهمه ش وه لامه بو تاقمه بت پهرست و سهنه و ییه كان و جگه له وانیش .

سیفهتی چوارهم : ﴿ وَخَلَقَ كُلَّ شَیْءٍ ﴾ ، واته: ههموو شتیکی دروستكردووهو بهدیهیّناوه .

ئەمە، واتە: (بەدىھننراو و دروستكراو) كار و كردەوەي بەندەكانىش دەگرىتەوە، واته: ئەوكارانەي كە بەندەكانىش دەپكەن خودا دروستى كردوون و بەدىھتناون، روونتر بلّنین: کار و کردوهی مروّڤ دروستکراوی خودایه و فیعلی عهبده، ﴿فَقَدُّرُهُۥ نُقَدِيرًا ﴾، واته: ئهو تەقدىر و ئەندازەگىرى بۆ ھەموو شتنىك كردووە لەئەجەل و رزق و خۆشبەختى و بەدبەختى و ھەموو شتنكى ئامادەساز كردووه بۆ ئەوەي كە لەگەلىدا ده گو نجے ٪ .

ييشهوا ئيبن كهسير (رەحمەتى خواى لى بيت) دەلنت: خودا خۆى بەرى كرد لهوهی مندالٌ و هاوهلٌ و شهریکی ههبیّت، یاشان ههوالّی دا بهوهی ههموو شتیکی بهدیهتناوه و نهندازهگیری بو کردووه و، نهو خالق وبهدیهینهری ههموو شتیکه، ههروهها پهروهردگار و پادشا و پهرستراوي ههموو شتيکه و، ههموو شتيك لهژير دەسەلات و بەريوەبردن و ئەندازەگيرى ئەودايە (۱).

ههروهها فهرمايشتي : ﴿ مَا ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ مِن وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ. مِنْ إِلَاهٍ ﴾ لهم ئايەتەدا خواي يەروەردگار نەفى ئەوە دەكات منداڵ ياخود ھاوەڵى ھەبيّت لەموڵك و تەسەروف و عيبادەتدا، و(من) لەھەردوو جينگاكەدا بۆ زياتر تەئكىد كردن ودلنيايى دانه. ﴿ إِذَا لَّذَهَبَ كُلُّ إِلَامٍ بِمَا خَلَقَ ﴾ ئەمەش بەلگە ھينانەوەيە بۆ ھەمان بابەتى سەرەتاي ئايەتەكە لەنەفى مندال و بوونى ھاوەل و شەرىك لەيەرستش بۆ ئەنجامداندا، دەيەوى بلنت: گەر چەند خودايەك ھەبوايە ئەوا ھەريەكەيان ئەو بهشهي دهبرد که خوّي دروستي کردووه، ئهوکات گهردون و بوونهوهر تێک دهچوو و دابهش دهبوو.

⁽١) تفسير ابن كثير (٤/ ٥٨٢).

ئهوه ی لهواقع دا دهبینریّت گهردون و بوونهوه رزور ریّک و مونه زهمه و هیچ جوّره دابه ش بوون و چهندایه تیدا رووی نهداوه. ﴿وَلَعَلاَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضِ ﴾ ، واته : گهر له گه ل خودادا خودایه کی تر بوونی ههبوایه ئهوا ههندیّکیان زال دهبوون بهسه ر ئهویتریاندا و ههولی دهست شکاندنه و و پاشقول لیّدانی ئهوی تری دهدا، هاوشیّوه ی حالی دهسه لاتدار و مهلیکه کانی دونیا، ئهوکات ئهوه ی بدوّریّت و خودایه کی تر زال بیّت بهسه ریدا ئه وا شیاوی خودایه تی نابیّت .

كەواتە دەركەوت ھەبوونى ھاوەل و شەرىك بۆ خودا شتېكى مەحال و ئەستەمە و ئەوەي ھەيە تەنھا يەك خودايە؛ ھەربۆيە فەرمووى : ﴿ سُبْحَانَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴾ ،واته: دهی پاك و بیّگهردی لهوهی كههاوبهشدانهران دهیدهنه پال خودا لهمندال و هاوه لْ ..هتد، ﴿ عَلِمِ ٱلْغَيِّبِ وَٱلشُّهَاكَةِ ﴾ ، واته : خودا تايبهت مهنده بهزانيني ئهو زانستهی کهشاراوهو نادیاره لای بهندهکان و ئهوهش کهبهبهرچاویانهوهیه، بهلام غەيرى خودا خۆ گەر زانستى ھەبيت بەھەندى لەوشتانەي لەبەرچاون ئەوا زانستى نييه بهغهيب و شته نادياره کان، ﴿ فَتَعَلَىٰ ﴾ واته : پاك و بيْگهردى و بهرزى و بلندى بۆ خودا ﴿عَمَّا يُثْمُرِكُونِ ﴾لهوهى هاوبهشدانهران دەيدەنه پالىي لەهاوەل و مندال. ههروهها فهرمايشتي: ﴿ فَلَا تَضَّرِيُواْ لِلَّهِ ٱلْأَمْثَالَ ﴾، واته: قياسي خودا مهكهنه سهر کهسانی تر لهدروستکراوهکان(مخلوقات)، لیرهدا خوای پهروهردگار ریگری دهکات لهوهي قياسي زاتي ئهو بكريته سهر كهساني تر. جا (ضرب المثل) چواندني حال و باریّکه به حالْ و باریّکی تر، هاوبهشدانهرهکان دهیانگووت: خودا زوّر لهوه گهورهتر و بەرىزترە لەوەي بەندەيەكى لاوازى وەك ئىمە راستەوخۇ بىيەرستىت و داواي لىخ بكات، دەبينت واستەپەك لەنيوان خۆمان و ئەودا دانيين، بۆپە بت و پەرستراوه دەستكردەكانى خۆيان دەكردە وەسىلە و واستەو ننوەندگىر بۆ گەيشتن بەخودا، ئەوەش وەك چواندنى بەمەلىك و دەسەلاتدارەكانى دونيا بەوەي ئەوان بەسكرتېر و

واسته نهبیّت ناگهیته لایان، خوای پهروهردگاریش ریّگری لیّکردن لهوکاره؛ چونکه خودا هیچ هاوشیّوهیه کی نییه تا بچویّندریّت بهمهلیك و دهسه لاتدار، بوّیه نابی ئهو قیاس و چواندنه دهرهه ق به خودا بکریّت، ﴿ إِنَّ اللّهَ یَعْلَمُ ﴾ ، واته: خودا دهزانیّت خوی هیچ هاوبه ش و هاوشیّوه و هاوه لیّکی نییه، ﴿ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴾ ، به لام ئهوه تیوه ن نازانن، جا ئه و کاره تان سهرچاوه کهی بیرکردنه وه و گومانیّکی ناره وا و فاسده، ههروه ها نازانن عیباده ت کردن بو بت سهره نجامه کهی چهنده مهترسیدار و خرابه .

ههروه ها فهرمایشتی : ﴿ قُلَ ﴾ واته: بلّی، ئهم قسه یه رووی له پیغهمبه ره گیه، ئه وه ش به لُگه یه لهسه رئه وه ی قورئان که لامی خودایه و، پیغهمبه ریش کی په یامهینه و نیردراوی خودایه (۱) ، ﴿ إِنّما ﴾ ئاداتی حه سره، ﴿ حَرّم َ رَبّی اَلْفَوَحِش ﴾ واته : خراپه کاری قه ده غه کردووه و (الفواحش) : جه معی (فاحشة)یه و ، بریتیه له و تاوانانه ی که زوّر ناشیرینن ﴿ مَا ظَهْرَ مِنّها وَمَا بَطَنَ ﴾ ، واته : ئه وه ی به ئاشکرا ئه نجام ده دریّن و فواً لِإثم ﴾ هه موو سه ربیچیه که که ده دریّن و ئه وه ش که به نهینی ئه نجام ده دریّن، و ﴿ وَالْإِثْم ﴾ هه موو سه ربیچیه که که ده بیته هزکاری تاوان و خراپه ی تر، قسه یه که هه یه ده لیّت: مه به ست له (الإثم): عه رمق و ماده ی هوشبه ره ، ﴿ وَالَّبُغَی بِغَیْرِ الْحَقِی ﴾ ، واته : سته م و ده ستدریژییه ك بو سه رخه لکی که سنووری به زاند بی ، ﴿ وَاَن تُشْرِکُواْ بِاللّهِ ﴾ ، واته : ها و به شی بودانین له عیباده ت بو کردندا . ﴿ مَا لَمُ یُمُزّلُ بِهِ عَسْلَطُننا ﴾ ، واته : به بی هیچ حوجه و به لگه و بینوویه ی درووست، ئائه مه مانا و مه به ستی سه ره کی ئایه ته که یه .

﴿ وَأَن تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴾،واته: درة و دهلهسهو بوهتان بدهنه پاڵ خودا بهوه ي گوايه منداڵي ههيه، له كاتيْكدا ئيّوه هيچ عيلم و زانياريتان لهو بارهيهوه نييه،

⁽١) التنبيهات السنية (١٢٠).

ههروهها هاوشیّوهی ئهو لیّکدانهوه و شت حه لّالّ و حهرام کردنهی که بهلیّکدانهوهی خویان دهیان کرد بهبی موّلهت پیّدانی خودا .

🖎 ئەوەى تىبنى دەكرىت لەم ئايەتە پىرۆزانەدا:

لهم ئایهتانه دا نه فی هاوبه ش و هاوه آل و مندال کراوه له خودا و، ئیسپاتی تاك و ته تهایشی کراوه، ههروه ها ئاماژه ش به وه دراوه ههموو دروستکراه کانی ستایشی ده که ن و به پاك رایده گرن له و قسه و قسه لۆکانه ی بیباوه پان، ههروه ك ئیقامه ی حوججه شی تیدایه بۆ هاوبه ش بریارده ران به وه ی ئه و کاره ی ده یکه ن پوچ و به تاله و هیچ بیانوویه کی درووستی نییه، ته نها ده ره نجامی نه زانی و خه یال گه لیکی پوچی ناره وایه، ههروه ها خود اهیچ لیچوو و هاوشیوه یه کی نییه. والله أعلم .

[۱۸] ئیسپاتکردنی بهرز و بلند بوونهوهی خودا لهسهر عهرشهکهی (استواء الله علی عرشه)

فهرمایشتی : ﴿ ٱلرَّمْنُ عَلَی ٱلْعَـرْشِ ٱسْتَوَیٰ ﴾ (۱)، واته: ئهو خوا بهخشندهیه بلندبوویهوه بو سهر عهرشی فهرمانرهوایی خوّی، بهلین.. مهبهست بهم چوون و

(١) دیاره ئهو خوّی چونی مهبهست بیت لهو چوونه سهر عهرشه، ئیمهش ههر بهو جوّره باوهرمان يني ههيه، ههروه ک (سهلهف)يش ده نين: (أي: استواءً يليق بجلاله من غير تشبيه ولاتمثيل ولاتعطيل ولاتحريف كما هو مذهب السلف وكما قال الإمام مالك «رحمه الله»: إمرار الصفات تمر كما جاءت بلا تشبيه ولاتعطيل فلا يقال: كيف؟ ولم؟ ونحن نؤمن بأن الله على العرش كيف شاء، وكما شاء بلاحد، ولاصفة يبلغها، أو وصف يحدها حاد، نمر الآية والخبر ونؤمن بما فيها، ونكل الكيفية في الصفات إلى علم الله عزوجل). صفوة التفاسير، م١/ص/٥٥ ئەوپىش لە (محاسىن التأويل ۲۷۰۸/۷). واتە: بڭندبوويەوەپەك كە شاپىسىتەي يىلەو مەقىامى خودا بیّت، بهبی هیچ جـۆره لیّکچوانـدنیّک و هاوشـیّوهییهک بـۆ خـودا، یـان رهتکـردنهوهی سیفاتگەلنک بۆ خودا، یان گۆرانکاریی له ناوو سیفاتی خودادا بکری، ئەمەش مەزھەب و رێرەوي سەلەفى ساڵحە. وەك ئىمامى مالىك دەفەرموێ: وەرگرتن و قەبـوڵكردنى سـيفات بـۆ خودا بهو شيوهي له قورئان و سوننهتدا هاتووه، بهبي هيچ جوره ليکچواندنيک، يان ره تکردنه وه ی سیفاتیک بز خودا، نابی بوتری: چزن؟ وه بـزچی؟ ئـیمه باوه رمان به وه هه یه که خودا لهسهر عهرشه ههرچۆنتىک بيهوى، وه يان به چ شتوازتك بيهوى، وه هيچ جـ نرره پيناســهو وەسفیک پەي پى نابات، يىان ھىيچ جىۆرە بىيا ھەللىدانیک نىاتوانى وەسىفى بكىات، ئىايەت و فەرموودەكان چۆن ھاتوون بەو شيّوه ليْكيان دەدەينەوەو باوەرمان پييەتى، وە شـيوازو چـۆنيەتى ئەم سىفاتانەش دەدەينەوە دەست خودا. (ئىبن كەسىر)ىش دەللىن: سىەبارەت بەم ئايەتى: [شىم استوى على العرش..]ه، قسهو بۆچوونى زۆر هەيه، بەلام ئەم جنگايە شوينى ئەو دريژه پيدانه نييه، به لْكو ههر ئهوه نده بهسه كه ئيمهيش به ريّى پيشينانماندا وهكو: ئيمامي (ماليك، ئەوزاعىي، سەورىي، لەيس، شافىعىي، ئەحمەد، ئىسىحاق) كە بەبى جۆنيەتىي و، شوبھاندن و، له كارخستني صيفه ته كان به سه رياندا بچين. (نوعه يمي كوري حماد)ي «ماموّ ستاي بوخاريي» ده لْي: (من شبه الله بخلقه فقد كفر، ومن جحد ما وصف الله به نفسه فقد كفر، وليس فيما وصف به نفسه ولا رسوله تشبيه) واته: ههركهسيك خودا بجوينيت به يه كيك له درووستكراوهكانيهوه، ئهوه كافر بـووه، وه ههركهس ئينكـاري يهكيّـک لهو سـيفاتانه بكـات كه

_____=

خودا وهسفی خوی ییدهکات، ئهوه پنی کافر دهبیت، وه ئهوهی خوی وهسف و سهنای خوی ينده كات، يان نيردراوه كهي-صلى الله عليه وسلم- وهسفي ينده كات، ليكچواندن نيه. له (ئيبن قەييم) دەپرسن: ئەگەر دووكەس لە پەيرەوانى شافيعيى بكەونە چەلەحانىي لەگەل يەكتر، ئەوجما يەكتكيان بلّن: ھەركەسى پتى وانەبى خوا لە ئاسمانە، سەر لىنشىواوو سەر لىي تىكچووە، ئەوى ديكهش بلّي: نهخير! خوا بي جي و مهكانه، ئايا ئهم دووبۆچـوونه كاميان لهسـهر عهقيـدهي ئيمامي شافيعيه؟ لهوه لامدا وتي: عهقيدهي شافيعيي و، عهقيدهي پيشينه كاني ئيسلام، وه ك ئیمامی (مالیک، سهوریی، ئهوزاعیی، ئیبنولموبارهک، ئهحمهدی کوری حهنبهل و ئیسحاق) ههر وه کو عهقیده ی زانا به ریزه کانی تره، وه ک: (فوزهیلیی کوری عیاض، ثهبو سولهیمانی دارانی، سههلی کوری عهبدوللای تهسهتتوری) چونکه له نیوان هیچ لایهک لهو بهریزانهو وينه ياندا، هيچ ناكۆكىي و جياوازىي لە بەرامبەر بنەماكانى ئايىندا نەبووە. ئەوەتە يېشەوا شافىعى له سهره تاى كتيبي (الرسالة) دا ده لني: (الحمد لله الذي.. هو كما وصف به نفسه وفوق ما يصفه به خلقه) واته: سوياس بر ثهو خودايه، سوياسيك كه وهسف و ستايشي خوى يخكردووه، وهسفيك كه لهسهروو ههموو ئهو وهسفانهوه بيت كه درووستكراوهكاني وهسفي ده که ن. (ئیبن که سیر)له کتیبی (البدایة والنهایة)دا ده ننی: (رهبیعی ماموّستای شافیعی و پیاوه ھەلكەوتووەكانى مەزھەبى شافيعى، بەبىي باسكردنى ھىيچ چۆنايەتيەك صىيفەتەكانى خىوا دەسەلمينن، يان به كورتترو پوختتر راي ئيمامي شافيعي لەمەر صيفاتي خواوه لەم سىخ خالەدا راده گەيەنىن:

- ۱- نثبت لله جميع الأسماء والصفات التى نطق بها القرآن ودلت عليها السنة الصحيحة إثباتا بلا تشبيه وتنزيها بلا تعطيل على حد قوله تعالى: (ليس كمثله شئ وهو السميع البصير). واته: تهواوى ناووسيفاتى خواى گهوره ده چهسپينين كه له قورئان و سوننه تدا هاتوون، بهبئ هيچ جۆره ليكچواندنيك، يان راگرتنى سيفاتيك، لهسهر پايهو ئهساسى ئهم ئايه ته كه دهفهرمووى: هيچ شتيك هاو شيوه و هاو وينهى نيه، وه خودا بيسهرو بينايه.
- ۲- ینزه الله سبحانه وتعالی عن مشابهة خلقه مع إثبات حقیقة هذه الصفات. واته: خودا پاک و بنگهرده لهوه ی له درووستکراوه کانی بچیت، له گه ل ئهوه ی ههموو سیفاته کانی ده چهسپینین.
- ٣- التوقف عن الخوض فيما لا مجال للعقل فيه مع اليأس وقطع الطمع عن إدراك كيفية هذه الصفات كما روى ابن أبى حاتم بسنده عن أبى إسحاق بن محمد قال: سمعت الشافعى يقول: (إن للعقل حدا ينتهى إليه كما أن للبصر حدا ينتهى إليه). سهيرى كتيبى (آداب الشافعي ومناقبه) بكه. واته: روّنه چوون لهو شتانهى كه مه جالى بيركردنه وى عهقلى تيدا نيه، وه واز هينان له زانينى چونيه تى ئهو سيفاتانه، وه ك ئيبن ئهبى حاتهم له ئهبى ئيسحاقى كورى محمد

سهرکهوتنه بو سهر عهرش، سهرکهوتنیکه شیاوی زاتی بلندی نهو بی و، به و شیوه به سهرکهوتنه به نهده بو سهر هر شیوه به اسه له نه نه بین هیچ شوبهاندن و لیکدانه وه و قولبوونه وه تیدا، وه نه م باسه له حه و جیگادا له قورثانی پیروزدا ها تووه: له (سورة الأعراف) دا: ﴿ إِنَ رَبَّكُمُ اللهُ الّذِی خَلَقَ السَّمَوْتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ اَیّامِ ثُمَّ اسّتَوَی عَلَی اَلْمَرْشِ ﴿ وَ الْاعراف: ٤٥] ، واته: به راستیی هه رخوای په روه ردگاری استی و توانی ناسمانه کان و زه ویی له ماوه ی شه ش روّردا در و وست بکات، خو نیوه بو و ستبای به چاو تروکاندنیک در و وستی ده کردن، نه و سایش به و شیوه که شایسته و شیاوی زاتی خوی بیت «جل جلاله» بلند بو ویه و ه سه رعه رشی فهرمانی و وایی خوی، وله (سورة یونس) دا: ﴿ إِنَ رَبَّكُمُ اللهُ الّذِی خَلَقَ السَّمَوَتِ وَالْاَرْضَ فَلَقَ السَّمَوَتِ وَالْاَرْضَ فَلَارَه وایی خوّی، وله (سورة یونس) دا : ﴿ إِنَ رَبِّكُمُ اللهُ الّذِی خَلَقَ السَّمَوَتِ وَالْاَرْضَ فَلَقَ السَّمَوَتِ وَالْاَرْضَ

دەگێرێتەوەو دەڵێ: بيستىم كە شافىعى دەيفەرموو: بەراستى عەقلْ سىنوورێكى ھەيە كە كۆتـايى دينت، وه ک چـۆن چـاو سـنووري بينينـي ههيه. (ئيمامـي زهههبـي) ده لـن: شهيخولئيسـلام -ئەبولحەسەنى ھەكارى - ئەببوو مىوجەممەدى مەقدىسى» حافىظ لە ئەببو سەورەوە، ئەببو شوعهيبهوه، ئهوانيش له موحهممه دي كوري ئيدريسي شافيعي يهوه (ناصر الحديث) ده لين: (القولُ في السُنّة التي أنا عليها ورَأَيْتُ عليها الذين رأيتهم مثل سفيان ومالك وغيرهما: الإِقْـرارُ بِشَهَادَة أن لا إله إلا الله وأن محمدا رسول الله، وأن الله على عرشه في سمائه يقرب من خلقه كيف شاء وينزل إلى سماء الدنيا كيف شاء. وذكر سائر الإعتقاد). واته: راوبۆچوون لهسهر ئهو سوننه تهی من لهسه ریم و ئه وانهی من بینیومن لهسه ر سوننه ت بوون وه ک: سوفیان و مالیک و غەيرى ئەوانە ئەمەيە كە: دانېينان بە شايەتومانى (لا إله إلا الله وأن محمدا رسول الله)، و باشــان خودا لهسهر عهرشه لهئاسمانداو، نزيک دهبيتهوه له بهندهكانيهوه چۆن بيهوێ، وه ديته ئاسماني دونيا ههرچۆننک بيهوي. وه ههروهها بابهته بيروباوه رييه کاني دي باسکرد. وللسلف (رحمهم الله) في تفسير الإستواء أربع عبارات: ١- العلو ٢- الإرتفاع ٣- الصعود ٤- الإستقرار. واته: ينشينانمان (رەحمەتى خوايان لنبنيت) له ماناي (الاستواء)دا چوار رايان هەيە: بەزرى، بڵندبو ونهوه، سهرکهوتن، جێگيربوون. بـ و زياتر ئاگاداريي له بـ و چـوون و عهقيـدهي زانـاي پایهبهرز پیشهوا شافیعی، سهبارهت به (ئهسما)و (صیفات)ی خوا «جل وعلا» سهیری کتیبسی (منهج الإمام الشافعي» رحمه الله» في إثبات العقيدة) بهرگي/٢، ثاماده كردني (محمد بن عبدالرحمن بن العقل) بكه. (تهفسيري رامان).

فِ سِتَّةِ أَيَّامِ مُمَّ اَسَتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ () ايونس: ٣ ا() واته:بهراستيى پهروهردگارتان ههرئهو خوايهيه که: ئاسمانه کان و زهويى له ماوهى شهش روّردا درووستکرد، ههندێ ده لێن: مهبهست به و روّرانه، ههر ئهم روّرانهى دونيايه، ههندێکيش ده لێن: ههر روّرهى بهقهد ههزار روّرى ئێستامانه، پاشان به و شێوه به شايسته و شياوى زاتى ئهوبي و ئه و خوى مهبهستيبي بلندبوويهوه بو سهر عهرشى فهرمانړهوايي خوّى، وله (سورة الرعد) دا: ﴿ اللّهُ اللّذِي رَفَعَ السّمَونَ بِعَيْرٍ عَمَدٍ تَرَوّنَهَ أُمُّ مُسَتَوَىٰ عَلَى الْمَرْشِ () ﴾ [الرعد: ٢]، واته: ههر ئه و خوايه ئه و کتێهى بو تو ناردووه که ناوى (الله) يه و خاوه ن توانايه کى وايه ئاسمانه کانى به رز راگرتووه، بي ئهوه هيچ کوّله که و پايه په کې بو دانابێت، ئێوه بيبين، پاشان به و شێوه په که شايسته و شياوى زاتى ئهوبي و ئه و خوى مهبهستيبي بلندبوويه وه بو سهر عهرشي فهرمانړه وايي خوّى، وله (سورة طه) دا: ﴿ الرّمَانُ مُ الْمَرْشِ اَسْتَوَىٰ اَلْهُ الله به و شيوه په که هو شيوه په که به خشنده په بلندبوويه وه بو سهر عهرشي فهرمانړه وايي خوّى، وله (سورة الفرقان) دا : به خشنده په بلندبوويه وه بو سهر عهرشي فهرمانړه وايي خوّى، وله (سورة الفرقان) دا : الفرقان د ۹٥] ، واته: ئه وسايش به و شيوه په که شايسته و شياوى زاتى خوّى بيّت «جل جلاله» بلندبوويه وه بو سهر عهرشي شي الفرقان د ۲۰ ا واته: ئه وسايش به و شيوه په شايسته و شياوى زاتى خوّى بيّت «جل جلاله» بلندبوويه وه بو سهر عهرشي شايسته و شياوى زاتى خوّى بيّت «جل جلاله» بلندبوويه وه بو سهر عهرشي شايسته و شياوى زاتى خوّى بيّت «جل جلاله» بلندبوويه وه بو سهر عهرشي شايسته و شياوى زاتى خوّى بيّت «جل جلاله» بلندبوويه وه بو سهر عهرشي شيت «جل جلاله» بلندبوويه بو سهر عهرشي

(۱) بۆ زانيارى: وشەي (إ**ستوي**) لە قورئانى پيرۆزدا بە (٣) جۆر ليكدانەو، ھاتووە:

یه که م: هه رکات و شه ی (إستوی) هیچ جوّره پیتیکی له گه ڵ نه بوو، ئه وکات به مانای ته واوییه تی و به خوّدا گهیشتن دیّت، وه ك ده فه رموی سه باره ت به پیغه مبه ر موسا (دروودی خوای له سه ر بیّت): ﴿ولما بلغ أشده واستوی﴾ اته: کاتی موسا پیّگهیشت و به ته واوی به خوّدا هات.

دووهم: ههرکات پیتی (علی)ی لهگه لَدا هات، ئهوکات بهواتای بهرزبوونهوهو بلندی دیست، وهك ده فهرموی: ﴿ ثُمُّ اسْتَوی عَلَی الْعَرْشِ﴾ واته: بلندبوویهوه بۆ سهرعهرش.

سیّیهم: ههرکات پیتی (إلی)ی له گه لّدا بوو، ئهوکات بهواتای (مهبهست و ویست) دیّت، وه ك دهفهموی: ﴿ ثم استوی الی السماء ﴾ واته: پاشان ویستی بهره و درووست کردنی ئاسمانه کان بچیّت (ئهم زانیاریه له ئاماده کردنی لیّکوّلهری ته فسیره که یه). (ته فسیری رامان).

ي شەرح

واته:ئیسپاتکردنی لهسه عهرش بوونی خودا لهحهوت ئایهتدا هاتووه و لهههموویاندا لهفزی (الاستواء) بهیه شینواز و یه که لهفز هاتووه که ئهویش: ﴿اَسْتَوَی عَلَی اَلْمَرْشِ ﴾ ، ئهمه دهقه لهمانا ههقیقیه کهیدا و هیچ ته ئویلیک هه ناگری بهوه ی بهمانای تر لیک بدریتهوه، و (الاستواء): سیفه تیکی فیعلی سابت جیکیره بو خودا بهوشیوه یه که شایسته ی و شیاوه له گه ن زاتی (الله) دا هاوشیوه ی گشت سیفاته کانی تری و، ئهم له فزه له زمانی عهره بیدا به چوار مانا دیت (۱۱): که ئهویش:

⁽١) «شرح أصول اعتقاد أهل السنة» للالكائي (٣٩٩- ٤٠٠) ، و «إثبات علو الله على خلقه والـرد على المخالفين» لأسامة القصاص (١ / ١٣٧) .

(علا، وارتفع، وصعد، واستقر) واته: بهرز بووهوه، وبلّند بووهوه، وسهرکهوت، وجیّگیربوو، ئهم مانایانه ههموو ئهو تهفسیرانهن که لهسهلهفهوه هاتووه لهبارهی مانای(الاستواء) هوه له و ئایهتانه ی که ئاماژه مان پیّدا .

فهرمایشته کهی تایه تی یه کهم و دووه م: ﴿ إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ ﴾، واته: ئهو به دیه پنه رو به خیو که رتانه به نیعمه ته کانی و، ئه و که سه یه که پنویسته له سه رتان به ته نها بیپه رستن ، ﴿ اللَّذِی خَلَقَ السَّمُوتِ وَاللَّرْضَ ﴾ ، واته : ئه و دروستکار و به دیه پنه ری همو و جیها نیانه ؛ به ئاسمان و زهوی و ئه وه ی له نیوانیاندایه ، ﴿ فِی سِتَّةِ اَیّامِ ﴾ ، که ئه ویش : یه ک شهممه و دوو شهممه و سی شهممه و چوار شهمه و پینج شهممه و هه ینی یه ، له روّژی همینی دا همه و خه لکه که کوبوونه وه و تیدا ئاده م (علیه السلام) دروستکرا(۱) ، ﴿ مُمَّ اَسَّتَوَیٰ عَلَی اَلْمَرْشِ ﴾ ، واته : به رز و بلند بووه وه به سه ر عه رشدا به و شیوه یه ی که شیاو و گونجاوه له گه ل زاتی ئه و دا، هه ر ئه مه ش مه و زوعی شاهیدی ئایه ته که یه و (العرش) : له رووی زمانه وانییه وه بریتیه له : کورسی و جیگای دانیشتنی مه لیك (۲) ، ولیره دا مه به ست لیی _ هه روه ک کوی ده قه کان ده بنه به لگه له سه ری - :کورسیه که که ته ملاو ئه ولای هه یه و فریشته کان هه لی ده گرن، و وه کو قوبه یه ک وایه به سه ر جیهانه و و ئه و سه قفی دروستکراوه کانه .

فهرمایشته کهی ئایه تی سنیه م : ﴿ اَللَّهُ ٱلَّذِی رَفَعَ ٱلسَّمَوَ تِ ﴾ ، واته : به سهر زه ویدا به رزی کردووه ته وه به رزکردنه وه یه که دووره و به ده ست ناهیندری ت و که س ناگات به و په دی و نه ندازه که ی نازانریت. ﴿ بِغَیْرِ عَمَدِ تَرَوْنَهَا ﴾ وشهی (العمد) بریتیه له: پایه

⁽١) حسن : أخرجه أحمد (٢٤١٨٧) ، وحسنه الشيخ الألباني في «صحيح الترغيب والترهيب» (١٩٢) .

⁽٢) بروانه : «التنبيهات السنية» (١٢٧) .

ودنگه و جهمعی (عماد)ـه، واته : راوهستاوه بی تهوهی هیچ جوّره پایه و دنگهیهکی همبیّت و لهسهری راوهستابیّت، به لکو تهنها بههیّز و قودره تی خودا راوهستاوه .

دواتر فهرمایشتی ﴿تَرَوْمُهَا ﴾ بۆ جەختكردنهوه ى نهبوونى پایه و دنگهیه و، بۆچووننىك هەیه دەڵنىت: پایهیى هەیه بهڵام ئىمه نایبینین، بهڵام بۆچوونى یەكهم تەواوتر.

﴿ ثُمَّ اَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ﴾ پاشان بهرز بووهوه بهسهر عهرشدا، ئائهمه مهوزوعى شاهیدى ئایه ته که به بن ئیسپاتکردنی بهرز و بلند بوونهوه (الاستواء). قسه کردن لهسهر گشت ئایه ته کانی تر هه مان قسه و باسی ئه م ئایه تانه یه که پروونکرانه وه .

🖎 ئەوەى لەھەموو ئەم ئايەتانە بەگشتى وەردەگيردرينت:

ئیسپاتکردنی بهرز بوونهوه خودایه به سهر عهرشه وه به و شیّوه یه که شیاوی زاتی (الله) یه و، وه لامیّکیشه بو ته وانه ی که (الاستواء) ته تویل ده که نه به به مانای: ده ست به سه را گرتن و زال بوون (الاستیلاء ،والقهر) دیّت و، ته فسیری (العرش) ده که نه به وه ی به مانای مولّك و ده سه لات دیّت و، ده لیّن: (استوی علی العرش) واته: ده ستیگرت به سهر مولّك و ده سه لاتدا و زال بوو به سهر غهیری خوّیدا، ته مه ش باتله له چه ند روویه که وه له وانه (۱):

یه که م : ئهوه ته فسیر یکی داهینراوه و پیچهوانه ی ته فسیری سه له فی ئه م ئومه ته یه ، که ئه وانیش بریتین له هاوه آلان و تابیعین و تابیعی و شوی نکه و توانیان و ، یه که م که سیک که ئه م قسه یه یمی کرد جه همی و موعته زیله کان بوون و ، ئه مه بر چوون یکی باتل و په تکراوه و قه بول نه کراوه .

⁽۱) «مجموع الفتاوي» (٥ / ١١٦) ، و «التنبيهات السنية» (١٢٦) .

دووهم: خوّ ئهگهر مهبهست له بهرزبوونهوه بهسهر عهرشدا(الاستواء على العرش): دهست بهسهراگرتنی مولّك و دهسهلات (الاستیلاء)بوایه ئهوا هیچ جیاوازیه ک نهدهما لهنیوان عهرش و حهوت تهبهقه (چینی)ی زهوی خوارو و تاژه ل و ههموو دروستکراوه کانی تردا ؛ چونکه خودا دهستی بهسهر ههوویاندا گرتووه و خاوه نی ههموویه تی ، ئهوکات هیچ فائیده و سوودیک بوّ باسکردنی عهرش نامینیته وه.

سنیهم: ئهم له فزه ﴿ اَسَّتُوَىٰ عَلَى اَلْعَرُشِ ﴾ له زور جیّگای قورئان و سوننه تدا ها تووه و ته نانه ت له یه ک له فزیشدا نه ها تووه که بلیّت (استولی علی العرش) تاوه کو باقی ده قه کانی تری پی ته فسیر بکریّت.

چوارهم: وشهی (ثم) هیناوه که بو تهرتیب و پیزبهندی و پاش ماوه یه به دوای یه کدا هاتن دیّت، جا ئه گهر مانای (الاستواء) به رز و بلند بوونه وه: (الاستیلاء) دهست به سهراگرتن، بوایه به سهر عهرش و زال بوون بوایه به سهریدا ئه وا دوانه ده که و تی دوانه ده که و تی دوانه ده که و تی درووستکردنی ئاسمانه کان و زهوی له کاتیکدا عهرش هه بووه پیش درووستکردنی ئاسمانه کان و زهوی به په نجا هه زار سال، هه روه ک له سه حیح موسلیم دا ها تووه (۱۱) ده ی چون ده کریّت خودا ده سه لاتی به سه ردا نه بووبیّت و زال نه بووبیّت به سه ریدا تاوه کو ئاسمانه کان و زهوی دروست کرد؟! بوّیه ئه مه باتلترین به تی به و نی دروست کرد؟! بوّیه ئه مه باتلترین باتله و بوّچوونیّکی زوّر نا په سه ند و نا لوّژیکییه. والله أعلم .

← afte afte **→**

⁽١) أخرجه مسلم (٢٦٥٣) ، والترمذي (٢١٥٦) وغيرهم.

[۱۹] ئیسپاتکردنی بهرز وبلند(علو)ی خودا بهسهر دروستکراوهکانیهوه:

وفهرمايشتى: ﴿ يَنْعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِنَّى اللَّهِ اللَّهِ عَمِران : ٥٥]، واته: ئەي عيسا! بەراستىي من دەتبەمەوە بۆلاي خۆم و، ھەتا رۆژى ئەتگەيەنمە كاتى دیارییکراوی ئاسایی بو ژیانت دەمینی و، ئەوسا ئەتمرینم، واته: ئیستا بەر لەھاتنی كۆتايى ژيانت ناھێڵم ئەوانە بتكوژن و بمريت، و لەلاى خۆيشىم جێى بەرزت دەبىخ و، سەرت دەخەم بۆ ئاسمان بۆلاى خۆم. ﴿ بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيَّهُ ۗ [النساء: ١٥٨] ، واته:بهڵكو خواى گهوره بهرهو خوّى بهرزى كردهوه،﴿ إِلَيْهِ يَصَّعَدُ ٱلْكَامِرُ ٱلطَّيِّبُ وَٱلْعَمَلُ ٱلصَّدلِحُ بَرْفَعُهُمْ ﴿ إِنَّ ﴾ [فاطر: ١٠] ، واته: ههموو وشهيه كي پيروزو و باك - وه ک یادکردنی خواو دوعاو یارانهوهو قورئان خویندن - بۆلای خوا سهر ده کهوی، وه ههموو قسهو ئاكاريكي چاك و پاكيش بهرهو لاى خوّى بهرزى دهكاتهوهو وهرى ده گری و قبولی ده کات، ﴿ يَنْهَامَانُ ٱبْنِ لِي صَرْحًا لَّعَلِّيَّ أَبُلُغُ ٱلْأَسْبَابَ ﴿ السَّاسَابَ ٱلسَّمَوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰٓ إِلَىٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا ﴿ اللَّهُ ﴾ [غافر: ٣٦، ٣٧] ،واته:فیرعهون دوای وته کانی پیاوه موسلمانه که ترسی لی نیشت که نهو قسانهی نهوه تينيان تى بكات، بۆيە دەڭى: با موسا تاقىبكەينەوە بزانين راستدەكات، جا لەبەر ئەوە وتى: ئەي ھامان! كۆشكىخى بەرزم بۆ درووست بكە، بەلكو بگەمە چەند رىبازەكان، ريبازه كانى سهركهوتن بن ئاسمانه كان ! ! . . تا له خواى موسا ئا گادار ببم و ببينم، دياره به گاڵتهوه دهڵێ (خوای موسا)، بۆیه وتی: ههرچهند من پێم وایه دروٚ دهکات که ده لْمِي: خوايه كى تر هه يه! ، ﴿ ءَأَمِنهُم مَن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ ٱلْأَرْضَ فَإِذَا هِي تَمُورُ اللهُ أَمْ أَمِنتُم مِّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ لَذِيرِ اللهُ ﴾ [الملك:١٦، ١٧] ،واته: ئايا دلنيان لهو (خوايه)ى كه له سهرهوهيه ئهى بتپهرستان! به

ناخی زهوییدا بتانباته خوارهوه و قووتتان بدات، وه ک (قاروون)ی قووتکرد؟ ئینجا ئه و دهمه ههمیشه زهویی بینت و بچی و بجولیّت، کهوابو و ههرگیز له دهسه لاتی خوای به بهزهیی دلنیا مهبن، چونکه ههرکاتی قاری لیّگرتن دهیگری یان له و زاته ی له سهرهوهیه دلنیان، که ورده زیختان به سهردا بباریّنیّ..؟ئه و جا ده زانن توّله ی من چونه.

پ ۾ شهرح پو

﴿یَعِیسَیٰ ﴾ ،واته: ئهی عیسا، ئهم وته و خیتابه رووی له پیغه مبه ر عیسای کوری مهریه مه (علیه الصلاة والسلام) . ﴿إِنّی مُمَوّقِیك ﴾ ،واته: من ده تخه وینم یاخود ده تمرینم، ئه وه ی زفر به ی زانایان له سه رین ئه وه یه مه به ست له (الوفاة) (اکیره دا: خه واندنه، هه روه ك خوای په روه ردگار له ئایه تیکی تردا فه رموویه تی : ﴿ وَهُو الّذِی یَتُوفَّ کُمُ بِالیّیل ﴾ [الأنعام: ٦٠] ،واته: هه رئه و خوایه که به شه و دا ده تانخه وینی و، هه ستان لیده سینی و، وه ک مردووتان لیدیت. و فه رموویه تی: ﴿ اللّهُ یَتُوفَی اللّه نَفُسَ حِینَ مَوْتِهَ کَ وَالَّی لَمْ تَمُتَ فِی مَنَامِها ﴾ [الزمر: ٢٤] ،واته: هه رخوایه که گیانه کانی خه لکی ده کیشی له کاتی مردنی خاوه نه کانیاندا و ئه و گیانانه ش که خاوه نه کانیان نه مردوون و له خه و دان، هه ر بن خوی گیانیان ده کیشی. ﴿ وَرَافِعُک خاوه نه کانیان نه مردوون و له خه و دان، هه ر بن خوی گیانیان ده کیشی. ﴿ وَرَافِعُک اِلَیْکَ ﴾ ، واته : به رزت ده که مه وه و بن لای خن م، خودای په روه ردگار پیغه مبه رعیسای به زیندوویی به رزکرده و بن لای خنی، هه رئه مه ش مه و زوعی شاهیده له ئایه ته که دا، که به رنیندوویی به روزکرده و بن لای خنی، هه رئه مه ش مه و زوعی شاهیده له ئایه ته که دا، که به نی نه کانی خین می نه دونه که به دانه که به رنه که به رند وی په روه ردگار پیغه مبه ر عیسای به زیندوویی به رزکرده و می نولای خنی، هه رئه مه ش مه و زوعی شاهیده له ئایه ته که دا، که

⁽١) تفسير ابن كثير (٢/ ٤٢).

ئەويىش ئىسپاتكردنى (علو)ى خودايە ؛ چونكە بەرزكردنەوە (**الرفع)** بۆ جێگاى بەرز و بڵند دەبێت .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ بَل رَّفَعَهُ ٱللّهُ إِلَیْهُ ﴾ واته: به لْکو به رزی کرده وه بوّلای خوّی، ئه مه ش وه لامی جوله که کانه ئه وانه ی که بانگه شه ی ئه وه یان ده کرد گوایه عیسای کوری مه ریه میان کوشتووه، خوای په روه ردگار فه رمووی: ﴿ وَمَا قَنَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِن شُیّهَ لَهُمُ ﴾ واته: نه یان کوشت و، نه توانیشیان له قه ناره ی بده ن، وه کو خوّیان کردیانه هه را، به لکو سه ریان لی تیکچوو بوو، پیاویکیان دیت له بیچم و شکلدا وایان زانی (عیسا)یه و له قه ناره یان دا . تاوه کو فه رمایشتی: ﴿ وَمَا قَنَلُوهُ یَقِینًا ﴾ شکلدا وایان زانی (عیسا)یه و له قه ناره یان دا . تاوه کو فه رمایشتی: ﴿ وَمَا قَنَلُوهُ یَقِینًا ﴾ النساء :۱۵۷] ، واته: به دلنیاییه وه و بیکومان نه یانکوشتووه، ﴿ بَل رَّفَعَهُ اللهُ الله هاری خوّی .

ئهمه مهوزوعی شاهیده؛ چونکه ئیسپاتکردنی بهرزی و بلّندی خودای تیدایه بهسهر دروستکراوهکانیهوه ؛ چونکه بهرزکردنهوه عاده تهن بهرهو جیّگای بهرز و بلّند دهبیّت، گهرنا پیی ناوتریّت بهرزکردنهوه .

ههروه ها فهرمایشتی: ﴿ إِلَيْهِ یَصَعَدُ ﴾ ، واته: بۆلای ئهوبهرز دهبیتهوه، واته بۆلای خودا نهك که سانی تر ﴿ اُلْکِلِمُ الطّیبُ ﴾ ، واته : زیکر و قورئان خویندن و پارانهوه ﴿ وَ الْعَمَلُ الصّنلِحُ یَرِفَعُهُ ، واته : کردهوه ی چاکه (الکلم الطیب)بهرزده کاتهوه ، چونکه (الکلم الطیب) وهرناگیردریت مه گهر له گه ل کردهوه ی چاکه دا نهبیت، جا ههرکه سین زیکر و یادی خودا بکات به لام فهرزه کانی جیبه جی نه کات ئه وا زیکره که ی پوتده کریته وه، ئیاسی کوری موعاویه ده لیّت : «لولا العملُ الصالح لم

یرفع الکلام»(۱)،واته: گهر کردهوهی چاکه نهبوایه ئهوا کهلام و قسهی چاك و زیکر بهرز نهدهبووهوه.

حهسهن و قهتاده ده لنين : «لا يُقْبِلُ قولٌ إلا بِعمل» واته: قسه وه رنا گيردرنت مه گهر به هوی کرده وه وه نه بنت.

الله تحال له تا يه ته كه دا :

ئیسپاتکردنی بهرزی و بلّندی خودای تیّدایه بهسهر درووستکراوهکانیهوه ؛ چونکه و شهی (الصعود والرفع) بو بهرز بوونهوه بهرهو سهرهوه بهکار دیّن .

وه فهرمایشتی: ﴿یَنهَمَنُ اُبِنِ لِی صَرَحًا ﴾، واته: نهی هامان! کۆشکیکی بهرزم بۆ درووست بکه، نهمه وتهی فیرعهون بوو بۆ وهزیره کهی بهناوی هامان که فرمانی پیکرد بهوهی بینایه کی بهرزی بۆ دروست بکات ﴿لَعَلِیٓ اَبْلُغُ اَلْاَسْبَبَ اَلَى اَسْبَبَ اَسْسَاله کان یاخود دهرگاکانی السّمنوَتِ ﴾ ، واته : به لکو لییهوه بگهمه پیگاکانی ناسمانه کان یاخود دهرگاکانی ناسمانه کان ﴿فَاطَّلِعَ إِلَى إِلَى إِلَهِ مُوسَى ﴾ به نصبی (فَأَطَّلَعَ) به (أن)ییکی (مضمرة) نادیار وشاراوه، لهدوای (فاء السببیة)، ماناو مهبهستی له قسه کهی نهوه بوو : موسا پاست ناکات لهو قسه یه ییدا گوایه خودا ناردوویه تی یاخود لهوه ی خودایه کی ههبیت له ناسمان ؛ ههربۆیه ش گوتی : ﴿وَإِنِي لَأَظُنُهُ مُنْ اَلْهُ مُنْ الله والله درۆله دوکات، لهوه ی که بانگه شه ی پیغه مبه رایه تی ده کان یاخود له و بانگه شه یه یه له ناسمان، جا مهوزوعی شاهید له م نایه ته دا :

ئیسپاتکردنی بهرزی و بلندی خودایه بهسهر دروستکراوهکانیهوه، ههروهك موسا هموالیدا له و بارهیهوه و فیرعهون همولی بهدر فرخستنه و می دهدا .

⁽۱) تفسیر این کثیر (۵/ ۲۷۷).

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ ءَأَمِننُم ﴾ وشهی (الأمن): دژی ترس و بیمه (خهوف) ﴿ مَن فِی اُلسَّمَآءِ ﴾ ، (۱) واته: سزای ئهوهی لهئاسمانه که ئهویش زاتی (الله)یه، ومانای (فی السَّمَاءِ)لهئاسمان، واته: (علی السماء)لهسهر ئاسمان،واته: لیّره دا (فی) بهمانای (علی)هاتووه، هاوشیّوهی ئهم فهرمایشتهی خودا: ﴿ وَلَأُصَلِبَنَكُمْ فِی جُذُوعِ النَّخَلِ ﴾ [طه: ۷۱] (۲) واته: وه به دار خورماکاندا هه لْتانده واسم، تا خه لْکی تر پهند وهرگرن.

ئەمە گەر مەبەست لە ئاسمان (السماء) ئەو ئاسمانە بىت كە دەيبىنىن و، ئەگەر مەبەست لە ئاسمان (السماء) بەرزىەتى بىت ئەوا (فى) بۆ (الظرفية)يەيە، واتە:

⁽١) ئيمامي موفهسيرين (ئيبن جهريري طهبهري) له ماناي [..من في السماء..]دا ده أينت: مهبهست بهو (زاته) له ئاسمانه، ههر زاتی خوا خوّیهتی، وهک ئههلی سووننهت و جهماعهت به تَيْكُوا ئەو برِيارەيّان داوه! بـــۆ ئەو راســتيەش ئەو فەرمــوودەيە دەكەنە بەلْـگە كە پێغەمــبەر ﷺ لە كهنيزهيه كي برسى: «أَيْنَ اللهُ »؟ واته: خوا له كوييه؟. «قالَتْ في السَّماء»، ئهويش كوتي: له سەروووەيە، پېغەمبەرىش ﷺ فەرمووى: «أَعْتَقْهَا فَإِنَّها مُؤْمنَة». دەسا ئازادى بىكەن، چىونكە خاوهن تيمان و باوهره. صحيح مسلم، كتاب المساجد ومواضع الصلاة، باب تحريم الكلام في الصلاة، حديث: ٨٦٨. وه ههروهها تهفسيري (تيسير الكريم الرحمن)ي شيخ سهعدي له تەفسىرى: ﴿أُمُّ أَمنتم من في السماء.. ﴾ دا دەلْيْت: (وهو الله تعالى، العَالى عَلى خَلْقه)، واته: ئەوەي لەسەروەوەيە خودايەو بەرزو بلندە بەسەر درووستكراوەكانىدا. وە زانايانى (سەلەف)يش ده لَّيْن: يبتى (في) له [في السماء]دا به ماناي (على السماء)يه، ههروه ك له ﴿ولأصلبنكم في جذوع النخل﴾ - أي على جذوع النخل) به ماناي (على)يه، ئهمه راي زانايانه بو تهفسيري ﴿من في السماء﴾، ئيتر ئەوانەي كە دەڭين: مەبەست بە [من في السماء] (جبريل)ــه، يان دەلــين لهسهر راوبۆچوونى عهرەبەكان هاتووه كه پنيان وابوو: خوا له ئاسماندايه! ئينجا خواش لهسـهر بيروبۆچوونى خۆيان قسەيان لەگەڵ دەكات.. ديارە ئەم ھەموو بۆچوونەي دواييە لەگەڵ رۆحى قورئانه که دا دورن و دهست نادهن، چونکه ئهوهي بتواني خه لک نقوم بکات و له ئاسمان بيت، يان زيخ ببارينني ههر خوايه. وهک له ئايهتهکاندا هاتووه. (تهفسيري رامان). (٢) إثبات علو الله على خلقه لأسامة القصاص (١/ ١١٩).

لهبهرزییه تی ﴿ أَن یَخْسِفَ بِكُمُ ٱلْأَرْضَ ﴾،واته : بتانباته ناخی ئهرزدا ههروهك وای لهقارون كرد ﴿ فَإِذَا هِ ِ كَنُورُ ﴾ ، واته : دهجوڵێ و دهلهرزێت .

﴿ أَمْ أَمِنتُم مَن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ﴾ ،واته: بهردتان لهئاسمانهوه بهسهردا دادهبارينينت، ههروه ك دايباراند بهسهر گهله که ی لوط و ئهسحابولفيلدا ، وگوتراوه: ههوريك که بهردی تيدا بینت ، وگوتراوه: بايه ك که بهردی له گه ل بینت، فرفستَعَلَمُون کیف نذیرِ ﴾، واته: ئه وجا ده زانن توله ی من چونه و ئه و کات زانین و دلنیاییتان سودتان پی ناگهیه نیت.

🖎 مەوزوعى شاھىد لەم دوو ئايەتەدا:

ئیسپاتکردنی بهرزی و بلندی خودایه بهسهر دروستکراوهکانیهوه، ههروهك بهسهریحی ئهوهیان راگهیاندووه که خودا لهئاسمانه و، ئهو ئایهتانهی که نووسهر هیناونی به لگهن لهسهر ئهوهی خودا لهجیّگهیه کی بهرز و بلنده، ههروه ک ئایهته کانی پیشووتریش به لگه بوون لهسه ر ئهوه ی خودا لهسه ر عهرشه.

🖎 جياوازي نێوان (الاستواء) و(العلو):

۱- بهرزیه تی (العلو) یه کنکه لهسیفه ته زاتیه کان، به لام بلند بوونه وه (الاستواء) یه کنکه لهسیفاته فیعلیه کان، جا (علو) ی خودا وه سفینکی لازم و بهرده وامی زاتی خودایه، به لام ئیستیوا کاریکه له کاره کانی خودا و، پهیوه سته به ویست و مهشیئه تی خوداوه و ههرکات ویستی له سهر بیت ئه نجامی ده دات ؛ ههربویه ش فهرموویه تی : همرکات ویستی له سهر بیت ئه نجامی ده دات ؛ ههربویه ش دوای درووستکردنی ئاسمانه کان و زهوی بو و .

۲- ههروهها (العلو)_ى خودا يهكيّكه لهو سيفاتانهى كه به ئهقل و نهقل سابت وجيّگير بووه نهك ئهقل .

[۲۰] ئىسياتكردنى ئەگەن بوونى خودا بۆ درووستكراوەكانى:

فه رمايشتى : ﴿ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَوَتِ وَٱلْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَأْ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۗ ﴿ إِلَّهِ الحديد: ٤] ،واته:ههر ئهو خوايه ئاسمانهكان و زهویی له ماوهی شهش رۆژدا درووستکرد، له پاشان بڵندبوویهوه بۆ سهر عهرش. به بلندبوونهوهیهک شایستهی زاتی خویبیّت، دهزانی چی دهچیّت بهناو زهوییدا له باران و جانهوهرو.. هتد، چییشی لیّدهر دهچین، له رووهک و گژو گیاو میوهو..هتد، وه له ههر جیّگایه کیشدا بن ئهو (خوا)یه تان له گه لّدایه، وه خوا به ههموو کاره کانتان بینایه، ههر شتنِک ئێوه ئەنجامى بدەن ئەو دەيبينىخ . ﴿ مَا يَكُونُ مِن نَجُوَىٰ ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَاّ أَدْنَى مِن ذَلِكَ وَلَاّ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوْأَ ثُمَّ يُنَيِّتُهُم بِمَا عَمِلُواْ يَوْمَ ٱلْقِينَمَةِ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ اللهِ المجادلة: ٧] ، واته: ثايا نەتزانيوه كە خوا دەزانى چى لە ئاسمانەكان و زەويدايه؟ ھەر سى كەسىك لەگەل يه كتردا چپه بكهن خوا چوارهمينيانه، وه ههر پينج كهسيّک چپه بكهن، خوا شەشەميانە، وە لەو ژمارانەش كەمتر، يا زۆرتر، لە ھەر كوپدابن ھەر خوايان لە گەله، واته: ئەوانە ھەرچەند بېن، ھەرچى بكەن، ھەرچى بلّْين، لە ھەر شوێنێكدا بېن، خوا له گه ڵياندايهو ئاگاي له ههموو شتێكيانه. جا بۆ ماناو مهبهست له رستهي (له گەلدابوون) سەيريكى ئايەتى چوارەمى سورەتى (حەديد) بكە. پاشان لە رۆژى قیامهتدا زور به وردی ههوالمی ههموو ئهو کاروکردهوانهیان پیدهدا، بهراستی خوا به ههموو شتیک زاناو ٹاگایه، وفهرمایشتی :﴿ لَا تَحْـــٰزَنْ إِلَـٰتُ ٱللَّهَ مَعَنَــٰ ۖ كُ ﴾ [التوبة: ١٤٠] ، واته:ترست نهبيّ، چونكه خوا له گه لمانه ، ﴿ إِنَّنِي مَعَكُمَاۤ أَسْمَعُ وَأَرَكُ ﴿ اللَّهُ ﴾ [طه : ٤٦] واته: خوا دُلْنيای کردن و فهرمووی: مهترسن، بهرِاستیی

من له گه ل ئيوه م، هه موو شتيک ده بيستم و هه موو شتيکيش ده بينم ، ﴿ إِنَّ ٱللّهَ مَعَ ٱلنّهِ بِنَ ٱتَّقُواْ وَٱلّذِينَ هُم مُحَسِنُونَ ﴿ النحل : ١٢٨] ، واته: به راستيى خواش له گه ل ئه وانه دایه که خو پاريزو به ته قوان، و ئه وانه ش چاکه کارو، چاکه خوازن، ئه م له گه ل به وونه ش ته نها خوا خوى باش ده زانيت چون ده بيت ، ﴿ وَاصْبِرُوا ۚ إِنَّ ٱللّهَ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاصْبِرُوا ۚ إِنَّ ٱللّهَ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهُ مَعَ اللّهُ مَعَ اللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهُ مَعَ اللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهِ وَاللّهِ وَاللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهُ وَاللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهِ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ مَعَ الصّدِيرِينَ ﴿ وَاللّهُ وَالّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّه

۾ شهرح

فهرمایشتی: ﴿هُوَ ٱلَّذِی خَلَقَ ٱلسَّمَوَتِ ﴾ تاوه کو: ﴿وَمَا یَعْرُجُ فِیهَا ﴾ پیشتر ئاماژه مان به ته فسیر ولیکدانه وه که یدا ، و فه رمایشتی: ﴿ وَهُوَ مَعَكُمْ آیُنَ مَا كُنْتُمْ ﴾ (۱) ،

⁽۱) له قورئان و فهرمووده دا گهلی جار باسی «مهعیهت»ی خوای گهوره هاتووه، به تایبه ت ئیمامی (بوخاریی و موسلیم) زوریکیان له و بابه تانه هیناوه به پیویستی نازانم ئه گینا هه ندیکیانم ده نووسی. سه له ف -خوا لیبان رازی بیت - ده لین: خوا تیبگهیاندووین که ئه و خوی له سه مهرشی خویه تیی و ئاگایشی له ههمو شیتیکه و، ئیمه له ههر جیگایه کدا ببین ئه و مان له گه لدایه، واته: زانیاریی و ئاگاداریی ته واوی به ههموان ههیه. به لی (سهله ف) به و جوره یه ته نسیری مانای (مه عیه ت) ده که نه و هه بی نه وه ی که تیکه لی دروستکراوه کانی ببی و بچیته ناویانه وه!! بیگومان بیرکردنه وه له مانی (مه عیه ت) به و شیوه یه که گوایا تیکه لی به

واته : خودا لهگه نّتان به زانستی خوّی، و تاگادار و چاودیره به سه رکار و کرده و هکانتانه وه له هه رجیّگایه ک بن، جا و شکانی بیّت یاخود روبار و ده ریاکان، له شهودا بیّت یاخود روبار و ده ماند له شهودا بیّت یاخود روبار و ده ماند به نیسبه ت خوداوه یه کسانه، هه روه ها گویّی لیّتانه و ده تانبینی و تاگاداره به جیّگاکه تان و، ته مه مه و زوعی شاهیدی تایه ته که تیّیدا تیسپاتی له گه ن بوونی گشتی خودایی بو به نده کانی کراوه ، ﴿ وَاللّهُ بِمَا تَعْهَلُونَ بَصِیرٌ ﴾ ، واته: خودا زانا و تاگاداره به کرده وه کانتان و هیچیانی لی شاراوه و نادیار نیه .

وفهرمایشتی: ﴿مَایَکُونُ مِن نَجُّویٰ تَلَنهُ اِ ﴾، واته: نهینی و شاراوه، وماناکهی: هیچ گفتوگویه کی نهینی نبیه لهنیوان سی که سدا ﴿ إِلّا هُو رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلّا هُو رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلّا هُو سَادِسُهُمْ ﴾، واته : ئیللا خودا چواره مینیانه، وهیچ پینج که سینك به نهینی گفتوگو ناکهن ئیلا خودا شه شه میانه له و پرووه ی که ئاگاداری ئه و نهینیه که ئه وان له نیوان خویاندا باسی ده که ن وله خه لکی ده شارنه وه و، تایبه ت کردنی ئه و دوو ژماره یه به باسکردن ؛ له به رئه وه وه زور جار ئه وانه ی گفتوگوی نهینی ده که ن سی که س بوو پینج که سن، یاخود هو کاری دابه زینی ئایه ته که گفتوگوی سی که س بوو له پروداویکی تردا، گه رنا خودا له گه ل هه موو ژماره یه کنا که رنا خودا له گه ل هه موو ژماره یه که ورئا آگن کِلا اَدْنَی مِن دُوه و ره و ده و زور بن یاخود که م؛ هه در بویه فه رموویه تی : ﴿ وَلَا آدَنَی مِن دُوه و ره و نه که باسکراوه وه ك یه ک و دو و ره و نه زیاتر وه ك شه ش و حه و ت ﴿ إِلّا هُو مَعَهُمْ ﴾ ئیللا خودا له گه لیانه به عیلم دوو، و نه زیاتر وه ك شه ش و حه و ت ﴿ إِلّا هُو مَعَهُمْ ﴾ ئیللا خودا له گه لیانه به عیلم دوو، و نه زیاتر وه ك شه ش و حه و ت ﴿ إِلّا هُو مَعَهُمْ ﴾ ئیللا خودا له گه لیانه به عیلم

دروستکراوهکانی خوّی ببیّ، له خواوه زوّر زوّر دووره، بوّیه ئیّمهیش خوّی چـی پـیّ مهبهسـته بروامان پیّیهتی. (تهفسیری رامان).

وزانستی خوّی تاگاداری ئهو گفتوگو نهیّنیهیه، که لهنیّوان خوّیاندا دهیکهن و هیچ شتیّك لهوانهی لا شاراوه نییه .

زانایانی ته فسیر ده لّیت (۱): مونافیق و جوله که کان له نیوان حوّیاندا به نهینی گفتو گوّیان ده کرد و وا باوه پردارانیان تی ده گهیان که ئهوان له نیوان خوّیاندا باسی شتانیک ده که ن درّی باوه پردارانه بوّیه باوه پرداره کانیش بیتاقه ت بوون به و کاره، کاتی ئه مقسه و باسه دریژه ی کیشا شکایه تی حالیان برده لای پیغه مبه ری خودا عیلی نه نه نه نه هویش فرمانی پی کردن فسکه فسک و گفتو گوّی نهینی نه که ن له لای موسول ماناندا، به لام ئهوان وازیان نه هینا و به رده وام بوون ؛ خوای په روه ردگاریش ئه م ئایه تانه ی دابه زاند.

ههروهها فهرمایشتی : ﴿أَیّنَ مَا كَانُواً ﴾ ماناكهی : دهوره دانی زانستی خودا بو ههموو فسكه فسك و گفتوگویه کی نهینی جا لهههر جیگایه ك بیت. ﴿ثُمّ یُنیّتُهُم ﴾ واته : پاشان ههوالیان پی ده دا ﴿ بِمَا عَبِلُوا یَوْمَ الْقِینَمَةِ ﴾ ،واته: بهوهی دهیانكرد لهرووژی دواییدا و سزایان ده دات له سهر نهو كاره، نه مه ش جوریكه له هه په ش و چاوترساندن بویان، ﴿ إِنَّ اللّه بِكُلِ شَیْءٍ عَلِیمٌ ﴾ ، واته: بیگومان خودا زانا و ناگاداره به ههموو شتیك و هیچ شتیك لای نه و نهینی و شاراوه نیبه.

الله شابه تحال له ئابه ته كه دا:

ئیسپاتکردنی لهگه آل بوونی خودای تیدایه بق دروستکراوه کانی، ئهوه ش لهگه آل بوونیکی گشتیه وبه مانای ده وره دان و پهیپیبردن و عیلم و زانست بوونه به ههموو کرده و هکانیان؛ ههربقیه پیشه وا ئه حمه د ده فهرموویت: «افتتح الآیة بالعلم واختتمها بالعلم». واته: سهره تای تایه ته کهی به زانست (عیلم) ده ست پیکرد و هه ر به زانست (عیلم)یش کوتایی پیهینا.

⁽١) تفسير ابن كثير (٦/ ١٤٨)، وتفسير الشوكاني (٥/ ١٨٤).

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ لَا تَحْنَرُنْ إِنَ اللّهَ مَعَنَا ﴾ ، واته: دلّگران مهبه خودامان لهگهلدایه، ئهمه قسهی پیغهمبهر سیدیق بوو بو هاوهلهکهی که ثهبوبهکری سیدیق بوو کاتی که له نهشکه و تی حه رادا بوون له کاتی کو چکردنیان لهمه ککهوه بو مهدینه و هاوبه شدانه ران شوینیان که و تبوون، ئهبوبه کر ترسی لی نیشتبوو لهوه ی کافره کان بیانبینن و ئازاری پیغهمبهر سیخ بده ن، بویه ئهویش پیی فهرموو: ﴿ لَا تَحْدَرُنْ ﴾ ، واته: مهترسه و دلگرانه مهبه ئیمه ﴿ اِنَ اللّهَ مَعَنَا ﴾ ، خودامان له گهله بههاریکاری و پشتیوانی خوی، ههرکه سیکیش خودای له گهل بیت ههرگیز کهس زال نابیت به سهریدا، ئه وهش توشی شکست نه بیت بوی نیبه ترسی هه بیت و دلّته نگ بیت .

الله تحالى ئايەتەكە:

ئیسپاتی لهگه ل بوونیکی تایبه تی تیدایه بهوه ی خودا لهگه ل باوه پردارانه بهمانای سه رخستن و یشتیوانی کردن.

وه فهرمایشتی خودا بر موسا و هارون (علیهما السلام): ﴿إِنَّنِی مَعَکُماۤ أَسَمَعُ وَارَک ﴾ ، واته: ترستان لهفیرعهون نهبیّت من له گه لّتانم ده تانبینم و گویشم لیّتانه، برگهی ﴿ إِنَّنِی مَعَکُمآ ﴾ پرگهی ﴿ إِنَّنِی مَعَکُمآ ﴾ پروونکردنهوهی هوٚکاری پریگری کردنه له ترس، واته: مهترسن؛ چونکه من به سهرخستنی خوّم له گه لّتانم و له پشتیوانیتان لی ده کهم دژ به فیرعهون ﴿ أَسَمَعُ ﴾ گویّم له قسهی ئیوه و فیرعهونیشه و جیّگای ئیوه و ئهویش ده بینم و هیچ شتیکی ئیوه به لای منهوه شاراوه نییه.

الم شايه تحال له ئايه ته كهدا:

لهگهڵ بوونیٚکی تایبهتی تیدایه لهلایهن خوداوه بۆ خۆشهویستهکانی که ئهویش لهگهڵ بوونی سهرخستن و پشتیوانی لی کردنه، ههروهك ئیسپاتی چاو و گویٚشی تیدایه بۆ زاتی الله، وفهرمایشتی: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلَّذِینَ ٱتَّـَقُواْ ﴾،واته : خودا لهگهڵ

تەقوادارانە، ئەوانەي كە وازيان لەحەرامكراوەكان بەھەموو جۆرەكانيەوە ھيناوە ﴿وَالَّذِينَ هُم مُحْسِنُونَ ﴾،واته: ئەوانەي كە چاكەكارن بەئەنجامدانى ھەموو تاعهت و عیباده ته کان و ههستان بهوهی فرمانیان پنکراوه، خوای پهروه ردگار له گه ل ئەو كەسانەيە بەيارمەتى دان و سەرخستن، ئەمە لەگەڵ بوونێكى تايبەتە، وە ھەر ئەوەش مەوزوعى شاھىدە لەم ئايەتە پىرۆزەدا.

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ وَأَصْبِرُوا ﴾ ، واته: ئارام گر بن، ئهمه فرمانه كردنه به تارامگرتن، که ئهویش بریتییه له گرتنه وه ی نه فس و، لیره دا مهبه ست لیی: تارام گرتنه لهسهر ناخۆشىيەكانى جەنگ ئەوەي كەلەنپوان موسوڭمانان و كافراندا رووي دەدا، پاشان هۆكارى ئەو فرمانەي روونكردووەتەوە و فەرموويەتى: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّـٰبِرِينَ ﴾ ،واته: بهراستي خودا لهگهڵ ئارامگرانه، خواي پهروهردگار لهگهڵ ئارامگرانه لهههرکارێکدا که پێويست بێت ئارامي لهسهر بگيردرێت.

الله تحال له تا يه ته كه دا:

ئىسپاتكردنى لەگەل بوونى خودا بۆ بەندە ئارامگرەكانى ئەوانەي ئارام دەگرن لهسهر تاعهت و عيبادهتي خودا و جيهاد دهكهن لهپيناو خودادا، پيشهوا شهوكاني ده ليت: «ويا حبذا هذه المعية التي لا يغلب من رزقها، غالب، ولا يؤتى صاحبها من جهة من الجهات وإن كانت كثيرة»(١)، واته: ئاى ئەمە چ لەگەڵ بوونيكە كە ئەوەى پنی ببهخشریت ههرگیز نادوریت و ناشکیت و، خاوهنهکهی هیچ شتیك لهوه باشترى يي نەبەخشراوه لەھەر لايەكەوە ھەرچەند زۆرىش بنت.

ههروهها فهرمايشتى : ﴿ كُم مِن فِئَةٍ قَلِيكَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً ۚ بِإِذْنِ اَللَّهِ ﴾ وشهى (الفئة) واته : كۆمەڵ كەسێك ﴿بِإِذْنِ اَللَّهِ ﴾ ،واته : بەويست و قەزاو

⁽١) فتح القدير (٣١٢).

قهده رو مه شیئه تی خود ا ﴿ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّدَيْرِينَ ﴾ ئه مه مه و زوعی شاهیده له ئایه ته که دا، که بریتیه له ئیسپاتکردنی له گه ل بوونی خود ا بق ثه وکه سانه ی که ئارام ده گرن له جیها د و تیکو شان له پیناوی خود ادا، ئه مه له گه ل بوونیکی تایبه ته و مه به ست لیی سه رخستن و پشتیوانی لی کردنه .

الم نهو سوودانهي كه لههموو ئهو ئابهتانهي بيشوو وهرده گيردريت:

له گه ل بوونی ئیسپات کردووه، ئهوهش دوو جوره (۱):

جۆرى يەكەم: لەگەڵ بوونىكى عام وگشتگىر، ھەروەك لەدوو ئايەتەكەى يەكەم دا ھاتووە، مەبەست لەم لەگەڵ بوونە پەيبردنى خودايە بەھەموو درووستكراوەكانى و ھەموونى زانيارى خودايە بەكار وكردەوەكانيان بەچاك و خراپەوە و پاداشت دانەوەيان و سزا دانيان لەسەرى.

جۆرى دووهم: لهگهڵ بوونێكى تايبهت و خاصه كه تايبهته بهبهنده باوه پردارهكان و، مهبهست لێى پاراستن و سهرخستن و پشتيوانى لێ كردنه، ئهم جۆره پێنج ئايهتهكهى تر كه نووسهر هێناويهتى دهبنه بهڵگه بۆى.

شایهنی باسه لهگه ل بوونی خودا پنچهوانهی علو و بهرزیه تی خودا نیبه بهسهر دروستکراوه کانیهوه، ههروه ها پنچهوانهی لهسهر عهرش بوونی خودا نیبه، چونکه به پاستی لهگه ل بوونی خودا و نزیکیه تی هاوشنوه ی نزیکی و لهگه ل بوونی دروستکراوه کان نیبه، لهبهر ئهوه ی پهروه ردگار ﴿لَيْسَ كُمِثْلِهِ شَيْ اَلْهُ وَهُو اَلسَّمِی مُ الشَمِی به وه روه درگار ﴿لَیْسَ کُمِثْلِهِ شَیْ اَلْهُ وَهُو اَلسَّمِی الله می به وه دروستکراوه کان نیبه، لهبهر ئهوه ی به وه دروستکراوه کان نیبه و بیسه و بیسه و وینایه.

⁽۱) مجموع الفتاوى (٥/ ١٧٩)، ومختصر صواعق المرسلة (٤٥٦)، ومعارج القبـول (١/ ٢٦٧)، والتنبيهات السنية للرشيد (١٣٥- ١٣٦).

ههروهها لهگه ل بوون ته نها ئه و لهگه ل بوونه ناخوازیت که ئیمه لیمی تیده گهن، که ئه نیمه لیمی تیده گهن، که ئه ویش تیکه ل بوون و به ریه ککه و تنه، عهره ب ده لیت: (ما زلنا نمشی والقمر معنا) واته: به رده وام به رینوه ین و مانگ له گه ل مانه له که تیکدا مانگ له ئاسمانه و دووری نیوانیان زور زوره، جا بویه به رزی و بلندی خودا و له گه ل بوونی دروستکراوه کانی هیچ دژیه کیه ک له نیوانیاندانیه.

[٢١] ئيسياتكردنى كهلام بوّ خودا (جل جلاله) :

وفهرمايشتى: ﴿ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ ٱللَّهِ حَدِيثًا ﴿ النَّا ﴾ [النساء: ٨٧] ، واته: جاكي له خوا قسهو گوفتاري رِاستتره؟!،﴿ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلًا ﴿ النَّاءِ : ١٢٢] ، واته: جاچ كهسيّك لهخوا راست بيّرتره لهبرياره كانيدا؟، ﴿ وَإِذْ قَالَ ٱللَّهُ يَنْعِيسَى أَبَّنَ مَرْيَمُ ﴿ اللَّهُ ﴾ [المائدة: ١١٦] ، واته:ئهوكاتهش وهبير بينه، كه خواى كارزان له روّرى قيامه تدا به عيساى كورى مهريهم ده لني ، ﴿ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ ۚ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ﴿ اللَّهِ ﴾ [الأنعام: ١١٥] ، واته: و گشت وته كانى پهروهردگارت (قورئان) و سهرجهم بریاره کانی، له رِاستیی ودادگهرییدا، تهواو بهپایان گهیشتوون و بی ویّنهن ، ﴿ وَكُلُّمَ ٱللَّهُ مُوسَىٰ تَكَلِيمًا ﴿ النَّهُ ﴾ [النساء:١٦٤] ، واته:خواى ميهرهبان بو خوى رِاسته وخوّ قسهى له گهڵ مووسادا كردووه، بۆيه پێى ده گوترێ (كهليم) ،﴿ مِنْهُم مَّن كَلَّمَ ٱللَّهُ اللَّهُ اللَّهِ اللَّهِ وَ ١٥٣] ، واته: ههيانه يهكسهره خوا خوّى قسمى لهكهل كردووه، وه ک (مووسا) و(موحهممهد) سلاویان لیبینت ﴿ وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِیقَائِنَا وَكَلَّمَهُۥ رَبُّهُۥ الأعراف: ١٤٣] واته: دواتر زياتر ئهم بابهته روون دهكهينهوه إن شاء الله . واته:ئهوسا که موسا هات بۆشوپنی موناجاته که له گه لمان، و پهروهردگاری کهوته قسهو گفتوگۆ لەگەڵىيى و گوێى لەدەنگىيەوەبوو، ﴿ وَنَدَيْنَهُ مِن جَانِبِ ٱلطُّورِ ۗ ٱلْأَيْمَنِ وَقَرَّبَنَّهُ غِيًّا اللَّهِ ﴾ [مريم: ٥٦] ، واته: له لاى راستى كيوى (طور)ـهوه بانگمان كردو، بهبی هۆو واسیتهش وتوویز مان له گه ل کرد، ئمیامی (تهبهریی) ده لی: ئهو دهمه که مووسا له (مهدیهن) ـ هوه گهرایهوه بۆ (میسر) کیوه که ده کهوته لای راستییهوه. وه لهخوشمان نزیکمان کردهوه تا بهنهیّنی قسهو گفتوگوی لهگهڵ بکهین،﴿ وَلِذْ نَادَیٰ

رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنِ أَنْتِ ٱلْقَوْمَ ٱلظَّلِمِينَ ﴿ إِنَّ ﴾ [الشعراء: ١٠] ، واته: ثهو كاته وه بيربينه که پهروهردگارت له لای کیوی طوردا موسای بانگکرد: که بچو بوّلای ئه و گهله ستهمكاره، ئەوانەي ستەميان ھەم لە خۆيان و، ھەم لە گەلى بەنى ئىسرائىل كردووەو كردوويانن به كۆيله، ﴿ وَنَادَنَهُمَا رَبُّهُمَّا أَلَرُ أَنَّهَكُمَا عَن تِلْكُمَّا ٱلشَّجَرَةِ ۞ ﴾ [الأعراف: ٢٢] ، واته:ئهوسا پهروهردگاريان بانگيكردن: ئايا رِيْم لين نهگرتن لهو درهخته بخوّن؟ ، ﴿ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبُتُمُ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿ ﴾ [القصص: ٦٥] ، واته:و ئهو رۆژە بە ياد بكە خوا بانگيان دەكاو پێيان دەفەرمووى: چيتان وەلامى پەيامبەرەكان دايهوه؟ ،﴿ وَإِنْ أَحَدُ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينِ ٱسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ ٱللَّهِ ۗ ﴾ [التوبة: ٦] ، واته: ئه گهر يه كنك لهو موشريكانه پهناى پنهينايت، پهناى بده، دالدهى بده، ههتا بهباشی فهرمایشتی خوا دهبیستی و لینی حالمی دهبی، واته: قورئانی بو دهخوينيت و لێى تێدهگات،﴿ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَمَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ، مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ۖ ﴾ [البقرة: ٧٥] ، واته:خوّ دەستەپەكىشىان فەرموردەو قسەي خوايان بىست و لەياشان دواي تېگەيشتن لىپى، هه لسان واتاو ماناكه يان گۆرى! دەشيانزانى لايان داوەو كاريكى ههلهيان كردووه، به لام لهبهر عینادیی و سهرپیچییان، کۆیان نه کردهوه و دهسبهردار نهبوون، کهوابوو ههرگیز ئیّوه به تهمای ئیمانی ئهوانه مهبن، لهولایشهوه ، ﴿ يُرِيدُونَ أَن يُبُـدِّلُواْ كَلَّكُمُ ٱللَّهِ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالَ ٱللَّهُ مِن قَبَّلُ اللَّهُ ۗ [الفتح: ١٥] واته: دەيانەويت كە فەرمايشتى خوا بگۆرن، واتە: بە بەشدار بوونيان لە غەنيمەت و دەسكەوتەكانى خەيبەر، چونكە خوا- جل جلاله- بەلْننى دابوو بە ئەھلى حودەيبىيە كە دەسكەوتەكانى خەيبەر ھەر بۆ ئەھلى حودەيبىيە دەبى نەك كەسانى تر. [قُل لَن تَتَّبعُونَا] پِنِيان بلْي: نابي هەرگيز له شوپنمان بنِن، خوا پنِش گەرانەو، له حودەببىيە

وایفهرمووه که نابی هیچ کهستان بهشدار بیّت له و دهستکه و تانه ی حوده ببیه دا ، ﴿ وَاَتَلُ مَا أُوحِیَ إِلَیْكَ مِن كِتَابِ رَیِّكُ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَنیِهِ وَ ﴿ وَاَتَلُ مَا أُوحِیَ إِلَیْكَ مِن كِتَابِ رَیِّكُ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَنیِهِ وَ ﴿ وَاللّهِ الله وَ وَاللّهِ الله وَ وَاللّه وَ وَالله وَ الله وَ وَالله وَ وَالله وَ وَالله وَ الله وَ وَالله وَ وَالله وَ وَالله وَ وَالله وَ الله وَ ال

۾ شهرح ۽

فهرمایشتی: ﴿ وَمَنْ أَصَدَقُ مِنَ ٱللّهِ ﴾، واته: هیچ کهسنک راستگوتر نیبه لهخودا، ئهمه پرسیاری نکوٚلی کردنه ﴿ حَدِیثًا ﴾ واته : لهقسه و ههواڵ و فرمان و پهیمان و ههرهشهیدا، وه فهرمایشتی :

﴿ وَمَنْ أَصَّدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلًا ﴾ وشهى (القيل) : مهصده رى (قال) هه وه ك (القول) ، واته : هيچ كه سيّك نييه قسهى لهقسهى خودا راستر بيّت .

🖎 شايتەتحال لەم دوو ئايەتە پيرۆزەدا:

لهم دوو ئايه ته دا ئيسپاتى (الحديث والقيل) كراوه بۆ زاتى (الله سبحانه وتعالى) و، تيياندا ئيسپاتى كه لام كراوه بۆ خودا .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿وَإِذْ قَالَ ٱللّهُ یَکِیسَی ٱبْنَ مَرْیَمَ ﴾ ، واته : بیریان بینهوه و بریان باسبکه ﴿وَإِذْ قَالَ ٱللّهُ ﴾ جمهوری زانایانی تهفسیر ده لینن (۱) عمم قسهی خودا له پوژی دواییدا ده بیت و ، عهوه سهرزه نشتی عهوکه سانه یه که پیغه مبهر عیساو دایکیان پهرست لهمه سحیه کان ، هاوشیوه ی دوو تایه ته کهی پیشوو تیسپاتی قهولی تیدایه بو خودا و خودا قسه ده کات گهر بیه و ی و یستی له سه ربیت .

ههروهها فهرمایشتی: ﴿ وَتَمَّتَ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ﴾ مهبهست له(الكلمة) كهلامی خودایه . وفهرمایشتی : ﴿ صِدْقًا ﴾ واته : راستگو لهههوالیدا و ﴿ وَعَدْلًا ﴾ ، هاوه واته : دادپهروه ر له نه حكامه كانیدا، و ﴿ صِدْقًا وَعَدْلًا ﴾ مهنصوبن به هوی نهوه ی تهمییزن، له نایه ته که دا ئیسپاتی که لام کراوه بو زاتی خودا (جل جلاله).

ههروه ها فهرمایشتی: ﴿وَكُلَّمَ ٱللَّهُ مُوسَىٰ تَصَےٰلِیمًا ﴾ ئهمه ریّز و ته شریفه بوّ موسا (علیه السلام) به وه ی خودا قسه ی له گه ل کرد، واته: قسه که ی خوّی دا به گویّیدا؛ ههر لهبهر ئهمه شه پیّی ده و تریّت: (الکلیم، و تکلیمًا) مهصدره و جه خت له و شه ی ﴿کلّم ﴾ ده کات بو ئه وه ی گومانی مه جاز نه هیّلیّت له قسه کردندا. وله ئایه ته که دا ئیسپاتی که لام کراوه بو خودا و، خودا قسه ی له گه ل موسادا (علیه السلام) کردووه.

ههروه ها فهرمایشتی : ﴿ مِنْهُم مَن كُلَّمَ الله ﴾ ، واته : ههندی له پیغه مبه ران قسه یان له گه ل خودادا کردووه به بی له گه ل خودادا کردووه به بی واته : گفتوگویان له گه ل خودادا کردووه به بی واسته، له وانه : موسا وموحه مه د (علیه ما الصلاة والسلام)، ههروه ها ئاده م ههروه ك له واسته، له وانه : موسا وموحه مه د (علیه ما الصلاة والسلام)، ههروه ها ئاده م ههروه ك له واسته که دا و نودا و ، خودا و ، خودا و ، خودا و ، خودا قسمی له گه ل هه ندی له پیغه مبه راندا کردووه . وه فه رمایشتی : ﴿ وَلَمَا جَآءَ مُوسَیٰ

⁽١) تفسير ابن كثير (٢/ ٦٥١)، وفتح القدير (٢/ ٩٥).

⁽٢) كتاب التأريخ، باب بدء الخلق، رقم (٦١٦٢)، والبخاري (٣٣٢٦)، ومسلم (٢٨٤١).

لِمِيقَائِنَا ﴾ ، واته: هاتنه کهی ئه وکاته بوو که خودا وه عدی پیدا بوو تییدا ﴿وَكُلَّمَهُۥ رَبُّهُۥ ﴾ ، واته: قسمی له گه ل کرد به بی هیچ واسته و نیوه ند گیریک، لهم ئایه تانه دا ئیسپاتی که لام کراوه بی خودا و ، خودا قسه ده کات هه رکات بیه ویت و ، گفتوگوی له گه ل موسا کرد به بی واسته و نوه ندگیر.

ههروهها فهرمایشتی: ﴿وَنَدَیْنَهُ ﴾ ، واته : خودا بانگی لهموسا (علیه السلام) کرد، و (النداء) : بریتیه لهبانگکردن بهدهنگیکی بهرز، ﴿ مِن جَانِبِ اَلطُورِ ﴾ و (الطور) : کیویکه لهنیوان میسر و مهدیهندایه ﴿اَلْآیَمَنِ ﴾ ، واته : له لای پاستی موساوه کاتی که چوو به شوین ئه و پرووناکیه یی که له دووره و بینی، مهبه ست لیبی لای پاستی خودی کیوه که نیبه، چونکه کیو پاست و چه پی نیه . ﴿وَقَرَبَنهُ ﴾ ، واته : نزیکمان خسته و تاوه کو قسه مان له گه ل کرد ﴿ غِعَیاً ﴾ ، واته : (مناجیاً) به دهنگی نزم موناجاتمان له گه ل کرد ، و (المناجاة) پیچه وانه ی (المناداة) .

المسم تنبینی ده کرنت لهم ئایه ته پیروزهدا:

ئیسپاتی که لام کراوه بق خودا و، خودا بانگ ده کات و به ده نگی نزیمیش موناجات و گفتوگی ده کات، ئهم دووه ، واته: (المناجاة)و(المناداة) دوو جقر که لامن، و بانگکردن (المناداة) : به ده نگی به رز ده بیّت، و گفتوگو (المناجاة) : به ده نگی نزم ده بیّت .

ههروه ها فهرمایشتی: ﴿ وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكِ مُوسَىٰ ﴾ واته: بخوینه، یاخود ئهوه بیربهینه رهوه، ﴿ وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكِ مُوسَىٰ ﴾ وشهی: (النداء): بریتیه لهدوعا و پارانه وه ﴿ أَنِ اللهِ ﴾ وشهی (اثنه و بیت و مدروستیشه مهسده ری بیت، واته: برو ﴿ اَلْقَوْمَ الطَّلِلِمِینَ ﴾ بولای گهلی سته مکار، لیره دا به سته م وه سفی کردوون؛ چونکه ئهوان دوو شتیان پیکه وه کو کردبو وه وه دانه یه کیان کوفر که به وه ش سته میان له خودی

خوّیان کرد و، تاوان وسهرپیّچی بهمهش ستهمیان لهغهیری خوّیان کرد وهك کردنی بهنی ئیسرائیل به کوّیلهی وسهربینی کوّرهکانیان.

لهم ئایهته پیروزهدا ئیسپاتی که لام کراوه بو خودا، ههروهها ئیسپاتی ئهوهش کراوه که خودا بانگی کهسانیک دهکات و ئهوانیش گویبیستی وتهکانی دهبن .

فهرمایشتی: ﴿ وَنَادَنَهُمَا رَبُّهُمَا ﴾ ، واته : خودا بانگی لهئادهم و حهوا کرد (علیهما السلام) و پنی فهرموون : ﴿ أَلَمُ أَنَهُكُما عَن تِلَكُما الشَّجَرَةِ ﴾ ،واته : ئایا پنگریم لی نهکردن لهخواردنی بهری ئهو داره؟! ، ئهمه ش جوریک بوو لهسهرزه نشت کردن بههوی ئهوان فرمانی خودایان شکان و ئهو ئاگادارکردنهوه یه ی خودایان بهجدی وه رنه گرت.

ته ئەوەى تىبىنى دەكرىت لەم ئايەتە بىرۆزەدا:

ئیسپاتی که لام کراوه بز خودا و ئیسپاتی بانگکردنی ئهو بز ئادهم و حهوای خیزانیشی کراوه.

فهرمایشتی: ﴿ وَیَوْمَ یُنَادِیهِمْ ﴾ ، واته : وئه و روّژهی بانگیان ده کات، خوای پهروه ردگار له روّژی دواییدا بانگی ئه و هاوبه شدانه رانه ده کات ﴿فَیَقُولُ ﴾ پنیان ده لنت: ﴿مَاذَا آَبَجُهُ اَلْمُرْسَلِینَ ﴾ ، واته : وه لامتان چی بوو بو ئه و پنغه مبه رانه ی که بوتان نیر درابو ون کاتی که پهیمانی منیان پنگهیاندن.

الم شايەتحالى لەئايەتەكە:

ئيسپاتي كەلامە بۆ خودا و، خودا لەرۆژى دوايدا بانگ دەكات.

فهرمایشتی: ﴿ وَإِنَّ أَحَدُ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴾،واته: گهر یه کیْك له هاوبه شدانه ران ئه وانه ی فرمانت پیکراوه به جه نگان له گه لیان ﴿ ٱسۡتَجَارَكَ ﴾، واته: داوای په نادان و پاراستنی لی کردی ئه ی موحه ممه د ئه وا ﴿ فَأَجِرُهُ ﴾، واته: ئه وا په نای بده و

بیپاریزه ﴿حَتَّىٰ یَسَّمَعَ کَلَامَ ٱللَهِ ﴾، واته: تاوه کو گویبیستی که لامی خودا دهبیت لهده می تؤوه و تیمی ده فکریت و له هه قیقه تی بانگه وازه که ت ده گات .

السايه تحال له ئايه ته كهدا:

تنیدا ئیسپاتی که لام کراوه بۆ خودا و، ئهوه ی ده خویندریته وه که لامی خودایه و، فهرمایشتی : ﴿ وَقَدْ کَانَ فَرِیقٌ مِّنْهُمٌ ﴾، واته : وکومه لین لهوانه که مه به س لیی جوله که یه، و (الفریق) : ناویکی کویه و له له فزه که ی خویدا و شه ی تاکی نییه ﴿ یَسْمَعُونَ کَلَمَ اللّهِ ﴾، واته : گویبیستی که لامی خودا (ته ورات) ده بن ﴿ ثُمَّ یَکُرِفُونَهُ ، واته : دواتر ماناکه ی ده گورن و مانا هه قیقیه که ی خوی ناده نی ﴿ مِنْ اِیْ یَمْ یَمْ اَلله ی واته : دوای ئه وه ی لیی تیده گه ن، له گه ل ئه وه شدا پیچه وانه ی ده جو لینه وه هو گورن و مانا هه آنه که نه وه شدا پیچه وانه ی ده جو لینه وه هو گورینه و مانا

ع ئەوەى تېبىنى دەكرىت لەم ئايەتە پىرۆزەدا:

لهم ئايەتەدا ئىسپاتى كەلامى تىدايە بۆ خودا و، تەورات كەلامى خودايە و، جولەكە تەحرىفيان كرد و ماناكەيان گۆرى.

فهرمایشتی: ﴿یُرِیدُونِ آن یُبکّدِلُواْ کَلْمَ ٱللَّهِ قُل لَّن تَبَیْعُونَا کَذَیْلکُمْ قَالَک اللهٔ مِن قَبْلُ ﴾، وشهی (یُرِیدُون) واته: ئهو ده شته کیانه ی که دواکه و توون و مانه وه یانه له ناو مال و مندال اه له ناو مال و مندال اسه رقالی کردن و له گه ل پیغه مبه ردا ده رنه چوون له سالی حوده بیه دا، ﴿ أَن یُبکّدِلُواْ کَلَامَ ٱللَّهِ ﴾ ، واته : که لامی خودا بگورن به تایبه ت ئه وه ی که پهیمانی پیدا بوو به نه هلی حوده یبیه به ده ستکه و ت و غه نیمه تی خه یه مانای نه هی دین، واته: (لا غه نیمه تی خه یه را به گونا ﴾ ئه مه نه نه به لام به مانای نه هی دین، واته: (لا تتبعونا) واته: شوینمان مه که ون، ﴿کَذَلِکُمْ قَالَکَ ٱللَّهُ مِن قَبْلُ ﴾ ، واته : خودا

پەيمانى بەئەھلى حودەيبيە دا بەوەى دەستكەوت و غەنيمەتى خەيبەر تەنھا بۆ ئەوانه (١).

ئیسپاتی که لام و قسه ی تیدایه بۆ خودا و، خودا قسه ده کات و شت ده لیت هه رکات بیه ویت و ویستی له سه ر بیت و، درووست نییه که لامه که ی بگوردریت، به لکو پیویسته کاری پیبکریت و جیبه جی بکریت .

فهرمایشتی : ﴿ وَٱتَّلُ مَا أُوحِیَ إِلَیْكَ ﴾، خوای پهروهردگار فرمان بهپیخهمبهره که ی ده کات پاریزگاری بکات له خویندنه وه ی ئه و قورثانه ی که به وه حی بزی ناردوه، ﴿ مِن الله عَمْدَ لَهُ وَهُ لَهُ مُبَدِّلُ لِكُلِمَ لَهُ وَهُ بَهُ وَكُ بَهُ وَهُ بَهُ وَكُ الله وَ كُهُ سَ تُوانَاى گورِينى بريارى خوداى نيبه و كه س تواناى گورينى بريارى خوداى نيبه و

الله تحالى لەئايەتەكە: الله شايەتەكە:

ئىسپاتكردنى كەلام بۆ خودا .

فهرمایشتی: ﴿إِنَّ هَلْذَا ٱلْقُرُّوَانَ یَقُصُّ عَلَی بَنِی ٓ إِسْرَوْیِلَ ﴾ ، واته: بینگومان ئهم قورئانه «که بۆمان ناردوویت» زۆربهی ئهو شتانهی که جووله که ناکۆکیی و کیشهیانه لهسهری، باسی ده کات بۆیان. «جا کهوایه هه قبوو ئه وانه دوای بکهوتنایه تا هه ق و ناهه قیان بۆ دهرکهوتایه»، مهبهست لیمی هه لگرانی ته ورات و ئینجیله ﴿ ٱکْتُرَ ٱلَّذِی مُمْ فِیهِ یَغَیْرَلُهُونِ کَ وه کیلاف و را جیاییان له باره ی عیساوه، جوله که در قیان به ده میه و کرد و ، نه صرانیه کان زیده رقیان تیدا کرد . قورئان هات و قسه ی وهسه تی

⁽۱) تفسير ابن كثير (٥/ ٦٢٠).

کرد له و نیّوهنده دا و فهرمووی: عیسا بهنده و پیّغهمبه ر و کهلیمه ی خودایه و، ئاراسته ی مهریه می کرد و روحی خودایه .

الله شايه تحالى له ئايه ته كه:

ئیسپاتکردنی ئەوەى تیدایە كە قورئان كەلامى خودایە لەبەر ئەوەى ھەموو بابەتەكانى كتیبه ئاسمانىيەكانى پیشووى لەخۆ گرتووە، ھەروەھا حوكم كردنى بەدادپەروەرانە لەنیوان تاقمەكانى ئەھلى كیتاب و، ئەوەى ئەمە حالى بیت تەنھالەلايەن خوداوەيە.

ک سود و فائیده ی ههموو ئهو ئایه تانه ی که نووسه ر هیناویه تی:

ئیسپاتکردنی ههموو ئهو شتانهیه که قورئان و سوننه بوونهته به لْگه لهسهری لهوانه خوای پهروهردگار وهسف کراوه به که لام، وکه لامی خوداش یه کیکه لهسیفاته زاتیه کان لهبهر ئهوه ی پهیوهسته به خوی خوداوه و خودا وهسف کراوه پیی. ولهههمان کاتدا سیفاتی فیعلیشه؛ لهبهرئهوهی بهویست و خواستی دیته بوون و، خودا قسه ده کاتدا سیفاتی گهربیه ویت و، چون بیهویت و، بهوهی بیهویت، ههر قسه کهر و موته که لیم بووه و، بهرده وامیش قسه کهر و موته که لیمه پخونکه ههر له ئه زه لهوه کامل بووه، که لامیش سیفه تی که ماله، ههروه ها لهبهر ئهوه ی خودا وه سفی خوی پیکردووه و پیخه مبهره که شی وه سفی پهروه ردگاری پیکردووه.

دواتر مهزهه ب و بۆچوونى ئەوانە باسدەكريت كەموخاليف و جياوازن و خيلافيان درووست كردووه لەم بابەتەدا لەگەڵ رەتدانەوه و وەلامدانەوەى بۆچوونەكانيان_إن شاءالله_.

[۲۲] ئيسپاتكردنى دابهزاندنى قورئان لهلايهن خوداوه:

فهرمايشتى :﴿ وَهَلْذَا كِنْنَابُ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكُ اللهِ الْأَنعام: ١٥٥]، واته:ئهم قورئانەش ناردمانە خوارى كتىبىيكى پىرۆزو پر پىتە ،﴿ لَوَ أَنزَلْنَا هَلَا ٱلْقُرْءَانَ عَلَى جَبَـٰلِ لَّرَأَيْتَهُ، خَنْشِعًا مُتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ ٱللَّهِ اللَّهِ الحشر: ٢١] ، واته: ته گهر «گريمان» ئهم قورئانهمان دابهزاندایه سهر کیویک، که دهرکی کردبا بهوهی تیایه تی، ئهو دهمه دهتبینی به کزیی و پاره پاره بوویی له ترسی خوا! کهوابوو ئیوه بیری بکهنهوه ئهی ئادەمىزادەكان! لە خوا بترسن و تەنھا قورئان بكەنە بەرنامەى خۆتان،﴿ وَإِذَا بَدَّلْنَا ٓ ءَايَةً مَّكَانَ ءَايَةٍ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّكُ قَالُوٓاً إِنَّمَآ أَنتَ مُفْتَرُ بَلَ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ اللَّ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ ٱلْقُدُسِ مِن زَّيِّكَ بِٱلْحَقِّ لِيُثَبِّتَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهُدًى وَبُشْرَي لِلْمُسْلِمِينَ ۞ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ, بَشَرُّ لِسَانُ ٱلَّذِى يُلْمِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَنذَا لِسَانٌ عَرَبِكُ مُّبِيثُ ۖ ﴿ ﴾ ﴿ اللَّهُ اللَّالَةُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّالَةُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللّه [النحل: ١٠٣،١٠١]، واته: همر كات ئيمه ئايهتيك به ئايهتيكي تر بگورين و لابهرين، وهیان ئایهتیکی تر لهجیی ئهو دابنین، و خوا بو خوی زاناتره بهوهی دایدهبهزینی، واته: ئەوچاک دەزانێت چ شتى چاكە بۆ ئىستاو بۆ ئايىندەو كامەش ھەڵگرى و بيسريتهوه، كهچى ئەوەندە كەودەن و نەفامن لەوەلامدا دەيانوت: ئەي موحەممەد! تۆھەر درۆ ھەڭدەبەسىت، بۆيە بەو شێوەيەو بەئارەزووى خۆت ھەر رۆژەي ئاڵ و گۆرى دەكەيت، ئەمرۇ شتىك دەلىيت و، سبەينى شتىكى دىكە، نا، تۇ درۇ ھەلبەست نيت، به لْكُو ئەوانە زۆربەيان بۆخۆيان نەزانن و، لەحيكمەتى خوا تيناگەن، بۆيە وا رەخنەي بنجى دەگرن و تەسلىم نابن .تۆ لە وەلامياندا بلىخ: (روح القدس)ى (جوبریل)ـه که لهلای پهروهردگارتهوه بهحهق و دادگهرانه دایبهزاندووه، تا ئهوانهی بروایان هیّناوه دامهزراوو دلّنیا بکات، وههیدایهت و ریّنمایی و، مرده بی بوّ

ي شەرح

دوای ئهوه ی نووسه ر ئه و ئایه تانه ی هینا که به لْگه ن له سه ر ئیسپاتکردنی که لام بۆ خودا و، قورئانی پیرۆز که لامی خودایه، دواتر ئه و ئایه تانه ی هینا که به لْگه ن له سه ر ئه وه ی قورئان له لایه ن خوداوه دابه زیوه، بۆنموونه فه رمایشتی: ﴿وَهَلَا كَنْبُ ﴾ ئاماژه یه بۆ قورئانی پیرۆز و، لیره دا (اسم الإشارة) موبته ده و خه به ره که ی (کتاب) ه و ﴿أَنْرَلْنَهُ مُبَارَكُ ﴾ سیفه تن بۆ (کتاب)، وسیفه تی (الإنزال) ی پیش خست ؛ چونکه کافره کان نکو لیان لی ده کرد.

و(المبارك) واته: بهرهكهتى زۆره لهبهرئهوهى چهندان سوودى دينى ودنيايى تندايه.

فهرمایشتی: ﴿ لَوَ أَنزَلْنَا هَنْدَا ٱلْقُرْءَانَ عَلَىٰ جَبَلِ لَّرَأَیْتَهُۥ خَشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْیَةِ اَللّهِ ﴾ ئهمه ههوالدانه لهباره ی گهوره یی قورئانه وه بزیه جنی خزیه تی دله کان بزی داخور پین - ئه و قورئانه گهر دابه زیایه ته سهر کنیو، که چهند به هیز و ره قه لنی تیبگه یشتایه ئه وا ملکه چ و زه لیل ده بوو؛ له ترسی خودا و، ترسی سزاکه ی، ده ی چون ده کریت ئیوه ی مرؤف دلتان نه رم نه بیت و دانه خور پیت. له کاتیکدا زانیاریتان له سه رخودا هه یه و له یه یامه که ی گهیشتوون؟!

هەروەھا فەرمايشتى: ﴿ وَإِذَا بَدَّلْنَآ ءَايَـةً مَّكَانَ ءَايَةٍ ﴾ ئەمە ھاتنە سەر باسى گومانه كوفريهكانى سەبارەت بەقورئانە و لەگەڵ وڵامدانەوەى . وفەرمايشتى: ﴿بَدَّلْنَا ﴾ مانای (التبدیل): لابردنی شتیك و دانانی شتیكی تر لهجیگه کهی و، لابردنى ئايەت: لابردنيەتى بەئايەتىكى تر، كە ئەويش نەسخكردنيەتى بەئايەتىكى تر ﴿قَالُواً ﴾ ، واته: كافرهكاني قورهيش ئهوانهي كهنهزان و جاهل بوون بهحيكمهتي نه سخ ﴿ إِنَّكُمْ ۚ أَنْتُ ﴾ به راستي تۆ ئەي موحهممهد ﴿ مُفْتَرٍّ ﴾ ، واته : درۆزن و درۆهەلبەستى بەدەم خوداوه و درۆ دەكەيت بەوەى بانگەشەى ئەوە دەكەيت گوايە خودا فرمانی ینکردووی بهشتنك، دواتر بانگهشهی ئهوه دهکهیت فرمانی ینکردووی بهدژهکهی. خوای پهروهردگاریش ولامی دانهوه و جههل و نهزانیانی دهرخست و، فهرمووى: ﴿ بُلِّ أَكُثُرُهُمُ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ ، واته: به لكو زۆربهيان نازانن و هيچ زانستيكيان پئ نییه، یاخود حیکمه تی نه سخ نازانن، نه سخ بهرمه بنای مه سله حه تیکه که خودا خۆى دەيزاننىت، رەنگە تەشرىع كردنى شتنك بۆ ماوەيەكى ديارى كراو مەسلاحەتنكى دیاری کراو بهدهست بخات، پاشان تهشریع کردنی شتیکی تر یاخود دژهکهی مەسلەحەت بىت و گونجاو بىت . خۆ ئەگەر حىكمەتەكەي بەدەركەويت بۆ ئەوكافرانە ئەوا بەتەئكىد دەزانن كە ئەوە ھەقە و لەجىيى خۆيەتىي و گونجاوە .

پاشان وه لامی ئه و قسه یه یانی دایه وه که ده یان وت ئه و گوران و لابردنی حوکمه له لایه ن خودی موحه ممه ده وه یه، به وه ش در قربه ده م خود اوه ده کات، خوداش فه رمووی: ﴿ قُلُ نَزَّلَهُ ﴾ واته: بلنی قورئانی دابه زاندو وه ﴿ رُوحُ لَلْقُدُسِ ﴾ ، واته: جبریل (علیه السلام) و (القدس): پاك، واته: جبریلی پاك دایبه زاندو وه، ئه مه له بابی ئیزافه ی وه سفکراو (الموصوف) ه بولای سیفه ته که ی ﴿ مِن رَبِّلِکَ ﴾ ، واته: سه ره تاو سه رچاوه ی دابه زاند نه که ی له لایه ن خود اوه یه ﴿ بِاللَّهِ یَ الله هم هم ی نه مه حه لی نه صبدا

دهبیته حال ﴿لِیُتَبِّتَ ٱلَّذِینَ ءَامَنُواْ ﴾ ، واته: بۆ ئەوەى ئەوانە جیٚگیر و دامەزراو کات که ئەھلى ئیمانن و، بلیّن: ھەرچى ناسیخ و مەنسوخ ھەیە ھەمووى لەلایەن پەروەردگارمانەوەیە، لەبەرئەوەى ئەوان دەیانزانى نەسخ چەند مەسلەحەتى لەخۆگرتووە بۆیە جیٚگیر و دامەزراو بوون لەسەر ئیمان ﴿ وَهُدُى وَبُشُرَى لِلُمُسَلِمِینَ ﴾ ئەم دووه مەعتوفن لەسەر مەحەلى ﴿لِیُثَیِّتَ ﴾ واته: بەلكو جیٚگیر و دامەزراو بن و ببیته رینوینى و موژدەیەكیش بۆیان.

پاشان خوای پهروهردگار باس لهگومانیك لهگومانهكانی تریان دهكات و ده فهرمویّت: ﴿ وَلَقَدَّ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ یَقُولُونَ إِنَّمَا یُعُلِمُهُ بَشَکُرُ ﴾ ،واته: بهدلنیاییهوه ئیمه ده زانین ئهو كافرانه ده لیّن: ئیمه ته ئکیدین كه ئهوه ی قورئان فیری موحهمه دهكات مروّقیكه له نهوه ی ئاده م و فریشته یه ک نیه له فریشته كان، ئه و مروّقه ی كه فیری دهكات پیشتر ته ورات و ئینجیل و كتیبی ئه عهجه میه كانی خویندووه ؛ له بهرئه وه موحهمه د كه سیّكی نه خوینده واره بویه ناكریّت له قورئاندا باس له به سهرهات و سه ده كانی پیشوو بكات.

خوای پهروهردگاریش و لامی دانه وه و فهرمووی: ﴿لِسَانُ ٱلَّذِی یُلْحِدُونِ وَاللّٰهِ أَعْجَكِی ﴾، واته : خو زمانی ئهوکه سهی ئه وان نیازیانه ئهم قورئانه بده نه پالی ئه و عهجه مییه و له عاره بیش نه زان و کو له ﴿وَهَنذَا لِسَانُ عَكَوِثُ مُّبِینُ ﴾ ، ئهم قورئانه ش به زمانیکی عهره بیی خوشخوان و په وانبیژی ئاشکرایه، باشه! ئه گهر که سیک عهره بی چاک نه زانی چون ده توانی شتی وا به و هه موو په وانبیژیی و به لاغه ته وه بلی ! ده ی که وایه چون بانگه شهی ئه وه ده که ن مروقی غهیره عهره به پیغه میه روزی نیزده کات له کاتیکدا ئیوه خوتان نه تانتوانی دژایه تی بکه ن به هینانی سوره تیك هاوشیوه ی قورئان له کاتیکدا ئیوه زمانتان عهره به و که سانی په وانبیژ و زمان پاراون ؟!

ش ئەو سوودانەي كەلەم ئايەتانەدايە:

ئیسپاتکردنی ئهوه ی قورئان لهلایه ن خوداوه دابهزیوه، ههروه ها قورئان کهلامی خودایه و کهلامی هیچ که سینک نیبه لهمروّف و فریشته کان، وولامدانه وه هوانه ی که بانگه شه ی ئهوه ده که نهم قورئانه کهلامیّکی مه خلوق و دروستکراوه، لهم ئایه تانه دا ئیسپاتی (عولو)ی خودای تیدایه؛ چونکه عاده ته دابه زاندن نابیّت مه گهر له جیّگایه کی بهرزه وه نه بیّت . والله أعلم .

[۲۳] ئيسپاتكردنى بينينى خودا لهلايهن باوەردارانهوم لهرۆژى دوايى دا:

﴿ وُجُوهٌ يَوْمَهِنِ نَاضِرَةٌ ﴿ اللهِ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿ القيامة : ٢٢، ٢٣] ، واته: له روّر عيامة قيامه تدا ده موجاوو روخسارگه لي (واته: روومه تي باوه رداران) گه شاوه و پاراوو پر شنگداره و خوّشيي و شادييان لي ده بينري. بو پهروه ردگاري خوّيان ده روانن، وفه رمايشتي : ﴿ عَلَى ٱلْأَرْآبِكِ يَنظُرُونَ ﴿ الله المعلقفين: ٣٥] ، واته: له سهر قه نه فه رازاوه كانه وه پاليان ليداوه ته وه و تهماشا ده كه ن و دوّزه خييه كان به چاوي خوّيان ده بين به إليان ليداوه ته وه و تهماشا ده كه ن و دوّزه خييه كان به چاوي خوّيان ده بين به إليان أَحْسَنُوا أَلَحُسُنَي وَزِيادَ دُونَ ﴾ [يونس: ٢٦] ، واته: بو ته وانه ش چاكه ده كه ن باداشي زوّر چاك و به هه شت هه يه، وه زياد له وه ش، واته: ديتني رووي پيروّزي خواي ميهره بان و ته ماشاكردنيي ﴿ لَهُمْ مَا يَشَآءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴾ [ق: ٣٥] ، واته: حه زيشيان له هه رچي بيّت بوّيان هه يه داواي بكه ن، وه زياده ش له وه كه به خهيالي هيچ كه سيّكدا نايه ت، لامان هه يه.

وهذا الباب في كتاب الله كثير . ومن تدبر القرآن طالباً للهدى تبين له طريق الحق. واته: ئهم باسه لهقورئانه كهى خوادا زوره. وه ههركه سيكيش لهقورئان وردبيته وه بهنيه تى ينوينى ئهوا رينگاى راستى بو به ديار ده كه وينت.

ه شهرح ها

فهرمایشتی: ﴿ وُجُوهٌ ﴾ ، واته : دهم و چاوی باوه پرداران ﴿ يَوَمَبِنِ ﴾ ، واته : له پورژی دواییدا ﴿ نَاضِرَةٌ ﴾ به (الضاد) له (النضارة) هوه ها تووه، که بریتیه له جوانی و دره و شاوه یی، واته : په دیهینه رو خالقی

﴿نَاظِرَةٌ ﴾(۱)، واته : به چاوه کانی ده روانیته په روه ردگار، هه روه ك به موته واتری له چه ندان فه رمووده ی سه حیح دا ها تووه و، هاوه لان و تابیعین و سه له فی تهم تومه ته و پیشه و ایان ئیسلام کوده نگن له سه ری (۱).

شايەتحاڵى لەئايەتەكە:

ئيسپاتكردنى بينى خودا لەلايەن باوەردارانەوە لەرۆژى دواييدا.

⁽۱) جەماوەرى زانايان- وەك لە چەنىدىن فەرموودەي رەواو (صەحيح) وەرگيىراوە- دەڭين: مەبەست لەم ئايەتە ئەوەيە كە لە رۆژى قيامەتىدا بەنىدە صالحەكان تەماشىاي خىواي خۆيان ده که ن و، به چاوي خویان دهیبین، وه ک چون به ئاره زووي خویان ته ماشاي مانگه شهوي چوارده ده کهن و دهیبینن. (ئیبن کهسیر) ده لمی: رای کوی هاوه لان و شوینکه و توان (الصحابة والتابعون)یش ههر ئهمهیه، وه ههموو پیشهوایانی ئیسلام پاش ئهوانیش یهک دهنگن تیدا. يغهمبهر ﷺ بن بشتگيري لهو مهبهسته دهفهرمويّ: «إنَّكُمْ سَترَوْنَ رَبِّكُمْ كما تَرَوْنَ هذا القَمَـرَ.. » واته: بێگومان ئيوه له روٚژي قيامهت خوداي خوٚتان دهبيـنن، وهک چـۆن ئهو مانگه دهبيـنن. (صحيح البخاري، كتاب مواقيت الصلاة، باب فضل صلاة العصر، حديث: ٥٣٩، صحيح مسلم، كتاب المساجد ومواضع الصلاة، باب فضل صلاتي الصبح والعصر، حديث: ١٠٣٦). وه ده فه رموي: «إذا دَخَلَ أَهْلُ الجَنَّة الجَنَّة، قالَ: يقولُ اللهُ تَبارَكَ وتَعالَى: تُريدُونَ شيئًا أزِيدُكُمْ؟ فيقولونَ: أَلَمْ تُبيِّضْ وُجُوهَنا ؟ أَلَمْ تُدْخِلْنا الجَنَّةَ، وتُنَجِّنا مِنَ النَّار ؟ قَالَ: فَيَكْشفُ الحجاب، فَما أَعْطُوا شيئًا أَحَبَّ إليهم منَ النَّظَر إلى رَبِّهمْ عزَّوجلَّ. وَفي روايةً: وزادَ ثُمَّ تَلا هَذه الآية: للّذينَ أَحْسَنُوا الحُسْنَى وزيادَةٌ ». واته: كأتى: ئههلي بهههشت جوونه نيو بهههشتهوه، خودای میهرهبان دەفەرموێ: ئایا هیچی ترتان دەوێ بۆتان زیاد بکهم؟ ئەوانیش دەڵێن: ئایا رووت سپی نه کردوین.؟ ئایا ئیمهت نه خستوته نیو به هه شته وه و له ئاگر رزگارت کردوین.؟ پاشان خودا حیجاب و بهربهست لا دهباو روخساری پیروزی دهردهکهوی، هیچ شتیک لهوهی پیّیان به خشراوه «به ئههلی بهههشت» خوّشتر نیه له بینین و سهیرکردنی خودا. صحیح مسلم، كتاب الإيمان، باب إثبات رؤية المؤمنين في الآخرة ربهم، حُديث: ٢٩٢. يان دهفهرموي: «.. فَيَتَجَلَّى لَهُمْ يَضْحَكُ.. ». صحيح مسلم، كتاب الإيمان، باب أدنى أهل الجنة منزلة فيها، حدیث: ۳۰۴. واته: خودا گهوره یی و شکوی خوی بویان دهرده خاو پیده که نیت. (ته فسیری رامان).

⁽٢) شرح العقيدة الطحاوية (٢١٠).

فهرمایشتی: ﴿عَلَی ٱلْأَرَآبِكِ ﴾ جهمعی (أریكة)یه، كه ئهویش كورسی و قهنهفهی رازاوهیه، ﴿یَنْظُرُونَ ﴾ تهماشای خودا دهكهن، به لام كافران پیشتر و لهئایهتهكهی پیش ئهم ئایهته دا هاتووه كه ئهوان ﴿كَلَّا إِنَّهُمْ عَن رَّبِهِمْ يَوْمَبِذِ لَمَحْجُوبُونَ ﴾، واته: ئاگاداربن! بهراستی ئهوانه لهو روّژه دا له دیتنی خواوه ندیان بیبه ش و مه حجووبن و نایبینن (۱).

الله شايه تحالى له ئايه ته كه:

ئیسپاتکردنی بینی باوهرداران بۆ پەروەردگاریان .

فهرمایشتی : ﴿ لِلَّذِینَ آحَسَنُوا ﴾ ،واته: ئهوانهی چاکهیان کرد بهئهنجامدانی ئهوهی که خودا فهرزی کردبوو لهسهریان و وازهینان لهوهی رینگریان لینکرابوو لهتاوان و خراپه ﴿ اَلْحُسُنَی ﴾ ،واته : پاداشتیکی چاك، ووتهیهك ههیه ده لیت: بهههشت.

﴿ وَزِيَادَةً ﴾ که بریتیه له ته ماشاکردنی خوای په روه ردگاره هه روه ك ته فسیره که ی له پینغه مبه ری خواوه ﷺ له صه حیح موسلیم و جگه له ویشدا (۱) وسه له ف و پیشه و ایانی ئه م ئومه ته ش هه مان ته فسیریان کردووه ، که واته مه و زوعی شاهیدی ئه م ئایه ته پیروزه:

ئيسپاتكردنى بينينى پەروەردگارە لەلايەن باوەردارانەو، لەرۆژى دوايى دا .

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ لَهُمْ مَّا یَشَآءُونَ فِیهَا ﴾ ، واته : بۆ باوه پرداران ههیه لهبههه شتدا ئهوهی که دهروونیان حهزی پنیه تی و چاویان پنی ده گه شینته و و لهزه تی لی دهبینی له جۆره خوّشی و ناز و نیعمه ت ﴿ وَلَدَیْنَا مَزِیدٌ ﴾ ، واته: له وه زیاتریش که بریتییه له

⁽۱) پیشه وا (شافیعیی) ده لیّت: ئهم ئایه ته به لگه یه له سه ر دیتن و بینینی خوای په روه ردگار له روّژی به ریّدا، پیشه وا (مالیک)یش ده لیّت: کاتیک که دیتنی زاتی خوا دو ژمنانی لی بیّبه ش بکریّت، ئه وا بیّگومانه که زاتی خوی ده رئه خات بو دوّسته کانی، وه ک ده فه رمووی: ﴿وجوه یومئه ناضرة، إلی ربها ناظرة ﴾ (ته فسیری رامان).

⁽۲) برقم (۱۸۱)، وابن ماجه (۱۸۷).

تهماشاکردنی زاتی (الله)، ههرئهمهش مهوزوعی شاهیدی ئایهتهکهیه، که ئهویش روانینه بو روخسار و دهم و چاوی زاتی خودا لهبهههشتدا .

🕰 ئەو سوودانەي كەلەم ئايەتە ھەڭدەھيىنجريىت:

ئیسپاتکردنی بینینی خودا له لایه نبا با بروادارانه وه له پروژی دوایی دا، ئه وه گه و ره ترین نیعمه تیکه که به ده ستی دینن. ئه مه بر چوونی ها وه لان و تابیعین و پیشه وایانی ئیسلامه، به پیچه انه ی پافیزه و جه همی و موعته زیله کانه وه ئه وانه ی که نه فی بینینی خودا ده که ن و له و کاره شیاندا پیچه وانه ی قورئان و سوننه و کوده نگی پیشه وایانی ئه م ئومه ته ن، به پشت به ستن به چه ند گومانیکی بینه ما و هوکاریکی باتل، له وانه (۱):

۱- ده نین : ئیسپاتکردنی بینینی خودا وا دهخوازیت بوتریت خودا لهجیههت و لایه کهوه ده بینریت ئهوهش وا دهخوازیت جسم بیت و خودای پهروه ردگاریش پاك و بیگهرد و دووره لهوه . لهو لامی ئهم گومانه دا ده نین: له فزی (جیهه ت) و (لا) یا خود (پروو) جوریک له ئیجمالی و ناپرونی تیدایه ، بویه ده نین : ئه گهر مهبه ست لهجیهه ت و پروو ئهوه بیت که خودا پروچووبیت یا خود به کوردیه که ی تیکه نی شتیك له دروستکراوه کانی بووبیت ئه وا باتنه و به نگه کان ئه و مانایه پره تده که نهمه شهرج نیبه پروو بدات له ئیسپاتکردنی بینینی خودادا و ، ئه گهر مهبه ست لهجیهه ت و پروو ئهوه بیت خودا له سهروی دروستکراوه کانیه وه قی شتیکی سابته بی خودا و به فی کردنی باتنه ، ئه وه ش دری بینینی خودا نیبه .

۲- ئەم فەرمايشتەى خودا كە بەموساى فەرموو دەكەنە بەلگە: ﴿ لَن تَرَكِنِي ﴾ واتە: نامبينى، ئەوەش كاتى بوو كەموسا داواى لەخودا جل جلالە كرد لەدونيادا بيبينيت .

⁽١) شرح العقيدة الطحاوية (٢٣٠).

ولامی ئهم بیانووهش ئهوهیه: ئایهته که نه فی بینین ده کات له دنیادا نه ک ورژی دوایی، ههروه ک له به لگه ک تردا بینینی خودا چه سپاوه له روژی دوایی دا . و حال و باری خه لْک له روژی دوایی دا ته و او جیاوازه له گه ل حالی دنیایاندا .

وه لامي ئهم بيانووهش:

ئايەتەكە نەفى پەيپنبردن(الإدراك)دەكات و، هيچ ئاماژەيەكى تندا نىيە بۆ نەفى بىنىنى خودا و(الإدراك)بەماناى: دەورەدان و پەى پى بردن (الإحاطة) دىت لەھەموو لايەكەوە، باوەرداران خودا دەبىن بەلام بەتەواوى پەى پى نابەن، جا نەفى پەيپىبردن (الإدراك) نەفى بىنىن نىيە، وئايەتەكە باسى بىنىن دەكات. والله تعالى أعلم.

ووتهی نووسهر (پهحمه تی خوای لی بیّت): (وهذا الباب فی کتاب الله کثیر) واته : بابه تی ئیسپاتکردنی ناو و سیفه ته کانی خودا له قورئاندا به لْگهیه کی زوّری له سهره و، نووسهر ته نها هه ندیّکی هیّناوه، له چه ندان ئایه تدا ئیسپاتی ناو و سیفه ته کانی خودا کراوه به و شیّوه یه یی که شایسته و گونجاوه له گه لّی زاتی الله دا، (ومن تدبر القرآن طابًا) واته : ئه وه ی له قورئان ورد بیّته وه وبیر له و هیدایه ت و ریّنویّنیانه ی بکاته و که تیّیدایه تی، ئه وا (تبین له طریق الحق) واته : ریّگای هه ق و راستی بو روون ده بیته وه، ولی ورد بوونه وه و تیفکرین له قورئان داواکراو و مه تلّوبه له کاتی خویّندنه وه یدا، خوای په روه ردگار فه رموویه تی : ﴿ کِنْتُ اَزَلَنْهُ إِلَیْكَ مُبْرَكُ لِیّدَبّرُواً نَامِورُان به زاند بو تو نه ی موحه مه د! - ﷺ و [ص: ۲۹]، واته : ئه مه کتیبیکه پیروز، دامان به زاند بو تو نه ی موحه مه د! - ﷺ تا ئه وانه له ئایه ته کانی را بمیّن و فامیده و ژیره کانیش نامورژگاری لیوه رگرن. (شیخ حه سه نی به صریی) ده نیّت: سویّندم به خوا له به رکردنی نامورژگاری لیوه رگرن. (شیخ حه سه نی به صریی) ده نیّت: سویّندم به خوا له به رکردنی

⁽١) مجموع الفتاوي (٦/ ٢٤٣)، والكواشف الجلية عن معانى الطحاوية (٥٤٠).

← अीर और और →

بهشی دووهم بابهتیک تایبهت به پلهو و پینگهی سوننهت و به نگهی فهرمووده نهسهر ناو و سیفاتهکانی خودا :

ثُمَّ في سُنَّةِ رَسُولِ اللهِ ﷺ فَالسُّنَّةُ تُفَسِّرُ الْقُرآنَ وتُبيِّنُهُ، وتَدُلُّ عَلَيْهِ، وتُعَبِّرُ عَنْهُ. پاشان لهسوننه تى پيخه مبه رى خوادا ﷺ، سوننه ته نسيرى قورئان ده كات و روونى ده كات و ده كات و ده كات دو كات ده كات داخل كات ده كا

ه شهرح ع

ووته کهی: (ثم فی سنة رسول الله) پاشان لهسوننه تی پیغه مبه ری خوادا کی ، ئه مه عه تفه لهسه روته کهی پیشووی: (وقد دخل فی هذه الجملة ما وصف الله به نفسه فی سورة الإخلاص . .) هتد..، واته : یه کنیکی تر له به لگه کان له سه ر ناو و سیفاته کانه ئه وه یه پیغه مبه رکی و هسفی خودای پیکردووه ئه وه ی که له فه رمووده صه حیحه کاندا ها تووه ، چونکه سوننه ت ئه سلّ و بنه مای دووه مه که پیویسته بگه رینیه وه بولای دوای قورئانه کهی خودا، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ فَإِن بَکْ رِیْنَهُ وَ الله وَ الله وَ الله الله وَ وَ الله وَ

پێگەي سوننەت:

ده لنیت: (فالسنة تفسر القرآن) واته: سوننهت ته فسیری مانا و مه به سته کانی قورئان ده کات، پیخه مبه ریخ نه فه وه وی دابه زیوه بزخه لکی پروون ده کاته وه، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿وَأَنزَلْنَا ٓ إِلَیْكَ ٱلذِّکَ رَلِتُبَیّنَ لِلنّاسِ مَا نُرِّلَ إِلَیْهِم ﴾ [النحل : ٤٤] ، واته: وا بز تؤش ئهم قورئانه مان دابه زانده خواری [لِتُبیّنَ لِلنّاسِ مَا نُزَلَ إِلَیْهِمْ] بز ئه وه ی بز نه و خه لکه پروون بکه یته وه ئه وه ی بزیان دابه زینراوه له یه کخواپه رستی و شه رع و حه لال و حه رام.. هتد.

ههروهها سوننهت (تُبین القرآن) واته: ئهوهی بهکورتی هاتووه روونی دهکاتهوه ؟ وه نویش و روزوو و حهج و زهکات وزورهبهی ئهحکامهکان که لهقورئاندا بهکورتی هاتوون و سوننهت روونیان دهکاتهوه و وردهکاریهکهیان بهیان دهکات و دهیخاته روو.

ههروهها سوننهت (تدل على القرآن وتعبر عنه) واته: دهلالهت دهكات لهسهر ئهوهى قورئان دهلالهتى كردووه لهسهرى و گوزارشت دهكات لهوهى كه قورئانى گوزارشتى لىخ كردووه، وموافقى قورئان دەبيت، دواتر لهئهنجامدا حوكمهكه لهوانه دەبیت كه قورئان و سوننهت دهلالهتیان كردووه لهسهرى، وهك ناو و سیفاتهكانى خودا.

وَمَا وَصَفَ الرَّسُولُ بِهِ رَبَّهُ - عَزَّ وَجَلَّ - مِنَ الأَحَادِيثِ الصِّحَاحِ الَّتِي تَلَقَّاهَا أَهْلُ الْمَعْرِفَة بِالْقَبُولِ؛ وَجَبَ الإيمَانُ بِهَا كَذَلك .

وئەوەى كە پێغەمبەر ﷺ وەسفى پەروەردگارى پێ كردووە لەفەرموودە سەحىحەكاندا ئەوانەى كە زانايانى فەرموودەناس بەسەحىحيان داناوەو قەبولْيان كردووە؛ پێويستە بەھەمان شێوە ئيمانى پێ بهێندرێت.

ر شەرح

ووته کهی: (وما وصف . . .) هتد.. موبته ده نه و خه به ره که ی نه م برگه ی تره له قسه کهی : (وجب الإیمان بها کذلك) واته : واجبه ئیمان به پندریّت به وه ی له سوننه تدا ها تووه هه روه ك چوّن واجبه ئیمان به پندریّت به وه ی خودا وه سفی خوّی پخ کردووه له قورئاندا؛ چونکه پنغه مبه ر سخو به و شیوه یه یه په روه ردگاری وه سفی کردووه و فه رموویه تی: ﴿ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ ٱلْمُوكِنَ الله الله و النجم : ۳، ٤] ، واته: وه قسه و گوفتاری پنغه مبه ر سخو له په رووی هه واو هه وه سه وه نیه، جا که سی ئاوابی چوّن ریّگه ون ده کات؟!

ئەو قورئانەى كە ئەو دەيلىّت، جگە لەوە كە بە وەحىيى بۆى دەنىّىرى، ھىچى تر نىيە، واتە: ئەم قورئانە ھەر لەلايەن خوداوەيە.

جا ئهو سوننه ته ی پیغه مبهر کے دوری بریوه به شیکه له وه حی و له لایه ن خوداوه یه، هه روه ك خوای په روه ردگار فه رموویه تی : ﴿ وَأَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَیْكَ ٱلْكِئْبَ وَ وَدَانَایِی وَ وَلَاَیْنَ وَ وَدَانَایِی وَ وَدَانَایِی وَ وَلَاَیْنَ وَ وَدَانَایِی وَ وَلَایَانَ بَهُ وَانْهُ بِوْنَارِدِیت و، واته: ئه وانه چون ئه توانن سه رله تو تیک بده ن.

و(الكتاب): بريتيه لهقورئان، و(الحكمة): بريتيه لهسوننهت. بۆيه واجبه ئيمان بهيندريّت بهوه ي لهسوننه تدا هاتووه، بهتايبه ت لهبابه تي عهقيده دا، خواي پهروه ردگار

فەرموويەتى : ﴿ وَمَا ءَالْنَكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُـ دُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَٱننَهُواْ ﴾ [الحشر : ٧] ، واته: وه هەرچى پەيامبەر ﷺ پنيدان وەرىبگرن، واته: بهچى فەرمانى پنكردن بيكەن چلەم دەستكەوتەداو، چلەھەر شتنكى تردا جنبهجنى بكەن، وە رئيشى لە ھەر شتى لىنگرتن، ئىوەش دەستى لىنھەلگرن.

به لام بۆ قەبول كردنى فەرمووده و ئيمان بوون پنى پنويسته پنش ئەوەى بزانرينت تا چەند سەحيحه و لەپنغەمبەرەوه ﷺ ھاوتووه، ھەربۆيە شنخ (رەحمەتى خواى لىخ بنت) گوتى: (من الأحاديث الصحاح) لەفەرمووده سەحيح وراستەكان و(الصحاح): جەمعى (صحيح)ـه، و فەرموودەى سەحيح (الحديث الصحيح) (۱): ئەوەيە كە كەسنكى دادگەر و بەئاگا ئەوەى لەبەر كردنى باشە گنرابنتيەوە لەكەسنكى ھاوشنوەى خۆيەوە و لەگەل ئەوەشدا فەرموودەكە شاز نەبنت و عيللەتى تندا نەبنت، ئەوەش ئەوەيە كە پننج مەرجى تندا كۆ بووەتەوە:

۱- (عدالة الرواة) واته: راوییه کان ـ ئهوانه ی فهرمووده کهیان گیراوه ته وه ـ عادل بن ، واته: کهسانیّکی راستگو بن و خاوه ن کهسایه تی بن و دوور بن له کاری ههرزه و مندالانه.

٢- (ضبطهم) واته: لهبهركردنيان باش بيّت و شت زوو لهبير نهكهن.

۳- (اتصال السند) واته: سهنه ده که یان _ ئه وانه ی که فه رموو ده که یان گیراوه ته وه _ ده ستا و ده ست گیرابیتیانه وه، و هیچ که سیک له و نیوه نده دا ته رك نه کرابیت.

٤- (سلامته من العلة) واته: دوور بنت لهعيللهت، واته: لهو هۆكاره ناديارانهى كه سهحيحى فهرمووده لهكهدار دەكهن.

⁽١) تدريب الراوي (٦١) ، والباعث الحثيث (١٩).

٥- (سلامته من الشذوذ) واته: پارێزراو بێت لهوهی شاز بێت،واته: فهرموودهکه لهو فهرموودانه نهبێت که کهسێکی متمانهپێکراو(سیقه) گێڕابێتیهوه و پێچهوانهی کهسانی متمانهپێکراو(سیقه)ی هاوشێوهی خوٚی کردبێت.

ووته که ی : (تلقاها أهل المعرفة) واته : زانایانی فهرمووده ناس وهریان گرتبیّت و به سه حیحیان دانابیّت، به لام هیچ حیسابیّك بر که سانی نه شاره زا به و زانسته ناکریّت (۱) .

پاشان شیخ چهند نموونه یه کی هیناوه ته وه که که که سوننه تدا هاتووه له سیفاتی خودا و ده لیت:

(۱) واته: ئه گهر فهرمووده یه فازانیانی فهرمووده ناس وه ریان گرتبیّت ئه وا حیساب بو قسه ی که سانی نه زان به و زانسته ناکریّت له حاله تیکدا گهر قسه یان لهباره ی ثه و فهرمووده یه وه کردبیّت.

[۱] سابت بوونی دابهزینی خودا بو ئاسمانی دونیا بهو شیوهیهیی که شایسته و گونجاوه لهگهل زاتی خودادا:

فَمِنْ ذَلِكَ: مِثْلُ قَوْلِه ﷺ: «يَنْزِلُ رَبَّنَا إلى السَّمَاءِ الدُّنْيَا كُلَّ لَيْلَة حينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الآخِرِ، فَيَقُولُ: مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ، مَنْ يَسْأَلُنِي فَأَعْطِيَهُ، مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. (١) .

لهوانه فهرمایشته کهی پیغهمبهر کی «خوای پهروه ردگارمان ههموو شهویک داده بهزینته ئاسمانی دونیا ئهو کاتهی که سیّه کی شهو دهمیّنیّت و دهفه رموویّت: کی بانگم لی ده کات، تا وه لامی بده مهوه، کی داوام لی ده کات، تا پیّی ببه خشم، کی داوای لیّخو شبوونم لی ده کات، تا لیّی خوّش بم».

۾ شهرح ۽

ووته که ی: «ینزل ربنا» واته : دابه زینیک که شایسته ی بیت و له گه ل گهوره یی خودادا بگونجی باوه پرمان پیه تی و نایشو به پنین به دابه زینی دروستکراوه کان؛ چونکه خودا ﴿لَیْسَ کَمِثْلِهِ مِنْ الله مِنْ الله هیچ شتیک هاوشیوه ی نییه، «إلی سماء الدنیا» واته : بو ناسمانی دونیا ئه مه له بابی ئیزافه ی مهوسوفه بو لای سیفه ته که ی «حین یبقی ثلث اللیل الآخر» به پرفعی و شه ی (الآخر) له به رئه وه ی سیفه ته (ثلث)، ئه مه دیاریکردنی کاتی دابه زینی خودایه. و ته که ی : «فأستجیب له» به نه صب له به رئه وه ی و و ده که ی : «فأستجیب له» به نه موه ی و دوته که ی : «فأستجیب له» و «أغفر له» ، و و ته که ی : «فأستجیب له» و «أغفر له» ، و و ته که ی : «فأستجیب له» و «أغفر له» ، و و ته که ی : «فأستجیب له» و انگه و ازه که ی بده مه و ه .

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (١١٤٥)، ومسلم (٧٥٨).

ک شایه تحالی فهرمووده که:

تیدا دابهزینی خودا سابت بووه و، دابهزین یه کیکه لهسیفه ته فیعلیه کان و، له فه رمووده که دا ئیسپاتی عولو و به رز وبلندی خودا کراوه، چونکه دابهزین له جیکای به رزه وه یه.

جا ئەم فەرموودەيە وە لامە بۆ ئەوانەى كە فەرموودەكە تەئويل دەكەن بەوەى گوايە ماناكەى: دابەزىنى رەحمەت ياخود فرمانى خودايە ؛ چونكە ئەسڵ (ھەقىقەت وحەزف نەكردنه)، واتە:(نەك مەجاز و حەزف كردن))، ھەروەھا لەبەر ئەوەى دەفەرموويت: «من يدعوني فأستجيب له» كى داوام لى دەكات ولامى دەمەوە. جا ئايە بەئەقلى ھىچ كەسيكدا دىت بلىت رەحمەت ياخود فرمانەكەى ئەم قسەيەيى كردووه ؟!(١).

لهفهرمووده که دا ئیسپاتی که لام کراوه بۆ خودا ههروه ك تنیدا هاتوو: «فیقول . . .» هتد، ههروه ها تنیدا ئیسپاتی به خشین و وه لامدانه وه و لیخوش بوون کراوه بۆ خودا و، ئهمانه ش سیفه تی فیعلین.

ووته کهي : (متفق عليه) واته : له صه حيحي بو خاري و موسليم دا هاتووه .

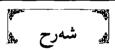
 $\longleftarrow \text{ also also also} \rightarrow \rightarrow$

⁽١) مختصر صواعق المرسلة (٤٢٠).

[۲] ئيسپاتكردنى د نخوش بوون و پيكهنين بو خودا :

وَقَوْلُهُ: ﷺ : «لَلَّهُ أَشَدُّ فَرَحًا بِتَوْبَةِ عَبْدِه الْمُؤْمِنِ التَّاتِبِ مِنْ أَحَدِكُمْ بِرَاحِلَتِهِ الْمُؤْمِنِ التَّاتِبِ مِنْ أَحَدِكُمْ بِرَاحِلَتِهِ الْحَديث. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ ('). وفهرمایشته که ی پیغه مبه ر ﷺ : «خودا دلنخو شتره به توّبه ی به نده که ی له وه ی کاتی و لاخ و باره که ی ... »ته ماشای ته واوی فه رمووده که بکه.

وَقَوْلُهُ: ﷺ : «يَضْحَكُ اللهُ إِلَى رَجُلَيْنِ يَقْتُلُ أَحَدُهُمَا الآخَرَ؛ كِلاهُمَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ (١) . وفهرمايشته كهى پيغه مبهر ﷺ : «خودا پيكه نين دهيگريت به دوو پياو دانه يه كيان ئهوى تريانى كوشتووه؛ كه چى هه ردووكيان ده چنه به هه شته وه!».

(لله) لامه که لامی ده سپیکه (الابتداء) و «أشد فرحاً» مه نصوبه له به رئه وه ی ته مییزه و (الفرح) له رووی زمانه و انیه وه : د لخوشی و ئاسوده یی د له «بتوبة عبده» جا (التوبة) : بریتیه له به ته و اور هینان له تاوان و گه رانه وه بو تاعه ت و عیباده ت «براحلته» و (الراحلة) : ئه و و شتره یه که ده گونجی بروات و (الحدیث) مه نصوبه به (فعل) یکی نادیار (موقه ده ر) ، و ته قدیره که ی: (أکمل الحدیث) واته: فه رمووده که ته و او بکه و خونکه نووسه رته نها مه و زوعی شاهیده که ی هیناوه ، که ئه ویش د لخوشی (الفرح) به و خود ا به و شیوه یه ی شایسته ی زاتی (الله) یه ، ئه وه شسیفه تی که ماله و د لخوشی و و

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٦٣٠٨) ، ومسلم (٢٧٤٤) .

⁽٢) متفق عليه : أخرجه البخاري (٢٨٢٦) ، ومسلم (١٨٩٠) .

فهره حی هیچ که سیّك له به دیهینراوه کانی ناشوبهیّت پیّی، به لْکو وه کو گشت سیفه ته کانی تری وایه، جا ئه و فهره ح و دلّخوشیه وه ك چاکه و به خششیّك وایه نه ك مهبه ست لیّی ئه وه بیّت خودا پیویستی به ته وبه ی به نده که ی بیّت و سوودی لی ببینیّت، له به رئه وه ی خودا تاعه ت و عیباده تی هیچ که سیّك سوودی پی ناگه یه نیت، هه روه ها سه رییّچی هیچ سه رییّچی کاریّکیش زیانی لی نادات.

ووته که ی : «یضحك الله إلی رجلین . . . خودا بو حالی دوو که س دیته پیکه نین» هتد، پیغه مبه ر بیغه مبه ر الله الله عز وجل فیستشهد ثم یتوب الله علی القاتل فه رموویه تی سبیل الله عز وجل فیستشهد ثم یتوب الله علی القاتل فیسلم فیقاتل فی سبیل الله عز وجل فیستشهد ، واته : ته وه یان له پیناوی خوادا ده جه نگیت و شه هید ده بیت پاشان بکوژی ته مه تو به ده کات و خوداش تو به که ی قه بول ده کات و دواتر ته میش له پیناوی خودادا ده جه نگیت و شه هید ده بیت.

بینگومان ئهمهش دهرخهری تهواوی و بهرفراوانی ئیحسان و چاکهی خودا و بهرفراوانی پهحمه ته کهیه تی موسو لمانه که له پیناوی خودادا ده جه نگیت و بیباوه په هده ده کوژین، خودا پیز لهموسو لمانه که ده نیت و پلهی شههیدی پیده به خشیت پاشان خودا به په حم و که پهمی خوی هیدایه تی کافره بکوژه که ده دات بو ئیسلام و ههردوکیان ده چنه به هه شته وه ، بیگومان ئهمه ششتیکی عه جیب و سهرسو پهینه به و پیکه نینش (الضحك) عاده ته به بهشتی سهرسو پهینه ر دیت نهوه ی که جیاوازه لههاو شیوه کانی و حاله تیکی ناوازه و ده گمه نه .

الم ئەوەي تېيىنى دەكرېت لە فەرموودەكەدا:

ئیسپاتکردنی پیکهنینه (الضحك) بو خودا، ئهمهش یه کیکه لهسیفه ته فیعلیه کان که ئیسپاتی ده کهین بو خودا به و شیوه یهی که له گه و ره یی و عهزه مه تی خودادا گونجاوه و، پیکهنین خودا هه رگیز هاوشیوه ی پیکهنینی دروستکراو و به دیهینراوه کان نییه .

[٣] ئيسپاتكردنى سەرسورمان و پيكەنين بۆ خودا:

وَقُولُهُ ﷺ: «عَجِبَ رَبُّنَا مِنْ قُنُوطِ عِبَادِهِ وَقُرْبِ غِيرَه، يَنْظُرُ إِلَيْكُمْ أَزَلِينَ قَنَطِينَ، فَيَظَلُّ يَضَحَكُ يَعْلَمُ أَنَّ فَرَجَكُمْ قَرِيبٌ». حَدِيثٌ حَسَنٌ (۱). وَفَه رمايشته که ى پيغه مبه ر ﷺ: «خواى په روه ردگارمان پيى سهيره که به نده کانى له کاتى نه باراندا بيئوميد ده بن له په حمه تى خوا ونزيكى گۆپينى حال له ته نگانه و ناخۆشيه وه بۆ فه راحى و خۆشى، ته ماشاتان ده کات له کاتيکدا له ته نگ و چه له مه دان، به رده و ام پيده که نئ ئه وده زانيت پرزگار بوونتان له و ناخۆشى و ناپه حه تي باره ده وه ده ميکدا واده ى کرانه وه ى ده رگاى خۆشى بۆ به نده کانى نزيک بووه ته وه ».

ه شهرح

«عجب ربنا» له(المصباح)دا ده لنيت: سهرسورمان (التعجب) بهدوو شيّوه به کار ديّت: دانه يه کيان: که سه که ليّی رازيه و پيّی خوّشه، واته: پيّی باشه و ههوالّی رازی بوونی ده دات له باره يه وه. دووه م: ئه وه يه که پيّی ناخوّشه، واته: نکوّلّی ليّ ده کات و به خرابه باسی ده کات.

«من قنوط عباده» و(القنوط) واته: بیهیواییه کی له پراده به ده به مه ست لیمی لیره دا: بی هیوا بوونه له دابارین باران و نه مانی و شکه سالمی «وقرب غیره» و شه ی (غیره) به که سری پیتی (غ) و فه تحی پیتی (یا واته: گۆ پرانی حال له ناپه حه تیه وه بو خوشی و فه راحی «ینظر إلیکم أزلین» و (الأزل) به سکونی پیتی (ز) واته: ته نگانه، ده و تریت:

⁽١) أخرجه أحمد (١٦٣٠٢) ، وابن ماجه (١٨١) وغيرهما .

(وقد أزل الرجل يأزل أزلاً) واته: كاتي كهتوشي تهنگانه و بيباراني و وشكه سالي دەنت) ^(۱) .

«فيظل يضحك»وإته: ييده كهنين دهيگريت، ئهمه يهكيكه لهسيفهته فبعليهكان ئەوەى كەناشوبھى بەھىچ سىفەتنك لەسىفاتى دروستكراوەكانى، لەفەرموودەكەدا ئیسیاتی دوو سیفهتی فیعلی کراوه بو خوای پهروهردگار که ئهوانیش سهرسورمان و ينكهنينه و، ئهمه دوو سيفهتن بهو شيوهيهن كه شايستهي يهروهردگاره و هاوشيوهي سهرسورمانی دروستکراو(مهخلوق) و ینکهنینی دروستکراو(مهخلوق) نین، ههروهها لهفهرموودهكهدا ئيسياتي تهماشاكردن و روانين كراوه بۆ خودا، ئهوهش بهههمان شیّوه یهکیّکه لهسیفه ته فیعلیهکان، خوای یهروهردگار تهماشای بهندهکانی ده كات، هيچ شتيك له ناسمان و زهويدا شاراوه و ناديار نييه به لاي خوداوه .

⁽١) «المعجم الوسيط» (١٦/١).

[٤] ئيسپاتكردنى قاچ(الرجل)، و پێ(القدم) بۆ خودا (جل جلاله) :

وَقَوْلُهُ ﷺ : «لا تَزَالُ جَهَنَّمُ يُلْقَى فِيهَا وَهِيَ تَقُولُ: هَلْ مِنْ مَزِيدِ حَتَّى يَضَعَ رَبُّ الْعِزَّةِ فِيهَا رِجْلَهُ» وَفِي رِوَايَةٍ: «عَلَيْهَا قَدَمَهُ فَيَنْزَوِي بَعْضُهَا إِلَى بَعْضٍ، فَتَقُولُ: قَط قَطَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْه (١).

وه فهرمایشته کهی پیغهمبهر ﷺ: «بهرده وام دوّزه خه للّکی تیده کریّت ئه ویش ههر ده لُیّت: بابیّت ئایا زیاتر ههیه بیهیّنن؟ تاوه کو خوای پهروه ردگار قاچی ده خاته نیّوی. وله گیّرانه وه یه کی تردا: پیّی له سهر داده نیّت ئه ملا و ئه ولاکه ی دیّته یه ک و، ده لیّت: به سه به سه».

ه شدرح

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٦٦٦١) ، ومسلم (٢٨٤٨) .

بهرته سك ده بنته وه و جنگاى هيچ كه سنكى ترى تندا نامنننت و ده لنت: «قط قط» واته: ته واو به سمه .

ک ئەوەي تنبينى دەكرنت لە فەرموودەكەدا:

له فه رمووده که دا ئیسپاتی قاچ و پی کراوه بن خودا به و شیّوه یهی که شایسته و گونجاوه له گه ڵ زاتی خودادا، ئه مه ش یه کیّکه له سیفه ته زاتیه کان هاوشیّوه ی ده م و چاو ده ست. والله تعالی أعلم .

به لام موعه تیله کان به هه له دا چوون له ته فسیر کردنی نه م فه رمووده یه دا کاتی ده لین: «قدمه» پنی جوریکه له دروستکراوه کان، و ده لین : «رجله» کومه له خه لکیکه، ووه لامی نه مه ش: نه وه یه بوتریت: پیغه مبه ری خوادا کی فه رمووی: (حتی «یضع» تاوه کو دایده نیت) و نه یفه رموو: (حتی یلقی) تاوه کو فرینی ده دات، هه روه ك له سه ره تای فه رمووده که دا ها تووه : («یلقی فیها» فری ده دریته ناوی)، هه روه ها به هیچ شیوه یه کونجاو نییه ته فسیری پی بکریت به خه لك؛ چونکه نه مانای هه قیقی نه وه هه لده گریت و نه مانای مه جازی.

[٥] ئيسپاتكردنى بانگكردن و دەنگ و كەلام بۆ خودا (جل جلاله):

وَقَوْلُهُ: «يَقُولُ تَعَالَى: يَا آدَمُ فَيَقُولُ: لَبَّيْكَ وَسَعْدَيْكَ. فَيُنَادِي بِصَوتٍ: إِنَّ اللهَ يَأْمُرُكَ أَنْ تُخْرِجَ مِن ذُرِّيَّتِكَ بَعْثًا إلى النَّارِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ (١) .

وفهرمایشته کهی ﷺ: «خوای پهروهردگار دهفهرمووینت: ئهی ئادهم ئهویش ده لنیت: به لفی من لهخزمه تندام و گویرایه لم بوّت، بانگ ده کات بهده نگ: خودا فرمانت پی ده کات ئه و که سانه له نه وه که ت ده ربکه یت له ناگر که فرمان کراوه به ده رهینانیان».

وَقَوْلُهُ ﷺ: «مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَد إِلاَّ سَيُكلِّمُهُ رَبُّهُ وَلَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَهُ تَرْجُمَانٌ» (٢) . وفهرمایشته کهی ﷺ: «هیچ یه کیّك له ثیّوه نیه ئیللا خودا راسته وخو گفتو گوی له گه ڵ ده کات و هیچ وه رگیریّك له نیّوانیاندا نییه».

و شەرح

فهرمایشتی: «لبیك وسعدیك» وشهی (لبیك) ، واته: من به رده وامم له گویز رایه لی كردنتدا، «وسعدیك» له (مساعدة) هوه ها تووه: كه بریتیه له به گوی كردن، واته: هاریكار و گویرایه لم له تاعه ت و فه رمان به رداری تودا.

فهرمایشتی: «فینادی» به که سری داله که واته: بانگ ده کات، و بانگکهر (المنادی) بریتیه له خودا «بصوت» واته: به ده نگ و، ئه مه جه خت کردنه له و ته که ده لیّت: «ینادی» بانگده کات؛ چونکه بانگ کردن نابیّت ته نها به ده نگ نه بیّت، ئه مه شها و شیّوه ی ئه م فه رمایشته ی خودایه : ﴿وَكُلَّمَ اللَّهُ مُوسَیٰ تَکْلِیمًا ﴿واته: به دلّنیاییه وه خودا گفتوگوی له گه ل موسا کرد.

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٦٥٣٠) ، ومسلم (٢٢٢).

⁽٢) متفق عليه : أخرجه البخاري (٧٤٤٣) ، ومسلم (١٠١٦) .

وه فهرمایشتی : «بعثاً إلی النار» وشهی (البعث) لیّرهدا واته: نیّردراو و ئارسته کراو، وه مانا و مهبهسته کهشی ئهوهیه: ئه هلی دوّزه خ له که سانی تر جودا بکه رهوه .

🖎 شايەتحالىي فەرموودەكە:

ئیسپاتی قسه و بانگکردنی بهدهنگینکی بیستراو تیدایه بو خودا، جا ئهوه له پورژی دواییدا پروو دهدات، ئهم فهرمووده به ئهوه ی لی ئیستیفاده ده کریت خودا قسه ده کات و بانگ ده کات هه رکات بیه وی و هه رچونیک که بیه وی . وفه رمایشتی : «ما منکم من أحد» واته: هیچ یه کینک له ئیوه نییه، جا ئهم قسه یه پرووی له هاوه لان بوو، به لام ئهمه عام و گشتگیره و هه موو باوه پرداران ده گریته وه و هیچ که سیک نییه «إلا سیکلمه ربه» واته: ئیللا خودا به بی هیچ واسته و نیوه ندگیریک یه قسه ی له گه ل ده کات و له نیوانیاندا «ترجمان» و (الترجمان): ئه و که سه یه که قسه ی زمانیک وه رده گیریت بو زمانیکی تر .

🖎 هەروەھا شايەتحاڭيكى ترى فەرموودەكە:

ئیسپاتکردنی گفتوگوی خودای تیدایه لهگه ل بهندهکانی و، خودا قسه دهکات کاتی که ویستی لهسهر بیت و، قسه کردنی خودا یه کیکه لهسیفه ته فیعلیه کانی و، خودا له روزی دوایی دا قسه له گه ل هه موو باوه ردار یکدا ده کات .

[٦] ئیسپاتکردنی عولو و بهرز و بلندی خودا و، بهرز بوونهوهی بهسهر عهرشدا:

وَقَوْلُهُ عَلَيْهُ فِي رُقْيَةِ الْمَرِيضِ: «(رَبَّنَا اللهَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ، تَقَدَّسَ اسْمُكَ، أَمْرُكَ فِي السَّمَاءِ اَجْعَلْ رَحْمَتَكَ فِي الأَرْضِ، أَمْرُكَ فِي السَّمَاءِ اَجْعَلْ رَحْمَتَكَ فِي الأَرْضِ، اعْفِرْ لَنَا حُوبَنَا وَخَطَايَانَا، أَنْتَ رَبُّ الطَّيِّبِينَ، أَنْزِلْ رَحْمَةً مِنْ رَحْمَتِكَ، وَشِفَاءً مِنْ الْغَفِرْ لَنَا حُوبِنَا وَخَطَايَانَا، أَنْتَ رَبُّ الطَّيِّبِينَ، أَنْزِلْ رَحْمَةً مِنْ رَحْمَتِكَ، وَشِفَاءً مِنْ شِفَائِكَ عَلَى هَذَا الْوَجِع؛ فَيَبرُأً». حَدِيثٌ حَسَنٌ، رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَغَيرَهُ (١).

وفهرمایشتی پیغهمبهر ﷺ: لهباری روقیه کردن بۆ نهخۆش: «پهروهردگارمان ئهوهی که لهسهرووی ئاسمانه، ناوت بهرز وپیرۆز بیّت، فرمانت لهزهوی و ئاسماندا جی بهجییه، ههروه ک رهحم وبهزهیت لهئاسمانه، رهحمه تی خوّت دابهزینه سهر زهوی، لهتاوان و سهرپیچیه کانمان خوّشبه، تو پهروهردگاری پیغهمبهران و شوینه کهوتوانیانی، رهحمه ت و بهزهییه کت دابهزینه، وشیفاو چارهسهریک لهشیفاکانت بو تهم نهخوشیه بهلکو چاك بیتهوه».

وَقَوْلُهُ عِلَيْةِ: «أَلَا تَأْمَنُونِي وَأَنَا أُمِينُ مَنْ في السَّمَاءِ» حديث صحيح (٢).

وفهرمایشته کهی تری ﷺ: «ئایا ئهوه ئیوه بهده سپاکم نازانن له کاتیکدا من ئهمنیم وده سپاکم لای ئهوانه ی له ناسمانن؟!».

وَقَوْلُهُ ﷺ: «وَالْعَرْشُ فَوْقَ الْمَاءِ، وَاللهُ فَوْقَ الْعَرْشِ، وَهُوَ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ». حَدِيثٌ حَسَنٌ، رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَغَيْرُهُ("). وفهرمايشته کهي ترى ﷺ: «وعهرش

⁽١) أُخرجه أبو داود (٣٨٩٢)، وأحمد (٢٤٤٥٧).

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (٤٣٥١)، ومسلم (١٠٦٤).

⁽٣) أخرجه أبو داود (٤٧٢٦)، وصح موقوفًا عن ابن مسعود، أنظر (الأسماء والصفات للبيهقي (٣) ١٤٥/).

لهسهرووی تاوهوهیه و خودا لهسهرهوهی عهرشه و تهو دهزانیّت تهو خال و بارهی تیّوهی لهسهره».

وَقَوْلُهُ ﷺ لِلْجَارِيَةِ: «أَيْنَ اللهُ؟». قَالَتْ: في السَّمَاءِ. قَالَ: «مَنْ أَنَا؟». قَالَتْ: أَنْتَ رَسُولُ اللهُ. قَالَ: «مَنْ أَنَا؟». قَالَتْ: أَنْتَ رَسُولُ اللهُ. قَالَ: «مَنْ أَنْا؟». وَوَاهُ مُسْلِمٌ (١).

وفهرمایشته کهی تری ﷺ به جاریه که: «خودا له کوییه؟» گوتی: له ناسمانه. فهرمووی: «نه ی من کیم؟» گوتی: پینه مبهری خودا. فهرمووی: «پزگاری بکه نهمه باوه رداره».

۾ شهرح

«في رقية المريض» واته: خويندن به سهر نه خوشدا به توميدی چاک بوونه وه، عمه شدر ووسته گهر به قورئان و ئه و دوعا و پارانه وه بينت که ريني پيدراوه، به لام ئه گهر به وشه ی شيرکي ياخود کرداری شيريکي بينت ئه وا درووست نيبه، «ربنا الله الذي في السماء» واته: له سهر ئاسمان ، ليره دا پيتي «في» به مانای : (علی) دينت، هاو شيوه ی ئه م ئايه ته : ﴿فَيسِيحُوا فِي ٱلْأَرْضِ ﴾ [التوبة: ۲] واته: (علی الأرض) واته: به سهر ئه رزدا بلاوه بکه ن و بگه رين، و درووستيشه (في) به مانا ئه سليه که ی خوی که (الظرفية) بينت، ئه وکات مه به ست له و شه ی (السماء) : مطلق العلو، واته: مه به ست ليني به رزی و بلندی ره ها بينت.

«تقدس اسمك» واته : ناوت پاک و بینگهرده، دووره لههموو عهیب و ناتهواویهك، ئهو ناوه تاکه و ئیزافه کراوه، بزیه ههموو ناوهکانی خودا ده گریتهوه . «أمرك في السماء والأرض» واته : فرمانه کهونی و قهدهرییهکان، ئهوانهی ههموو

⁽١) برقم (٥٣٧).

دروستکراوهکان و رووداوهکان لیّوهی سهرچاوه دهگرن، خوای پهروهردگار فهرموویه تی : ﴿ إِنَّمَا آَمَرُهُۥ إِذَا آَرَادَ شَیّعًا آَن یَقُولَ لَهُۥکُن فَیکُونُ ﴾ [یس: ۸۲] هورموویه ته بهراستیی ههر کاتی ویستی شتی بهدی بهیّنی ههر ئهوهیه که پیّی بفهرمووی به!، ئهویش دهستبهجی دهبیّت. وه فرمانه شهرعییهکان ئهوانهی که ئهو شهریعه تهیان لهخی گرتووه که خودا ته شریعی کردووه بی به ندهکانی .

«کما رحمتك في السماء اجعل رحمتك في الأرض» هاوشيّوه ي په وحمه ته که ته له ئاسمان په حمه تيش داباريّنه سهر زهوى، ئه مه ش ته وه سول كردن و پارانه وه يه به په وحمه ت و به زهيى خودا ئه وه ي كه هه موو ئه هلى ئاسمانى گردوّته وه به وه هه نديّكى دابه زيّنيّته سهر زهوى «اغفر لنا حوبنا وخطايانا» ئه مه داواى ليخوّش بوون كردنه به وه ي خودا تاوانه كانى داپوشيّت و بيپاريّزيّت له تاوان، جا (المغفرة) له (المغفر) هوه ها تووه ئه وه ي ده پيچريّت له سه ر و له ليّدان و به ركه و تن ده يپاريّزيّت، و (الحوب): گوناهه، و (الخطايا): تاوانه .

«أنت رب الطیبین» تۆ پەروەردگاری پاکژه کانی، ئەمەش تەوەسول پارانەوەيەكی تره، و(الطیبین) : جەمعی(طیب)، كە ئەوانیش پیغەمبەران و شوینكەوتوانیانه، وئیزافهی پەروەردگار (رب) بۆلای ئەوانه وەك ریز و شكۆیەكە بۆیان، گەرنا خودا پەروەردگار و خاوەنی ھەموو شتیكه «أنزل رحمة من رحمتك» واته : ئەو رەحمەتەی كە دروستكرا(مەخلوقه)؛ چونكه رەحمەت دوو جۆره(۱):

جۆرى يەكەم: رەحمەتئك كە سىفەتئكە لەسىفەتەكانى خودا، ھەروەك لەم ئايەتەدا ھاتووە: ﴿ وَرَحْمَتِى وَسِعَتَ كُلُ شَيْءٍ ﴾ [الأعراف: ١٥٦] ، واتە: رەحمەت وبەزەييەكەى من كە ھەموو شتئكى گردووەتەوە.

⁽١) بروانه : فتح الباري (١٠/ ٥٣٢).

جۆرى دووهم: رەحمەتنك كە ئىزافە دەكرىت و دەدرىتە بال خودا، ئەمەيان لەبابى ئىزافەى دروستكراو(مەخلوقە) بۆلاى دروستكار(خالىقەكەى) وەك ئەوەى كەلەم فەرموودەيەدا ھاتووە، ھەروەھا وەك ئەوەى لەو فەرموودەيەيى تردا ھاتووە: «خلق الله مائة رحمة» الحدیث (۱)،واته: خودا سەد رەحمەتى خەلق كردووه، جا پنغەمبەر داواى لەپەروەردگارى كرد ئەم رەحمەتەى دابەزىنىتە سەر نەخۆش لەبەر بىويستى داواى لەپەروەردگارى كرد ئەم رەحمەتەى دابەزىنىتە سەر نەخۆش لەبەر بىويستى پىى؛ بەلكو بەو رەحمەتەى شىفاى بدات.

🖎 شايەتحالى فەرموودەكە:

لهم فهرمووده یه از ئیسپاتی عولو و به رز وبلندی خودا کراوه، هه روه ها ئیسپاتی عهوه شروه که خودا له ناسمانه و، عولو سیفه تنکی زاتیه هه روه ک پیشتر ناماژه مان پیدا، هه روه ک له فه رمووده که ته وه سول کردن هه یه بوّلای خودا به وه سف و سه نا و ستایش کردن به په روه ردگاریه تی و خاوه نداریه تی و قودوسیه ت و په رستراویه تی و به رزی و بلندی وگشتگیری ئه مر و فرمانه کانی، هه روه ها به په حم و به زه یی، پاشان له فه رمووده که دا داوای لیخوش بوون و شیفای نه خوشیش بوونی هه یه.

وه فهرمایشته که ی ﷺ : «ألا تأمنونی اواته: ئهوه چی ئیوه به ئهمینم نازانن! پیغهمبهر ﷺ رووی دهمی کرده ئهوکه سهی که لهدابه ش کردنی غهنیمه و دهستکه و تدا ره خنه ی لیکرت، و «ألا» : ئاداتی ئیستیفتاح و هو شیار کردنه وه یه .

وه «تأمنوني»: له (الأمانة) هوه هاتووه، كه بريتيه له ئهمين بوون ودوور بوون له خيانه و نادادپهروه ، واته : (ألا تأمنوني في قسمة المال) ئهوه چيه ئيوه متمانه تان له سهرم نيه له دابه شكردنى مال و دهستكه وتى جهنگدا، «وأنا أمين من في السماء» واته: له كاتيكدا من به ئه مين دانراوم له گهياندنى وه حى و پهيامى خوداو

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٦٤٦٩)، ومسلم (٢٧٥٢).

شەرىعەتەكەيدا، ئەوەش بەسە بۆ ئەوەى شايەتى بىت لەسەر ئەمىن و دەسپاكى و راستگۆيى يىغەمبەر ﷺ .

🖎 شايەتحاڭىكى ترى فەرموودەكە:

ئيسپاتى عولوى تيدايه بۆ زاتى (الله)، هەروەك فەرمووى: «من في السماء» ئەوەى لەسەرووى ئاسمانه، ياخود لەئاسمانه، پيشتر شەرحى ئەم برگەيامان.

وفهرمایشتی : «والعرش فوق ذلك» پیشتر تهفسیری عهرش کرا، وفهرمایشتی : «فوق ذلك» واته : لهسهرووی دروستکراو (مهخلوقاتهوه) ئهوه ی پیغهمبهر که لهفهرمووده که دا بر هاوه له کانی باسکرد له دووری نیوان زهوی و ئاسمان و نیوان ههر ئاسمانیك بر ئاسمانه کهی تر و، چری ههر ئاسمانیك و ئهو روباره ی که لهسهرووی ئاسمانی حهوته مهوه یه و دووری نیوان سهرو و خوارووی ئهو بهرزاییه بیشومارانه ی که لهسهرووی ئهو روباره وه ههیه، پاشان لهسهره وهی ئهوه شهوه عهرش ههیه «والله فوق العرش» واته : خودا بهرز و بلند بووه تهوه بهسهر عهرشدا بهرز و بلندیه که شایسته بیت به گهوره یی و عهزه مهتی زاتی (الله) جل جلاله «وهو یعلم ما أنتم علیه» واته: ئهو ده زانیت ئیوه لهسهر چ حال و باریکن بهو زانسته فراوانه ی که دهوری ههموو شتیکی داوه و هیچ شتیک لای ئهو شاراوه و نادیار نیه .

🖎 شايەتحاڭىكى ترى فەرموودەكە:

ئیسپاتکردنی عولو و بهرز بوونهوهی خودا بهسهر عهرشهکهیهوه، عهرشهکهی لهسهرووی ههموو دروستکراوهکانهوهیه و، زانستی خودا دهوری ههموو کار و کردهوهی بهندهکانی داوه، هیچ شتیك لای نادیار و شاراوه نیه .

(وقوله للجارية) واته: كهنيزهكهى موعاويهيى كورى حهكهم كاتى كه سهيدهكهى موعاويه لنيى توره بوو و زلهيهكى لندا، پاشان پهشيمان بووهوه و ههواللى لهو بارهيهوه گهيانده پنغهمبهر على و، گوتى: ئايه ئازادى نهكهم؟ پنغهمبهر على فهرمووى: «بلى، جئني بها»واته: بهلى، بيهننه بۆلام، ئهويش هنناى بۆلاى، پنغهمبهر كيلى لاسى: «أين الله؟» واته: خودا لهكونيه؟ ئهمهش بهلكهيه لهسهر دروستيهتى پرسيار كردن

لهبارهی خوداوه به (أین)له کو نیه، که نیزه که ش گوتی: «فی السماء» واته: خودا (جل جلاله) له ئاسمانه، و پیشتر ته فسیری ئهم که لیمه یه (فی السماء) مان کرد و پیغه مبه رسین بینی فه رموو: «من أنا؟ »واته: ئهی من کیّم؟ پرسیاری لهبارهی بیر و باوه پیهوه لی کرد، ئه ویش گوتی: (أنت رسول الله) تو پیغه مبه ری خوایت، دانی نا به وه ی پهیام هینه ری خودایه، پیغه مبه ریش بیغه مبه ریش به نیمه به میده کهی فه رموو: «أعتقها، فإنها مؤمنة» واته: ئازادی بکه ئه مه که سینکی باوه پرداره، ئه مه ش به لگه یه له سه رئه وه ی هم رکه سینک ئه و شایه تیه بدات ئه وا باوه پرداره و ، مه رجی ئازاد کردن باوه پرداریه تیه .

🖎 شايەتحاڭىكى ترى فەرموودەكە:

به لْگهی تیدایه لهسهر (عولو)ی خودا بهسهر دروستکراوه کانییهوه لهسهر ههموو ئاسمانه کانیهوه و، ئاماژه ده کریت بن خودا بهوهی لهجیهه تی (عولو)وه به ئاماژه دانیکی حسی .

[۷] ئىسپاتكردنى ئەگەل بوونى خودا بۆ بەندەكانى و، ئەو ئەگەل بوونە يېچەوانەى عولوى خودا نىيە ئەسەر ھەرشەكەى:

وَقَوْلُهُ ﷺ: «أَفْضَلُ الإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللهَ مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ». حَدِيثٌ حَسَنٌ أَخرجه الطبراني (١).

وه فهرمایشته کهی پیغه مبهر ﷺ : «باشترین باوه پ ئهوه یه بزانیت خودات له گه له له مدر جینگایه ک بوویت» .

وَقَوْلُهُ ﷺ: «إِذَا قَامَ أَحَدُكُمْ إِلَى الصَّلاة؛ فَلاَ يَبْصُقَنَّ قَبَلَ وَجْهِه، وَلاَ عَنْ يَمَينِهِ؛ فَإِنَّ اللهَ قِبَلَ وَجْهِهِ، وَلَكِنْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ» مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ (١).

وفەرمايشتەكەى ترى پىغەمبەر ﷺ: «گەر يەكىك لەئىيو، ھەستا نويىرى كرد با تف نەكاتە پىش خۆى، چونكە خودا لەپىشەوەيەتى، وبا تف نەكاتە لاى راستى، بەلكو بىكاتە لاى چەپى ياخود ژىر پىيى».

وَقَوْلُهُ ﷺ : «اللهُمَّ رَبَّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَالأَرْضِ وَرَبَّ الْعَرْشِ الْعَظيمِ، رَبَّنَا وَرَبَّ كُلِّ شَيْءٍ، فَالِقَ الْحَبِّ وَالنَّوَى، مُنْزِلَ التَّوْرَاةِ وَالإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنَ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ شَيْءٍ، فَالِقَ الْحَبِّ وَالنَّوَى، مُنْزِلَ التَّوْرَاةِ وَالإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنَ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ دَابَّةِ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا، أَنْتَ الأَوَّلُ فَلَيْسَ قَبْلَكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ دَابَّةٍ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا، أَنْتَ الأَوَّلُ فَلَيْسَ قَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ اللَّامِنُ فَلَيْسَ دُونَكَ شَيْءٌ، اقْضِ عَنِّي الدَّيْنَ وَأَغْنِنِي مِنَ الْفَقْرِ». رِوَايَةُ مُسْلِمٌ (٣).

وفهرمایشته کهی تری پیخه مبهر ﷺ: «خودایه پهروه ردگاری حهوت تاسمانه کان و زهوی، پهروه ردگاری هه موو شتیك،

⁽١) في الأوسط (٨/ ٣٣٦)، ومسند الشاميين (٥٣٥، ١٤١٦)، ورواه أبو نعيم في الحلية (٦/ ١٤١).

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢١٦)، ومسلم (٥٤٨).

⁽٣) برقم (٢٧١٣).

تهقینه ری دانه و یقید و ناوك و دابه زینه ری ته و رات و ئینجیل و فورقان (قورئان)، په نات پیده گرم له شه پ و زیانی هه مو و ئه و در و وستکراوانه ی خوت، خودایه تو هیچ شتیکت له پیشه وه نه بووه و ده مینیت له دوای له ناو چوونی هه مو و در و وستکراوه کان و به هیز و به توانایت و هیچ شتیکیش له سه روو تو وه نییه و هه مو و در و وست کراوه کانت پیویستیان به تو یه و که سیش نییه، که ها و شیوه ی تو بیت، سا خودایه قه رزداریمان له سه ر لابه ره و ده و له مه ندیشمان بکه له هه ژاری».

وَقَوْلُهُ ﷺ لَمَّا رَفَعَ الصَّحَابَةُ أَصْوَاتَهُمْ بِالذِّكْرِ: «أَيُّهَا النَّاسُ! أَرْبِعُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ؛ فَإِنَّكُمْ لاَ تَدْعُونَ أَصَمَّ وَلاَ غَائِبًا، إِنَّمَا تَدْعُونَ (') سَمِيعًا بَصِيرًا قَرِيبًا. إِنَّ الْفُسِكُمْ؛ فَإِنَّكُمْ لاَ تَدْعُونَ أَصَمَّ وَلاَ غَائِبًا، إِنَّمَا تَدْعُونَ اللهِ سَمِيعًا بَصِيرًا قَرِيبًا. إِنَّ اللّذي تَدْعُونَهُ أَقْرَبُ إِلَى أَحَدِكُمْ مِنْ عُنْقَ رَاحِلَتِه». مُتَّفَقٌ عَلَيْه.

ي شهرح ۽

فهرمایشتی: «أفضل الإیمان» واته: یه کیّك لهباشترین خهسله ته کانی باوه پ، ئهمه ش به للّگهیه لهسه رئه وهی باوه پ چهندان پلهیه و به هیّزی و لاوازی ههیه، یه کیّك لهباشترین پلهی باوه پ ئهوهیه: «أن تعلم أن الله معك» بزانیت خودا له گه لّته، واته: به زانست و ئاگایی خوّی «حیثما کنت» واته: له هه رجیّگایه ک بووی، جا هه رکهسیّك

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢٩٩٢)، ومسلم (٢٧٠٤).

ئهوه ی زانی و ئه و ههسته ی لا درووست بوو ئه وا نهینی و تاشکرا لای ئه و یه کسان دهبیت و لههمو و حال و باریکدا ترسی خودای له دلدا دهبیت و شهرمی لیده کات (أخرجه الطبرانی) واته: (أبو القاسم سلیمان اللخمی) یه کیک له حافزه کان ئه وانه ی فهرمووده یه کی زیکریان گیراوه ته و هم فهرمووده یه یی له [المعجم الکبیر] دا ریوایه ت کردووه.

جا فهرمووده که به لگهیه لهسه رئیسپاتکردنی له گه ل بوونی خودا بق به نده کانی به زانست و ئاگاداربوون له کار و کرده وه کانیان و، پنویسته لهسه رمرق به رده وام ئه وه که که به ناه وه ی له یاد بنت وکرده وه کانی چاك بکات . وه فه رمایشتی : «إذا قام أحدکم إلی الصلاة» واته: کاتی چووه نیو نویژه وه، «فلا یبصق» واته: با تف نه کاته «قبل وجهه» واته: پیشی خقی ، «قبل» . به که سری قافه که و فه تحی بائه که «فإن الله قبل وجهه» چونکه خودا له پیشه وه یه تی نهمه هو کاری پیگری کردنه که یه له تف کردنه پیش خق له کاتی نویژدا به وه ی خودا «قبل وجهه» واته : له به رانبه ریه تی ، ئه م له به رانبه ربوونه به شیوه یه که شایسته وگونجاو بیت له گه ل زاتی الله دا جل جلاله ئه مه شمانای به وی نوی خودا له سه رووی ناسمانه کانی خوده تیکه لی درووست کراوه کانی بووبیت، به لکو خودا له سه رووی ئاسمانه کانی خویه تی و به رز و بلند بووه ته وه به سه مه عدر شدا و نزیکه له دروست کراوه کانی و ده و ره ی داون .

«ولا عن یمینه» واته: وبا نویژ خوین تف نه کات به لای راستی دا؛ ئهوهش وه ك ریزیک بۆلای راستی نویژ خوینه کهوه ن، ریزیک بۆلای راست، لهبهرئه وهی دوو فریشته که له لای راستی نویژ خوینه که وه دوه که دوه که بوخاری دا هاتووه «ولکن عن یساره أو تحت قدمه» واته: به لکو با نویژ خوینه که تف بکاته لای چه پی یا خود ژیر پیی.

🖎 شايەتحالى فەرموودەكە:

ئیسپاتکردنی نزیکی خودای تیدایه لهبهندهکهیهوه کاتی که نویژ دهکات و لیی نزیک بوونهوهی و خودا لهسهروهیهتی.

وه فهرمایشتی : «اللهم رب السموات السبع» وشهی (اللهم)ئهسلهکهی : (یا الله)یه، میمه که لهبری یائی نیدائهکهیه (۱)، «رب السموات السبع» واته : دروستکار (خالیق) و بهدیهینه رو خاوه نی، «ورب العرش العظیم» واته : عهرشیکی مهزن و گهوره که هیچ کهسیک ئهندازه ی گهوره بیه کهی نازانیّت جگه له خودا نه بیّت، عهرش گهوره تین دروستکراوه کانه، پیشتر ته فسیری عهرشمان کرد «ربنا ورب کل شیء» واته : خالیق و به دیهینه رو پر وزی ده رمان و دروستکار و خاوه نی ههموو شتیک «فالق شتیک ، لهم فهرمووده یه دا ئیسپاتی خاوه نداریه تی خودا کراوه بر ههموو شتیک «فالق الحب والنوی» واته : ته قینه ری دانه ویله و ناوکی خورما «منزل التوراة» دابه زینه ری تهورات بر سهر موسا «والم نوسه موحه مه د (علیهم أفضل الصلاة والسلام)، جا ئهم فهرمووده یه به لگهیه له سه رفه زن و پله ی ئهم کتیبانه أفضل الصلاة والسلام)، جا ئهم فهرمووده یه به لگهیه له سه رفه زن و پله ی ئهم کتیبانه و به نه کتیبانه له لایه ن خوداوه دابه زیندراون .

«أعوذ» واته: پهنا ده گرم و پهنا دینمه «بك» لای تو نهی خودایه «من شر كل دابة» واته: لهشه و خراپهی ههموو جوّره گیانداریّك كه به سهر زهویدا ده روات «أنت آخذ بناصیتها» جا (الناصیة): پیشی پیشهوهی سهر و نیو چهوانه، واته: نهجه و روّزیم و ههموو ژیانم به ده ستی توّیه و له ژیر ده سه لاتی توّدایه ههر چوّنیّکت بوی وای لیده که یت، به لکو شهره که یم لی دوور خهیته وه .

«أنت الأول فليس قبلك شيء، وأنت الآخر فليس بعدك شيء، وأنت الظاهر فليس فوقك شيء، وأنت الظاهر فليس فوقك شيء، وأنت الباطن فليس دونك شيء» ئهم چوار ناوه: دوانيان ناون بۆ ئهزهليهت و ئهبهديهتى خودا، كه ئهوانيش (الأول والآخر)، ودوو ناوهكهى تريان بۆ عولو و نزيكى خودايه، ئهوانيش: (الظاهر والباطن) ئهم دووهيان مهوزوعى شاهيدى فهرموودهكهن؛ چونكه لهم دوو فهرموودهيهدا ئيسپاتى عولو و نزيكى خودا كراوه، جا

⁽١) شرح ابن عقيل (٣/ ٢٦٥)، والتنبيهات السنية (١٧٧).

ئهم دوو ناوه پێچهوانه و دژی یهك نین، خودا (جل جلاله) نزیکه لهبهرزی و عولویدا ، وبهرز و بڵندیشه لهنزیکی دا .

«اقض عني الدين» واته: قەرز و مافەكانى خودا و قەرز و مافەكانى خەلكم بۆ بدەرەوه، ئەمەش جۆرێكە لەدەرخستنى بێدەسەلاتى و لاوازى و بێتوانايى «وأغنني من الفقر» ، و(الفقر)پێويستيه، و(الفقير): ئەوكەسەيە كە ھيچى نييه ياخود ھەندى شتى ھەيە، بەلام بەشى پێويستيەكانى ناكات، ھەروەھا لەفەرموودەكەدا دروستێتى تەوەسول كردن ھەيە بۆلاى خودا بەناو و سيفاتەكانى لەجى جەبى كردنى پۆويستيەكان و وەلامدانەوەى پارانەوه .

(وقوله ﷺ لما رفع الصحابة أصواتهم بالذكر) واته: فهرمایشته کهی پیخه مبهر ﷺ کاتی که هاوه لان ده نگیان بهرز کرده وه به زیکر، ئه وه له جه نگی خهیبه ردا بوو، ههروه ك له هه ندی ریوایه تی فهرمووده که دا ها تووه، ئه و زیکره ی که ده نگیان پیی به رز کرده وه ئه مه بوو: (الله أکبر لا إله إلا الله).

🖎 شايەتحاڭىكى ترى فەرموودەكە:

ئیسپاتی نزیکی خودای تیدایه لهو کهسهی لیّی دهپاریّتهوه، خودا دهنگه زوّر نزم و نهینیه کان دهبیستیّت ههروه ک چوّن دهنگه بهرزه کان دهبیستیّت.

ههموو ئهم فهرموودانه لهگه ل بوونی خودا بق دروستکراوهکانی و ههروهها نزیکی لییانه وه و گویبیست بوونی دهنگهکانیان وبینینی جوله و حهرهکاتیان ئیسپات ده کات و، ئهوه ش پیچهوانه و دژ نییه لهگه ل عولوی خودا و بهرزبوونه وهی به سهر عهرشدا، پیشتر باسی لهگه ل بوونی خودا و جوزهکانی و به لگهیانی له قورئانی پیروزدا کرد له گه ل ته فسیر کردنی ئه و به لگه و شه واهیدانه . والله أعلم .

[٨] ئيسپاتكردنى بينينى خودا لهلايهن باوهږدارانهوه:

قَوْلُهُ ﷺ: «إِنَّكُمْ سَترَوْنَ رَبَّكُمْ كَمَا تَرَوْنَ الْقَمَرَ لَيْلَةَ الْبَدْرِ، لَا تُضَامُونَ في رُوْيَتِهِ، فَإِن اسْتَطَعْتُمْ أَن لاَّ تُغْلَبُوا عَلَى صَلاةٍ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَصَلاةٍ قَبْلَ غُرُوبِهَا؛ فَافْعَلُوا». مُتَّفَقٌ عَلَيْه (١).

وفهرمایشتی پیغهمبهر علی «تیوه پهروهردگارتان دهبین ههروه پخون مانگ لهشهوی چوارده دا دهبین و، توشی هیچ کیشه وپالهپهستۆیه کنابن لهبینیندا، ههتا دهتوانن ئاگادار بن و پاریزگاری له ئهنجامدانی نویژه کانتان بکهن له پیش دهرچوونی خور (نویژی عهسر)».

و شەرح و

فهرمایشتی پیخهمبهر ﷺ: «إنکم سترون ربکم» رووی قسه که لهباوه ردارانه و (سین) ه که بر داها تو و یه که و ، مهبه ست لیّی جه ختکردنه و ه یه و ترون ربکم» و اته : به چاوه کانتان ده یبینن ، جا ئه و فهرمو و دانه ی باس له بینینی خودا ده که ن له لایه ن باوه ردارانه و ه موته و اتیرن .

وفهرمایشتی: «کما ترون القمر لیلة البدر» ههروهك چون مانگی چوارده دهبین، واته: ئهوشهوهی مانگ پر دهبینت که ئهویش مانگی چواردهیه، لهو شهوهدا مانگ بهتهواوی پر دهبینت وبهجوانی دهبیندریّت، ومهبهست لهم چواندنه جهختکردنهوهیه لهبینینی خودا و، نه فی مه جاز لیّی، ئهم چواندنه چواندنی بینینه بهبینین نه ک چواندنی

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٥٥٤) ، ومسلم (٦٣٣) .

⁽٢) بروانه: «التنبيهات السنية» (١٨٠).

بينراو بهبينراو ؛ چونكه خودا فهرموويهتى: ﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْ ﴾ واته: هيچ شتيك هاوشيّوه ي خودا نيه .

ههروهها فهرمایشتی: «لا تُضامون فی رؤیته» بهزهممی تائه که و ته خفیفی میمه که، واته: توشی هیچ ناپه حهتی و سته میك نابن له بینینی دا به شیوه یه که هه ندیکتان بینین و هه ندیک نه یبین، له پیوایه تیکی تردا ها تووه به فه تحی تائه که و ته شدیدی میمه که، واته: هه ندیکتان ناچن بولای ئه ویتر له پیناو بینینی دا، ماناکه ی به پینی ئه م پیوایه ته: هه مووتان له یه ک جیگادا کونابنه وه بو بینینی به شیوه یه ک توشی پاله په ستو بین وماناکه ی به پینی هه ردوو پیوایه ته که: هه مووتان به دلنیاییه وه ده یبین هه ریوایه ته که و ماناکه ی خویه وه (۱).

ههروهها فهرمایشتی: «فإن استطعتم أن لا تغلبوا» واته: گهر توانیتان لهوانه نهبن که سهرقال نابن بههوی نوستن و ئیش وکارهوه «علی صلاة قبل طلوع الشمس» لهنویژ کردن پیش خورهه لاتن، که ئهویش نویژی بهیانییه، «وصلاة قبل غروبها»ونویژ کردن پیش ئاوابوونی خور که ئهویش نویژی عهسره «فافعلوا» واته: ئهوه بکهن و پاریزگاری بکهن لهم دوو نویژه بهجهماعهت لهکاتی دیاری کراوی خویاندا و، ئهم دوو نویژهی بهتایبهت هیناوه لهبهر ئهوهی فریشتهکان تیدا ئاماده دهبن و، ئهم دوو نویژه باشترین نویژن، بویه وا گونجاوه پاداشتی ئهوانه بدریتهوه که پاریزگاری لیده کهن بهباشترین پاداشت که ئهویش تهماشاکردنی خودایه (جل جلاله).

الم شايه تحالمي فهرمووده كه:

ئیسپاتکردنی بینینی خوای تیدایه لهلایهن باوه پردارانه وه به چاوی سهر له پوژی دوایی دا، پیشتر باسی ئه وانه مان کرد که لهم بابه ته دا ناکوکن و ولامی گومانه کانیانمان دایه وه له کاتی ته فسیرکردنی ئه و ئایه تانه دا که ئیسپاتی بینینی خودا ده که ن والله أعلم .

⁽١) بروانه: «فتح الباري» (١٣/٥٢٦) ، و «التذكرة» للقرطبي (١ / ٣٩٤) .

هه ٽويٽستى ئههلى سوننه بهرانبهر ئهو فهرموودانهى كه ئيسپاتى سيفهتهكانى خوداى تيّدا كراوه

إِلَى أَمْثَالِ هَذِهِ الأَحَادِيثِ الَّتِي يُخْبِرُ فِيهَا رِسُولُ اللهِ ﷺ عَن رَّبِهِ بِمَا يُخْبِرُ بِهِ ؟ فَإِنَّ اللهُ عَلَيْ مَنُونَ بِذَلِكَ ؟ كَمَا يُؤْمِنُونَ بِمَا أَخْبَرَ اللهُ فَإِنَّ اللهُ عَلَيْ كَمَا يُؤْمِنُونَ بِمَا أَخْبَرَ اللهُ بِهِ فِي كِتَابِهِ ؟ مِنْ غَيْرٍ تَحْيِيفٍ وَلاَ تَمْثِيلِ.

جگه لهم فهرموودانه ش که تیدا پیخهمبهر کی هم اله و موردگاریه و ههواللی داوه لهبارهیه وه؛ کومه له پرزگاربوو له ته هلی سوننه و جهماعه باوه پیان پیه تی، ههروه ک چون باوه پیان بهوه یه خودا ههواللی لهباره وه داوه له قورئانه که یدا، به بی گورین مانا و له کار خستن و به بی چونیه تی بودانان و چواندن.

۾ شهرح

ئهمه رونکردنهوه هه لویستی ئههلی سوننه و جهماغهیه بهرانبهر ئهو فهرموودانه ی هاتوون لهباره سیفاته کانهوه، جا هه لویستیان بهرانبهر ئهم فهرموودانه ههمان هه لویسته که بهرانبهر ئایه ته کانی سیفات ههیانه، که بریتیه له باوه ربوون به هه قیقه ته که به به شیوه یه ی که ده لاله ت ده کات له سه ری، لهمانا دیارو ئاشکراکه ی لایناده ن بو جوره ها ته تویلی ناراست و باتل و، نه فی ئه و مانایه ناکه ن که ده یدات به ده سیفاتانه ناشوبهینن به سیفه تی دروست کراوه کان به چونکه خود الگیس کم شله شی می).

ئەوان بەوكارەيان پێچەوانەى رێچكە داھێنراوەكان دەكەن ھاوشێوەى جەھمى و موعتەزىلە وئەشعەريەكان ئەوانەى كە ھەڵوێستيان بەرانبەر ئەم دەقانە ھەڵوێستێكى

نهرینییه و نکوّلی لیده که ن یاخود ته نویلی ده که ن و مانا هه قیقیه که ی پیناده ن، ههروه ها موشه بیهه کان ئه وانه ی زیده روّییان کرد له ئیسپاتکردندا به شیوه یه ک خودایان شوبهاند به دروستکراوه کانی، تعالی الله عما یقولون علواً کبیراً.

پیّگه و پایهیی ئههلی سوننهت و جهماعهت لهنیّو گروپ و تاقمه ئیسلامییهکاندا

بَلْ هُمُ الْوَسَطُ فِي فِرَقِ الْأُمَّةِ؛ كَمَا أَنَّ الْأُمَّةَ هِيَ الْوَسَطُ فِي الْأُمَمِ؛ فَهُمْ وَسَطُّ في بَابِ صِفَاتِ اللهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى بَيْنَ أَهْلِ التَّعْطِيلِ الْجَهْمِيَّةِ، وَأَهْلِ التَّمْثِيلِ الْمُشَبِّهَةَ؛ وَهُمْ وَسَطُّ فِي بَابِ أَفْعَالِ اللهِ بَيْنَ الْجَبْرِيَّةِ وَالْقَدَرِيَّةِ. وَفِي بَابِ وَعِيدِ اللهِ بَيْنَ الْمُرْجَئَة والْوَعيديَّة مِنَ الْقَدَريَّة وَغيرهمْ.

وَفِي بَابِ أَسْمَاءِ الْإِيمَانِ وَالدِّينِ بَيْنَ الْحَرُورِيَّةِ وَالْمُعْتَزِلَةِ، وَبَيْنَ الْمُرْجِئَةِ وَالْجَهْمِيَّةِ. وَفِي أَصْحَابِ رَسُولِ اللهِ ﷺ بَيْنَ الرَّافِضَةِ وَ الْخَوَارِجِ.

به للکو ئهوان وهسهتن له نیّو گروپه ئیسلامیه کاندا، ههروه ک چوّن ئوممهتی ئیسلامی وهسهته له نیّو ئومه تانی تردا، ئه هلی سوننه وهستن له بابه تی ناو وسیفاته کانی خوادا له نیّوان جههمیه کان ئهوانه ی سیفاته کانی خودا ته عتیل ده که ن و له کاری ده خه ن له گه ل موشه بیهه کاندا ئهوانه ی سیفاته کانی خودا ده شوبه یّنن به سیفاتی درووست کراوه کانی، ههروه ها وه سه تن له بابه تی کاره کانی خودادا له نیّوان جه بری و قه ده رییه کاندا و ، له بابه تی هه پهره شه کانی خوادا وه سه تن له نیّوان مورجیئه و وه عیدیه قه ده رییه کاندا و ، له بابه تی هه قیقه تی ئیماندا و دیندا وه سه تن له نیّوان حوروری و موعته زیله له گه ل مورجیئه و جه هه مییه کان و ، له بابه تی هاوه لانی پیغه مبه ری خودا وه سه تن له نیّوان رافیزه و خه واریج دا.

ي شهرح

دوای ئهوهی شیخ باسی هه لویستی ئه هلی سوننه و جهماعه ی کرد به رانبه ر به و ده قانه ی که له قورئان سوننه دا هاتوون له باره ی سیفاته کانی خوداوه، ویستی تیشك

جا ئههلی سوننه وهسهتن: به و مانایه یی: ئه وان داپه روه ر و باشترینن، هه روه ها ئه وان: مامناوه ندن له نیوان زیده پرقی و کور تره ویدا و، ئه وان وه سه ت و مامناوه ندن له نیو گروپه ئیسلامیه کاندا، هه روه ک چون ئومه تی ئیسلامی وه سه ته له نیوان ئومه تانی تردا. ئه م ئومه ته وه سته له نیوان ئومه تاندا ئه وه ش له پرووی ئه وه ی هه ندیکیان به ره و زیده پرقی و توند پره وی چوون و ئومه تانیکی تر که به ره و شلی و کور تره وی چوون و ئومه تانیکی تر که به ره و شلی و کور تره وی چوون؛ ئه هلی سوننه و جه ماعه له م ئومه ته دا وه سه تن له نیوان گروپه داهین راوه کاندا ئه وانه ی که لایانداوه له پیگای پاست و هه ندیکیان به ره و زیده قری و هه ندیکیانیش به ره و کور تره وی .

کریژهی ئهم بابهته روون ده کاتهوه و دریژهی ئهم بابهته روون ده کاتهوه و ده کنته ده کریت: (فهم) ئهوان، واته: ئه هلی سوننه و جهماعه:

یه کهم: (وسط فی باب صفات الله سبحانه وتعالی بین أهل التعطیل الجهمیة وأهل التمثیل المشبهة) جههمیه کان - نیسبه ته بوّلای جههمی کوری سهفوانی تورموزی ـ ئهم تاقمه زیده روّییان کرد له پاك راگرتن و تهنزیهی خودادا تاوه کو نهفی ناوه کانی خوداو سیفاته کانیان کرد ؛ به حسابی خویان وه که هه لاتن له چواندنی خودا، به وهوّیه وه ناویان نرا موعه تیله؛ له به ر ئه وه ی ئه وان ته عتیلی ناو و سیفاته کانی خودایان کرد و له کاریان خست .

(وأهل التمثيل المشبهة) ئهم ناوهيان لي نرا ؛ لهبهرئهوه ي زيده رؤييان كرد لهئيسپاتكردنى سيفاته كاندا، تاوه كو خودايان چواند بهدروستكراوه كانى و سيفاته كانى خودايان شوبهاند بهسيفاتى درووستكراوه كان، تعالى الله عما يقولون .

به لام ئه هلی سوننه وه سه ت و مامناوه ند بوون له و نیوه نده دا، سیفاته کانی خودایان ئیسپاتکرد به و شیوه یه ی که شایسته و گونجاوه له گه آن زاتی (الله) دا به بی شوبهاندن و چواندن، ئه مان زیده رقیبان نه کرد له به پاك راگرتن و ته نزیهدا، هه روه ها زیده رقیشیان نه کرد له به پاک و ته نزیهی خودایان کرد به بی ته عتیل و له کار خستنی سیفاته کانی، و ناو و سیفاتیان بق ئیسپاتکرد به بی چواندن .

دووهم: وئههلى سوننه و جهماعه (وسط في باب أفعال الله بين الجبرية والقدرية) واته: مامناوهندن لهبابهتى كار و فيعلهكانى خودادا لهنيوان جهبرى و قهده ريه كاندا.

ههرچی(الجبریة)یه کانه نیسبه ته بولای (الجبر) توپزی و زور لیکردن؛ چونکه ته ته ان ده لین : به نده زورلیکراو مهجبووره له سهر ته نجامدانی کاره کانی، ته م تاقمه زیده و پیان کرد له تیسپاتکردنی کار و فیعله کانی خودادا به شیوه یه که نه فی کار و فیعلیان کرد له به نده و هه موویان دایه پال خودا و، بانگه شه ی ته وه یان ده کرد مروف فیعلیان کرد له به نده و خودا فاعیل و بکه ره هه قیقیه که یه و مروف مهجبور و زورلیکراوه له ته نجامدانی کار و کرده وه کانی دا و هیچ ده سه لات و تیختیار یکی نیه، حمره که و جوله و کاره کانی هه مووی ناچارییه و به زوره، هاوشیوه ی حمره که و

جولهی ئهو کهسهی دهلهرزینت بهبی ویستی خوّی، و ئهمان دهلّین دانه پالّی کردهوه بوّلای مروّف مهجازه و ههقیقهت نبیه .

(والقدرية) نيسبهته بۆ لاى قەدەر، ئەم تاقمە ، واتە: قەدەرىيەكان بەپنچەوانەى جەبريەكانەوە زيدەرۆييان كرد لەئيسپاتكردنى كار وفيعلى بەندەكاندا و، گوتيان: ئەوە مرۆڤە بەديھينەرى كار و كردەوەكانى خۆيەتى، بەبى ئەوەى ويست و ئيرادەى خوداى لەسەر بيت و، دەلين: كارەكانى بەندەكان لەژير دەسەلات و ويستى خودادا نييه و خودا تەقدىرى نەكردووه و نەيويستووه، بەلكو مرۆڤەكان خۆيان و سەربەخۆ ئەنجاميان داوه.

به لام نه هلی سوننه مامناوه ندیان هه لبر ارد و گوتیان: به نده ویست و ئیختیاری ههیه و کاریش لیوه ی پروو ده دات، به لام ناتوانیت هیچ شتیك ئه نجام بدات به بی ویست و ئیراده و ته قدیری خودا، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ وَٱللَّهُ خَلَقَکُرُ وَمَا وَیست و ئیراده و ته قدیری خودا، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ وَٱللَّهُ خَلَقَکُرُ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ [الصافات: ٩٦] ، واته: خودا ئیوه ی به دیهیناوه و ئه و کار و کرده وانه ش که ئه نامی ده ده نامی ده ده نامی به وه کرد که ئه و کار و کرده وانه به دیهینراوی خودان و خودا ته قدیری کردوون .

ههروهها فهرموویه تی: ﴿ وَمَا نَشَآءُونَ إِلّا أَن یَشَآءُ اللّهُ رَبُّ الْعَلَمِینَ ﴾ [التکویر: ۲۹] ، واته: هیچ شتیکتان ناویت و ناتوانن بتانهویت مهگهر ئهوه نهبی که پهروهردگاری جیهانیان ویستی لهسهره و دهیهویت. لهم ئایه ته دا ویست و مهشیئه تی ئیسپاتکرد بر به نده کان، به لام ویست و مهشیئه تیك که له دوای ویست و مهشیئه تی خوداوه دیت و تابعیه تی.

دواتر لهبابهتي قهدهردا زياتر لهم بارهوه قسهو باسمان دهبيت ـ إن شاء الله تعالى ـ.

سییهم: ئههلی سوننهو جهماعه مامناوهند و وهسهتن لهبابهتی وهعید و ههرهشه کانی خودادا ، و(الوعید) بریتیه: لهههرهشه و ترساندن، لیرهدا مهبهست لیی ئه و دهقانه یه که ههرهشه و چاوترساندنیان تیدایه بو کهسانی سهرپیچیکار بهوهی سزا دهدرین.

ووته کهی: (بین المرجئة والوعیدیة من القدریة وغیرهم) واته: لهنیوان مو پرجیئه و قه ده رییه وه عیدیه کان ، و (المرجئة) : نیسبه ته بوّلای (الارجاء) که بریتیه له دواخستن و تاخیر کردن و ، ئه و ناوه یان لینراوه ؛ له به رئه وهی ئه وان کرده وه یان دواخستو وه ده ریانه پنیاسه ی ئیمان ، به شیوه یه کی پنیان وایه که سیّک تاوانی گه و ره نه نه بدات فاسق نییه و ، ده لیّن: له گه ل ئیماندا هیچ تاوانیک زیانی نییه ، هه روه ک چون بدات فاسق نییه و ، ده لیّن: له گه ل ئیماندا هیچ تاوانیک نییه ، له لای نه وان که سیّک تاوانی له گه ل کوفردا هیچ تاعه ت و عیباده تیک سوودی نییه ، له لای نه وان که سیّک تاوانی گه و ره شدیام بدات ئیمانی کامل و ته واوه و هیچ هه په شه یه که نایگریته وه ، تاوه کو زور کور تره و ن له حوکم دان به سه ر تاوانباردا و زیاد له پیّویست شل په ون ، تاوه کو ئاستیک پنیان وایه تاوان ئیمان لاواز ناکات و ، حوکمی فاسق بوون نادریّت به سه ر که سیّکدا تاوانی گه و ره ی نه نجام داییت.

ههروهها ههرچی (الوعیدیة)یه کانیشه: ئه وانه ئه و که سانه ن که پنیان وایه ده بی و پنویسته ئه و هه په ههره شهیه یی له که سی تاوانبار کراوه به پندریته جی و ، زور توندن له وه دا، به شیوه یه که ده نین تاوانی گهوره ی ئه نجام دابیت گهر بمریت و ته و به که نه کرد بیت ئه وا به هه تایی له دو زه خ دا ده مینیته و ه و ، له دو نیادا له چوار چیوه ی ئیمان ده رده که ن و کافری ده که ن .

به لام نههلی سوننه و جهماعه مامناوهند و وهسهتن لهنیوان نهو دوو تاقمهدا و ده دولین نهو دول تاقمهدا و دولین که سیک تاوانی گهوره نه نجام بدات تاوانباره و نیمانی کامل نیبه و حوکمی فاسقی ده دریّت به سهریدا - نه ک وه ک مورجینه کان که ده لیّن: نیمانیّکی کاملّی هه یه و هیچ هه په شهیه ک نایگریّته وه - به لام نه و که سه به هه تا هه تایی له دوّزه خ دا نامیّنیّته وه گهر چووه ناوی، به لکو ده که ویّته سه ر ویستی خود اگه ر بیه وی لیی خوش ده بیت و،

گهریش ویستی لیبیت به نه ندازه ی تاوانه که ی سزای ده دات پاشان له ناگر پزگاری ده بیت و ده چیته به هه شته وه - وه نه وه ک وه عیدیه کان که حوکمی کافری ده ده نه به سه ریدا و ده لین به هه تایی له دو زه خ دا ده مینیته وه - مو پجیئه کان وابه سته ی نه و ده قانه بوون که وه عد و پهیمانی خوشی تیدایه و هه رچی وه عیدیه کانیشه ده ستیانگر تو وه به و ده قانه وه که هه په شه و تو له سه ندنه وه ی تیدایه ، به لام نه هلی سوننه هم ریه ک له و دو وه ویان وه رگر تو وه و هیچ یه کیک له و دو و جو ده قانه یان فه راموش نه کردووه.

چوارهم: ئههلی سوننه و جهماعه مامناوهند و وهستن له (باب أسماء الإيمان والدين) واته: لهبابه تی حوکم دان به سهر مروّقدا به کوفر، یا خود ئیسلام یا خود فیسق و، له پاداشتی که سی سه رینچی کاردا له دونیا و دواروّردا.

(بین الحروریة والمعتزلة وبین المرجئة والجهمیة)واته: لهنیوان حوروری و موعتهزیله و جههمییهکان، و(الحروریة): خهواریجهکانن، ئهم ناوهیان لینراوه وهك نیسبهتیک بو (حروری) که دییهکه لهعیراق، له و جیگایه دا ههمو و خهواریجهکان کوبوونه وه ئه کاتهی که له دری عهلی کوپی ئهبی تالیب پاپه پین و خروجیان کرد. و (المعتزلة): شوینه که و ته و اسلی کوپی عهتان ئه وه ی که ئیعتزالی کرد له کوپی مهجلیسی حهسه نی به سری و لینی جیا بووه وه و، شوینکه و تووه کانی به هوی ئه و خیلاف و پاجیاییه وه له ده وری کو بوونه وه و حهسه نیش (په حمه تی خوای لین بیت) له باره ی و اسله وه گووتی: (إنه قد اعتزلنا)ئه و لینمان جودا بووه وه، بویه له وه وه ناویان نوا موعته زیله.

جا ههریه که لهمه زهه بی خهواریج و موعته زیله به رانبه ر به که سیّک تاوانی گهوره ئه نجام بدات لهموسو لمانان: مه زهه بیّکی تونده، له به رئه وه ی ته وان له ئیسلام ده ریده که ن، به لام موعته زیله کان ده لیّن: نهموسو لمانه و نه کافریشه، به لکو له و نیره نده دایه (المنزلة بین المنزلتین)! و هه رچی خه و رایجه کانیشه گوتیان: کافره، به لام

ههردوو تاقمه که (خهواریج و موعته زیله) کوّده نگن لهسه ر تهوه ی گهر به و حالهوه بمریّت به هه تا یمی له دوّزه خ دا ده میّنیته و ه.

جا له بهرانبهر ئهم دوو تاقمه تونده دا ههریه ک له مورجیئه و جههمییه کان درووست بوون و زیاد له پیویست کورتره و شلره و بوون لهباره ی ئه وکهسه ی تاوانی گهوره ئه نجام ده دات و ، گوتیان: له گه ل ئیماندا تاوان هیچ زیانی کی نییه ؛ لهبهرئه وه ی ئیمان لای ئه وان (هو تصدیق القلب فقط) ته نها به راست زانینی به دلّ، یا خود (مع نطق اللسان) له گه ل ده ربرین به زمان ، له مه شدا خیلافیان هه یه و هه ندینکیان ده لیّن ته نها به راست زانینی دلّه و ، هه ندینکی تریانیش دانبیانانی زمانیشی بو زیاد ده که ن و ، لای ئه وان کردار (عمل) به شین نییه له ئیمان و پییان وایه ئیمان به کرده و ه ی که وان ناکات و به تاوانی خراپه ش که م ناکات و لاواز نابیت ، که سی تاوانبار لای ئه وان ئیمانه که ی که م ناکات و شایسته ی چوونه دو زه خ نییه به مه رجین به حه لاّلی نه زانیت .

ههرچی ئههلی سوننه و جهماعهشه مامناوهند و وهستن لهنیوان ئهو دوو تاقم و بو چوونهدا و ده لین:

کهسی تاوانبار بههنری تاوانهوه لهبازنهی باوه پر دهرناچینت و، بهنیسبهت سزادانیهوه ده کهوینه سهر ویستی خودا گهر ویستی لهسهر بینت لیی خوش دهبینت گهرنا سزای ده دات به تاگری دو زه خو به لام به هه تا هه تایی تیدا نامینیته وه وه که تهوه ی خهواریج و موعته زیله کان ده یلین و، تاوان ئیمان لاواز ده کات و خاوه نه کهی شایسته ی چوونه نیو دو زه خه مه گهر خودا لیی خوش بیت، و که سیک تاوانی گهوره ته نجام بدات فاسقه و ئیمانه کهی تهواو نییه، نه ک وه ک تهوه ی مورجی ته کان ده یلین : گوایه ئیمانه کهی کامل و ته واوه، والله تعالی أعلم .

پینجهم: ئههلی سوننه و جهماعه مامناوهند و وهسهتن لهبارهی (أَصْحَابِ رَسُولِ اللهِ عَلَيْةِ بَيْنَ الرَّافِضَة وَ الْخَوَارِجِ). سهحابه وهاوه لانی پیغهمبهرهوه عَلَیْ لهنیوان رافیزه و خهواریج دا، و (الصحابی): ئهو کهسهیه که گهیشتووه به پیغهمبهر عَلیْ و باوه دی پیهیناوه و لهسه رئه و باوه ره مردووه.

و(الرافضة): ناویّکه له رهفزکردنهکهوه(الرفض)هاتووه، که بریتیه لهتهرک و رهتکردنهوه، هوّکاری ناولیّنانیان بهم ناوه؛ ئهوهبوو ئهو تاقمه چوونه لای زهیدی کوری عهلی کوری حوسهین و پنیان گوت: خوّت بهریکه له شیخهین (ئهبو بهکر و عومهر)، ئهویش بهقسهی نهکردن و، گوتی: پهنا بهخوا کاریّکی وا بکهم، ئهوانیش لهبهرانبهردا زهیدیان رهفز کرد و، ئهم ناوهیان لیّنرا .

مهزههبی رافیزه لهئاست هاوه لانی پیغهمبهری خودا ﷺ: ئهوان زیده رقیبان کرد لهعهلی و ئالو بهیتدا و ریزیانیان دا بهسهر غهیری خویاندا و لهگه لیشدا دو ژمنایه تیان بهرپا کرد دژ به هاوه لهکانی تر، به تایبه ت سی خهلیفه که ئهبو به کر و عومهر وعوسمان رضی الله عنهم و، وجوینیان پیدان و نه فره تیان لیکردن، به لکو هه ندیکیان کافر کرد، له به رانبه رئه واندا خه واریج هه بوو که ته واو پیچه وانه ی ئه مانه بوون و عهلیان کافر کرد و زور یکی تر له هاوه لانیان ته کفیر کرد و لهگه لیان جه نگان و مال و خوینیانیان حه لال کرد.

ههرچی ئههلی سوننه و جهماعهیه پیچهوانهی ههموانیان کرد، خوشهویستیان بو هاوه لان دهربری، به لام زیده و پییان تیدا نه کرد و، دانیان نا به فه زل و پلهی ههموو هاوه لاندا و پییان وایه دوای پیغهمبهر رسیسی باشترینی نهم نومه ته دواتر رونکردنه وه ی زیاتر له م باره یه وه ده خهینه روو .

واجبی باوه رهینان بهوه ی خودا لهسه ر عه رشه و (به رزی و عولوی خودا به سهر درووستگراوه کانیه و (به گهل بوونی بو دروستگراوه کانی) و نه بوونی هیچ دژیه کیه که نیوانیاندا

فَصْلُ: وَقَدْ دَخَلَ فِيمَا ذَكَرْنَاهُ مِنَ الإِيمَانِ بِاللهِ الإِيمَانُ بِمَا أَخْبَرَ اللهُ بِهِ فِي كَتَابِهِ، وَتَوَاتَرَ عَن رَّسُولِه، وَأَجْمَعَ عَلَيْهِ سَلَفُ الأُمَّة؛ مِنْ أَنَّهُ سُبْحَانَهُ فَوْقَ سَمَاوَاتِهِ، عَلَى عَرْشِهِ، عَلَيٌّ عَلَى خَلْقِه، وَهُوَ سُبْحَانَهُ مَعَهُمْ أَيْنَمَا كَانُوا، يَعْلَمُ مَا شَمَاوَاتِه، عَلَى عَرْشِه، عَلَيٌّ عَلَى خَلْقِه، وَهُوَ سُبْحَانَهُ مَعَهُمْ أَيْنَمَا كَانُوا، يَعْلَمُ مَا هُمْ عَامِلُونَ؛ كَمَا جَمَعَ بَيْنَ ذَلِكَ فِي قَوْلِهِ: ﴿ هُوَ الَّذِى خَلَقَ السَّمَوَتِ وَالْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ السَّمَوَتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ السَّمَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِحُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ السَّمَاةِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ السَّمَاةِ وَمَا يَعْرُجُ فِيها وَهُو مَعَكُونَ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿ اللّهِ الحِيدِ: ٤].

جۆرێکی تر لهباوه پبوون به خودا له وه ی که ناما ژه مان پیدا باوه پبوونه به وه ی خودا هه والّی لهباره وه داوه له قورئانه که یدا و به موته واتری له پیغه مبه ره که یه و و زانایان کوده نگن له سه ری که نه ویش له سه رعه رش بوونی خودایه و به رزی و بلندییه تی به سه ردرووست کراوه کانیه و ، خودا له گه لیان له هه رجیگایه ک بن و ناگاداری کار و جوله کانیانه ، هه روه که هم و وی له م فه رمایشته یدا کویکردووه ته وه:

ههر ئه و خوایه ئاسمانه کان و زه ویی له ماوه ی شه ش روّر دا در و وستکرد ، پاشان بلندبو ویه وه بو سهر عهر ش. به بلندبو ونه وه یه که شاییسته ی زاتی خوّی بیّت. (أیْ: استواءً یَلیْقُ بِجَلاَلِهِ مِنْ غَیْرِ تَشْبیه وَلاَ تَمْثیلِ ولاَ تَعْطیلٍ ولاَ تَحْرِیْف کَما هُو مَدْهَبُ السَّلَفُ..). واته: بلندبو ونه وه یه که شاییسته ی پله و مه قامی خودا بیّت، به بی هیچ جوّره لیک چواندنیک و هاو شیوه ییه ک بو خودا، یان په تکردنه وه سیفاتگه لیک بو خودا، یان گورانکاریی له ناو و سیفاتی خودادا بکری، ئهمه ش مهزهه بو په یوه وی سهله فی ساله حه. ده زانی چی ده چیّت به ناو زه وییدا له باران و

زینده وه رو.. هتد ، چییشی لیده ر ده چین ، له پروه ک و گژو گیاو میوه و .. هتد ، چی له ئاسمان دیته خواری و ، چییش پیدا سه ر ده که وی ، وه ک فریشته و کار و کرده وه کان ، وه له هه ر جیگایه کیشدا بن ئه و (خوا)یه تان له گه له ، وه خوا به هه مو و کاره کانتان بینایه ، هه ر شتیک ئیوه ئه نجامی بده ن ئه و ده یبینی .

وَلَيْسَ مَعْنَى قَوْلِهِ: ﴿ وَهُو مَعَكُمْ ﴾ [الحديد: ٤]. أَنَّهُ مُخْتَلِطٌ بِالْخَلْقِ؛ فَإِنَّ هَذَا لاَ تُوجِبُهُ، اللَّعَةُ، بَلِ الْقَمَرُ آيَةٌ مِنْ آيَاتِ اللهِ مِنْ أَصْغَرِ مَحْلُوقَاتِه، وَهُوَ مَوْضُوعٌ فِي السَّمَاء، وَهُو مَعَ الْمُسَافِر وَغَيْرُ الْمُسَافِر أَيْنَمَا كَانَ، وَهُو سَبْحَانَهُ فَوْقَ عَرْشِهِ، السَّمَاء، وَهُو مَعَ خَلْقِهِ، مُهَيْمِنٌ عَلَيْهِم، مُطَّلِعٌ عَلَيْهِم إِلَى غَيْرِ ذَلِكَ مِن مَّعانِي رُبُوبِيَّتِهِ. رَقِيبٌ عَلَى خَلْقِه، مُهَيْمِنٌ عَلَيْهِم، مُطَّلعٌ عَليْهِم إِلَى غَيْرِ ذَلِكَ مِن مَّعانِي رُبُوبِيَّتِه. وماناى فهرمايشتى ﴿ وَهُو مَعَكُم ﴾ واته: ثهو له گهڵتانه، تنكه ل بوون نيبه له گه ل درووستكراوهكان، ئهمه له روى زمانهوانيشهوه مهرج نيبه و، پنچهوانهى ثهوه فيتره ته سهلهف و پنشهوايانى ئهم ئوممه ته لهسهرى بوون، ههروهها پنچهوانهى ثهو فيتره تهشه كه خودا خه لكى لهسهر دروستكردووه، بۆنموونه مانگ نيشانهو به لگهيه كى بچووكه لهنشياريشه لهههر جيگايهكدا بن و، خواى پهروهردگار لهسهر عهرشهكهيهتى و، گهشتياريشه لهههر جيگايهكدا بن و، خواى پهروهردگار لهسهر عهرشهكهيهتى و، گهشتياريشه لهههر دروستكراوهكانيهوه و، زال و بهدهسه لاته بهسهريانهوه و، ئاگادارى جود و درشتيانه . . وجگه لهمانهش لهو مانايانهى ترى يهروهردگاريهتى خودا.

ه شدرح ه

نووسهر (رهحمه تى خواى لى بيّت) ئەم دووانهى بە تايبەت ھيناو، و تىشكى خستووەتە سەر، كە ئەوانىش: (الاستواء على العرش ومعيته للخلق) واتە: بەرز و بلند بوونهوهى خودا بەسەر عەرشدا ھاوكات لەگەل بوونى خودا بۆ درووستكراوهكانى ؛ لەپيناو ئەوەى ئەو گومان و كيشەيە برەوينىتەو، و نەيھىنلىت، كە ئەويش بوونى گومانه

له دژ یه کی نیوان ئه و دووه دا، ره نگه که سین وا گومان به رین ئه و دوو سیفه ته ی خود ا هاوشیوه ی سیفه تی دروستکراوه کانن و، خود ا تیکه له له گه لیان، ده ی که وایه چون ده کریت له گه لیانیش بیت و له هه مان کاتدا له سه ر عه رشیش بیت ؟! چون ده گونجی نزیك بیت لییانه وه به بی تیکه ل بوون له گهیان ؟!

سک وه لامی ئهم گومانه ههروه ک شیخ لهچهند روویه که وه روونی کردووه ته وه (۱): یه کهم: ئه و تیگهیشتنه بوونی نییه لهزمانی عهره بی دا ئه و زمانه ی که قورئان پیی دابه زیوه، چونکه به راستی و شه ی له گه آل (مع) له زمانی عهره بی دا بر موساحه به و هاوه آلی ره هایه و به مانای تیکه آل بوون و توانه وه له یه کدیدا و به ریه ک که و تن نایه ت. بر نموونه تو ده آییت: (روجتی معی) خیزانم له گه آلمه، له کاتیکدا تو له جینگهیه کی و ئه ویش له جینگایه کی تره و ، ده آییت: (مازلنا نسیر والقمر معنا) واته: ئیمه به رده وام بووین له ریکردن به شه و و مانگیشمان له گه آل بوو، له کاتیکدا مانگ له ئاسمانه و له گه آل گه شتیاری و جگه له ویشدایه له هه رکوییه ک بن، جا ئه گه ردروست بیت ئه م قسه یه له باره ی مانگه وه له کاتیدا دروست کراوی کی بچووکه، ده ی چون ئه وه ناوتریت له ئاست به دیه پینه رو درووست کاریکی مه زن که له هه مو و شتیک مه زن تره ؟!.

دووهم: ئهم قسهیه پیچهوانهی کودهنگی سهله و پیشهوایانی ئهم ئوممه ته یه له هاوه لان و تابیعین وتابیعی تابیعین (که پیک دین لهسهده زیرینه کان) ئه وانه ی که قودوه و پیشه وان، ئا ئه مانه کودهنگن لهسه ر ئه وه ی خودا به رز وبلند بو وه ته وه به سه مهرشدا، به رزه به نیسبه ت دروستکراوه کانی و تیکه لاویان نه بووه و جودایه لیبان، ههروه ها کوده نگن لهسه ر ئه وه ی له گه ل دروستکراوه کانیه تی به عیلم و زانستی خوی ههروه که ته فسیری ئه م ئایه ته یان : ﴿ وَهُو مَعَکُم یَ به وه کردووه .

⁽١) بروانه : مختصر الصواعق المرسلة (٤٥٥)، وفتح رب البرية بتلخيص الحموية للشيخ ابن عثيمين (٥٩).

سییه م: ئه مه پیچه وانه ی ئه و فیتره ته یه خود اخه لکی له سه ر به دیه یناوه، واته: له ناخیاندا چه سپاندوویه تی، خه لک فیتره تیان وا راها تووه، که دان ده نین به عولو و به رزی خوادا به سه ر درووستکراوه کانیه و ، ده بینیت خه لک له کاتی ناخوشی و ناره حه تیدا ده ست به ره و ئاسمان به رز ده که نه وه و به ملاو ئه ولادا ناچن بی ئه وه ی که سیک رینیشانده ریان بیت بو ئه وه، به لکو ئه وه ته نها سروشتیکه و خودا خه لکی له سه ر به دیه ینناوه و هه ستی تیدا دروست کردوون .

چوارهم: ئەوە پێچەوانەى ئەوەيە، كە خودا ھەواڵى لەبارەوە داوە لەقورئانەكەيدا و بەموتەواترى لەپێغەمبەرەكەيەوە ھاتووە بەوەى خودا لەسەر عەرشەكەيەتى و لەسەروى دروستكراوەكانيەوەيەتى و، لەگەڵيانە لەھەر جێيەك بن .

جا ده قى موته واتير (۱): ئه وه يه كۆمه له كهسێك گێڕاويانه ته وه عاده ته ناكرێ و ناگونجێ كۆدهنگ بن لهسهر درۆ و، له هاوشێوهى خۆيانه وه گێڕاويانه ته وه لهسه ره تاوه تا كۆتاييه كهى.

ئايەت و فەرموودە لەم بارەيەوە زۆر زۆرە لەوانە ئەو ئايەتەى كە نووسەر ھێناويەتى . والله أعلم .

ووته که ی نووسه (ره حمه تی خوای لی بیّت) که ده لیّت: (وهو سبحانه فوق عرشه رقیب علی خلقه مهیمن علیهم مطلع علیهم) جه ختکردنه وه یه قسه کانی پیشوو که باسی عولوی خودای تیدا کرابوو وه هه روه ها له گه ل بوونی خودا بو درووست کراوه کانی، ئه وه ش به هینانی دوو ناو له ناوه کانی که ئه وانیش: (الرقیب والمهیمن)، خوای ته عالا فه رموویه تی : ﴿ إِنَّ ٱللّهَ کَانَ عَلَیْکُمْ رَقِیبًا ﴾ [النساء: ۱]، واته: بیگومان خوا به وردیی و هه میشه یی ئاگادار و چاودیره به سه رتانه وه، ده زانی ئه رکی سه رشانتان ئه نجام ده ده ن نا.

⁽١) تدريب الراوى (٦٢٧)، والتنبيهات السنية (١٩٥).

و(الرقیب) (۱): واته: چاودیّر به سه رحالٌ و باری به نده کانیه وه. ئه وه ش به لُگه یه له سه رنزیکی خودا لیّیانه وه، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ هُو اللّهُ اللّهِ عُو اللّهُ اللهُ اللهُ

و(المهیمن) (۲): ئەوەيە كە شاھىدە بەسەر دروستكراوەكانيەوە و ئاگادارى كردەوەكانيانە و چاودىرە بەسەريانەوە .

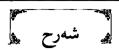
(إلى غير ذلك من معاني ربوبيته) واته : جگه لهم مانايانهش كه خوازهرى پهروهردگاريه تى خودان كه وا دهخوازن بهزاتى خۆى لهسهروى دروستكراوهكانيه و بيت و، ئاگادارى كردهوهكانيان بيت و، نزيك بيت لييانه وه به عيلم و زانستى خوى، كار و بارهكانيان راپهرينيت و، پاداشتيان بداته وه لهسهرى .

⁽١) النهج الأسمى (١/ ٣٧٧).

⁽٢) النهج الأسمى (١/ ١١٩).

ئهوهی پیویسته باوه رمان پینی بیت له باره ی عولوی خودا و لهگه ل بوونی و مانای له ئاسمان بوونی خودا و به نگه کانی

وَكُلُّ هَٰذَا الْكَلامِ الَّذِي ذَكَرَهُ اللهُ _ منْ أَنَّهُ فَوْقَ الْعَرْشِ وَأَنَّهُ مَعَنَا _ حَقُّ عَلَى حَقِيقَتِهِ، لا يَحْتَاجُ إَلَى تَحْريفِ، وَلَكِنْ يُصَانُ عَن الظُّنُونِ الْكَاذِبَةِ؛ مِثْلِ أَنْ يُظَنَّ أَنَّ ظَاهِرَ قَوْلِهِ: ﴿ فِي ٱلسَّمَآءِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهُ اللَّهُ أَوْ تُقِلُّهُ، وَهَذَا بَاطِلٌ بإجْمَاع أَهْلِ الْعِلْمِ وَالإيمَانِ؛ فَإِنَّ اللهَ قَدْ ﴿ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ۗ ٱلسَّمَوَاتِ وَٱلْأَرْضَ ﴿ ﴿ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ۗ ٱلسَّمَوَاتِ وَٱلْأَرْضَ ﴿ ﴿ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ۗ [البقرة: ٢٥٥] ، وَهُوَ ﴿ يُمْسِكُ ٱلسَّمَوَتِ وَٱلْأَرْضَ أَن تَزُولًا ﴿ ﴾ [فاطر: ١] ، و ﴿ وَيُمْسِكُ ٱلسَّكَمَاءَ أَن تَقَعَ عَلَى ٱلْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِيةً ﴿ أَن الحج: ٦٥] ، ﴿ وَمِن ءَايَنادِة أَن تَقُومَ ٱلسَّمَآءُ وَٱلْأَرْضُ بِأَمْرِهِۦ ۞ ﴾ [الروم:٢٥]. ههموو ثهو وتانهي كه خودا باسي كردووه ـ لهوهى خودا لهسهر عهرشه و له كه لمانه ـ ههقه و لهسهر ههقيقه ته كهبه تي و، ينويست به ته حريف و گۆرين ناكات، به لام له گومانى درۆينه دەيارىزرىت، وەك ئەوەي كەسنىك وا گومان بەرنىت فەرمايشتى (فى السَّمَاء) بەماناي ئەوە دنىت گوايە ئاسمان خودای هه لگرتووه یا خود دهوری داوه و سیبهری بو کردووه، ئهمه تیگهیشتنیکی باتل و نارهوایه بهکوّدهنگی زانایان و ئههلی ئیمان، خوای پهروهردگار فهرموویه تی: (کورسیه کهی ئاسمانه کان و زهوی گردووه تهوه) و ههر ئهوه یه (ئاسمانه کان وزهوی را گردووه و ناهیّلیّت داروخیّن و لهناوچن)، و (ئاسمانی گردوود و ناهیٚلینت بکهوینت سهر زهوی مهگهر بهویستی خوّی نهبینت)، و (یهکیک لهنیشانه و به لْگه کانی خودا ئه وه یه ئاسمان و زهوی به فرمانی خودا راوه ستان و جیکیرن).

شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) واجبی باوه پهینانی پوونده کاته وه به نیسبه ت ئه وه ی خود اهه والی له باره ی خویه و داوه له وه ی که له سه ر عهر شه و ، له گه لمانه: پی بهیندریت به و شیوه یه ی که خود اهه والی له باره وه داوه و هی پیویسته ئیمانی پی بهیندریت و لابدریت له مانا دیار و هه قیقه ته که ی ، وه ك ئه وه ی موعه تیله کان له جه همی و موعته زیله کان و هاو شیوه کانیان ده یلین ، ئه وانه پییان وایه موعه تیله کان له جه همی و موعته زیله کان و هاو شیوه کانیان ده یلین ، ئه وانه پییان وایه له سه ر عهر شه بوونی خود اهه قیقه ته که ی مه به ست نییه به لکو مه جازه و مه به ست لیی شتیکی تره و ، ته تویلی (الاستواء علی العرش) وا ته: وه ستان و به رز بوونه وه ی خود ا به سه ر مه ساماندا، وه (علو الله علی خلقه) وا ته: به رزی و بلندی خود ا به سه ر درووستکراوه کانیه و ، ته تویل ده که ن به (علو قدره وقهره) به رزی پله و توانا و ده سه لاتی و ، هاو شیوه ی ئه م ته تویله با تل و نا په وانه که ته حریف و گزینی که لامی خود ایه و نونی خود ایه له مانا هه قه که ی که ده یخوازیت . هه ندیکیان ده لین: مانای له گه ل بورنی خود این له همه مو و جیگایه ك هاو شیوه ی قسه ی حولولیه به ونی خود این له همه مو و جیگایه ک هاو شیوه ی قسه ی حولولیه جه همیه کان و جگه له وانیش . تعالی الله عمای قولون علوا کبیراً.

ووته که ی: (ولکن یصان عن الظنون الکاذبة مثل: أن یظن أن ظاهر قوله: في السماء أن السماء تقله أو تظله) و (تقله) : واته: هه لمي ده گريّت. و (تظله) : واته: سه ترى ده کات و دايده پوشيّت.

و(الظلة): ئەو شتەيە كە لەسەرەوەت سێبەرت بۆ دەكات، وكاتى دەوترێت خودا لەئاسمانە ئەو دوو مانايە مەبەست نييە. بۆيە ھەركەسێك ئەو گومانە بەرێت ئەوا توشى ھەڵەيەكى ئێجگار گەورە بووە لەبەر دوو ھۆكار: یه که م : نه وه پیچه وانه ی نه و تیگه یشتنه یه کو ده نگی زانایان و باوه پردارانی له سه ره نه وان کو ده نگن له سه ره نه وه ی خودا له سه ره وجودایه له دروستکراوه کانی و له زاتی خودادا هیچ شتیك نیبه له دروستکراوه کانی دا و به پیچه وانه شه وه ، پیشتر ته فسیری نه م فه رمایشته مان کرد : ﴿ أَمْ آمِنتُم مَن فِی ٱلسّمآه ﴾ ، وگوتمان گه ر مه به ست له ناسمان (السماء) نه و ناسمانه بیت که هه یه نه وا (فی) به مانای : (علی دیت ، واته : (علی السماء) له سه رئاسمانه، ها و شیوه ی فه رمایشتی : ﴿ وَلَا صَلِبَنَاكُم فِی جُدُوع النّح لِ ﴾ ، واته : (علی جذوع النخل) واته : له سه روی دار خورماکانه وه له خاچتان ده ده ین ، وه نه گه ر مه به ست له (السماء) ناسمان : (فی العلو) به رزی بیت ، نه وا مانای : (فی السماء) له ناسمان ، واته : (فی العلو) له به رزیه تیبه . والله أعلم .

دووهم: ئهم گومان و تیگهیشتنه پیچهوانه و دژه لهگه ل به لگه کانی قورئان ئهو به لگانه ی که ده لالهت ده که نه سهر گهوره یی خودا و بی پیویستی له درووستکراوه کانی پیی، ههروه ك لهم فهرمایشته دا له درووستکراوه کانی و پیویستی درووستکراوه کانی پیی، ههروه ك لهم فهرمایشته دا هاتووه: ﴿وَسِعَ كُرْسِیّهُ السّمَوَتِ وَاللَّرْضَ ﴾ واته: کورسیه کهی ئاسمانه کان و زهوی داگرتووه و، کورسی دروستکراوی که وره یه وله بهر ده می عهرشدایه و، گهوره تره له ئاسمانه کان و زهوی له ئاسمانه کان و زهوی بچوکتر بن له کورسی و، کورسیش بچوکتر بیت له عهرش و، خودا گهوره تر بیت له هموو شتیك، ئه وا چون ده کریت ئاسمان ده وری خودا بدات و بیگریته خو یا خود کورسی هه لی بگریت یا خود سیبه ری بو بکات و داییو شیت ؟!

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ إِنَّ اللَّهَ یُمْسِكُ اَلسَّمَوْتِ وَالْأَرْضَ أَن تَزُولاً ﴾،واته: بهراستیی خوا ئاسمانه کان و زهویی راگرتووه تا دانه روخینن وله ناو نه چن، ﴿ وَیُمْسِكُ اَلسَّكُمَآءَ أَن تَقَعَ عَلَی اَلْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۗ ﴾ ،واته: ئهم ئاسمانه ش راده گرئ تا به سه ر

زهویدا نه که وی مه گهر به فه رمانی خوّی، ﴿ وَمِنْ ءَایَا بِهِ قَانَ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِالْمَرِهِ عِنْ ، واته: ههر له نیشانه کانی بوون و ده سه لاتی نه وه که نهم ناسمان و زهوییه به فه رمانی نه و وه ستاون . نائه م نایه تانه به لْگهن له سهر نه وه ی ناسمانه کان و زهوی پیویستیان به خودایه، و نه وه خودایه پایگر تووه و ناهیل نی بکه ویّت و له ناوب چیّت، که واته پاوه ستانی ته نها به فرمانی خودایه، له گه ل هه موو نه مانه دا به نه قله وه ناچیت خودا پیویستی به ناسمان بیّت؛ بو نه وه ی هه لیبگریّت یا خود سیبه ری بو بکات . تعالی الله عن هذا الظن الباطل علواً کبیراً.

واجبی باوه پهنان بهنزیکی خودا و نهو نزیکییه ییچهوانهی عولوی خودا نییه

قال رحمه الله:

لهعولويدا.

وَقَد دَّخَلَ فِي ذَلِكَ الإِيمَانُ بِأَنَّهُ قَرِيبٌ مُجِيبٌ؛ كَمَا جَمَعَ بِينَ ذَلِكَ فِي قَوْلِهِ عَلَيْ ا ﴿ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِى عَنِى فَإِنِي قَرِيبٌ ﴿ اللَّهِمَ: ١٨٦]. الآية، وقَوْلِهِ عَلَيْ: ﴿ إِنَّ الَّذِي تَدْعُونَهُ أَقْرَبُ إِلَى أَحَدِكُم مِن عُنِق رَاحِلَتِهِ (١) . وَمَا ذُكِرَ فِي الْكِتَابِ
وَالسُّنَّةَ مِنْ قُرْبِهِ وَمَعِيَّتِه لَا يُنَافِي مَا ذُكِرَ مِنْ عُلُوِّهٖ وَفَوْقِيَّتِه؛ فَإِنَّهُ سُبْحَانَهُ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ فِي جَمِيعٍ نَعُوتِهِ، وَهُو عَلِيٌّ فِي دُنُوه، قَرِيبٌ فِي عُلُوهِ.

مَنْ خُروه حَمه تَى خَواى لَى بَيْت) ده لَيْت:

به شیکی تر له باوه پهینان به خودا باوه پهینانه به وه ی خودا نزیکه و و لامی دوعا و پارانه وه کان ده داته وه، هه روه کو ئه و دووه ی پیکه وه لهم فه رمایشته یدا هیناوه: (ئه ی موحه ممه در کات به نده کانم پرسیاریان لیکردی له باره ی منه وه ئه وا من نزیکم لیبانه وه و وه لامی دوعای دوعاکار ده ده مه وه گهر دوعای کرد)، و فه رمایشته که ی پیغه مبه رکسی «ئه و که سه ی ئیوه داوای لیده که ن نزیکتره لیتانه وه له ملی و شتره که ی له یه کیک له نیروه وه ی باسکراوه له قور نان و سوننه دا له باره ی نزیکی و له گه ل بوونی خودا له گه ل عولو و له به رزی بوونی پیچه وانه و دژ به یه ک نین؛ چونکه په پاستی هیچ شتیک هاو شیوه ی خودا نییه له هیچ جو ره سیفه تیکی دا تاوه کو ئه و گومانه بریت و ئه و قیاسه بکریت، خوای په روه ردگار به رزه و بلنده له نزیکدا و نزیکه گومانه بریت و ئه و قیاسه بکریت، خوای په روه ردگار به رزه و بلنده له نزیکدا و نزیکه

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢٩٩٢)، ومسلم (٢٧٠٤).

ي شەرح

دوای ئهوه ی نووسه رپیداگری کرد لهسه رواجب بوونی باوه پر به عولوی خودا به سه در درووستکراوه کانیه وه و ئیستواکردنی لهسه رعه شهکه ی لهم به شهدا ئاماژه ی داوه به وه ی واجبه باوه پر بهیندریت به وه ی خودا نزیکه، وه و ته که ی که ده لیت : (وقد دخل فی ذلك) واته : جوریک یاخود به شیک لهباوه پربوون به خوا بریتیه له (الإیمان بأنه قریب) واته : باوه پربوون به وه ی خودا نزیکه له دروستکراوه کانیه وه و (مجیب) و لامی دوعا و پارانه وه کانیان ده داته وه (کما جمع بین ذلک) واته : هه روه که نه و وانه ی (نزیکی و وه لامدانه وه ی) له م فه رمایشته دا پیکه وه هیناوه : ﴿ وَإِذَا سَالَكَ عَبَادِی عَنِی ﴾، واته : هه رکات به نده کانم پرسیاریان لیکردی له باره ی منه وه .

لهباره ی هزکاری دابهزینی ئهم ئایهته وه ریوایه ت کراوه: «أن رجلاً جاء إلی النبی قلی فقال : یا رسول الله ، أقریب ربنا فنناجیه ، أم بعید فننادیه ؟! فسکت النبی نیخ فنزلت هذه الآیة» (۱) ، واته: پیاویک هاته لای پیغهمبه ریخ و گوتی: ئهی پیغهمبه ریخ خوا تیج ، ئایه پهروه ردگارمان نزیکه به ده نگی نزم داوای لی بکهین، یاخود دووره وده بی بانگی لی بکهین؟! پیغهمبه ریک بیده نگ بوو و دواتر ئهم ئایه ته دابه زی.

﴿ فَإِنِي قَرِيبُ ﴾ ، واته: من نزيكم له دوعاكه رهوه و ﴿ أُجِيبُ دَعُوهَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ﴾ ولامى دوعاى دوعاكه رده دهمه وه گهر بپاريته وه، ئا ئهمه جوريكه له ئاماژه دان به وه ى له كاتى دوعادا دهنگ نزم بكه نه وه و به ده نگى به رز مه پارينه وه، هه روه ك له فه رمايشته كه ى پيخه مبه ردا ﷺ به روونى ئهمه ها تووه: «إن الذي تدعونه أقرب إلى أحدكم من عنق راحلته» پيشتر شه رحى ئه م فه رمووده يه كراوه.

⁽١) رواه ابن جرير وابن أبي حاتم وغيرهما .

جا ئهم ئايهت و فهرموودهيه به لُگهن لهسهر نزيكي خودا لهكهسي دوعاكهرهوه ئهوهش بهولامدانهوهي دوعاكهي، ئهم نزيكيهش پنچهوانه و دژ نيبه لهگهل عولوي خودادا؛ ههربويهشه نووسهر گوتي: (وما ذكر في الكتاب والسنة من قربه ومعيته لا ينافي ما ذكر من علوه وفوقيته)؛ چونكه ههموو ئهمانه ههق و راستن، وههقيش هيچ دژ يهكي تندا درووست نابنت و پنچهوانهي يهك نيبه، ههروهها لهبهرئهوهي خودا فهرموويهتي : (ليس كمثله شيء في جميع نعوته) واته : خودا لههمموو سيفاتهكاني دا هاوشنوه و هاوينهي نيبه، بويه ناوترينت: گهر خودا لهسهروي درووستكراوهكاني درووستكراوهكانيه و سهرچاوهكهي قياس كردني خودايه بهدروستكراوهكاني خودي ئهم پرسياره هه لهيه و سهرچاوهكهي قياس كردني خودايه بهدروستكراوهكاني و ئهو جوره لهقياسهش باتل و ناههقه ؛ چونكه خودا (ليس كمثله شيء) واته: هيچ شتيك هاوشنيوهي خودا نيبه.

جا نزیکی و عولو ههردوکیان لهیه کاتدا لهخودادا کۆبوونه تهوه؛ ئهوهش لهبهر عهزهمه ت و گهوره یی پهیبردنی بهههموو شته کان و، حهوت چینی (تهبه قه)ی ئاسمان لهده ستی خودادایه هاوشیّوه ی دهنکه خهرته لهیه که لهده ستی یه کیّک له تیّوه دا، ده ی که سیّک ئاوها گهوره و مهزن بیّت چوّن ناکریّت له سهر عهرش بیّت و لهههمان کاتدا نزیکیش بیّت له دروستکراوه کانیه وه ههر چوّنیک بیهویّت؟! (وهو علی فی دنوه قریب فی علوه) واته: وه خودا به رز و بلّنده لهنزیکی دا و نزیکه له عولوی دا، ههروه ک لهده قه کانی قورئان و سوننه دا هاتووه و زانایانی ئهم ئوممه ته کوّده نگن له سهری و ئهمه شی یه کیّکه له تایبه تمه ندیه کانی خودا، جا (علی فی دنوه) واته: له کاتی نزیکی دا له دروستکراوه کانیه و به رز و بلّنده (قریب فی علوه) واته: له حالّی عولویدا له سهر عهرش نزیکه له درووستکراوه کانیه و ،

واجبى باوهرهينان بهوهى قورئان كهلامى ههقيقى خودايه

قال رحمه الله:

وَمِنَ الإِيمَانِ بِاللهِ وَكُتِبِهِ الإِيمَانُ بِأَنَّ الْقُرْآنَ كَلامُ اللهِ، مُنَزَّلُ، غَيرُ مَخْلُوق، مِنْهُ بَدَأَ، وَإِلَيْهِ يَعُودُ، وَأَنَّ اللهَ تَكَلَّمَ بِهِ حَقِيقَةً، وَأَنَّ هَذَا الْقُرْآنَ الَّذِي أَنْزَلَهُ عَلَى مُحَمَّد _ عَلَى اللهُ وَكَلامُ الله حَقيقَةً، لا كَلامَ غَيرُه. ولا يَجُوزُ إطلاقُ الْقَوْلِ بِأَنَّهُ حِكَايَةٌ عَنْ كَلامَ الله الله الله عَبَارَةٌ؛ بَلْ إِذَا قَرَأَهُ النَّاسُ أَوْ كَتَبُوهُ فِي الْمَصَاحِفِ؛ لَمْ يَخْرُجْ بِذَلِكَ كَلاَم الله الله الله يَكُونَ كَلامَ الله تَعَالَى حَقيقَةً، فَإِنَّ الْكَلامَ إِنَّمَا يُضَافَ حَقيقَةً إلَى مَنْ قَالَهُ مُبَلِّغًا مُؤَدِّيًا. وَهُو كَلامُ الله بُحُرُوفُهُ، ومَعَانِيهِ لَيْسَ كَلامُ الله الْحُرُوفَ دُونَ الْمَعَانِي، وَلا الْمَعَانِي دُونَ الْحُرُوفِ.

شيخ (ڕەحمەتى خواى لىن بينت) دەڵينت:

به شیّك له ئیمان هیّنان به خودا و كتیبه كانی: ئیمان هیّنانه به وه ی قورئان كه لامی خودایه و دابه زیّندراوه، درووستكراو (مه خلوق) نییه و، له وه وه هاتووه بوّلای ئه ویش ده گه ریّته و ، خودا به هه قیقی قسه ی پیّكردووه، ئه و قورئانه ی كه دایبه زانده سه رموحه مه كه لامی خودایه به هه قیقی، كه لامی كه سانی تر نییه.

بۆیه درووست نیبه بوتریّت: قورئان گیّرانهوه ی که لامی خودایه، یاخود گوزارشته له که لامی خودا و، کاتیّکیش خه لْك ده یخویّنن یاخود ده ینوسن له موسحه فه کاندا؛ ئه وه مانای ئه وه ناگه یه نیّت که لامی خودا نه بیّت به هه قیقی، که لام به هه قیقی ده دریّته پال ئه وه ی یه که م جار ده ریبریوه، نه ک ئه وه ی ده یگه یه نیّت. وه قورئان که لامی خودایه به پیت و ماناکه شیه وه، نه ک پیته کانی هی خودا بیّت و ماناکه ی هی که سانی تر و، نه ک ماناکه ی له خوداوه بیّت جگه له پیته کانی.

ي شەرح ي

یه کنک لهبنه ماکانی ئیمان: ئیمان هینانه به خودا و ئیمان هینانه به کتیبه کانی ـ ههروه ک پیشتر ئاماژه مان پیدا ـ وه به شیک لهم دوو بنه ما گهوره یه ئیمان بوونه به وه مقورئان که لامی خودایه.

جا ئیمان هیّنان بهخودا: ئیمان بوون بهسیفاته کانی لهخوّ ده گریّت. که لامی خوداش به شیّکه لهسیفه ته کانی، خوای پهروه ردگار وه سفکراوه به وه ی قسه ده کات به وه ی ویستی له سهره، گهر ویستی هه بیّت، به رده وام له رابر دوو و داها تووشدا قسه ده کات و که لامه که ی کوّتایی نایه ت و جوّری که لام به نسبه ت خوداوه ئه زه لی و هه تا هه تاییه و، موفردات و تاک تاکی که لامه که ی به رده وام به ش به شی دیّته بوون به پیی حیکمه ت و داناییه که ی .

ههروهها جۆرێکی تر لهکهلامی خودا قورئانی پیرۆزه، ئهو قورئانهی که گهوره ترین کتیبی خودایه ـ ئیمان هینان پیی لهپیشی پیشهوهی ئیمان هینانه بهکتیبه کانی خودا و قورئان لهلایهن خوداوه دابهزیندراوه و خودا قسهی پیکردووه و دایبهزاندووه تسمر پیغهمبهره کهی، قورئان (منزل غیر مخلوق) واته: دابهزیندراوه لهلایهن خوداوه و مهخلوق و دروستکراو نییه؛ لهبهرئهوهی سیفه تیکه لهسیفه ته کانی و ، داویه تیه پال خوی، هاوشیوهی دانه پالی سیفه ت بولای وهسفکراو، وه سیفاته کانی خودا درووستکراو (مهخلوق) نین، چهند گروپ و تاقمیک لهم بابه ته دا پیچهوانهی ئههلی درووستکراو (مهخلوق) نین، چهند گروپ و تاقمیک لهم بابه ته دا پیچهوانهی ئههلی سونهن و شیخ لیره دا بوچوونی ههند یکیان هیناوه به م شیوه یه یه یکی لای خواره وه :

۱- بۆچوونى جەھميەكان ئەوانەى دەڭين (۱): خودا قسە ناكات، بەڭكو كەلامى لەغەيرى خۆيدا درووست (خەلق) كردووه و واى لەو كەسە كردووه گوزارشت

⁽١) بروانه : معارج القبول (١/ ٤٨٣).

له که لامه که ی بکات و بیگه یه نیت، بر یه دانه پال و ئیزافه ی که لام له لای ئه وان بر لای خود ا مه جازه نه ک هه قیقی ؛ چونکه خود ا که لامی درووست (خه لق) کردووه و ئه و خود ا _ قسه که ره ، به و مانایه یی درووست کاری (خالیقی) که لامه له غه یری خوید ا، ئه م بر چوونه ش باتله و ناته واوه له به رئه وه ی پیچه وانه ی به لگه نه قلی و ئه قلیه کانه ، هه روه ها پیچه وانه ی بر چوون و قسه ی زانایان و پیشه وایانی ئیسلامه ، چونکه به پراستی به ئه قله وه ناچیت که سیک پی بوتریت قسه که ر مه گه ر ئه و که سه به هه قیقی قسه ی کردبیت چون ده و تریت: (قال الله) خود اگوتی ، له کاتیک دا قسه که ر که سیک که سیک ی تر بیت ؟! و ، چون ده و تریت: (کلام الله) که لامی خود ا، له کاتیک دا که لامه که هی که سیک ی تر بیت ؟!

ووتهی نووسه ر: (منه بدأ وإلیه یعود ، وأن الله تکلم به حقیقة، وأن هذا القرآن الذي أنزله علی محمد على هو کلام الله حقیقة لا کلام غیره) قورئان سهره تاکهی له خوداوه یه و هه ر بق ئه ویش ده گه ریّته وه، خودا هه قیقه ته نقسه ی پیکردووه، ئه مقورئانه ی که خودا دایبه زاندووه ته سه ر پیخه مبه ر موحه مه ویش که لامی خودایه به هه قیقی وکه لامی که سانی تر نیبه. مهبه ستی به م وتانه ره تدانه وه ی جه همییه کانه، ئه وانه ی که ده لیّن: قورئان سهره تاکه ی له جگه له خوداوه یه و ، خودا به هه قیقی قسه ی پینه کردووه، به لکو مه جازه و که لامی که سانی تره دراوه ته پالی ؛ چونکه خودا درووستکار (خالق) و به دیه پینه ری قورئانه.

ههروهها مانای وته کهی: (منه بدأ) واته: قورئانه له خوداوه سهرچاوهی گرتووه و لهخوداوه دهرچووه و قسمی پیخردووه (ومن) بو سهره تای مهبه سته، ووته کهی: (والیه یعود) واته: قورئان ده گهریته وه لای خودا؛ چونکه له کوتایی ژیاندا قورئان هه لده گیردریت و نامینیت و هیچ به شیکی نهله سنگ و نهله موصحه فه کاندا نامینیت، ئهوه شی یه کیکه له نیشانه کانی دواروژ، یا خود ماناکهی ئهوه یه: نیسبه تی قورئان ده دریته بال خود او له وه وه ها تووه.

۲- پاشان شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) بو چوونی کو لابیه کان ـ شوی نکه و توانی عه بدو للای کوری سه عیدی کوری کو لاب - له باره ی قورئانه وه باسکردووه که ده لین: قورئان بریتیه له گیرانه وه ی (حیکایه ت) که لامی خودا ؛ چونکه خودا له لای ئه وان: مانایه کی راوه ستاوه له خودی خویدا و لازمی زاتی خویه تی هاوشیوه ی لازمی ژیان و عیلم ، وه پهیوه ست نییه به ویست و ئیراده یه وه مانا راوه ستاوه له خودی خویدا مه خلوق نییه و، ئه و له فزانه ی که پیکها تووه له پیت و ده نگ درووستکراون (مه خلوقن) و، ئه وه گیرانه وه ی (حیکایه ت) که لامی خودایه نه ك خودی که لامی خودا.

۳- پاشان بۆچوونى ئەشعەريەكانى - ئەوانەى شوينكەوتەى ئەبو حەسەنى ئەشعەرين ـ هيناوە لەبارەى قورئانەوە و ئەوان پييان وايە قورئان عيبارەت و گوزارشتە لەكەلامى خودا ؛ چونكە كەلامى خودا لاى ئەوان مانايەكى راوەستاوە بەخودى خۆى و، ئەو مانايە درووستكراو(مەخلوق) نييە، بەلام ئەم لەفزانەى كە دەخويندريت گوزارشتە(عيبارەتە) لەو مانايەيى كە راوەستاوە بەخودى خۆى و ئەوەش درووستكراو(مەخلوق) و، ناوتريت ئەو لەفزانە حيكايەت و گيرانەوەى كەلامى خودايە.

همندی لمزانایان ده لین: جیاوازی نیوان کولابی و ته شعه ریه کان جیاوازیه کی لمفزیه نه که همقیقی، ته شعه ری و کولابیه کان ده لین: قورتان دوو جوّره: لهفز، ومانا، ته لفازه کان درووستکراون (مه خلوقن)، وماناکان کوّنن و راوه ستاون به خودی خوّیان و تهمه یه ک مانایه و پارچه و پارچه و به ش به ش نابیت، به هه رحال هم ددوو بو چوونه که گه ریه کیش نه بن زوّر نزیکن له یه که وه .

شیخ (ره حمه تی خوای لی بینت) ئاماژه ی به نادرووستی ئهم دوو بو چوونه داوه و ده نیسه ده نیست : (ولا یجوز إطلاق القول بأنه حکایة عن کلام الله) واته : درووست نیبه بوتریّت قورئان گیرانه وه (حیکایه تی) که لامی خودایه) واته : وه ک ئهوه ی کولابییه کان ده یلیّن (أو عبارة عنه) یا خود گوزارشته له که لامی خودا، وه ک ئهوه ی

ئەشعەريەكان دەيلىّن، (بل إذا قرأه الناس أو كتبوه في المصاحف لم يخرج بذلك من أن يكون كلام الله حقيقة) واته: قورئانى پيرۆز كەلامى خودايه بەلەفز و ماناوه لەھەرجىّگەيەكدا بىّت، جا لەسنگدا لەبەركرابىّت، ياخود بەزمان بخويّندرىّتەوه، ياخود لەموسحەفەكاندا نوسرابىّت ـ ھىچ يەكىّكە لەمانە واى لىناكات كەلامى خودا نەبىت بەھەقىقى.

٤- پاشان شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) بۆچوونی موعته زیله کانی هیناوه، که ده لین: که لامی خودا بریتیه له حه رف و پیت به بی بوونی هیچ مانایه ک و ده لین: ناولینراو و ناوه پوکی قسه و که لام کاتی به په هات ئه وا ته نها ناوه بوله له فزه که و مانا به شیک نییه له ناولینراوه که ی ، به لکو ده لاله ت ده کات له سه ر ناولینراو و ناوه پوکه که ی .

پاشان شیخ (رهحمه تی خوای لی بیت) مهزهه بی به رانبه ر و دری ئه م بزچوونه ی هیناوه، و ده نیت: (ولا المعانی دون الحروف) واته: قورئان مانا نییه به بی حه رف

وبیت، وهك ئهوهی كۆلابی و ئەشعەريەكان دەيلنن، ھەروهك پیشتر شەرجەكەی ئاماژهی پیدراوه.

جا مهزهه و بۆچوونى ههق لهم بابهته دا ئهوه به: قورئان كه لامى خودايه به پيت و ماناكه شيه وه ك ئه وهى ئه هلى سوننه و جهماعه ده يلنن و ههر ئه وه شه به للگهى قورئان و سوننه ي له سه ره و الحمد لله رب العالمين .

واجبی باوه پهوون بهوهی له پۆژی دواییدا باوه پهوهی به په په په په په دوه دگاریان دهبینن و، نهو جینگایانهی که خودای تیدا ده پینن

قال رحمه الله:

وَقَد دَّخَلَ أَيْضًا فِيمَا ذَكَرْنَاهُ مِنَ الإِيمَانِ بِهِ وَبِكُتُبِهِ وَبِمَلاَئِكَتَه وَبِرُسُلِهِ: الإِيمَانُ بِأَنَّ الْمُؤْمِنِينَ يَرَوْنَهُ يَوْمَ الْقَيَامَةِ عَيَانًا بِأَبْصَارِهِمْ كَمَا يَرَوْنَ الشَّمْسَ صَحْوًا لَيْسَ بِهَا سَحَابٌ، وكَمَا يَرَوْنَ الْقَمَرَ لَيْلَةَ الْبَدْرِ لَا يُضَامُونَ فِي رُؤْيَتِهِ. يَرَوْنَهُ سُبْحَانَهَ وَهُمْ فِي عَرَصَاتِ الْقِيَامَةِ، ثُمَّ يَرَوْنَهُ بَعْدَ دُخُولِ الْجَنَّةِ؛ كَمَا يَشَاءُ اللهُ تَعَالَى.

شيخ (رەحمەتى خواى لى بيت) دەڭيت:

ههروهها به شیخی تر لهوه ی باسمانکرد لهبه شه کانی باوه پر/ باوه پر هینان به خودا و کتیبه کانی و فریشته کانی و پیغه مبه رانی: باوه پربوونه به وه ی باوه پرداران له پروژی دوایی دا پهروه ردگاریان ده بینن به چاوی سه ر: ههروه کو چون خور ده بینن کاتی ئاسمان ساماله و ههوری تیدا نییه و، ههروه ک چون مانگ ده بینن له شهوی چوازده دا و توشی هیچ کیشه و پاله په ستویه ک نابن له بینینی دا. پهروه ردگار ده بینن کاتی که له گوره پانی مه حشه ردان، پاشان دوای چوونه به هه شتیش ده بینن، به و شیوه یه ی که خودا ویستی له سه ردان،

ي شەرح ي

هۆی باوه ربوون بهبینینی خودا بهبه شیّك لهباوه رهیّنان به خودا و کتیبه کانی و پیخه مبه رانی خوای پهروه ردگار له قورئانه که یدا هه والّی لهباره وه داوه، ههروه ها پیخه مبه ره که شی هه والّی لهباره وه داوه، جا بوّیه هه رکه سیّك باوه ری پیّی نه بیّت، ئه وا

خودا و قورئانه که ی وپیخه مبه ره که ی به در و خستو وه ته وه ، چونکه به راستی ئه وه ی باوه ری به خوا و کتیبه که ی و پیخه مبه ره که ی هه بیت باوه ری به همو و ئه و شتانه شه که خود ا و پیخه مبه ره که ی هه والیان له باره وه داوه .

ووته کهی: (عیاناً) به که سر عهینه که واته: بینینی کی، هه قیقی که هیچ نادیاریه کی تیدا نییه و مه جازیش نییه، وه کو ئه وه ی موعه تیله کان بانگه شه ی بو ده که ن (کما یرون الشمس صحواً لیس دونها سحاب ، وکما یرون القمر لیلة البدر لا یضامون فی رؤیته) ههروه ک چون خور ده بینن له ئاسمانی کی ساف و سامالدا و هه ور به رچاویانی نه گرتبیت و، ههروه ک چون مانگ ده بینن له شه وی چوارده دا و توشی هیچ کیشه و پاله په ستویه ک نابن له بینینیدا، واته: بینینیکی هه قیقی و هیچ ناره حه تیه کی تیدا نییه، ههروه ک له و ئایه ت و فهرمو و دانه ی پیشو و دا ها تبو و که پیشتر شه رح کرا.

ووته که ی : (یرونه سبحانه وهم فی عرصات القیامة، ثم یرونه بعد دخول الجنة) واته: خودا دهبینن کاتی که لهساحه ی مه حشه ردان له روّری دوایی دا، پاشان دوای چوونه به هه شتیش خودا دهبینن، ئهم و ته یه ی ئاماژه دانه به و جیّگایانه ی که بینین تیدا روو ده دات، ئه وه شه له دوو جیّگادایه:

جیّگای یه کهم: له ساحه ی مه حشه ری روّژی دوایی دا^(۱) ، و (العرصات) : جه معی (عرصة)، که ئه ویش جیّگایه کی فراوانه و هیچ بینایه کی تیدا نییه، و (عرصات القیامة) : شویّنی لیّپرسینه وه یه ، وه ئایا لهم جیّگایه دا ته نها باوه پرداران خودا ده بین ؟

لهم بابهتهدا سي بۆچوون ههيه:

وتراوه : لهساحهی مهحشهری روّژی دوایی دا باوه پردار و مونافیق وکافر ده ببینن . بوّچوونیّکی تر ده لیّت : ته نها باوه پرداران و مونافیقان ده ببینن وکافره کان نایبنن . کوّمه لیّکی تر ده لیّن : ته نها باوه رداران ده ببینن، والله أعلم .

⁽١) كما ثبت في البخاري (٨٠٦)، ومسلم (١٨٢).

جیّگای دووهم: باوه پرداران خودا ده بینن دوای چوونه به هه شت، هه روه ک له قورئان و سوننه دا سابت بووه و، پیشتر له م باره یه وه هه ندی به لُگه مان خسته پروو و شه رحمان کرد، هه روه ها پیشتر گومانی ئه وانه شمانیش باسکرد، که نه فی بینین ده که نه له گه ل وه لامی گومانه که یان، و (الجنة) له زمانی عه ره بی دا، واته: باخ و بیستان (۱)، وه لیره دا مه به ست لیی: ئه و جیگایه یه که خود ا بی خوشه و یستانی خوّی ئاماده ی کردووه و، به هه شت جیّگای ناز و نیعمه تیکی په ها و کامل و ته واوه .

ووتهی شیخ : (کما یشاء الله)بهو شیّوهیهیی خودا دهیهویّت، واته : بهبی ئیحاته و پهی پیبردن و بهبی چونیهتی دانان بو بینینی خودا .

(۱) النهاية لابن كثير (۱٦٨).

ئەوشتانەى يەيوەندىان بەباوەربوون بەرۆژى دواييەوە ھەيە:

[۱] ئەوەى ئەناوگۆردا روو دەدات:

قال رحمه الله:

فَصْلٌ: وَمِنَ الإِيمَانِ بِالْيَوْمِ الآخِرِ الإِيمَانُ بِكُلِّ مَا أَخْبَرَ بِهِ النَّبِيُّ

عَلَيْ مَمّا يَكُونُ بَعْدَ الْمَوْتَ، فَيُؤْمِنُونَ بِفِنْنَة الْقَبْرِ، وَبِعَذَابِ الْقَبْرِ وَنَعِيمِه. فَأَمّا الْفَنْنَةُ؛ فَإِنَّ النَّاسَ يمُتْحَنُونَ فِي قُبُورِهِمْ، فَيُقَالُ للرّجُلِ: مَن رَّبُك؟ وَمَا دَينُك؟ وَمَن نَبيُك؟ فَيُثَبِّتُ اللهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ النَّابِت فِي الْحَيَاةِ اللَّانْيَا وَفِي الآخِرَةِ، فَيَقُولُ الْمؤمنُ: رَبِيِّ اللهُ، وَالإِسْلامُ دينِي، وَمُحَمَّدٌ لَي اللهِ مَنْ اللهُ اللهُ اللهُ وَالإِسْلامُ دينِي، وَمُحَمَّدٌ لَي اللهِ مَنْ اللهُ اللهُ وَالمَا المُرْتَابُ؛ فَقُلْتُهُ، فَيُضْرَبُ بِمرْزَبَة مِنْ فَيَقُولُ : هَاه هَاه؛ لاَ أَدْرِي، سَمِعْتُ النَّاسَ يَقُولُونَ شَيْئًا فَقُلْتُهُ، فَيُضْرَبُ بِمرْزَبَة مِنْ خَدِيد، فَيَصِيحُ صَيْحَةً يَسْمَعُهَا كُلُّ شَيْء؛ إلاَّ الإِنْسَانَ، وَلَوْ سَمِعَهَا الإِنْسَانُ؛ لَصَعْتَ النِّسَانَ، وَلَوْ سَمِعَهَا الإِنْسَانُ؛ لَصَعْقَ . ثُمَّ بَعْدَ هذِهِ الْفِتْنَةِ إِمَّا نَعِيمٌ وَإِمَّا عَذَّابٌ ('').

شیخ (ره حمه تی خوای لی بینت) ده لینت: به شینکی تر له باوه ربوون به روزی دوایی: باوه ربوونه به هموو ته و شتانه ی پیغه مبه رکی هه والی له باره وه داوه له وه ی که له دوای مردن روو ده دات، باوه رداری ته هلی سوننه باوه ربی به فیتنه و تاقیکر دنه وه ی نیو گور هه یه و ، به سزاو خوشیه کانیشی، به نسبه ت فیتنه و تاقیکر دنه وه کانی:

خه لک له گۆره کانیاندا توشی فیتنه وتاقیکردنهوه و لیپرسینهوه دهبن و، پیّیان ده وتریّت: (خودات کیّیه؟ چ جوّره ئاینیّکت ههیه؟ کی پیّغهمبهرته؟) ئا لهو حالهتهدا (خودا کهسانی باوه ردار جیّگیرو دامه زراو ده کات به و و ته جیّگیر و دامه زراوه ی که

⁽۱) صحيح: كما ثبت في حديث براء بن عازب رضي الله عنه الذي أخرجه أبو دواود (٤٧٥٣)، وأحمد (١٨٧٣٣)، والحاكم (١/ ٣٧)وغيرهم، وقال الحاكم: صحيح على شرط الشيخين، أنظر: أحكام الجنائز للألباني (١٥٩).

۾ شهرح

(اليوم الآخر): بريتيه له پورژى دوايى و باوه پربوون پنى يه كتيكه له پايه كانى باوه پ، عه قلّ وسروشت (فيترهت) به لُگه ن له سه رى، هه رچى كتيبى ئاسمانييه باسيان ليوه كردووه و، هه موو پيغه مبه رانيش ئاگاداريان له باره وه داوه، بويه ناوى نراوه (اليوم الآخر)؛ له به رتاخير بوون و دواكه و تنى له دونيا، شيخ ليره دا ياسايه كى گشتگيرى بو ماناى باوه پربوون به په والى باسكردووه، كه بريتييه له باوه پربوون به هه موو ئه و شتانه ى پيغه مبه ريخ هموالى له باره وه داوه له و شتانه ى كه دواى مردن دينه دى و، باوه په هموالى له باره وه داوه له و شتانه ى كه دواى مردن دينه دى و، باوه په مينان به همو و شتانه شي ده گريته وه كه له ده قه كاندا ها توون له باسى حاله تى سه ره مه ركى و حالى مردوو له ناوگو پ دا و زيندوو بوونه و ها تنه ده وه شتانه . نه وه ى كه دواتر پوو ده دات، پاشان شيخ ئاماژه ى به چه ند شتيكى تر داوه له و شتانه . له وانه : ئه وه ى كه له ناوگو پ دا وو ده دات و، ده ليت: (فيؤمنون به تنة القبر، وبعذاب القبر ونعيمه) واته : باوه پيان به تاقيكردنه وه ى نيوگو په هه و، به سزاى نيو وبعذاب القبر ونعيمه) واته : باوه پيان به تاقيكردنه وه ى نيوگو په هه و، به سزاى نيو گور و خوشيه كه شي و، ئاماژه ى به دو و شت داوه:

یه که م: فیتنه و تاقیکردنه وه ی نیّو گوّر، و (الفتنة): له پرووی زمانه وانیه وه و الله عنی برسیار کردنی دو و فریشته که یه نیمتیحان و تاقیکردنه وه، لیّره دا مه به ست لیّی: پرسیار کردنی دو و فریشته که یه له مردوو؛ هه ربوّیه گوتی: (فأما الفتنة: فإن الناس یفتنون فی قبورهم فیقال للرجل) واته: به نیسبه ت فیتنه وه به پراستی خه لمك توشی فیتنه ده بن له نیّوگوّره کانیاندا و پرسیار له پیاویّك ده کریّت واته: له مردووه که، جا پیاو بیّت یا خود نافره ت، پرهنگه ناوهیّنانی پیاو لیّره دا له بابی ته غلیب بیّت، پاشان ناماژه ی به و پرسیارانه داوه، که پروو به پرووی مردوو ده بنه وه و قه و وه لامه ی که باوه پردار ده یداته وه، هه روه ها وه لامی که سانی بیّباوه پرش و نه وه ی دوای نه و وه لامه ش، که پروو ده دات له خوّشی یا خود سزای سه خت.

پیشه وا بوخاری و موسلیم (۱) لهبه رائی کوری عازیبه وه (خودا لیّیان رازی بیّت) فهرمووده یه کیّن گیّن الله مینغه مبه ره وه گینی که لهباره ی فهرمایشتی: ﴿ یُشَیِّتُ اللّهُ اللّهٔ الللّهٔ اللّهٔ الللّهٔ اللللّهٔ الللّهٔ الللّهٔ الللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ ال

⁽١) مفردات ألفاظ القرآن للأصفاني (٦٢٣).

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (١٣٦٩)، ومسلم (٢٨٧١).

و «القول الثابت» بریتیه له: کهلیمه ی ته وحید که له دلّی باوه پرداردا ده چه سپیّت به به لّگه و ده لیل و، جیّگیر بوونی باوه پردار له سه ری له ژیانی دونیادا: ئه وان ده ستگرتوون پیّوه ی هه رچه ند له و پیّناوه دا توشی سزاو ئازار ببن و، جیّگیر بوونیان له پروّژی دوایی دا: ته و فیقدان و یارمه تی دانیانه بر وه لامی دوو فریشته که.

ووته که ی : «وأما المرتاب» واته : هه رچی که سی دوو د آن و گوماناویه «فیقول» له کاتی پرسیارکردن لینی : «هاه هاه!» و شهیه کی دوو د آنی و د آنیا نه بوونه «لا أدری، سمعت الناس یقولون شیئاً فقلته» واته: نازانم، گویّم له خه آنکی بوو شتیکیان ده گوت منیش له گه آیان و تمهوه؛ چونکه ثهم که سه باوه پردار نه بووه به وه ی پیغه مبه رسین هیناویه تی بویه وه آلامه که ی لین تیکده چیّت، هه رچه ند زاناترین که س و زمانپاراوترین که سینش بیّت، هه روه ک خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿وَیُعِنِلُ اللّهُ اللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ اللّهٔ اللهٔ اللهٔ

دهدات ؛ لهبهرئهوه یه خودا نهم شتهی وه ک بابه تیکی غهیبی و نادیار هیشتووه ته وه خو نه گهر به دیاری بخستایه نه وا حیکمه و نامانجه که لهده ست ده چوو که نه ویش باوه ربوونه به غهیب و شته نادیاره کان .

دووهم: ئهوهی بهسهر مردوودا دیّت له گوره کهیدا ئهوهیه که شیخ ئاماژهی پیدا بهم وتهیهیی: (ثم بعد هذه الفتنة إما نعیم و إما عذاب إلی أن تقوم القیامة الکبری) واته: دواتر و دوای ئهم فیتنه و تاقیکردنه وه یه یان خوّشی و ناز و نیمعه ته یاخود سزاو و دهرده سهریه، تاوه کو روّژی دوایی. ئهمه ش به لگهیه لهسهر بوون و هه قیقه تی سزا و خوّشی ناوگور، مهزهه بی ئههلی سوننه وجهماعه وایه: مروّق کاتی دهمریّت یان لهخو شیدا ده بیّت یاخود له ناخو شیدا ده بیّت و سزا ده دریّت، ئه و سزاو خوّشیه بو روح و جهسته شیه تی، ههروه ک به موته واتری له چهندان فهرمووده دا له پیغهمبهری پوح و جهسته شیه تی به و قسه نه کردن له باره ی چونیه تی و سیفه تی ئه و خوّشی و سزایه و پیویسته باوه رهینان پیی و قسه نه کردن له باره ی چونیه تی مروّق توانای لی تیگهیشن و پهی پیبردنی نییه؛ چونکه ئه وه یه کیکه له با به ته که س نایزانیت مروّق توانای لی تیگهیشن و پهی پیبردنی نییه؛ چونکه ئه وه یه کیکه له با به ته تایبه ت به پوژی دوایی و ، با به تی تایبه ت به پوژی دوایی شنی بی و توون و پیشانی داون، که ئه وانیش جگه له وانه نه بیت که س نایزانیت به پیغه مه دارن (صلوات الله و سلامه علیه م) .

موعته زیله کان نکو لی له سزای نیو گور ده که ن و، گومان و شوبهه که شیان ته وه یه: ئه وان هه ست به و شته ناکه ن و نابینن مروّق سزا بدریّت و پرسیاری لیّبکریّت.

وه لامی ئهم گومانه: پهی نهبردنی ئیمه به و شته و نهبینینی ئیمه بز شتیك به لگه نییه لهسه ر نهبوونی و روو نهدانی، چهندان شت ههن ئیمه نایبینین له کاتیدا بوونیان ههیه و مهوجودن و سزا و خوشی نیو گوریش بهشیکه لهوشتانه . خوای پهروه ردگار بابه تی روژی دوایی و ئهوه ش پهیوه سته پیوه ی کردووه به شتیکی نادیار و غهیبی و

⁽١) بروانه: أهوال القبور لابن رجب الحنبلي (٨١).

شاردوویه تیه وه لهپهیبردنی ئه قل پنی لهم ژیانه ی دونیادا ؛ ئهوه ش لهپنناو ئهوه ی دهربکه و پنت بزان کی باوه پر به غهیب ده کات و کیش باوه پیناکات. جا بابه تی پروژی دوایی قیاس ناکریته سهر بابه ته دونیایه کان . والله أعلم .

🖎 وسزای نێو گۆړ دوو جۆرە:

جۆرى يەكەم: سزايەكى بەردەوامە كە ئەويش سزاى كەسى كافر و بنباوەرە، ھەروەك خواى پەروەردگار فەرموويەتى: ﴿ ٱلنَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا ﴾ [غافر: ٤٦]، واتە: لەبەيانيان و ئنواراندا ئاگريان بى پىشان دەدرنىت و سزا دەدرنىن.

جۆرى دووهم: ماوهيەكە ودواتر كۆتايى دين، ئەوەش سزاى كەسانى تاوانبارى باوەردارە، بەگويرەى تاوان وجەرىمەكەى سزا دەدرين، پاشان سووك دەكريت لەسەرى. ھەندى جار سزاكەى لەسەر لادەچيت بەھۆى دوعا و پارانەوەوە ياخود بەھۆى خير و چاكەوە ياخود بەھۆى داواى ليخۆش بوونەوه (١٠).

← अहि अहि अहि →

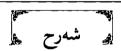
⁽١) كما ثبت في صحيح البخاري (٢١٨)، ومسلم (٢٩٢).

[۲] قیامهتی گهوره و نهوهی که تیدا روو دهدات:

إِلَى أَنْ تَقُومَ الْقِيَامَةُ الْكُبْرِى، فَتُعَادُ الأَرْوَاحُ إِلَى الأَجْسَادِ. وَتَقُومُ الْقِيَامَةُ الَّتِي أَخْبَرَ اللهُ بِهَا فِي كِتَابِهِ، وَعَلَى لِسَانِ رَسُولِه، وَأَجْمَعَ عَلَيْهَا الْمُسْلِمُونَ. فَيَقُومُ النَّاسُ مِنْ قُبُورِهِمْ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ حُفَاةً عُرَاةً غُرْلاً.

تاوه کو قیامه تی گهوره هه لده ستیت، ئه وکات روحه کان ده گه ریندرینه وه بو لاشه کان. ئه و قیامه ته هه لده ستیت، که خوای په روه ردگار هه والی له باره وه داوه له قورئانه که یدا و، له سه رزاری پیغه مبه ره که ی و، موسول مانان کو ده نگن له سه ری.

خەلك ھەلدەستنەوە لەگۆرەكانيان بۆلاى پەروەردگاريان بەپێى پەتى و بە رووتى و خەتەنە نەكراوى.

شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) له م به شه و نهوه ی دواتردا تاماژه ی به وه داوه که له ژیانی دواپوژدا (الدار الآخرة) پوو ده دات، که نهویش به قیامه تی گهوره ده ستی یده کات، چونکه به پاستی ژیان (الدور) سی جوّره (۱): ژیانی دونیان (دار الدنیا)، و ژیانی به رزه خ (دار البرزخ)، و ژیانی دواپوژ (الدار الآخرة)، هه ریه که له مسی ژیانه حوکمی تایبه ت به خوّی هه یه و، چه ندان پوداو هه یه تیدا پوو ده دات و، شیخ باسی له وه کردووه که له ژیانی به رزه خ (الدار البرزخ) دا پوو ده دا.

جا لیره دا دهستیکردووه به قسه کردن لهباره ی ئهوه ی که له ژبانی دوارو و را دار الدار الآخرة) روو ده دات و ، ده لیّت: (إلی أن تقوم القیامة الکبری) واته: تاوه کو قیامه تی گهوره روو ده دات و ، قیامه ت دوو جوّره :

⁽١) بروانه : شرح العقيدة الطحاوية (٤٥٢).

قيامهتي بچوك : كه ئهويش مردنه، ئهم قيامهته بهسهر ههموو كهستكدا بهتايبهت دیّت کاتی که روحی دهرده چیّت و کار و کردهوه ی بهکوّتا دیّت، قیامه تی گهوره: ئەمەيان بەسەر ھەمواندا ديت و ھەموان بەيەكجار و يېكەوە دەگريت و رايېچيان دەكات، هۆكارى ناو نانى بەقيامەت؛ لەبەر ھەستانەوەي(قيام) خەلكە لەگۆرەكانيان و چوونیان بۆلای پەروەردگاریان(۱)؛ ھەربۆیە گووتى : (فتعاد الأرواح إلى الأجساد)واته: روحه كان ده گهريّندريّنهوه بوّ لاشهكان، ئهوهش كاتيّ كه ئيسرافيل فوو دهكات به كهرهنادا (الصور) ، خواى پهروهردگار فهرموويهتى: ﴿وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ ٱلْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿ قَالُواْ يَنُويْلُنَا مَنْ بَعَثَنَا مِن مِّرْقَدِنَا ﴾ [يس: ٥١، ٥٢] ، واته:خهڵکی به نهفخهی یهکهم ههموو دهمرن و پاشان بۆ جاری سێیهم فوو به شەيپوردا دەكريت، ئەوسا كتوپر بە پەلە لە گۆرەكانيان ھەموو دىنە دەرى و دەبرىن بۆلای دادگای پەروەردگاریان بۆ پاداشت و تۆلە. ھەركە زیندووشكرانەوە بەسەر سورمانیکهوه ده لینن: تیاچوونی خومان! کی له گورو خهوگاکهماندا زیندووی كردينهوهو هه ليساندين؟! ،وفهرموويه تى : ﴿ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخِّرَىٰ فَإِذَا هُمَّ قِيامٌ ۗ يَنُظُـُرُونَ﴾ [الزمر : ٦٨] ،واته: له پاشان بۆ جارێکي تر که فوي پياکرا، ئەوجا له ناکاو تەواوى درووستكراوەكان لە گۆرەكانياندا ھەڭدەسنەوەو چاوەروانن چىيان پىبكرى. و(الأرواح): جهمعى (روح)ـه، ئهوهش ئهوهيه كه مروّق وجگه لهويش لهخاوهن روحه کان پێی زیندوو دهبنهوه، هیچ کهسێك ههقیقهتی روح نازانێت جگه له الله جل جلاله. خواى پەروەردگار فەرموويەتى: ﴿ وَيَشْئُلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحُ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنْ أَمْـرِ رَبِّي ﴾ [الإسراء : ٨٥] واته: وه له بارهي (رۆح)ــهوه لێت دهپرسن و دهڵێن: باشه ئهو رۆحەي كە ھۆي ژين و زيندويتىيى ئادەمىزادە چىيە؟، ئايا شتىكى كۆنە؟، تازەيە؟،

⁽١) بروانه: التذكرة للقرطبي (٢/ ٢٦٨).

ههقیقه تی هه یه ؟! پنیان بلّی: روّح، منیش هیچی لیّ نازانم، چونکه له فهرمانه نهینییه کانی پهروه ردگارمه، به ده سه لاتی خوّی به دیهیناوه و مروّف و گیانله به رانی پیّ ده جولّی و ده ریی، ئه و هه رخوّی لیّی به تاگایه.

دواتر پاداشت دانهوه لهسهر کردهوهکان سابت بووه به نه قلّ و، له شهر عیشدا هاتووه (واریده)، خوای پهروه ردگار لهزوّر شوینی قورئاندا ئاگاداری داوه به نه قلّ له و باره یه وه وه وه کردووه: ناکری و له گه ل حیکمه ت و دانایی خودادا ناگونجی ههروا به ناسانی واز له خه لّکی بینیت و به که یفی خوّیان چیان بویت بیکه ن و بیلیّن به بی هیچ به رنامه و پاداشت و سزایه که یاخود ههروا بو گالته و بی بوونی هیچ حیکمه تیک دروستی کردبن و فهرمانیان پینه کریّت و وریّگریان لینه کریّت و، پاداشت نه دریّن و سزایه که کانیان و سزانه دریّن له سهر تاوان و خرایه کانیان.

کهسی چاکه کار هاوشیوه ی خراپه کار بینت یا خود موسولمان یه کسان بینت له گه ل بیباوه پر و کافردا. چونکه به پاستی هه ندی له چاکه کاران ده مرن پیش ئه وه ی پاداشتیان بدریته وه له سه ر چاکه کیان. ههندی خراپه کار و موجریم و تاوانباریش دهمرن پیش نهوه ی توّله و سزای خراپه کانیان لیبکریته وه. بوّیه شتیکی حه تمیه و ده بی جیگایه ک هه بیت بوّ هه ریه که یان و پاداشت و سزای خوّیان و هرگرن تیدا.

پاشان ئەوەى نكۆڭى لەزىندووبوونەوە بكات بىباوەر وكافرە، ھەروەك خواى پەروەردگار فەرموويەتى : ﴿ زَعَمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا أَن لَنَيْبَعَثُوا ﴾ [التغابن : ٧] ،واتە: ئەوانەى كافر و بىباوەرن بانگەشەى ئەوە دەكەن گوايە زىندوو ناكرىنەوە! .

ووته کهی: (فیقوم الناس من قبورهم حفاة) واته: خه لکی له گوره کانیان دینه ده ره وه به پنی په تی، و (حفاة) جه معی (حاف) ه، ئه وه ش ئه وکه سه یه که هیچ شتیك له پنیه کانی دا نیبه هاوشنوه ی نه عل و قونده ره وخوف و گوره وی، (عراة): جه معی (عار) ه ، ئه وه ش ئه وکه سه یه که پرووته و هیچ پوشاکنکی له به ردا نیبه، (غرلا): جه معی (أغرل) ه، ئه مه ش ئه وکه سه یه که خه ته نه نه کراوه، خه لك له کاتی هه ستانه وه یان له ننیو گور و زیندو و بوونه وه یان به م سی سیفه ته هه لده ستنه وه و زیندو و دوبنه وه، ئه مه ش له فه رمووده ی سه حیح دا له پنغه مبه ری خواوه که هاتووه، هه روه ک له صه حیحی بوخاری و موسلیم دا (۱۱ ها تووه، عائیشه (خوالنی پازی بیت) گیراویه تیموه و ده کرینه وه و ده کرینه وه بولای خودا و گیراویه تیموه و ده کرینه وه بولای خودا و گوره و توتی و خه ته نه نه کراوی.

 \leftarrow also also \rightarrow

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٦٥٢٧)، ومسلم (٢٨٥٩).

ئەوشتانەى كە ئەرۆژى دوايى دا روو دەدەن :

وَتَدْنُو مِنْهُمُ الشَّمْسُ، وَيُلْجِمُهُمُ الْعَرَقُ. فَتُنْصَبُ الْمَوَازِينُ، فَتُوزَنُ بِهَا أَعْمَالُ الْعِبَاد، ﴿ فَمَن ثَقُلَتْ مَوْزِينُهُ. فَأُولَكِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿ الْمُومَونَ خَفَّتَ مَوَزِينُهُ. فَأُولَكِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿ الْمُومَنُونَ خَفَّتَ مَوَزِينُهُ. فَأُولَكِيكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿ اللَّهُ مَنْ خَفَلَتُ مَوْزِينُهُ. فَأُولَكِيكَ أَلَيْنَ خَيرُوا أَنفُسَهُمْ فِي جَهَنَمَ خَلِدُونَ ﴿ اللَّمُ مَنونَ: ١٠٢: المؤمنون: ١٠٢].

خۆر لێیانهوه نزیک دهبێتهوه و عهرهق دهگاته چهناگهیان؛ وه ترازووهکان دادهنرێن و، کردهوهی بهندهکانی پێدهپێورێت، (ههرکهسێك کێشی تهرازووی چاکهی قورس بێت تا ئهوانه سهرکهوتوو و سهرفرازن، ئهوهش کێشی تهرازووی چاکهی سوک بێت، تا ئهوانه خهسارهومهند و دوٚراون ولهدوٚزه خ دا بهههتا ههتایی دهمێننهوه.

وَتُنْشَرُ الدَّوَاوِينُ، وَهِيَ صَحَائِفُ الْأَعْمَالِ، فَآخِذٌ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ، وآخِذٌ كِتَابَهُ بِشَمَالِهِ أَوْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِهِ؛ كَمَا قَالَ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى: ﴿ وَكُلَّ إِنْسَنِ ٱلْزَمْنَهُ طَهْرِهِ؛ كَمَا قَالَ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى: ﴿ وَكُلَّ إِنْسَنِ ٱلْزَمْنَهُ طَهْرِهِ وَكُلَّ إِنْسَانٍ ٱلْزَمْنَهُ طَهْرِهِ فَي عَنْهُ وَلَا اللهِ اللهِ عَنْهُ مَنْهُورًا اللهِ اللهِ اللهِ عَلَيْكَ كَفَى بِنَفْسِكَ ٱلْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا اللهِ ﴾ [الإسراء: ١٤: ١٣].

نامهی کردهوه کان دابهش ده کریّت؛ ههیه نامه کهی به ده سته راستی وه رده گریّت و، ههشه به ده ستی چه پی یا خود له پشته وه: هه روه ك خوای په روه ردگار فه رموویه تی: (ئیتر هه مو و مروّفیّک کرده وه که یمان - خیّرو شه پ که له شه و و روّژدا کردنی - ئاویّزانی ملی کرد، واته: له قیامه تدا نامه ی هه مو و کار و کرده وه ی مروّف وه ک (ته وق) و ملوانکه ده کریّته ملی و، هه ر به پیّی ئه وه ش له قیامه تدا پاداش و توّله وه رده گریّته وه. پیّی ده گوتری: ده سا بو خوّت نامه ی کرده وه کانت بخویّنه وه، ئه مروّ ئیتر هه ر توّ خوّت حیساب له گه ل خوّت بکه و پیّویست به که سی تر ناکات).

وَيُحَاسِبُ اللهُ الحَلائِقَ، وَيَخْلُو بِعَبْدِهِ الْمُؤْمِنِ، فَيُقَرِّرُهُ بِذُنُوبِهِ؛ كَمَا وُصِفَ ذَلِكَ في الْكَتَابِ وَالسُّنَّة. وَأَمَّا الْكُفَّارُ؛ فَلَا يُحَاسَبُونَ مُحَاسَبَةَ مَنْ تُوزَنُ حَسَنَاتُهُ وَسَيِّئَاتُهُ؛ فَإِنَّهُ لاَ حَسَنَاتَ لَهُمْ، وَلَكِنْ تُعَدُّ أَعْمَالُهُمْ، فَتُحْصَى، فَيُوقَفُونَ عَلَيْهَا وَيُقَرَّرُونَ بِهَا.

خوای پهروهردگار لیپرسینهوه لهگه ڵ خه ڵکی به گشتی ده کات و، به ته نها له گه ڵ به نده باوه پداره که پدا کو ده بیته وه ، و وای لیده کات دان بنیت به تاوانه کانی دا، ههروه ك وه سفی ئه مه کراوه له قورئان و سوننه دا، هه رچی بیباوه پانه: لیپرسینه وه کیشانی چاکه و خراپه کانیان له گه ڵ ناکریت؛ چونکه ئه وان هیچ چاکه یه کیان نییه، به ڵکو ته نها کرده وه کانیان ده ژمیر دریت و ، پیان پیشان ده دریت و وایان لیده کریت دانی پیدا بنین و سزایان ده دریت له سه ری.

پ ۾ شهرح پ

شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) لیره دا هه ندی له و شتانه ی باسکردووه، که له پر رقی دوایی دا پر وو ده دات له و شتانه ی، که له قور رئان و سوننه دا باسکراوه، به پاستی ته فاسیل و ورده کاری ئه وه ی له و پر ژه دا پر وو ده دات به نه قلّ په ی پینابریت، به لکو ته نها به ده قی صه حیح له پیغه مبه ره وه پر ده زانریت نه وه ی که له خویه وه هیچ شتیک نالیت: ﴿ إِنّ هُو اِلّا وَحَی یُوحَی ﴾ واته: به لکو نه وه ی ده یلیت وه حیه و بوی داده به زیّت، یه کیک له حیکمه ته کانی لیپرسینه وه له گه ل خه لک له سه رکرده وه کانیان و کیشانی و پیشاندانیان و نووسرانی له نامه ی کرده وه کاندا، له کاتیکدا خودا زانایه پیی و ئاگاداریه تی ؛ له به رئه وه یه به نده کانی کاملی داد په روه ری و فراوانی په حمه ته که ی و گه و ره ی مولکی خود ا ببین و بویان ده رکه و یت، شیخ باسی له و شتانه کردووه که له و پر و و ده ده ن و به سه ربه نده کاندا دیّت:

۱- (وتدنو منهم الشمس) واته : خور لیّبان نزیك دهبیتهوه، ههروهك پیشهوا موسلیم (۱) لهمیقدادهوه (خوا لیّی پازی بیّت) گیّپراویه تیهوه و ده لّیّت : گویّم له پیخهمههری خوا علی بوو فهرمووی: «إذا كان یوم القیامة أدنیت الشمس من العباد حتی تكون قدر میل أو میلین »،واته: كاتی كه پوژی دوایی دادیّت خوّر لهبهنده كان نزیك دهبیتهوه، نزیك دهبیتهوه، تاوه كو به نهندازهی میلیّك یا خود دوو میل لیّبان نزیك دهبیتهوه، ووته كهی : (ویلجمهم العرق) واته : عهره ق ده گاته ناستی دهمیان، وه ك پهشمهی لیّدیّت و پیّگریان لیّده كات له قسه كردن، نهوه ش له نه نجامی نزیك بوونه وه كوّر لیّبان نهمه به نیسبه ت زورینه ی خه لکهوه، به لام پیخه مبه ران له مه به ده رن و نهوانه ش كه خودا ویستی له سه ربیّت.

⁽۱) برقم (۲۸٦٤) .

⁽٢) شرح العقيدة الطحاوية (٤٧٢).

قورستر بنت له چاكه كانى ﴿ فَأُولَكَ إِلَى خَسِرُ وَأَ أَنفُسَهُمْ ﴾ ، واته : ئائه وانه دۆراو وبه دبه خت بوون و خۆيان دۆراند. ﴿ فِي جَهَنَّمَ خَلِدُونَ ﴾ ، واته : له ئاگردا ده ميننه وه. الله مه وزوعي شاهيد له ئايه ته پير ۆزه كه دا :

لهم ئایه ته دا ئیسپاتکردنی ته رازوو و وکیشانی کرده وه له پوژی دوایی دا کراوه، وناوی کیشانه و ته رازوو (الوزن والموازین) له چه ندان ئایه تی قورئاندا هاتووه و، کوی ئایه ته کان ئه وه یان لین وه رده گیردریت که بکه و کار و خودی نامه ی کرده وه کانیش ده کیشریت و ، هیچ پیچه وانه و دژیه کیه که له نیوانیاندا نییه ، هه موویان ده کیشرین ، به لام ئه وه ی گرنگ بیت له قورسی و سوکی دا خودی کرده وه که یه ، نه ک بکه رو نامه ی کرده وه کان . والله أعلم .

به لام موعته زیله کان ته تویلی نهم ده قانه یان کردووه به وه ی مه به ست له کیشانه و ته رازوو (الوزن والمیزان) عهدل و داد په روه ریه، نه وه ش ته تویل و لیکدانه وه یه نادروست و فاسده و پیچه وانه ی ده قه کان و کوده نگی سه له ف و پیشه وایانی نه م تومه ته یه .

پيشهوا شهوكانى (رەحمەتى خواى لى بينت) دەڭيت: «وغاية ما تشبثوا به مجرد الاستبعادات العقلية، وليس في ذلك حجة على أحد. فهذا إذا لم تقبله عقولهم فقد قبلته عقول قوم هي أقوى من عقولهم من الصحابة والتابعين وتابعيهم حتى جاءت البدع كالليل المظلم وقال كل ما شاء وتركوا الشرع خلف ظهورهم»(١).

واته: ئەوەى ئەوان دەستيان پێوە گرتووە و پشتيان پێ بەستووە تەنها كۆمەڵە شتێكە، كە بەپێى ئەقڵى ئەوان دوورەو ئەستەمە، ئەوەش نابێتە بەڵگە لەسەر ھيچ كەسێك، چونكە گەر ئەقڵى ئەوان تەقەبوڵى نەكات و بەدوورى بزانێت ئەوا ئەقڵى كەسانى تر تەقەبولى كردووە كە زۆر لەئەقڵى ئەوان بەھێزترە، كە ئەوانىش ھاوەڵان و

⁽١) فتح القدير (٢/ ١٩٧).

تابیعینن تاوهکو بیدعه هاوشیّوهی شهوی تاریک هات و ههرکهسه ئهوهی گوت، که ویستی لیّ بوو و وازیان لهشهرع هیّنا و پشت گویّیان خست .

پاشان بابهته کانی رۆژی دوایی لهو شتانه نییه که ئهقل پهیپیببات و وه ک پیویست لیمی تیبگات . والله أعلم.

٣- يهكيّك لهو روداوانهي كه شيخ باسي ليوه كردووه لهو روّره گهورهيهدا وته كه يه تي، كه ده لينت: (وتنشر الدواوين ، وهي صحائف الأعمال) واته: نامهي کردهوهکان دایهش دهکریت ئهوهی، که کردهوهی مروّقهکانی تیدا نوسراوه و تومار كراوه، ئەو كردەوانەي، كە لەژپانى دونيادا ئەنجاميان داوه و فريشتەكان تۆماريان كردووه لهسهريان؛ چونكه ئهم نامهيه لهكاتي مردندا دادهخريت و لهكاتي لێيرسينهوهدا دهکرێتهوه و تهماشا دهکرێت؛ بۆ ئهوهي ههر مرۆڤێك چاوى به نامهكهي خوّى بكهويّت و بزانيّت چي تيدايه (فآخذ كتابه بيمينه وآخذ كتابه بشماله أو من وراء ظهره)واته: ههیه نامهکهی بهدهستی راستی وهرده گریت وههیشه بهدهستی چهیی ویاخود لهپشتهوهی، ئهمهش رونکردنهوهی چۆنیهتی وهرگرتنی نامهی کردهوهکانه لهلايهن خهلْكهوه، ههروهك لهقورئاني پيرۆزدا هاتووه، ئهوهش دوو جۆره: ههيه نامه کهی به دهستی راست وهرده گریت، ئهوهش کهسی باوه رداره. وه ههشه به دهستی چەپ و ياخود لەدواوەيىي كە ئەويش كافر و بېباوەرە ـ بەوەي دەستى چەيىي درېژ دەكات و لەيشتەرە نامەكەي يى بدريت - ھەروەك ئايەتەكان بە ھەردوو شيوازەكە هاتووه و، هیچ دژیه کیه کیش لهنیوانیاندا نییه؛ چونکه کهسی کافر دهستی راستی دەبەستریت بەملیەوه و دەستى چەپیشى بەرەو دواوەيە و لەویوه نامەي كردەوەكانى

پاشان شیخ بۆ قسەكەى ئەم فەرمايشتەى خودا دەكاتە بەلگە: ﴿ وَكُلَّ إِنسَانٍ الْمَنْكُ طُكِيرَهُۥ فِي عُنُقِهِ ۗ ﴾ واتە: ھەموو مرۆۋیک كردەوەكەيمان - خیرو شەپ كە لەشەوو رۆژدا كردنى - ئاویزانى ملى كرد ، و (طیرة) : ئەو كردەوانەيە كەلیوەى دەرچووە

لهخیر و شه پ ﴿ فِی عُنُقِهِ ﴾ واته : ده سه پیندریّت به سه ریدا و پاداشت و سزا ده دریّت له سه ری و هیچ مه جالی پاکردن و خو دزینه وه ی نییه لیی، عه و کرده وانه پیوه ی ده لکی و ده کریّته ملی، هه روه ک چون بازن یا خود ته وق و هاوشیّوه کانی ده کریّنه مل ده لکی و ده کریّته ملی، هه روه ک چون بازن یا خود ته وق و هاوشیّوه کانی له نامه یه کدا . ﴿ وَنُحْرِجُ لَهُ بُومٌ الْقِیْلُمَةِ حَبِیْبًا یَلْقَنْهُ مَنشُورًا ﴾ واته : هه موو کرده وه کانی له نامه یه کدا بو کو ده که ینه و و له پوژی قیامه تدا پیی ده دریّت؛ جا یان به ده ستی پاستی، گه ر بیباوه پ که سینکی باوه پردار وخوشبه خت بیّت ویا خود به ده ستی چه پی، گه ر بیباوه و به ده خود از و و مورده دان به رانبه ر ده بخوییننه وه . بریه خودا فه رمووی : ﴿ یَلْقَنْهُ مَنشُورًا ﴾ وه ک زوو مورده دان به رانبه ر جاکه و سه رزه نشت کردنیش به رانبه ر به خرایه ﴿ اَقَرْأُ کِننبک ﴾ واته : پیی ده نیی ده نین نامه که ت بخوی نه وامی خودی نه فسی خوت نامه که نه خوی نه وامی نه وه کتیبه بخویینیته وه نه وه ی خودی نه فسی خوت به سه لیپیچینه وه ته له گه ندا بکات، نه مه ش گه وره تریت داد په روه یه به وه کرده وه کانی به به وی کانی نه که دوی کردووه به وه ی لیپرسینه وی له گه ندا بکات؛ بو نه وه ی هه موو کرده وه کانی بینیت و نکونی له هیچ یه کیکیان نه کات .

ه شايه تحال له ئايه ته پيرۆزه كهدا:

لهم ئايەتەدا ئىسپاتى ئەوە كراوە ھەموو مرۆڤنىڭ نامەى كردەوەكانى خۆى پىدەدرىت لەرۆژى دوايى دا وخودى خۆى دەيخوىنىتەوە بىئەوەى كەس يارمەتى بدات ياخود بىخوىنىتەوە بۆى .

٤- پاشان شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) باسی حیساب و لیپرسینه وه ی کردووه و ده آلیت: (ویحاسب الله الخلائق) واته: خودا حیساب و لیپرسینه وه له گه آل خه آلکی دا ده کات، و (الحساب): ناساندنی پاداشتی کرده وه کانه به به نده کان له لایه ن خوای پهروه ردگاره وه و ، بیر خستنه وه ی ئه و کار و کرده وانه یه، که ئه نجامیان داوه و له بیریان

کردووه، یاخود وهستاندنی بهنده کانه و پیشاندانی کرده وه کانیانه له لایه ن خوداوه پیش بلاوه کردنیان له ساحه ی مهحشه ر، جا کرده وه ی چاکه بیت یاخود خراپه (۱).

پاشان شیخ (ره حمه تی خوای لی بیّت) باسی لهوه کردووه لیّپرسینهوه و حیساب دوو جوّره:

جۆرى يەكەم: لنپرسينەو، و حيساب لەگەڵ باوەپداردا و لەو بارەيەو، دەڵێت: (ويخلو بعبده المؤمن فيقرره بذنوبه ، كما وصف ذلك بالكتاب والسنة) واته: بەتەنها لهگەڵ بەندە باوەپدارەكەيدا كۆدەبێتەو، و واى لێدەكات دان بەتاوانەكانى دا بنێت، هەروەك وەسفى ئەم حاڵە لەقورئان و سوننەتدا كراوه، هەروەك خواى پەروەردگار فەرموويەتى: ﴿فَأَمَا مَنْ أُوتِى كِئْبُهُ, بِيَمِينِهِ ، ﴿ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿ فَاللَّهُ وَيَعَلِّبُ إِلَى اَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴾ [الانشقاق: ٧ - ٩] ،واته: ئينجا ئەو كەسەى نامەو دۆسيەى كاروكردەوەكانى درايە دەستى پاستى، كە ئەوەش نيشانەى بەختيارىيە . ئيتر پرسينەوەيەكى سووك و ئاسانى لەگەڵدا دەكرێت، پاشان پاداش وەردەگرێ، وە لەخراپەكانىشى ئەبووردرێ .و بەخۆشىي و شادىيەو، ئەگەرێتەو، لاى ژن و مناڵ و خزم و كەس و كارى خواناسى لە بەھەشتدا.

له صهحیحی بوخاری و موسلیم دا هاتووه (۱ عهبدوللای کوری عومهر (خوا لییان رازی بیّت)گیراویه تیهوه و ده لیّت: گویم لهییغه مبهری خوا سیّ بوو دهیفه رموو: «إنَّ الله یُدْنی المُؤْمِن، فیضع علیه کنفه ویَسْتُرُه، فیقول: أتعْرِف ذَنْب کذَا؟ أتعْرِف ذَنْب کذَا؟ فیقول: نَعْم أیْ رَبِّ، حتّی إذا قرّره بذُنُوبه، ورأی فی نَفْسه أنَّه هلک، قال: سَترَ تُها عَلیّک فی الدُّنیّا، وأنا أغْفرُها لک الیوم، فیعظی کتاب حسناته سیرودی دوایدا له کاتی لیپرسینه وه له گه له به نده کانیدا خوای گهوره که سیّکی ئیماندار له خوی

⁽١) التنبيهات السنية (٢٣١).

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢٤٤١)، ومسلم (٢٧٦٨).

کردووه، یاخود وهستاندنی بهنده کانه و پیشاندانی کرده وه کانیانه له لایه ن خوداوه پیش بلاوه کردنیان له ساحه ی مه حشه ر، جا کرده وه ی چاکه بیت یا خود خرایه (۱).

پاشان شیخ (رِهحمه تی خوای لی بیّت) باسی لهوه کردووه لیّپرسینهوه و حیساب دوو جوّره:

جۆرى يەكەم: لنپرسينەو، و حيساب لەگەڵ باوەرداردا و لەو بارەيەو، دەڵێت: (ويخلو بعبده المؤمن فيقرره بذنوبه ، كما وصف ذلك بالكتاب والسنة) واته: بەتەنها لهگەڵ بەندە باوەردارەكەيدا كۆدەبێتەو، و واى لێدەكات دان بەتاوانەكانى دا بنێت، ھەروەك وەسفى ئەم حاڵە لەقورئان و سوننەتدا كراوه، ھەروەك خواى پەروەردگار فەرموويەتى: ﴿ فَأَمَّا مَنْ أُوقِى كِئْبُهُ, بِيَمِينِهِ ۚ ﴿ كَنْ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿ فَورَيْقَلِبُ إِلَى آهْلِهِ مَسْرُورًا ﴾ [الانشقاق: ٧ - ٩] ،واته: ئينجا ئەو كەسەى نامەو دۆسيەى كاروكردەوەكانى درايە دەستى راستى، كە ئەوەش نيشانەى بەختيارىيە . ئيتر پرسينەوەيەكى سووك و ئاسانى لەگەڵدا دەكرێت، پاشان پاداش وەردەگرێ، وە لەخراپەكانىشى ئەبووردرێ .و بەخۆشىيى و شادىيەوە ئەگەرێتەوە لاى ژن و مناڵ و خزم خراپەكانىشى ئەبووردرێ .و بەخۆشىيى و شادىيەوە ئەگەرێتەوە لاى ژن و مناڵ و خزم كەس و كارى خواناسى لە بەھەشتدا.

له صهحیحی بوخاری و موسلیم دا هاتووه (۱ عهبدوللای کوری عومهر (خوا لییان رازی بیّت) گیراویه تیهوه و ده لیّت: گویم له پیغه مبهری خوا گیلی بوو ده یفه رموو: «إنَّ الله یُدْنی المُوْمِن، فیضَعُ علیه کنفه ویسترُه، فیقول: أتعرف ذَنْب کذَا؟ أتعرف ذَنْب کذَا؟ فیقول: نَعْم أیْ رَبِّ، حتَّی إذَا قَرَّرَه بدُنُوبه، ورَأَی فی نَفْسه أنَّه هَلَك، قال: سَترَّتُها عَلَیْك فی الدُّنیا، وأنا أغفرُها لك الیوم، فیعظی کتاب حسناته . واته :له روزی دوایدا له کاتی لیپرسینه وه له گه لَ به نده کانیدا خوای گه وره که سیّکی ئیماندار له خوی

⁽١) التنبهات السنبة (٢٣١).

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢٤٤١)، ومسلم (٢٧٦٨).

نزیک ده کاته وه و ده یخاته ژیر پاریزگاری و خویه وه و له خه لکه که ی ده شاریته و به به نهینی پرسیاری لیده کات: ئایا ده زانی فلان و فیسار تاوانت کردووه؟ ئه ویش ده لیت: به لی نه ی پهروه ردگارم، هه تا دان ده نیت به هه موو تاوانه کانیدا و خوی به تیاچو و ده زانیت، له و کاته دا پهروه ردگار پی ده فه رموید: ئه و تاوانانه م له دونیا دا بو داپوشیت وه ئه مروش لیت خوش ده به باشان پهرتووکی کاره چاکه کانی ده دریته ده ستی.

مانای «یقرره بذنوبه» واته: وای لیده کات دانی پیدا بنیت و ئیعتراف بکات، همروه که لهم فهرمووده به هاتووه: «أتعرف ذنب کذا، أتعرف ذنب کذا» واته: ئایا فلانه تاوانت لهبیره که کردتت؟، ئایا فلانه تاوانت لهبیره که کردتت؟. وه همندی لهباوه پرداران همن که ده چنه به همشته وه به بی هیچ لیپرسینه وه و سزایه ک^(۱).

جا ليّپرسينهوه جياوازه؛ ههيهتي ئاسانه كه ئهويش تهنها پيشاندان و خستنه بهرچاوه و، ههشه موناقهشهيه، لهصهحيحي بوخاري و موسليم دا^(۲) هاتووه عائيشه (خواى لنيّ رازى بيّت) ده ليّت: پيغهمبهري خوا ﷺ فهرمووى: «ليس أحد يُحاسب يوم القيامة إلا هلك» فقلتُ: يا رسولَ الله، أليس قد قال الله تعالى: فَأَمَّا مَنْ أُوتِي كِتَبَه يمَينه الله فَسَوفَ يُحَاسَبُ حسَابًا يَسِيرًا، فقال رسولُ الله: «إنما ذلك العرض وليس أحد يُناقش الحساب يوم القيامة إلا عُذّب».

واته: هیچ کهسیّك نییه له پورژی دواییدا لیپرسینه وه ی لهگه ل بکریّت ئیللا به هیلاک ده چیّت. گوتم ئهی خودا نهیفه رمووه: (ئه وه ی نامه ی کرده وه کانی به ده ستی پراستی بدریّتی، ئه وا لیپرسینه وه یه کی ئاسانی لهگه ل ده کریّت؟)، پیغه مبه ری خوا کیلی فه رمووی: ئه وه ته نها پیشاندان و خستنه پرووه و، هیچ که سیّك نییه موناقه شه و ده مه ده میّی لهگه ل بکریّت له روژی دوایی دا ئیللا سزا ده دریّت.

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٥٨١١)، ومسلم (٢١٦).

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (٦٥٣٧)، ومسلم (٢٨٧٦).

جۆرى دووهم : لێپرسينهوه لهگهڵ كافر و بێباوهږدا، وه شێخ بهم وتهيهيي ړووني كردووهتهوه : (وأما الكفار فلا يحاسبون محاسبة من توزن حسناته وسيئاته فإنه لا حسنات لهم) واته : سەبارەت بەكافران، ئەوان لىپرسىنەوەى ئەوەيان لەگەل ناكرىت ئەو لنیرسینەوەی كە كردەوەی چاكە و خراپە دەپيوریت؛ كردەوەی چاكەپان نىپە له گه ل خرایه کانیاندا بکیشریت؛ چونکه ههرچی کرده و میان ههیه به هوی کو فره و ه بهتال بووهتهوه و لهروزی دوایی دا هیچیان بو نهماوهتهوه جگه له خرایه، وليّپرسينهوهيان واته: ئهوان (تعد أعمالهم فتحصى، فيوقفون عليها، ويقررون بها، ویجزون بها) واته : هموالیان دهدریتی لهبارهی کردهوهکانیانهوه و دانی پیدا دهنین، پاشان سزایان دەدرینت لەسەرى ، ھەروەك خواى پەروەردگار فەرموويەتى: ﴿فَلَنُبَيُّنُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِمَا عَمِلُواْ وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴾ [فصلت: ٥٠] ،واته: جا خوا هۆشياريان دەكاتەوەو دەفەرموى: جا بېگومان ئەوانەي وا بى بروان و ئەو جۆرە قسانهش دهکهن، ئیمه کردارو رهفتاره ناشیرینه کانیان لی ئاگادار ده کهین و بیگومان سزایهک، له جۆرى سزایهكى دژواریان پى دەچىزىن ، وفەرموويەتى: ﴿ وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَلْفِرِينَ ﴾ [الأعراف: ٣٧]واته: له دژى خۆيشيان شايەتى دەدەن و دەڭين: بەڭىخ.. لە دونيادا كافرو خوا نەناسبووين ، وفەرموويەتى: ﴿ فَأَعَٰرَفُواْ بِذَنْبِهُمْ فَسُحُقًا لِإَصْحَبِ ٱلسَّعِيرِ ﴾ [الملك: ١١] واته: جا به خهجالهتييهوه دانيان به گوناح و تاوانی خویاندا نا ، دهسا دووری له رهحمه تی خوا بو دوزه خییه کان.

حهوزی پینهممهر ﷺ وشیوه و جیگاکهیی

وَفِي عَرَصَاتِ الْقَيَامَةِ الْحَوضُ الْمَوْرُودُ لِلنَّبِيِّ _ ﷺ _ ماؤُه أَشَدُّ بَيَاضًا مِنَ اللَّبَنِ، وَأَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ، آنِيَتُهُ عَدَدُ نُجُومِ السَّمَاءِ، طُولُهُ شَهْرٌ، وَعَرْضُهُ شَهْرٌ، مَن يَشْرَبُ مِنْهُ شَرْبَةً؛ لا يَظْمَأُ بَعْدَهَا أَبَدًا .

له گۆرەپانى مەحشەردا حەوزى پىغەمبەر ﷺ ھەيە و خەڵك دەچنە سەرى: ئاوەكەى لەشىر سپى ترە و، لەھەنگوين شىرىن ترە، پەرداخەكانى بەئەندازەى ئەستىرەكانى ئاسمانە، درىزىيەكەى مانگە رىلىەكە و، پانيەكەشى مانگە رىلىەكە، ھەركەسىك يەك جارلىيى بخواتەوە؛ ھەرگىز دواى ئەوە تىنووى نابىت.

۾ شهرح ۽

٥- يه كنك له و شتانه ى كه له روّر ى دوايى دا هه يه حه وزى پنغه مبه ره على ، شنخ لنره دا باسى كردووه و شنوه و سيفه ته كه ى خستووه ته روو و ده لنبت: (وفي عرصات القيامة الحوض المورود النبي) هه روه ك له ينغه مبه ره وه على هاتووه ، ينشه وا ئيبنولقه يم (ره حمه تى خواى لى بنبت) ده لنبت (الله وقد روى أحاديث الحوض أربعون صحابياً وكثير منها أو أكثرها في الصحيح». واته: چل هاوه ل فه رمووده ى تايبه ت به حه وزيان كنيراوه ته وه وزوريك يا خود زور به يان له سه حيحن.

پیشتر مانای (العرصات) مان روونکردهوه.

(الحوض): له رووی زمانه وانیه وه: جیّگای کوّبو ونه وهی ئاوه، ئه هلی سوننه و جهماعه کرّده نگن له سهر ئیسپاتکرنی حهوز، موعته زیله له مهدا ناکوّکن و دان به بوونی حهوزدا نانیّن و، ئه و ده قانه ی که له م باره یه وه هاتوون ته ئویل ده که ن و له مانا

⁽١) بروانه: التنبيهات السنية (٢٣٤).

دیاره که ی لایده ده ن، پاشان شیخ باسی شیوه و سیفه تی حه و زه که ده کات و ده لیت: (ماؤه أشد بیاضاً من اللبن ...) هتد.. واته: ئاوه که ی له شیر سپی تره ، ئه م سیفه تانه له فه رموو ده کاندا سابت بوون، له وانه فه رموو ده که ی عمبدوللای کوری عه مر، که ده لیت: پیغه مبه ری خوا گیا فه فه رمووی : «حَوْضِی مَسِیرهٔ شَهْر، وَزَوَایاهٔ سَوَاءٌ، وَمَاؤُهُ دَه لِیْت : پیغه مبه ری خوا گیا فه فه رمووی : «حَوْضِی مَسِیرهٔ شَهْر، وَزَوَایاهٔ سَوَاءٌ، وَمَاؤُهُ الْبَیْضُ مِنَ الوَرِق، وَریحهٔ أَطْیَبُ مِنَ المسْك، وکیزانه کَنْجُومِ السَّماء، فمَن شَرِبَ منه فلا یَظُمُا بَعْدَهُ أَبَدًا» (۱) ، واته: حه و زه که م به نه ندازه ی مانگه رییه دوور و دریژه، دریژ و پانیه که ی یه کسانه، ئاوه که ی له شیر سپی تره و، بونه که ی له میسك خوشتره و، په رداخه کانی به نه ندازه ی ئه ستیره کانی ئاسمانه، هه رکه سینک لیی بخواته وه هه رگیز تینووی نابیت.

(١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٦٥٧٩)، ومسلم (٢٢٩٢).

پردی سیرات و جیْگاکهیی و چۆنیهتی تیپهربوونی خهنگ بهسهریدا.

وَالصِّرَاطُ مَنْصُوبٌ عَلَى مَتْنِ جَهَنَّمَ، وَهُو الْجِسْرُ الَّذِي بَيْنَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ، يمُرُّ النَّاسُ عَلَيْهِ عَلَى قَدْرِ أَعْمَالِهِمْ، فَمِنْهُمْ مَنْ يمُرُّ كَلَمْحِ الْبَصَرِ، وَمِنْهُم مَن يمُرُّ كَالْبَرْقِ، وَمِنْهُم مَن يمُرُّ كَالْبَرْقِ، وَمِنْهُم مَن يمُرُّ كَالْبَرْقِ، وَمِنْهُم مَن يمُرُّ كَالْفَرَسِ الْجَوَادِ، وَمِنْهُم مَن يمُرُّ كَالْبَرْقِ، وَمِنْهُم مَن يمُرُّ كَالْبَرِ وَمِنْهُم مَن يَعْدُو عَدْوًا، وَمِنْهُم مَن يمْشِي مَشْيًا، وَمِنْهُم مَن يَرْحَفُ كَرِكَابِ الإِبلِ، ومِنْهُم مَن يَعْدُو عَدْوًا، وَمِنْهُم مَن يمْشِي مَشْيًا، وَمِنْهُم مَن يَرْحَف رَحَف رَحَف وَعَدْوًا، وَمِنْهُم مَن يمْشِي مَشْيًا، وَمِنْهُم مَن يَرْحَف رَحَف اللّهِ مِنْ يُخْطَفُ خَطْفًا وَيُلْقَى فِي جَهَنَّمَ؛ فَإِنَّ الْجِسرَ عَلَيْهِ كَلاَلِيبٌ تَخْطِفُ النَّاسَ بِأَعْمَالِهِم.

ه شهرح

آ- شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) له م به شه دا باس له و حاله ته ی روزی دوایی
 ده کات که خه لک به سه ر پردی سیراتدا تیپه ر ده بن، و (الصراط) : له رووی
 زمانه و انیه و ، بریتیه له ریکایه کی روون و دیار. وله رووی شه رعه و ، ئه وه یه که شیخ

روونی کردووه ته وه به و ته که ی (وهو الجسر الذی بین الجنة والنار) واته: بریتیه له و پرده ی که له نیوان به هه شت و دو زه خدایه و ، جیگای پرده که ی دیاری کردووه به وه ی: (علی متن جهنم) واته: له سه رپشتی دو زه خه. پاشان باسی سیفه تی تیپه رپوونی خه لک ده کات به سه ریدا به وه ی : (یمر الناس علیه علی قدر أعمالهم) واته: خه لک به گویره ی کرده وه کانیان به سه ریدا تیپه پر ده بن. کاتی تیپه رپوونی خه لک به سه ریدا دوای به جیهیشتنی گوره پانی مه حشه ر و لیپرسینه وه یه ، با وه پرداران پر گاریان ده بیت له پردی سیرات و ده چن به ره و به هه شت و ، که سانی دو زه خیش ده که و نه و هه روه کو له فه رمو و ده کاندا ها تو وه (۱).

پاشان شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) به دریزی باسی له حالی خه لک له چونیه تی تیپه په بوون به سه بردی سیراتدا کردووه و ، ده لیت: (فمنهم من یمر کلمح البصر) هتد ، واته : ئه وان له سه ریعی و له سه رخو تیپه په بوون به سه پردی سیراتدا به پی باوه پ و کرده وه چاکه کانیانه ، ئه وه ی پیشتر له ژیانی دونیادا ئه نجامیان داوه ، جا به گویره ی ئیستیقامه ی مروّف له سه ر دینی ئیسلام و جینگیر بوونی له سه ری به سه پردی سیراتدا تیپه پ ده بیت هم که سیک جینگیر و دامه زراو بووبیت له سه ر سیراتی مه عنه وی که له سه رسیراتی حیسسی ئه وه ی که له سه پشتی دو زه خ دانراوه ، ئه وه ش له سیراتی مه عنه وی لایدابیت و پی خلسکابی ، ئه وا توشی پی خلسکان و به ربوونه و ده بیت له سه رسراتی حیسی .

ووته کهی که ده لیّت: (یعدو عدواً) واته: به پراکردن و هه لبه ز و دابه ز. ووته کهی: (یزحف زحفاً) واته: پیده کات له سمته کانی له بری هه ردوو پییه کانی . ووته کهی: (علیه کلالیب): جه معی (کلوب) به فه تحی کاف و لامی شه دده داری زه ممه له سه رکه بریتیه له ئاسنیکی نوک تیژ.

_

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٧٤٣٩)، ومسلم (١٨٣).

ووته که ی : (تخطف) به فه تحی (الطاء) و به که سریش درووسته و له (الخطف) هوه ها تووه، که بریتییه له: گرتنی شتین به خیرایی.

ووته کهی : (بأعمالهم) واته : به هۆی کرده وه کانیانه وه، جا پاکیشانیان له سهر پردی سیرات به پنی راکیشانیانه به هۆی هه واو و ئاره زووه و لادانیان له ریکای راست .

ئههلی سوننه و جهماعه باوه ریان به پردی سرات هه یه ئه وه ی له سهر پشتی ئاگاری دۆزه خدانراوه به پنی ئه و فه رمووده سه حیحانه ی که له پنغه مبه ره وه گلی هاتووه، وه له م بابه ته دا قازی عه بدولجه باری موعته زیلی و زور به ی شوین که و توانی موخاله فه ی ئه هلی سوننه ن و ده لین: مه به ست له و سیراته ی باسکراوه: رینگای به هه شته، ئه وه ی که له م ئایه ته دا ئاماژه ی پیکراوه: ﴿سَیَهٔدِیهِم مُرَصُّلِح بَالْهُم ﴾[محمد: ٥] ، واته: له دونیا شدا رینماییان ده کات بو کاری چاک و هوکاره کانی بردنه به هه شت، و کاروباریان بو ئاسان ده کاو، حالیشیان چاک ده کات. و رینگای دوزه خ ، ئه وه ی که له م ئایه ته دا ئاماژه ی پیکراوه: ﴿ فَاهَدُوهُم اِلَی صِرَطِ اَلْهَ عِیم ﴾ [الصافات: ٣٣] ، واته: ئایه ته ره و رینی دوزه خ بیانبه ن و پنیان پیشان بده ن .

ئەمەش بۆچوونىكى باتلە و رەتكردنەوەى چەندان دەقى صەحىحە بەبىغ بەلگە. وە لېرەدا يېويستە دەقەكان بەينى رووكەشيان مانا بكرين .

← afte afte →

پردی نیوان بهههشت و دوزهخ

فَمَنْ مَرَّ عَلَى الصِّرَاطِ؛ دَخَلَ الْجَنَّةَ. فَإِذَا عَبَرُوا عَلَيْه؛ وَقَفُوا عَلَى قَنْطَرَة بَيْنَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ، فَيُقْتَصَّ لِبَعْضِهِم مِن بَعْضٍ، فَإِذَا هُذِّبُوا وَنُقُّوا؛ أُذِنَ لَهُمْ في دُخُولِ الْجَنَّة.

ههرکهسنک بهسه ر پردی سیراتدا تنپه ر ببنت ده چنته به هه شته وه. جا کاتی که تنیده په رینن که له سه ر پردی کی نیوان به هه شت و دو زه خ راده و هستن، تو له له هه ندی که س بو هه ندی که سی تر و ه رده گیر در یته وه، جا که پاکبو و نه و ه پالفته کران که وکات ریبان پیده در یت به وه هه شته وه.

ه شهرح ع

٧- شیخ (په حمه تی خوای لی بیت)باسی له شتیک کردووه که له پوژی دوایی دا پوو ده دات، که نه ویش پاگرتن و پاوه ستانه له سه پردی سیرات و ده نیت نه که وتنه نیو علی الصراط) واته: نه وه ی پردی سیرات تیپه پینیت و پزگاری بیت له که وتنه نیو دو زه خه وه (دخل الجنة) واته: ده چیته به هه شته وه؛ چونکه به پراستی نه وه ی پزگاری بیت له ناگر جیگای به هه شته، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ فَمَن رُحَنِحَ عَنِ النّکارِ وَأُدْخِلَ الْجَنّکَةُ فَقَدٌ فَازُ ﴾ [آل عمران: ۱۸۵]، واته: جا هه رکه سیك پرزگاری بیت له ناگر و بخریته به هه شته وه نه وا به دلنیاییه وه براوه یه، و فه رموویه تی: ﴿ فَرِیقٌ فِی السّعِیرِ ﴾ [الشوری: ۷]، واته: تاقمیک له به هه شتن و تاقمیکی ش له دوزه خ

به لام پیش چوونه به هه شت حه تمه ن پیویسته ئه و هه ق و مافه ی، که له نیوان باوه رداراندا هه یه ساف بکریت و توله ی ماف خوراو بکریته وه و که سی ماف خور و

(فیُقتَصُّ لبعضهم من بعض) واته: توله و قیساس لهنیوانیاندا جی به جی ده کریت ومافی ماف خوار ده گهریندریته وه و تولهی بو ده کریته وه له و که سهی که سته می لیکردووه (فإذا هُذَبوا ونُقُوا) واته: کاتی پاکبوونه وهه قو و مافی که سانی تر و هیچیان له سه ر نهما ئه وکات (أُذِن لهم فی دخول الجنة) واته: رینگایان ده دریت بچنه به هه شته وه له کاتیکدا که به ته واوی دلیان له ئاست یه ك پاک بووه ته وه و هیچ رق و قینیکیان به رانبه ر یه ک نه ماوه، هه روه ك خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿ وَنَزَعَنَا مَا قَنْ وَ صُدُورِهِم مِّنَ غِلِّ إِخُوانًا عَلَى سُرُرٍ مُّنَقَدِ لِین ﴾ [الحجر: ٤٧]، واته: وه هه رقین و قارو دژایه تیه که هه بیت، که به هوی ژیان و ژیواری دونیاوه په یدا بووبی له وی له سنگیانی لا ده به ین، واته: به سنگیکی پاک و سافه وه، به دلیّکی خاوینه وه ، له به رامبه رستگیانی لا ده به ین، واته: به سنگیکی پاک و سافه وه، به دلیّکی خاوینه وه ، له به رامبه رحور مه ته بو یه کتر به برایانه له سه رته خت داده نیشن، که شیّوه ی دانیشتنی ئاوا باشترین ریّزو حورمه ته بو یه کتر به برایانه له سه رته خت داده نیشن، که شیّوه ی دانیشتنی ئاوا باشترین ریّزو حورمه ته بو یه کتر به برایانه له سه رته خت داده نیشن، که شیّوه ی دانیشتنی ئاوا باشترین ریّزو

⁽۱) پیشه وا (بوخاری) نهم فه رمووده به ده هینیت و ده نیت: «یخلُصُ المُوْمنُونَ مِنَ النَّار، فیُحْبَسُونَ علی قَنْطَرَهَ بین الجَنَّة والنَّار، فیُقصُّ لِبَعْضِهِمْ مِن بَعْضِ مَظالِمُ کانَتْ بیَنهُمْ فی الدُّنیا، حتَّی إذا هُذَبُوا ونُقُّوا أُذِنَ لهمْ فی دُخُولِ الجَنَّةَ.. » صحیح البخاری، کتاب الرقاق، باب القصاص یوم القیامة، حدیث: ۱۱۷۹. واته: موسلمانه کان له ناگر رزگاریان ده بی نینجا له نیوان به هه شت و دوزه خدا راده گیردرین، هه ره هفیکیان به سه ریه کتره وه هه بیت بویان جیبه جی ده کرید،

یه که می که ده ده رگای به هه شت ده کاته وه و ، یه که می که ده چینته ناوی و ، تکاو شه فاعه ته کانی ییغه مبه ر

أَوَّلُ مَن يَسْتَفْتِحُ بَابَ الْجَنَّةِ النبيُّ مُحَمَّدٌ _ ﷺ - وَأَوَّلُ مَن يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مِنَ الْأُمَم أُمَّتُهُ.

وَلَٰه - ﷺ - في الْقِيَامَةِ ثَلاثُ شَفَاعَات: أَمَّا الشَّفَاعَةُ الأُوْلَى؛ فَيَشْفَعُ في أَهْلِ الْمَوْقِفِ حَتَّى يُقْضَى بَيْنَهُمْ بَعْدَ أَنْ يَتْرَاجَعَ الأَنْبِيَاءُ؛ آدَمُ، وَنُوحٌ، وَإِبْرَاهِيمُ، وَمُوسَى، وَعِيسى ابْنُ مَرْيَمَ عَنِ الشَّفَاعَة حَتَّى تَنْتَهِي إلَيْه. وَأَمَّا الشَّفَاعَةُ الثَّانِيَةُ؛ فَيَشْفَعُ فِي أَهْلِ الْجَنَّة أَن يَدْخُلُوا الْجَنَّة. وَهَاتَانَ الشَّفَاعَتَان خَاصَّتَانِ لَهُ. وَأَمَّا الشَّفَاعَةُ الثَّالِيَةُ؛ فَيَشْفَعُ فِيمَنِ اسْتَحَقَّ النَّارَ، وَهَذه الشَّفَاعَةُ لَهُ وَلِسَائِرِ النَّبِيِّنَ وَالصِّدِيقِينَ وَغَيْرِهِمْ، فَيَشْفَعُ فِيمَنِ اسْتَحَقَّ النَّارَ أَن لاَ يَدْخُلَهَا، وَيَشْفَعُ فِيمَنِ اسْتَحَقَّ النَّارَ أَن لاَ يَدْخُلَهَا، وَيَشْفَعُ فِيمَنْ دَخَلَهَا أَن يَخْرُجَ مَنْهَا أَن يَخْرُجَ مَنْها إِلَى الْمَالِقِيقِ الْمُ يَعْمَلُ الْمَالِقُولُ الْمَالِقُولُ الْمَالِقُولُ الْمُ لَوْلُولُ الْمَالِقُولُ الْمَالَقُولُ الْمَالُولُ الْمُ لَا يَعْمُ الْمُقَالِقُولُ الْمُ الْمُؤْمُ الْمُعْلِقِيمِ الْمُتَعَلِقِيمُ الْمُ لِلْمُ الْمُعْلَقِ الْمُ الْمُنْ الْمُنْ الْمُ الْمُ الْمُ الْمُ الْمُؤْمِ الْمُ الْمُعُلِقِ الْمُ الْمُعْمُ اللْمُ الْمُ الْمُؤْمُ الْمُ الْمُ الْمُؤْمُ الْمُ الْمُ الْمُ الْمُ الْمُ الْمُؤْمُ الْمُ الْمُولُولُ الْمُ الْ

یه که م که س که ده رگای به هه شت ده کاته وه موحه مهده علی و و ویه که م گهل و نومه ته که مه ده چیته به هه شته وه نومه ته که یه تی بینه مبه رکی که نومه ته که یه و شدناعه تی هه یه:

ئەوسىا بەپاك و خاويننى و بىئ رك و كىنە گشىت دەچنە بەھەشىتەوە دواى ئىزنىدان پىيان. (تەفسىرى رامان).

⁽١) كما ورد في حديثالشفاعة عند البخاري (٣٣٤٠) ومسلم (١٩٤).

ههرچى شەفاعەنى دووەمىشە: شەفاعەت دەكات بۆ بەھەشتيەكان بۆ ئەوەى بچنە بەھەشتەوە، ئا ئەم دوو جۆرە لەشەفاعەت تايبەتن بە پنغەمبەر موحەممەد ﷺ.

هەرچى شەفاعەتى سىيەمىشە:

شهفاعهت ده کات بۆ ئهو کهسانه ی که موسته هه قی چوونه دۆزه خن، ئهم جۆره له شهفاعه ت بۆ ئهو و گشت پنغه مبهرانی تر و راستگویان و کهسانی تریشه: شهفاعه ت ده کات بۆ ئهو کهسانه ی، که موسته هه قی چوونه دۆزه خن بۆ ئهو کهسانه ی، که دۆزه خ و رزگاریان بنت لنی، ههروه ها شهفاعه ت ده کات بۆ ئهو کهسانه ی، که چوونه ته زوخ به لکو رزگاریان بنت لنی و ده ربه نیندرین.

و شەرح

۸- لیره دا شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) باس له سه ره نجامی با وه رداران ده کات له روزی دواییدا دوای ئه وه ی نه و حاله تانه تیپه رده که ن که پیشتر باسی گرنگترینیانمان کرد و ، ده لیت: (فإذا هُذّبوا ونُقُوا أُذن لهم فی دخول الجنة) واته: دوای ئه وه ی پاك و پالفته کران ری گهیان ده دریت بو چوونه به هه شت، چونکه ناتوانن بچنه به هه شته و مه گهر دوای موّله تی خودا نه بیت و داوا کردن بو کردنه وه ی ده رگاکانی (وأول من یستفتح باب الجنة محمد) واته: یه کهم که س که ده رگای به هه شت ده کاته و موحه مه ده بیت و التی باب ده کردنه وه ی ده روای بیت کوری مالیك (خوا لینی رازی بیت) ده لین تنه بی خه میمه ری خوا بیت فه رمووی : «آتی باب کوری مالیك (خوا لینی رازی بیت) ده لین ن اثن ن فاقول : مُحَمَّدٌ، فیقول : بك الجنّه یوم القیامة فاستفیح ، فیقول الخازن : مَن أَنْت؟ فاقول : مُحَمَّدٌ، فیقول : بك أمرنت لا أَفْتَحُ لاَحْدِ قَبْلك »، واته: له روزی دوایی دا ده چمه به رده رگای به هه شت و أمرنت لا أَفْتَحُ لاَحَدِ قَبْلك »، واته: له روزی دوایی دا ده چمه به رده رگای به هه شت و

⁽۱) صحيح مسلم (۱۹۷).

بەڭگەي ئەوەش:

فه رمووده که ی ته بو هوره یره یه، که پیشه وا موسلیم ریوایه تی کردووه و ده فه رمویت : «ونحن أول من یدخل الجنة» واته: وئیمه یه که مین که ده چینه به هه شته وه.

ووته کهی: (وله ﷺ في القيامة ثلاث شفاعات) ،واته: له پروژی دوايی دا سی شهفاعه تی هه یه، و (الشفاعات): جه معی (شفاعة) ، و (الشفاعة) : له پرووی زمانه وانیه وه: ئامراز و وه سیله و هو کاره. وه له پرووی عور فیشه وه: (سؤال الخیر للغیر) واته: داواکرنی خیر و شتی باشه بو که سانی تر، وه له جووت (الشفع) هوه وهرگیراوه که پیچه وانه ی تاك (الوتر) ه . که سی تکاکار (الشافع) تکا و داوای خوی ده خاته پال که سی تکا بو کراو (المشفوع له) دوای ئه وه ی که ته نهایه.

ووته که ی شیخ (ره حمه تی خوای لی بیّت): (وله ﷺ فی القیامة ثلاث شفاعات) واته: له روّزی دوایی دا سی شهفاعه تی ههیه، ئهمه ش روونکردنه وه یه شهفاعه تانه یه که پیغه مبه ر ﷺ له روّزی دوایی دا له سه ر ئیزن و موّله تدانی خودا ده یکات. به م شیّوه یه لیّره دا شیخ به کورتی باسی له جوّری شهفاعه ته کان کرد، به لام گهر وردی بکه ینه وه له راستی دا شهفاعه ت هه شت جوّری ههیه (۱):

⁽۱) بروانه: مجموع الفتاوى (۳/ ۱۳۲)، وشرح العقيدة الطحاوية (۲۰۳)، والتنبيهات السنية (۲۳۸).

هەيەتى تايبەتە بە پيغەمبەر ﷺ ، وھەشە بۆ پيغەمبەر ﷺ وجگە لەويشە.

تکاو شهفاعهتی یه کهم: شهفاعه ته گهوره که ـ که ئهویش: (المقام المحمود) ه ـ ئهمه ئهو شهفاعه ته یه پیغه مبهر کی ده یکات بز ئهوه ی خه لکی مه حشه ر پزگاریان بیت له ناخوشی و ناپه حه تی وهستان له ساحه ی مه حشه ر و لیپرسینه وه یان له گه ل بکریّت، دوای پاوه ستان بز ماوه یه کی زور و داوا کردنیان له پیغه مبه ران، به لکو لای خودا تکایان بز بکه ن و لهو مهوقیف و بارود و خه ناپه حه ته پزگاریان ببیت، جا دوای ئهوه ی که هه موو پیغه مبه ران ئه و داوایه په تنده که نه وه ییغه مبه ری خومان کی له له سه رئیندانی خودا به و کاره گهوره یه هه لده ستیت .

تكاو شهفاعهتى دووهم: تكاو شهفاعهتهكهى بۆ چوونه بهههشتى بهههشتيهكان دواى تهواوبوونى ههق و حيساب و لنيرسينهوه لنيان.

تکاو شهفاعهتی سنیهم: تکاو شهفاعهتهکهی بو مامی نهبو طالیب، بهوهی خودا سزای لهسهر سوك بکات، نهمهشیان تایبهته بهوهوه؛ چونکه خودا رایگهیاندووه، که کهسی کافر و بنیباوه و تکاو شهفاعهتی شهفاعهت کاران سوودی پنناگهیهنیت، پنغهمبهرمان ههوالی داوه بهوهی شهفاعهتهکهی نهو تایبهته بهنههلی تهوحید و، شهفاعهت کردنی پنغهمبهر سیخ بو مامی تایبهته بهو و تایبهتیشه بهنهبو تالیب، جا نهم سیخ جوره لهشهفاعهت تایبهته به پنغهمبهری خومان سیخ به در الهشهفاعهت تایبهته به پنغهمبهری خومان به در الهشهفاعه در الهشهفاع در ا

تكاو شەفاعەتى جوارەم: تكاو شەفاعەتى بۆ ئەو كەسە تاوانبارە موحىدانەيە كە شايستەى چوونە دۆزەخن لەپيناو ئەوەى نەچنە دۆزەخ .

تكاو شەفاعەتى پىنجەم: تكاو شەفاعەتى بۆ ئەو كەسە تاوانبارە موحىدانەيە، كە چوونەتە دۆزەخ، لەپىناو ئەوەى دەربھىنرىن لەدۆزەخ.

تكاو شەفاعەتى شەشەم: تكاو شەفاعەتى بۆ بەرزكردنەوەى پلەى ھەندى لەئەھلى مەھەشت.

تکاو شهفاعهتی حهوتهم: تکاو شهفاعهتی بو نهو که سانه ی که چاکه و خراپهیان بهرانبهره، لهپیناو نهوه ی بخرینه بهههشتهوه، نهوانیش نهو که سانه ن که پییان دهوتریت نههلی نه عراف.

تکاو شهفاعه تی هه شته م: تکاو شهفاعه تی بۆ هه ندی له باوه پرداران بۆ چوونه به هه شته م: تکاو شهفاعه تی بۆ هه ندی له باوه پرداران بۆ چوونه به هه شته وه و سزایه ك و پی په هه نازی بین پازی بین پازی بین به وه بو و پیغه مبه رسینه وه و سزایه ك و پی هه ناز که سه بیت که ده چنه به هه شته وه به بی هیچ لیپرسینه وه و سزایه ك .

تا ئهم پینج جوّره شهفاعهتهی تره کهسانی تریش لهپیغهمبهران وفریشته و راستگوّیان وشههیدان لهگهل پیغهمبهری خوّماندا ﷺ دمیکهن و هاوبهشن تیدا.

تههلی سوننه و جهماعه باوه ریان بهههموو تهم جوّره لهشه فاعه تانه هه به لهبهر صهحیحی و سابت بوونی به لگه کانیان، شایه نی باسه تهم شه فاعه تانه ش نایه نه دی به دوو مه رج نه بیّت :

مهرجی دووهم: رازی بوون خودا له کهسی تکا بۆکراو (المشفوع له)ههروه ك خوای پهروه ردگار فهرموویه تی: ﴿ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرْتَضَىٰ ﴾ [الأنبياء: ٢٨]، واته: تكاو شهفاعه ت ناكه ن مه گهر بۆ ئهوه نه بينت، كه خودا لينی رازييه.

ئهم فهرمایشتهی خودا ههردوو مهرجه کهی لهخو گرتووه: ﴿ وَكُمْ مِن مَّلُكِ فِی السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِی شَفَعَنُهُمْ شَیْتًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَن یَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن یَشَآهُ وَیَرْضَی ﴾ السَّمَواتِ لَا تُغْنِی شَفَعَنُهُمْ شَیْتًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَن یَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن یَشَآهُ وَیَرْضَی ﴾ [النجم: ٢٦] ، واته: چهندان فریشته ههن لهئاسمانه کاندا تکاکهیان هیچ سوودیکی نییه تهنها دوای ئهوه نهبیّت، که خودا مؤلّهت بدات بو ئهوه ی، که خوی ئهیه ویّت و لیّی رازییه.

به لام موعته زیله کان بۆچوونی جیاوازیان ههیه و پیچهوانه ی ئههلی سوننه ن لهباره ی تکاو شه فاعه ت کردن بۆ که سیکی باوه پردار، که تاوانی گهوره ی ئه نجام دابیت و شایسته ی د و زه خ بیت، به وه ی نه چیته د و زه خ و بو ئه وانه ش، که چوونه ته د و زه خ بو ئه وه و شه شه م دا مو خاله فه ی د و زه خ بو نه وه و شه شه م دا مو خاله فه ی سوننه یان کردووه و، بیانوویانیش ئه م فه رمایشته ی خودایه: فَمَا نَنفَعُهُمُ شَفَعَهُ اَلشَّنِهِ مِینَ المدثر : ۱۸ موانه تکاو شه فاعه تی شه فاعه ت کاران سوودیان پی ناگه یه نیت .

وه لامی ئهوهش ئهوهیه ئهو ئایهته باسی کافران دهکات و ئهوه کافره تکاو شهفاعهت شهفاعهتی هیچ کهسیّك سوودی پیناگهیهنیّت. به لام باوه پداران تکاو شهفاعهت سوودیان پیده گهیهنیّت به شهرت و مهرجی خوّی.

دواتر تاقم و گروپه کان لهبابهتی شهفاعه تدا بوونه ته سی تاقم و گروپهوه:

تاقمی به که م: زیده پرقیبان کردووه له ئیسپاتکردنی شه فاعه تدا، که ئه وانیش نه سرانی و سۆفیه زیده په و و گۆپه رسته کانن، به شیوه یه شه فاعه تی ئه و که سانه ی، که خویان به گه و ره ی ده زانن قیاس کردووه ته سه ر ئه و تکاو شه فاعه ت و واسته یه یی که له دونیادا هه یه و له لای ده سه لات و مه لیکه کان ده کرین، ئه مان داوای شه فاعه ت له غه یری خودا ده که ن، هه روه کو خوای په روه ردگار باسی لیوه کردووه له باره ها و به شدانه ره کانه وه .

تاقمی سیّیهم: ئههلی سوننه و جهماعه یه ئهم تاقمه دان به ههمو و ئه و شهفاعه تانه دا دهنین که به به نسیات ده که نه به و فهرمووده سابت بووه و ، شهفاعه تیسیات ده که نه به به شهرت و مهرجانه ی که هه یه تی و له ده قه کاندا با سکراوه.

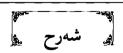
دەركردنى هەندى لەتاوانباران لەدۆزەخ بەرەحم و بەزەيى خودا بەبى هدىدىن ھەندى ئكاو شەفاعەتىك و فراوانى بەھەشت

وَيُخْرِجُ اللهُ مِنَ النَّارِ أَقْوَامًا بِغِيرِ شَفَاعَة؛ بَلْ بِفَضْلِهِ وَرَحْمَتِه، وَيَبْقَى فِي الْجَنَّةِ فَضْلٌ عَمَّنْ دَخَلَهَا مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا، فَيُنْشِئُ اللهُ لَهَا أَقْوَامًا فَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ.

وَأَصْنَافُ مَا تَضَمَّنَتُهُ الدَّارُ الآخِرَةُ مِنَ الْحِسَابِ وَالثَّوَابِ وَالْعَقَابِ وَالْجَنَّةِ وَالنَّارِ وَتَفَاصِيلُ ذَلِكَ مَذْكُورَةٌ فِي الْكُتُبِ الْمُنَزَّلَةِ مِنَ السَّمَاء، وَالآثَارِ مِنَ الْعِلْمِ الْمَأْثُورِ عَنِ الأَنْبِيَاء، وَفِي الْعِلْمِ الْمَوْرُوثِ عَنْ مُحَمَّدٍ - عَنْ الْآئِبِيَاء، وَفِي الْعِلْمِ الْمَوْرُوثِ عَنْ مُحَمَّدٍ - عَنْ اللَّهُ مَنْ الْآئِبَيَاء، وَعَيْ الْعِلْمِ الْمَوْرُوثِ عَنْ مُحَمَّدٍ - عَنْ اللَّهُ اللَّهُ مَا يَشْفِي وَيَكُفِي، فَمَن ابْتَغَاهُ وَجَدَّهُ.

خوای پهروهردگار کۆمهڵه کهسانێك لهئاگری دۆزهخ دهردێنێت بهبێ هیچ تکاو شهفاعهتێك؛ بهڵکو تهنها بهڕهحم و فهزڵ وبهزهیی خوٚی، لهبهههشتدا ههندێ جێگا دهمێنێتهوه دوای چوونه بهههشتی خهڵکانی دونیا، خوای پهروهردگار کوٚمهڵه کهسانێکی بوٚ درووست دهکات و دهیانکاته بهههشتهوه.

جۆرى ئەو شتانەى كە ژيانى دوارۆژلەخۆى گرتووە وەك ليپرسينەوە و سزا و پاداشت و بەھەشت و دۆزەخ و دريژەى ئەمانە لەو كتيبانەدا باسكراوە، كە لەئاسمانەوە دابەزيوە، ئەو ئەسەرانەش، كە لەپيغەمبەرانەوە ھاتوون لە عيلم وزانيارى لەم بارەيەو، ئەو زانست وزانيارانەى كە لە پيغەمبەر موحەممەدەوە بىلى بەجيماوە كە كافى و بەسە، جا بۆيە ھەركەسىك بەشوينىدا بگەرىت دەستى دەكەوىت.

9_ دوای ئەوەی شیخ (رەحمەتی خوای لین بیّت) باسی جۆرەكانی شەفاعەتی كرد ئەوەی، كە مۆلەتى دەدریّت بەدەرھیّنانی ھەندی لەوانەی چوونەتە نیو دۆزەخەوە _

لیره دا باسی له وه کردووه: ده رچوون له ناو ئاگر هو کاری تریشی هه یه جگه له شه نام نام به نام

خوای پهروهردگار فهرموویه تی: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ لَا یَغْفِرُ آَن یُشْرَكَ بِهِ، وَیَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن یَشَاّهُ ﴾ [النساء : ٤٨] ، واته: به هیچ شیّوه یه ك خودا خوش نابیّت لهوه ی هاوبه شی بر دابنریّت و جگه لهوه له ههر تاوانیك ویستی له سهر بیّت خوش ده بیّت بو که سینك که ویستی له سهره.

ههروهها لهفهرمووده يه كى صهحيح دا هاتووه (۱): «يَقُولُ الله عَزَّ وَجَلَّ: شَفَعَتْ الْمَلَائِكَةُ وَشَفَعَ النَّبِيُّونَ ، وَشَفَعَ الْمُؤْمِنُونَ وَلَمْ يَبْقَ إِلَّا أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ، فَيَقْبِضُ قَبْضَةً مِنْ النَّارِ فَيُخْرِجُ مِنْهَا قَوْمًا لَمْ يَعْمَلُوا خَيْرًا قَطَّ... » الحديث .واته: خواى پهروهردگار ده فهرموويّت: فريشته كان شهفاعه تيان كرد و پيخه مبه ران شهفاعه تيان كرد و ، كه سنه ماوه جگه له به به زهيترين كه سهكان، چنگيك ده كات به دوّزه خدا و كه سانيكى لئ ده ردينيّت، كه هيچ خير و چاكه يه كيان نه كردووه .

ووته که ی : (ویبقی فی الجنة فضل) واته : جیّگایه ك له به هه شتدا ده میّنیّته وه (عمن دخلها من أهل الدنیا) واته: دوای ئه وه ی خه لْکانی دونیا تیّی چوون و چوونه جیّگاکانی خوّیان؛ له به ر ئه وه ی خوای په روه ردگار وه سفی به هه شتی به فراوان کردووه و فه رموویه تی : ﴿عَرَّفُهُ السّمَواتُ وَالْأَرْضُ ﴾ [آل عمران : ۱۳۳] واته : به هه شتیکه پانتاییه که ی به ئه ندازه ی فراوانی ئاسمانه کان و زه ویه . (فینشیء الله) واته : درووستی ده کات و به دیده هیّنیّت (أقواماً) واته : کوّمه له که سانیّك (فید خله م الجنة) به فه زلّ و ره حمی خوّی ده یانخاته به هه شته وه ؛ چونکه به هه شت گوازرشته به فه زلّ و ره حمی خوّی ده یانخاته به هه شته وه ؛ چونکه به هه شت گوازرشته

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٧٤٣٩) ، ومسلم (١٨٣) .

له ره حمه ت و به زه یی خود ا و به به هه شت ره حم به هه رکه سین که بیه وین ت به لام دو زه خ سزای هیچ که سین کی تیدا نادرین مه گه رکه سانین که ئیقامه حوججه کراون و به لگه کانیان بو روونکراوه ته و حاله شه وه پیخه مبه رانیان به در ق خستو وه ته وه.

ووته که ی : (وأصناف ما تضمنته الدار الآخرة . . .) هتد..واته: جوّری ئه و شتانه ی که روّری دوایی له خوّی گرتووه و تیدا روو ده دا . . دوای ئه وه ی شیخ باسی حال و باری روّری دوایی کرد و ئه وه ش که تیدا روو ده دات، پاشان ئاماژه به وه ده کات، بو زانیای زیاتر بچن ته ماشای قورئان و سوننه بکه ن ؛ چونکه ئه م شتانه په یوه ستن به عیلم و زانستی غهیب ونادیار، ئه وه ی که ناتوانریّت په ی پیبریّت مه گه ر له ریّگه ی نیگا (وه حیه) وه نه بیت.

باوه ربوون به قه زاو قه ده روونکردنه وه بابه ته پهیوه ستداره کان پیی

وَتُؤْمِنُ الْفِرْقَةُ النَّاجِيَةُ مِنْ أَهْلِ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ. وَالإِيمَانُ بِالْقَدَرِ عَلَى دَرَجَتَين؛ كُلُّ دَرَجَةٍ تَتَضَمَّنُ شَيْئَيْنِ.

كۆمەللەى رزگاربوو لە ئەھلى سوننە وجەماعە باوەريان بەقەدەر ھەيە بەخير و شەيەبەردە وە باوەربوون بەقەدەر دوو پلە وبەشە، ھەريەك لەو دوو پلەيەش دوو شتى لەخۆگرتووه.

و شەرح و

(القدر): مهصدهری (قَدَرْتُ الشيء إذا أحطت بمقداره)واته: ئهندازه گیری شته کهم کرد کاتی کهپهیم برد بهئهندازه و بره کهی و، لیره دا مهبهست لیی: پهیوهست بوونی عیلم و زانستی خودایه به کائینات و بوونهوه و ویست و ئیراده ی لهمیژینه ی بو شته کان پیش هاتنه بوونیان. هیچ روداویک نیبه ئیللا خودا تهقدیری کردووه ، واته : پیشتر زانیاری لهباره وه ههبووه و ویستی لهسه ر بووه ، و (الإیمان بالقدر)واته: باوه پهنان بهقه ده ر ، یه کیکه لهشه ش پایه کهی باوه پ ، که ته ویش باوه پربوونه بهقه ده ر به خیر و شهریه وه .

ههروهها وته کهی شیخ (په حمه تی خوای لی بیّت): (وتؤمن الفرقة الناجیة - أهل السنة والجماعة - بالقدر خیره وشره) واته: کو مهلّهی پزگار بوو _ ئه هلی سوننه ت و جهماعه ت _ باوه پیان به قه ده رهیناوه به خیرو شه پیه وه ما ئاماژه یه به وه ی ههرکه سینك باوه پی به قه ده رنه بیت ئه وا ئه هلی سوننه و جهماعه نییه، ئه وه ش موقته زاو خوازه ری

دەقەكانە، ھەروەك لەفەرموودەكەى جبريل دا ھاتووه (۱) كاتى پرسيارى لەپىغەمبەر كىلى كرد لەبارەى ئىمانەوە: فەرمووى «الإيمانُ أن تُؤمِنَ بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر والقدر خيره وشره»،واته: باوە پريتييه لەوەى باوە پريننى بەخودا و فريشتەكانى و كتىبەكانى و پىغەمبەرانى، وبەپۆژى دوايى ، وبەقەزاو قەدەر بەخىر وشەپ يەوە. وەك ديارە باوە پربوون بەقەدەر پايەيى شەشەمى باوە پە، بۆيە ھەركەسىك نكۆلى لىبكات ئەوا باوە پردار نىيە، ھەروەكو چۆن باوە پى بەھەر پايەيەكى ترىش نەبىت لەپايەكانى باوە پ

ههروهها ووتهکهی : (والإيمان بالقدر على درجتين ...) هتد ، ليرهدا شيخ باسى لهوه کردووه باوه پريتييه له (۲۰) :

یه کهم: عیلم وزانستی ئهزهلی و لهمیژینهی خودا به ههموو شتیک و، لهوانه عیلم و زانستی خودا به کار و کرده وه ی به نده کان پیش ئه وه ی ناده کار و کرده وه ی به نده کان پیش نام وه ی به ناده کار و کرده و کرد و کرده و کرد و کرده و کرد و

دووهم: نووسيني ئەوە لە لەوحولمەحفوزدا .

سنیهم: ویسته گشتگیره کهی خودا و توانا تهواوه کهی به سهر ههموو پرووداوی کدا .

چوارهم: هینانهبوونی ههموو بهدیهینراوهکان لهلایهن خوداوه، ئهو دروستکار(خالیق) و بهدیهینهری ههموو دروستکراوهکانه و، ههر ئهو دروستکار(خالیق) و بهدیهینهره و جگه لهو دروستکراو(مهخلوق) و بهدیهینراوه، ئا ئهمه پوختهی پلهو مهرتهبهی قهدهره، فهرموو با بهدوور دریژی بیینه سهری:

← affe affe **→**

⁽١) أخرجه مسلم (٩).

⁽٢) معارج القبول (١٠٨٦).

دریّژهی پلهو مهرتهبهکانی قهدهر [ئ] یلهی یهکهم و نهوهی نهخوّی گرتووه

فَالدَّرَجَةُ الأُولَى: الإِيمَانُ بِأَنَّ اللهَ تَعَالَى عَلِيمٌ بِالْخَلْق، وَهُمْ عَامِلُونَ بِعِلْمِهِ الْقَدِيمِ الَّذِي هُوَ مَوْصُوفٌ بِهِ أَزَلاً وَأَبَدًا، وَعَلَمَ جَمِيعَ أَحْوَالِهِم مِّنَ الطَّاعَاتِ وَالْمَعَاصِي وَالأَرْزَاقِ وَالآجَالَ، ثُمَّ كَتَبَ اللهُ فِي اللَّوْحِ الْمَحْفُوظِ مَقَادِيرَ الْحَلْقِ. وَالْمَعْفُوظِ مَقَادِيرَ الْحَلْقِ. فَأَوَّلُ مَا خَلَقَ اللهُ الْقَلَمَ قَالَ لَهُ: اكْتُبْ. قَالَ: مَا أَكْتُبُ؟ قَالَ: اكْتُبْ مَا هُو كَائِنٌ فَأَوَّلُ مَا خَلَقَ اللهُ الْقَلَمَ قَالَ لَهُ: اكْتُبْ. قَالَ: مَا أَكْتُبُ؟ قَالَ: اكْتُبْ مَا هُو كَائِنٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ. فَمَا أَصَابَ الإِنْسَانَ لَمْ يَكُن لِيُخْطِئَهُ، وَمَا أَحْطَأُهُ لَمْ يَكُن لِيُصِيبَهُ، وَمَا أَحْطَأُهُ لَمْ يَكُن لِيصِيبَهُ، وَمَا أَحْطَأُهُ لَمْ يَكُن لِيصِيبَهُ، وَمَا أَحْطَأَهُ لَمْ يَكُن لِيصِيبَهُ، وَلَا اللهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّكَمَاءَ وَالْا رَعْلُ إِنَ ذَلِكَ فِي كِتَبُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللهِ يَسِيرُ (اللهُ عَلَى اللهُ يَعْلَمُ أَنِ اللهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّكَمَاءَ وَٱلْأَرْضُ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَبُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللهِ يَسِيرُ (اللهُ عَلَيْهُ اللهُ عَلَى اللهُ عَلَى اللهُ عَلَمَ أَنِي اللهُ اللهِ اللهِ اللهُ اللهِ يَسِيرُ اللهُ اللهُ اللهُ اللهُ عَلَى اللهُ ا

پلهی یه کهم: باوه ربوون به وه ی خودا زانایه به وه ی خه لْك ئه نجامی ده ده ن به زانسته قه دیم و له میزینه کهی، که وه سفکراوه پنی له ئه زه ل و بن هه تا هه تایه، هه موو حال و باره کانیان ده زانیت له تاعه ت و تاوان و رفزی و ئه جه ل، پاشان خوای په روه ردگار له له له و حولمه حفوزدا ئه ندازه ی هه موو درووست کراوه کانی نووسیووه.

یه کهم شتیک، که خودا درووستی کرد: قه لهم بوو و، پنی فهرموو: (بنووسه) ، گوتی : (چی بنووسم؟) فهرمووی: (ههموو ئهو شتانه بنووسه، که روو دهدهن، تاوه کو روّژی دوایی). ئهوه ی توشی مروّق ده بیّت نه ده بوو توشی نه بیّت و به هه له دا بچیّت و توشی که سیّکی تر بیّت و، ئه وه ش که توشی نه بووه نه ده بوو به هه له دا بچیّت و توشی ببیّت، مهرکه بی قه له مه کان و شك بوونه ته وه و ، نامه که ش پیچراوه ته وه مهروه ک خوای پهروه ردگار فهرموویه تی: (مه گهر تو نه تزانیوه ئه ی مروّقی ژیر! که ههرچی له ناسمان و زه وییدایه خوا ناگای لیه تیی و ده یزانی؟ جا که واته هه رئه ویش به ته نه خونکه به ته نه که ویت الله و شتانه دا ئیوه ئیختیلاف و راجیاییتان تان تیدا هه به . چونکه

به راستیی هه موو ئه و شتانه له نامه ی (لوح المحفوظ) دا تؤمار کراوه و «هیچی لی زایه نابیّت» ، بیّگومان ئه و کاره ش بی خوا زور ئاسانه) (۱) .

وقَالَ ﴿ مَاۤ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا فِيۤ أَنفُسِكُمُ إِلَّا فِي حَتَنبِ مِّن فَبْلِ أَن نَبْراَهَا أَإِنَ ذَالِكَ عَلَى ٱللّهِ يَسِيرٌ ﴾ [الحديد:٢٢]، وَهَذَا التَّقْدِيرُ التَّابِعُ لِعِلْمِهِ سُبْحَانَهُ يَكُونُ فِي مَوَاضِعَ جُمْلَةٌ وَتَفْصِيلاً: فَقَدْ كَتَبَ فِي اللَّوْحِ الْمَحْفُوظُ مَا شَاءَ. وَإِذَا خَلَقَ جَسَدَ الْجَنينِ قَبْلَ نَفْحِ الرُّوحِ فِيهِ؛ بَعَثَ إِلَيْهِ مَلكًا، فَيُؤْمَرُ بِأَرْبَعِ كَلَمَات، فَيُقَالُ لَهُ: اكْتُبُ: رِزْقَهُ، وَأَجَلَهُ، وَعَمَلَهُ، وَشَقِيٌ أَمْ سَعِيدٌ.. وَنَحْوَ ذَلِكَ.فَهَذَا التَّقْدِيرُ قَدْ كَانَ يُنْكِرُهُ غُلاهُ الْقَدَريَّةِ قَدِيمًا، وَمُنْكِرُهُ الْيَوْمَ قَلِيلٌ.

ههروهها فهرموویه تی: (هیچ به لاو نههامه تیه کتان تووش نابیت نه لهزهویدا - وه ک قات و قریی.. هتد - وه نه له خوشتاندا - وه ک نه خوشیی و مردن - مه گهر پیش ئهوه بهدی بینین له (لوح المحفوظ)دا تومار کراوه، واته: ههرچی رووبداو پیش بیت، ئیمه پیش ئهوه تومارمانکردووه و ئاگادارین لیی، بهراستی ئهوه ش بو خوا شتیکی ئاسانه).

⁽۱) ئهم فهرمووده پهش ده سه لاتی فراوانی خوا راده گه په نی: «کتب الله مقادیر الخلائق قبل أن یخلف السّموات والأرْض بِخَمْسِینَ أَلْف سَنة، قال: وَعَرْشُهُ علی الماء » صحیح مسلم، کتاب القدر، باب حجاج آدم وموسی علیهما السّلام، حدیث: ۹۰۳. واته: بیّگومان خوا پیش دروستکردنی ئاسمانه کان و زهویی به په نجا هه زار سال، ئه ندازه گیری هه موو دروستکراوه کانی نووسی و، عه رشه که شی به سه رئاوه و و.

خۆشبەخت)وھاوشنوهى ئەمانە. وە غولاتى قەدەرىيەكان لەكۆندا نكۆلىان لەم قەدەرە دەكرد، بەلام لەمرۇدا ئەوانەى نكۆلى لىخ دەكەن كەمن.

ي شەرح

ووته که ی: (أزلا) وشهی (الأزل) له پیشینه بیه ك، که هیچ سه ره تایه کی نییه. وته که ی : (أبدأ) وشهی (الأبد) بریتیه: له به رده وام بوونیک له داها توودا، که هیچ نیهایه ت و کوتاییه کی نییه .

و(الطاعات): جهمعی (طاعة)یه و، بریتیه له فهرمانبهرداری . و(المعاصی): جهمعی(معصیة)، که بریتیه له له فهرمان دهرچوون، و(الأرزاق): جهمعی(رزق)یه و، ئهوهیه که سوود به خشه. و(الآجال): جهمعی (أجل)یه و، بریتییه لهماوه ومودده شته کان و، ئه جهلی مروّف کوّتایی کاته که یه تی له دونیادا به مردن . و(اللوح المحفوظ) بریتیه له توّماره گهوره که به (أم الکتاب)ناسراوه، و پاریّزراوه (محفوظ) له بو زیاد کردن ولیّکه مکردن .

شیخ لیره دا باسی ئهوه ی کردووه، که پله ی یه که م له ئیمان له خوّی گرتووه له دوو پله که باوه ربوون به قه ده رو و ئه م پله ی یه که مه دووشتی، واته: دوو پله ی له خوّگرتووه.

پلهی یه که م: ئیمان بوون به عیلم و زانستی خودا ئه وه ی که ده وری هه موو شتیکی داوه له و شتانه ی که بوویان هه یه و ئه وه ش که نییه و مه عدومه ، ئه م زانسته سیفه تیکه له سیفاته زاتیه کانی خودا که به رده وام خودا له ئه زه ل و ئه به ددا و ه سفکراوه پیی. یه کیک له وانه عیلم و زانستی خودا به کار و کرده وه ی دروستکراوه کان به چاکه و خراپه و و زانستی خودا ، به پرزق و ئه جه ل و جگه له مانه ش .

پلهی دووهم: پله و مه رته به ی نووسین، که نه ویش نه وه یه، که خودا له (اللوح المحفوظ) دا ئه ندازه گیری هه موو دروستکراوه کانی نووسیوه، هیچ شتیك نییه له گه ردوندا ئیللا خودا ده یزانیت و نووسیویه تی پیش روودانی.

پاشان شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) کو مه له به لگهیه کی له قور تان و سوننه ت بو ته وه هیناوه ته وه وه یه کیک له به لگه کانی سوننه ته و فه رمووده یه یه کیک له به لگه کانی سوننه ته و فه رمووده یه یه کیک له به لیم ماناکه ی باسکردووه؛ له فزه که ی پیشه وا ته بو داود له سونه نه که یدا له عوباده ی کوری سامته وه گیراویه تیه وه از وده لیت : گویم له بیغه مبه ری خوا سی بو و ده یفه رموو: «أول ما خلق الله القلم فقال له اکتب قال وما أکتب یا رب ؟ ... قال : اکتب مقادیر کل شیء حتی تقوم الساعه و اته: یه که م شتیک، که خودا درووستی کرد قه له م بوو و پنی فه رموو: بنووسه، گوتی: چی بنووسم ته ی په روه ردگار؟ فه رمووی: ته ندازه گیری هه موو شته کان بنووسه، تاوه کو روژی دوایی. تا ته م فه رمووده یه به لگه یه له سه ریله و مه رته به ی نووسین، و ته ندازه گیری هه موو شته کان نوسراوه .

ههروهها فهرمایشته که ی : «أول ما خلق الله القلم، قال له : اکتب» به نه صبی وشه ی (أول) و (القلم) هاتووه به و پنیه یی که لامه که یه ک رسته و به شه ، ماناکه ی ته وه یه له کاتی دروستکردنی یه که م درووستکراویدا، که قه له م بوو پنی فه رموو: بنووسه .

وه به ره فعی هه ردوو وشهی (أول) و (القلم)یش هاتووه، به حسابی ئه وه ی که لامه که دوو رسته یه: یه که میان: (أول ما خلق الله القلم) ه، و (قال له: اکتب) رسته ی دووه مه، و ماناکه شی به م شیوه یه یه که م شتیك، که به دیه ینرابیت له م جیهانه دا قه له م بووه .

ههروهها فهرمایشته کهی: «ما أصاب الإنسان لم یکن لیخطئه ...» هتد، قسهی عوباده ی کوری سامته که راوی فهرمووده کهیه، واته: ئهوه ی توشی مروّف دهبیّت لهو

⁽۱) برقم (۲۰۰۶).

شتانهی که سوودی پیدهگهیهنیت یاخود زیانی پیدهگهیهنیت، ههمووی لهسهر نوسراوه و ئهندازهگیری بو کراوه و دهبی ههر بیته دی و پیچهوانهکهی ههگیز روو نادات.

ههروهها فهرمایشته کهی : «جفت الأقلام وطویت الصحف» واته: قه له مه کان وشك بوونه ته و پهرتوكه كان پيچراونه ته وه كينايه ت و گوازرشته لهوهى ههموو شتهکان پیشتر نوسراون و لیبوونه تهوه و نهوهش مانای نهوهیه، که لەفەرموودەكەي عەبدوللاي كورى عەباسدا ھاتووە : «رفعت الأقلام وجفت الصحف» رواه الترمذي^(١) واته: قهلهمهكان ليّبوونهتهوه لهنووسين و مهرهكهبي قهد پەرتووكەكان وشك بوونەتەوە. پاشان شىخ يەكنىك لەبەڭگەكانى قورئانى ھىنناوەتەوە كه ئهويش فهرمايشتى: ﴿ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّكَمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَنَبِّ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴾ واته: ثايا نازانيت خودا ثاگاداري ههموو ثهو شتانهيه، كه لهئاسمان و زهويدا روو دهدات، ههموو ئهوه له كتيبهكهدايه، ئا ئهوهش لهسهر خودا ئاسانه. وفهرمایشتی ﴿ أَلَمْ تَعْلَمْ ﴾ پرسیاره و بۆ چەسپاندنی بابهته کهیه لای بهرانبهر، واته: ئهى موحهمهد تۆ زانيوته و دلنيايى لهوهى ﴿ أَتَ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّكَمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ﴾ خودا ههموو ئهو شتانه دهزانێت كه لهئاسمانهكان و زهويدايه. ئەمەش بەڭگەيە لەسەر ئەوەي عيلم و زانستى خودا دەورەي ھەموو جيھانى داوە بهبهرز و نزمهوه و ئهمهش پلهو مهرِتهبهی زانسته ﴿ إِنَّ ﴿ ذَٰلِكَ ﴾ واته : ئهوهی لهئاسمان و زهویدا ههیه له زانیاریه کانی خوا ههمووی نوسراوه له (أم الکتاب)ـدا وئەمەش پلەو مەرتەبەي نووسىنە. ﴿ إِنَّ ذَالِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴾ واتە: دەورەدانى عىلم

(١) برقم (٢٥١٦) وقال: هذا حديث حسن صحيح.

و زانستی خودا بهههموو شته کان بهوه ی له ناسمان و زهویدایه و نووسینیشی ناسانه به نیسبه ت خوداوه .

عمه وزوعى شاهيد لهئايهته پيرۆزه كهدا:

لهم ئايه ته دا ئيسپاتى عيلم و زانستى خودا كراوه به شته كان و نووسينى له (اللوح المحفوظ) دا و، ئائه مه يان ئه وه يه، كه پلهى يه كهم له خوّى گرتووه .

ههروهها شیخ نایه تیکی تری کردووه ته به لگه: ﴿ مَاۤ أَصَابَ مِن مُصِیبَةٍ فِی ٱلاَّرْضِ وَلاَ فَیَ اَنْفُسِکُمۡ اِلَّا فِی کِینَبِ مِن مُصِیبَةٍ فِی ٱلْاَرْضِ ﴿ واته: توشی هیچ به لایه ک الله یسیر کُم الله که ی ﴿ مَاۤ أَصَابَ مِن مُصِیبَةٍ فِی ٱلْاَرْضِ ﴿ واته: توشی هیچ به لایه ک نابن له زه ویدا هاو شیوه ی بیبارانی و سست بوونی سه وز بوونی و گر و گیا و که مبوونی به ر و بووم ﴿ وَلَا فِی اَنْفُسِکُم ﴾ وله خودی خوشتاندا هاو شیوه ی نازار و که مبوونی به ر و بووم ﴿ وَلَا فِی اَنْفُسِکُم ﴾ وله خودی خوشتاندا هاو شیوه ی نازار و نه خوشی و نه بوونی ﴿ إِلَّا فِی کِینِ ﴾ واته : ئیللا هه موو نوسراوه له (اللوح نه خوشی و نه بوونی ﴿ إِلَّا فِی کِینِ ﴾ واته : پیش ئه وه ی درووستی بکه ین و بیه پنینه بوون ﴿ إِنَّ ذَالِکَ عَلَی ٱللهِ یَسِیرٌ ﴾ ، واته : تومارکردنی له کتیبیکدا هه رچه ند زوره ناسانه به لای خوداوه.

المسموزوعي شاهيد لهم ئايهتهدا:

ئهم ئايهته به لُگهى تيدايه لهسهر ئهوهى ههموو پوداوهكان له (اللوح المحفوظ) دا تومار كراوه پيش پوودانيان . ئهمهش ئهوه دهگهيهنيت خودا عيلم و زانيارى پيى ههبووه پيش ئهوهى بينووسيت و، به لگهشه لهسهر پلهو مه پته عيلم و نووسين .

پاشان دوای ئهوه شیخ (رهحمه تی خوای لی بینت) ئاماژه ی بهوه کردووه، که تهقدیر وئهندازه گیری دوو جوّره:

ئەندازه گیریییه کی گشتی (تەقدریّکی عام): ئەمەیان گشتگیر و عامه و هەموو کائینات بوونهوه ر ده گریّته وه و پیشتر بهبه لگهوه قسهمان لهسهر کرد وئهمه له (اللوح المحفوظ) دا نووسراوه .

ههروهها ئەندازهگیرییه کی تایبهت (تەقدریّکی خاص): ئەمەیان دریّژهو تەفاسیلی قەدەره عام و گشتگیره که یه و، دەبیّته سی جۆرەوه:

تهقدیر و ئهندازهگیری بو ههموو تهمهن، تهقدیر و ئهندازهگیری سالانه، تهقدیر و ئهندازهگیری پوژانه، ئا ئهمه مانای وته کهی شیخه، که ده لیّت: (وهذا التقدیر التابع لعلمه سبحانه یکون فی مواضع جمله) واته: تهقدریّکی عام وگشتگیر، وئهوهش ئهوه یه که له (اللوح المحفوظ) دا نووسراوه وههموو دروستکراوه کان ده گریّتهوه (وتفصیلاً) واته: تهقدیریّکی تایبه و خاس و پروونکه رهوه ی ورده کاری تهقدیره عام و گشتگیره که یه وئهمه وئه ده دان.

۱- تهقدیر وئهندازه گیری ههموو تهمهنه: ههروهك لهفهرمووده کهی عهبدوللای کوری مهسعودا هاتووه لهبارهی ئهو چوار وشهیهیی، که لهسهر کوریه دهنووسریت لهسکی دایکیدا، که بریتیه له: رزق و ئهجهل و چاکی یاخود خراپی کوریه که .

۲- تهقدیر و ئهندازه گیری سالانه وئهمهش ئهوهیه که لهشهوی قهدردا بریاری لهبارهوه دهدریّت لهروداو پیشهاته کانی سالانه، ههروه ك لهم فهرمایشتهی خودادا هاتووه: ﴿ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴾ [الدخان: ٤] واته: لهو شهوه دا - قورئانی تیدا هات - ههموو به رنامه و ئیشو کاریّکی گرنگ بریار لهباره وه ده دری و جیا ده کریّته وه.

۳- تهقدیری رِوْژانه: ئهمهش ئهوهیه که تنیدا ههموو ئهو شتانهی رِوْژانه رِوو دهدهن تنیدا تهقدیر کراوه، هاوشنیوهی ژبان و مردن و بههنز بوون و زهلیل بوون وجگه

⁽١) معارج القبول (١١٠٤).

لهمانه ش، ههروه ك لهم ئايه ته دا هاتووه : ﴿كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأَنِ ﴾ [الرحمن : ٢٩] (١)، واته: ههموو روّژيك و كاتيك، واله كاريك له كاره كاندايه: يه كيك دهمريّني و يه كيك له دايك ده بين، يه كيك سهر ده كه وي و يه كيك ده شكي .. هتد. له عه بدوللای كوری عه باسه وه (خوا ليّيان رازی بيّت) هاتووه : ﴿إِنَّ الله خَلَق لَوْحًا مَحْفُوظاً مِنْ دُرَّة بِيْضَاءَ دَفَتَاهُ مِنْ يَاقُوتَة حَمْراء ، قَلَمُهُ نُورٌ ، وكتابُه نُورٌ ، عَرْضُهُ مَا بَيْنَ السَّمَاوات بيْضَاءَ دَفَتَاهُ مِنْ يَاقُوتَة حَمْراء ، قَلَمُهُ نُورٌ ، وكتابُه نُورٌ ، عَرْضُهُ مَا بَيْنَ السَّمَاوات وَالأَرْضِ يَنْظُرُ فِيه كُلَّ يَوْمٍ فَظَرَة وَيُحْيِي وَيمُيتُ ، وَيُعزّ وَيُذِلُّ وَيَهْعَلُ مَا يَشَاء ». فذلك وله سبحانه: ﴿كُلَّ يَوْمٍ هُو فِي شَأْنِ ﴾ رواه عبد الرزاق وابن المنذر والطبراني والحاكم (١) واته : خودا (لهو حولمه حفوزی) درووستكرد له لوئلوئيكي سپي ، كه دوو تويي لاپه ره كاني ياقوتيكي سوره ، قه له مه كه ي نووره ، نووسينه كه شي نووره ، دريؤي كل به به نذازه ي ينوان ئاسمان و زهوييه ، هه ر روّژيك سي سه د شهست جار دريّژيه كه ي به به نذازه ي نيوان ئاسمان و زهوييه ، هه ر روّژيك سي سه د شهست جار دماشاي ده كات، زيند و ده كاته وه وده شمريني و به عيززه ت و ده كات و زهليليش ده كات و نه دره ات ، ئا ثه وه مه به ستى فه رمايشتى خواى به دول ده كاره و له كار و باريّك دايه) .

ووته کهی: (فهذا القدر) واته: ئهم قهده ره که ئاماژه مان پیدا و روونمان کرده وه به هه ردوو جوّره عام و خاسه که یه وه ده کان ینکره غلاة القدریة) واته: زیده روّیانی قهده ریه کان نکوّلی لیده که ن نکوّلی لهوه ده که ن خودا عیلم و زانیاری لهباره ی

⁽۱) (ثيبن جهريس) ده لْنِ: له ماناى [كل يوم هـو في شأن] پرسيار له پيخه مبهر -صلى الله عليه وسلم- كرا؟ ثهويش فهرمووى: «أَنْ يغفرَ ذَنْبًا ويُقرِّجَ كربًا ويرفَعَ قومًا ويضَعَ آخَرينَ». (صحيح ابن حبان، كتاب الرقائق، باب الفقر، ذكر الإخبار بأن أسباب هذه الفائية الزائلة يجري عليها التغير والانتقال، حديث: ٦٩٠، وحسنه الألباني في سنن إبن ماجة بهذا اللفظ، برقم: ٢٠٢). واته: ههرده م خهريكه له تاوان خو شده بين، وناخو شيه ك لاده بات، هو زينك بلند ده كات، هو زينك بلند ده كات، هو زينك يديكه نهويي.

⁽٢) أخرجه الطبراني في الكبير (١٢/ ٧٢)، والحاكم (٢/ ٥١٩)، وأبو نعيم في الحلية (١٤/ ٣٠٥)، والبيهقي في الأسماء والصفات (٢/ ١٣٠)، ورواه ابن جرير الطبري في تفسيره (١٣/ ١٧٦).

شته کانه وه هه بینت پیش روودانیان، هه روه ها نوسرابیتن له (اللوح المحفوظ) ده ده نین: خودا فه رمان ده کات و رینگری ده کات و نازانی کی به گویی ده کات و کیش سه ریینچی ده کات. بابه ته که (أنف) ه واته (مستأنف) واته سه ره تایه و پیشتر له عیلم و ته قدیری خوادا نه بووه، نائه مانه له لایه ن پیشه وایانه و ته کفیر کراون، به لام نهم تاقمه کوتاییان ها تووه و دوا براوبوون و نه ماون، هه ربویه شیخ و تی: (ومنکروه الیوم قلیل) واته: نکولیکاران لیمی نه مرفق که من و، تاقمیکیان ماون دان ده نین به عیلم و زانستی خودادا به لام نه فی نه وه ده که ن کرده وه ی به نده کان داخلی قه ده ربیت و پییان وایه درووستی نه کردووه و نه یوستووه، هه روه که دواتر زیاتر روونی ده که ینه وه.

[ب] پلهی دووهم و نهوهش که نهخوی گرتووه:

وَأَمَّا الدَّرَجَةُ الثَّانِيَةُ؛ فَهِيَ مَشْيئَةُ الله النَّافذَةُ، وَقُدْرَتُهُ الشَّامِلَةُ، وَهُو: الإيمانُ بِأَنَّ مَا شَاءَ اللهُ كَانَ، وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ، وَأَنَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الأَرْضِ مِنْ حَرَكَة وَلا سُكُون؛ إلاَّ بِمَشِيئَةِ اللهِ سُبْحَانَهُ، لا يَكُونُ فِي مُلْكِهِ مَا لاَ يُريدُ، وَأَنَّهُ سُبْحَانَهُ، لا يَكُونُ في مُلْكِهِ مَا لاَ يُريدُ، وَأَنَّهُ سُبْحَانَهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَديرٌ مِنَ الْمَوْجُودَاتِ وَالْمَعْدُومَاتِ، مَا مِنْ مَخْلُوقٍ في الأَرْضِ وَلا في السَّمَاءِ إلاَّ اللهُ خَالِقُهُ سُبْحَانَهُ، لا خَالِقَ غَيرُهُ، وَلا رَبَّ سِوَاهُ.

بهنیسبهن پلهی دووهمهوه: بریتیه لهویست وخواسته بهجیّهاتووه کهی خودا، وهیّز و توانا گشتگیره کهی، که ئهویش: باوه پربوونه بهوهی ئهوهی خودا بیهویّت دیّته بوون و، ئهوهش ویستی خودای لهسهر نهبیّت نایه به بوون، هیچ جموجول وحه ره کهیه که ناسمانه کان و زهویدا نییه ئیللا بهویستی خودایه، هیچ شتیّک لهمهمله کهتی ئهودا پوو نادات مه گهر ئهوه نهبیّت، که ویستی ئهوی لهسه ره و، خودا بهسه رهموو شتیکدا به توانایه جا هه بوو (مهوجود) بیّت یا خود نه بوو (مه عدوم)، هیچ دروست کراویّک نییه له زهوی و ئاسماندا ئیللا به دیهیّنه ر و درووست کاره کهی خودایه، هیچ درووست کاره کهی خودایه، هیچ درووست کار و به دیهیّنه ریّک نییه جگه له و، و هیچ په روه ردگاریّک نییه جگه له و.

۾ شهرح ۽

ئهمه رونکردنهوهی پلهو مهرتهبهی سییهمه (۱)، وپلهو مهرتهبهی چوارهم لهمه ده کنت: (فهي مشیئة لهمه رتهبه کانی قهده در. ئاماژهی داوه به پلهی سییه مهوته کهی، که ده کنت: (فهی مشیئة الله النافذة وقدرته الشاملة) ،واته: ویست و خواستی به جیها تووی خود او هیز و توانا

⁽۱) نووسهر (ره حمه تى خواى لى بيّت) به (دووهم) ـى داناوه؛ چونكه عيلم و نووسينى به يهك پله ئه ژمار كردووه .

گشتگیره که یه تی، و (النافذة): ئه وه یه پرابردووه و که س ناتوانیت پریکری لیبکات، و (الشاملة) عام وگشتیره و هه مو و شتیك ده گریته وه جا ئیستا بوونی هه بیت یا خود نا. و و ته که ی : (و هو الإیمان) واته : مانای باوه پربوون به م پله و مه پرته به یه: (اعتقاد أن ما شاء الله کان) : ئه وه ی خودا ویستی له سه ر بیت دیته بوون (وما لم یشأ لم یکن) واته : ئه وه ی خودا ویستی له سه ر نه بیت نایه ته بوون (وأنه ما فی السموات من حرکة ولا سکون إلا به شیئة الله) واته : هیچ یه کیک له وانه پروو نادات ئیللا ویستی خودای له سه ر بووه (لا یکون فی ملکه ما لا یرید) واته: هیچ شتیک له ژیرده سه لاتی خودادا بوونی نییه، گه ر خودا ویستی له سه ر نه بووییت بیته بوون (وأنه سبحانه علی کل شیء قدیر من الموجودات والمعدومات) واته: خودا به سه ر هه موو شتیدا زاله جا شتی نه بووش ده چیته ژیر گشتگیری شته که له واقع دا هه بیت یا خود نا؛ چونکه شتی نه بووش ده چیته ژیر گشتگیری و شه ی (کل شیء) هه موو شتیک دا زاله.

ووته که ی : (فما من مخلوق فی الأرض ولا فی السماء إلا الله خالقه سبحانه) واته: هیچ درووست کراویک نییه له زهوی و ئاسماندا ئیللا خودا به دیهینه ریه تی ئه مه ش ئاماژه یه به پله و مه رته به ی چواره م، که ئه ویشت بریتیه له پله و مه رته به ی دروست کردن و هینانه بوون، هه موو شتیک جگه له خودا مه خلوق و درووست کراوه و هه موو کارو کرده وه یه نه به خیر و شه ریه وه سه رچاوه که ی خود ایه و ، خود اهیناویه تیه بوون (لا خالق غیره ولا رب سواه) ، واته: هیچ به دیهینه ریک نییه جگه له خوا و ، هیچ په روه ردگاریک نییه جگه له و .

الله دوای ئهوهی شیخ لهباسکردنی پلهو مهرتهبه کانی قهدهر بوویهوه ئاماژهیدا به چهند بابه تیک که پهیوهندی ههیه به م بابه تهوه:

بابهتى يهكهم: هيچ دژ يهكييهك نييه لهنێوان قهدهر و شهرع دا .

بابهتی دووهم: هیچ دژ یه کیه ك نییه لهنیّوان ئهندازه گیر و تهقدیر كردنی تاوان له لایه نخوداوه له گه ل رقبوونی خوا لیّی .

بابهتی سنیهم: هیچ دژیهکیه نییه لهننوان نهندازه گیر و تهقدیر کردنی کردهوه ی بهندهکان لهلایه نخوداوه لهگه آل نهنجامدانی لهلایه نهندهکانه و نارهزووی خوّیان .

بابهتی یهکهم و دووهم

هیچ دژیهکییهک نییه لهنیّوان قهدهر و شهرع دا لهلایهک و، تهقدیر کردنی تاوان لهلایهن خوداوه و رق لیّبوونهوهی لهتاوان لهلایهکی ترهوه:

وَمَعَ ذَلِكَ؛ فَقَدْ أَمَرَ الْعَبَادَ بِطَاعَتِه وَطَاعَةِ رُسُلِهِ، وَنَهَاهُمْ عَنْ مَعْصِيَتِهِ. وَهُوَ سُبْحَانَهُ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ وَالْمُحْسِنِينَ وَالْمُقْسِطِينَ، وَيَرْضَى عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَملُوا الصَّالِحَات، وَلا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ، وَلا يَرْضَى عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ، وَلا يَأْمُرُ بالْفَحْشَاء، وَلا يَرْضَى لعبَادهُ الْكُفْر، وَلا يُحبُّ الْفَسَادَ.

له گه آن نه وه شدا؛ خُودا فه رمانی کردووه به به نده کانی به گوینی خوّی و پیخه مبه ره که ی بکه ن و ریّگری لیّکردوون له سه رییّچی کردنی ، خوای په روه ردگار که سانی به ته قوا و چاکه کار و داد په روه ری خوّشده ویّت و ، رازیه له وانه ی باوه ریان هیّناوه و کرده وه ی چاکه که نه نجام ده ده ن و ، که سانی بیّباوه ری خوّشناویّت و ، رازی نبیه له گه لی فاسق و ، فه رمان به فاحیشه و کاری نابه جی ناکات و ، رازی نابیّت به نده کانی کو فر هه آبریّن و فه سادیشی خوّشناویّت.

۾ شهرح ۽

دوای ئهوه ی شیخ ههر چوار پلهو مه پته به که ی قه ده ری پوونکرده وه: عیلم و، نووسین و، ئیراده و ویست و درووستکردن و هینانه بوون، هیچ شتیك نیبه له و شتانه ی، که پروو ده دات ئیللا خودا زانیویه تی و نووسیویه تی و ویست و ئیراده ی له سه ر بووه و هیناویه تیه بوون ـ لیره دا ئه وه ی پروونکردووه ته وه که هیچ دژیه کیه ک نیبه له نیوان ئه وه ی خودا فه رمانی به نده کانی کردووه گوی پرایه لی بکه ن و پیگری

لیّکردوون سهرپیّچی بکهن لهگه ل تهقدیری کردنی روودانی تاوانه که، و رقبوونی لیّی؛ و و تهکه ی : (ومع ذلك) و اته : له گه ل ئه وه ی خود اهه رئه وه شته کانی فیّرکردووه و تهقدیری کردووه و نووسیویه تی و ویستی له سه ر بووه و هیّناویه تیه بوون (فقد أمر العباد بطاعته و طاعة رسوله و نهاهم عن معصیته) و اته : فرمانی به به نده کان کردووه گویّرایه لّی خوّی و پیخه مبه ره که ی بکه ن و ریّگری کردووه له سهرپیّچی کردنی، همروه ک له چه ندان به لگه ی قورئان و سوننه دا ها تووه و تیّیدا فرمانی کردووه به گویّرایه لی و ریّگری کردووه له سهرپیّچی، تا له وه دا هیچ دژیه کیه کیش نیبه له نیّوان شهرعه کهی و قه ده ره که یکه ی و قه ده ره که یکه ن و قه ده ره داری همی و قه ده ره داری همی همیه له نیّوان شه رعه که پیّیان و ایه دژیه کی همیه له نیّوان شه رع و قه ده ردا.

شیخ (ره حمه تی خوای لی بیّت) لهباره ی نهم بابه ته وه له کتیبه که یدا به ناوی [التدمریة] (۱) ده لیّت: که سانی گوم را نه وانه ی که روّجوون لهبابه تی قه ده ردا بوونه ته سی تاقمه وه : مهجوسیه کان و ، هاو به شدانه ره کان و ، شهیتانیه کان .

تاقمی یه کهم: مهجوسیه کان ئه وانه ی قه ده ر به در ق ده خه نه و هه رچه ند با وه پیان به فرمان و پنگریه کانی خودایه، توند په وه کانیان نکو لی له عیلم و زانستی خودا و نووسینی کرده وه کان ده که ن و ، مامناوه نده کانیان به گشتی نکو لی ویست و در و وستکردن و قود ره تی خودا ده که ن ، نه وانه بریتین له مو عته زیله کان و نه وانه ش که ها و رایانن .

تاقمی دووهم: : هاوبه شدانه ره کان: ئه وانه ی که دان ده نین به قه زاو قه ده ردا و، نکو ڵی له فرمان و رینگری ده که ن، خوای په روه ردگار فه رموویه تی: ﴿سَیَقُولُ ٱلَّذِینَ اَشَرَکُوا لُوَ شَاَءَ ٱللّهُ مَا آشَرَكُنا وَلَا مَرَمْنا مِن شَیْءً ﴾ [الأنعام: ۱٤۸]، واته: ئه وکه سانه ی هاوه لیان بو خوا دانا، بینگومان بو خو رزگار کردنی خویان ده لین:

⁽۱) مجموع الفتاوي (۳/ ۲۰۱).

ئهگهر خوا ویستبای کهخوّمان و، باوو باپیرانمان هاوبهشی بوّ دانهنیّین، ههرگیز هاوبهشمان بوّ دا نهدهنا، و هیچ شتیکیشمان له خوّ یاساغ نهدهکرد.

ههرکهسیّك به لْگهو بیانو بینیّتهوه بو نههیّشتنی فرمان و ریّگری ئهوا لهو کهسانهیه. ئهمهش زوّره لهناو سوّفیه کاندا، ئهوانهی که بانگهشهی ههقیقهت ده کهن .

تاقمی سییهم: شهیتانیه کان: ئهوانه ی دان به هه ردوو شته که دا ده نیت، به لام به در یه کی ده زانن و ده لیت خودا له مه دا توشی ته ناقوزات بووه و، تانه ده ده ن له حیکمه ت و دادپه روه ری خودا، هه روه ك له پیش هه موویانه وه ئه وه باسده کریت له شهیتانه وه، هه روه ك نووسه ران گیراویانه ته وه و، له ئه هلی کیتابیشه وه گیردراوه ته وه ما مه به سته که ئه وه یه یه کیکه له و بانگه شانه ی که که سانی گوم را ده یلین، به لام ئه هلی هیدایه ت باوه ریان به وه و به وه و به وه یه و اته: باوه ریان به وه هه یه خودا به دیه ینه ری همو و شتیکه و په روه ردگار خاوه نیه تی همو و شتیک دا زاله و، به سه رهمو و شتیک دا زاله و، عیلم و زانیاریه که ی ده وری همو و شتیک که له و حولمه فوزدا رماردو وه و هه لگردو وه .

ووته که ی: (وهو سبحانه یحب المتقین والمحسنین والمقسطین) واته : ئهوانه ی خوش ده و یت که سیفه تی جوانیان تیدایه، وه ک ته قوا و چاکه و دادپه روه ری خوش ده و یت الذین آمنوا و عملوا الصالحات) ، واته : له وانه پازیه، که باوه پیان هیناوه و کرده وه ی چاکه ده که ن، هه روه ک له چه ندان ئایه تدا ئاماژه ی پیکردووه ؛ له به رئه وه ی سیفه تی باوه پ و کرده وه ی چاکیان تیدایه (ولا یحب الکافرین، ولا یرضی عن القوم الفاسقین) واته : پازی نیه له وانه ی که ئه و سیفاتانه یان تیدایه که خودا پقی لیه تی باوه کوفر و فیسق و گشت سیفه ته ناشرینه کانی تر (ولا یأمر بالفحشاء) ، واته فرمان به فاحیشه و کردار (ولا یرضی لعباده الکفر ولا یحب الفساد) ، واته : پازی نیه ناشیرینه له قسه و کردار (ولا یرضی لعباده الکفر ولا یحب الفساد) ، واته : پازی نیه

بهنده کانی کوفر بکهن و فهسادیشی خوش ناویّت؛ لهبهر ناشیرینی، ولهبهر ئهو زیان و خراپهیهش، که ههیه تی بو بهنده کانی خودا و و لاتیش .

شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) به م قسه یه مه به ستیه تی وه لامی ئه وانه بداته وه، که پیان وایه: ویست و خوشویستن پیکه وه گریدراون ، بویه هه رکات خودا ئیراده ی له سه ر شتیك بیت ئه وا خوشی ده ویت . به لام ئه م بوچو و نه ناپاست و باتله، وبوچو و نی پاست و هه ق ئه وه یه: هیچ ته لازم و پیکه وه گریدانیك له نیوان ئیراده و فی وبوچو و نی پاخو د ویست و خوشویستندا نیبه، واته: ویست و ئیراده ی گه ردوونی (که ونی) هه ندی جار خودا ویستی له سه ر شتیکه به لام خوشی ناویت و، هه ندی جار شتیکی خوش ده ویت به لام نایه ویت بیته بوون، نموونه ی یه که م: ویستی هه به و ویسته عام و گشتگیره که ی له وه که له وه که له گه ردووندا (که وندا) هه یه، له گه ل پی لیمونی له هه ندیکی، نموونه ی دووه م خوشویستنی بو باوه په پیناوه پان و به گه ل پی لیمونی له هه ندیکی، نموونه ی ده وه که نه وه ویستی له سه ر بیباوه پان، له گه ل که و میستی له سه ر بوایه ده ها ته دی .

بابهتی سیّیهم:

هیچ دژیهکییهک نییه لهنیوان ئیسپاتکردنی قهدهر لهگهل دانه پائی کردهوهی بهندهکان بولای خویان بهههقیقی و، نهوان به ویست و ئیختیاری خویان نهنجامی دهدهن:

وَالْعِبَادُ فَاعِلُونَ حَقِيقَةً، وَاللَّهُ خَلَقَ أَفْعَالَهُم. وَالْعَبْدُ هُو: الْمُؤْمِنُ، وَالْكَافِرُ، وَالْمَبْدُ وَالْمُضَلِّي، وَالصَّائِمُ. وِلِلْعِبَادِ قُدْرَةٌ عَلَى أَعْمَالِهِمْ، وَلَهُمْ إِرَادَةٌ، وَاللهُ خَالِقُهُمْ وَقُدْرَتَهُمْ وَإِرَادَتَهُمْ؛ كَمَا قَالَ تَعَالَى: ﴿ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ۖ ﴾ وَاللهُ خَالِقُهُمْ وَقُدْرَتَهُمْ وَإِرَادَتَهُمْ؛ كَمَا قَالَ تَعَالَى: ﴿ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّا أَن يَشَآءَ ٱللهُ رَبُ ٱلْعَلَمِينَ ۞ ﴾ [التكوير:٢٨، ٢٩].

وَهَذِهِ الدَّرَجَةُ مِنَ الْقَدَرِ يُكَذِّبُ بِهَا عَامَّةُ الْقَدَرِيَّةِ الَّذِينَ سَمَّاهُمُ النَّبِيُّ: (مَجُوسَ هَذِهِ الْأُمَّةِ)، وَيَغْلُو فِيهَا قَومٌ مِنْ أَهْلِ الإِثْبَاتِ، حَتَّى سَلَبُوا الْعَبْدَ قُدْرَتَهُ وَاخْتِيَارَهُ، وَيُخْرِجُونَ عَنْ أَفْعَالِ اللهِ وَأَحْكَامِهِ حُكْمَهَا وَمَصَالِحَهَا.

ئهم بهشه لهقهدهر کۆی قهدهریه کان رهتی ده کهنهوه و بهدروّی ده خهنهوه ئهوانهی که پیخهمبهر کی له ارهیانه وه فهرموویه تی: «مهجوسی ئهم ئومه تهنی، وههندی لهوان ئیسپاتی ده کهن و دانی پیدا دهنین و زیده روّیی تیدا ده کهن، به شیوه یه قودره ت و تواناو ئیختیاریان لهمروّف دارنیوه ، بهم کاره شیان حیکمه ت و مهسله حه له کاره کانی خودادا ناهیلن.

ي شەرح ي

تاقمی دووهم لهئیسپاتکردنی دانه پاڵی کردار بۆلای بهندهکاندا زیده پونی و غولویان کردووه، به شیوه یه پییان وایه ئه وه بهنده کانن به دیهینه ری کاره کانی خویانن و، هیچ پهیوه ندی به ویستی خوداوه نیه و له ژیر قودره ت و توانای خودادا نیه .

جا به کۆمه لی یه کهم ده و تریّت: جه بری؛ چونکه ئه وان ده لیّن: مروّف ناچار و مهجبوره له سهر ئه وه کی لیّوه ی ده رده چیّت و هیچ ویست و ئیختیاریّکی نییه و، به کوّمه لی دووه میش ده و تریّت: قه ده ریه یی نوفات؛ چونکه ئه وان نه فی قه ده رده که ن.

ووته کهی شیخ (ره حمه تی خوای لی بیّت) : (والعباد فاعلون حقیقة) ،واته: به نده کان بکه ری کاره کانی خوّیانن به هه قیقی، ره د و وه لامی تاقمی یه که مه که

جهبریه کانه؛ چونکه ئهوان ده لیّن: به نده کان بکه ری هه قیقی کاره کانی خوّیان نین ودانه پالّی کار بوّلایان له بابی مه جازه. ووته که ی: (والله خالقهم و خالق أفعالهم) واته: خودا به دیهینه ری خوّیان و کاره کانیانه، په دو و لاّمی تاقمی دووه مه، که ئهوانیش قه ده رییه کانن؛ له به رئه وه ی ئهوان ده لیّن: خودا کار و کرده وه ی به نده کانی به دینه هیناوه به لکو خوّیان سه ربه خوّ به دیبانه پناوه، به بی ئه وه ی ویستی خوای له سه ربیت و ته قدیری کرد بیّت!

ووته که ی : (والعبد هو المؤمن والکافر والبر والفاجر والمصلي والصائم والعباد قدرة علی أعمالهم ولهم إرادة) ،واته: بهنده بریتیه له باوه پردار و بیباوه پر و چاک و خراپ ونویی خوین و پروژووگر .. هند ، ئهم وته یه یی په د و و لامی جه برییه کانه ، واته: ده یه ویت بلیت: به نده کان ناچار و مه جبور و زورلیکراو نین له نه نخه خاری کارانه دا؛ له به رئه وه ی گهر ئاوها بوایه ، نه ده بوو وه سفیان بکریت پیی ؛ چونکه کاری که سی مه جبور و زور لیکراو نادریته پالی و ، وه سفی پیناکریت و شایسته ی پاداشت یاخود سزا نابیت له سه ری .

ههروهها برگهی: (والله خالقهم وخالق قدرتهم) ،واته: خودا بهدیهیّنهریانه و بهدیهیّنهریانه و بهدیهیّنهری هیّز و تواناکهشیانه، تا ئهم وتهیه رهد و ولّامه بن قهدهریه نوفاتهکان ئهوانهی، که بانگهشهی ئهوه دهکهن گوایه: بهندهکان کارهکانی خویان بهدیدههیّنن بهبی ویست و ئیرادهی خودا، ههروه کی پیشتر ناماژهمان ییّدا.

پاشان شیخ له رود و و لامی هه ردو و تاقمه که دا ئه م ئایه ته دینیته وه : ﴿لِمَن شَآءَ مِنكُمْ اَن يَشَاءَ الله کو رَبُّ الْعَلَمِینَ ﴾ ، واته : یا داوه رییه بو ئه و که سه تان بیه وی له سه ریبی راست ئیستیقامه ی ببی ، واته : قورئان ته نها که لکی بو ئه و جوره که سانه ده بیت . وه ئیوه ئاره زووی ئیستیقامه ناکه ن، مه گه ر خوای خاوه نی جیهانه کان ئاره زووی بکات.

جا فهرمایشتی: ﴿لِمَن شَاءً مِنكُمْ أَن یَسْتَقِیم ﴾ ولامه بۆ جهبریه کان؛ چونکه ئایه ته که ویست و ئیراده ی بۆ به نده کان ئیسپاتکردووه و ئه وان ده لین به نده کان ویست و مهشیئه تیان نییه، و فهرمایشتی: ﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلّا أَن یَشَاءَ اللّهُ رَبُّ الْعَلَمِینَ ﴾ ولامه بۆ قهده ریه کان ئه وانه ی ده لین: ویست و مهشیئه ت به نده سه ربه خویه له هینانه بوونی کرداردا، به بی ئه وه ی له سه ویست و مهشیئه تی خودا وه ستابیت، ئه وه ش ناراست و باتله ؛ له به رئه وه ی خودا ویستی خویه و و ویاتله ؛ له به رئه وه ی خودا ویستی به نده کانی به ستووه ته ویستی خویه و په ی کردووه پیی.

(١) أخرجه أبو داود (٢٩١٤)، والحاكم (١/ ٨٥)، أنظر : شرح العقيدة الطحاوية (٣٠٤).

تیبینی: له پیغهمبه ره وه کیس سابت نه بووه ناویان بنیت مهجوسی نهم نوممه ه ؟ له به رئه وه ی ده رکه و تنیان ماوه یه ك دوای سه رده می پیغه مبه ر بو و کیس و زور به ی نه و زهم و به خرایه با سكر دنه یان مه و قوفه و له هاوه لانه و ه اتو و ه .

وبرگهی: (ویغلو فیها) واته: ئهم پلهیه لهقهده ر، و(الغلو): بریتیه له زیده وزی له شتیکدا که سنووری پیویست ببه زینیت، (قوم من أهل الإثبات) کومه لیک لهوانه ی ئیسپاتی قهده ر ده که ن و، مهبه ست لییان جهبریه کانه، ئهوانه ی که ده لین: به نده مهجبوور و ناچار و زورلیکراوه له کاره کانی دا (حتی سلبوا العبد قدرته واختیاره) ، واته: تاوه کو توانا و ویست و ئیختیاریان لهبه نده دامالی .

تاقمی یه کهم زیدر قیبان کرد له ئیسپاتکردنی کردار بر به نده کان تا راده یه گ که له ژیر ویست و ئیراده ی خودا ده ریان هینا و هه موویان دایه پال به نده و ، تاقمه کهی تر زیده روزییان کرد له نه فی و ره تکردنه وه ی کرداری به نده ، تاوه کو دایانمالی له هه موو . توانا و ویست و ئاره زوویه ك .

ههروهها برگهی: (ویخرجون عن أفعال الله وأحکامه حکمها ومصالحها)،واته: جهبریهکان لهم مهزهههبهیاندا، کاتی که نهفی کرداری بهنده دهکهن و ره تیدهکهنهوه و دایانمالین له توانا و ویست و ئارهزووی ئهنجامدان، بهم کارهشیان نهفی حیکمهت و دانایی خودایان کرد له ئهمر و نههی و پاداشت وسزاکانی دا، وگوتیان : خودا پاداشت یاخود سزای بهندهکان دهداتهوه لهسهر شتیك، که کردهوهی ئهوان نییه و فرمانیان پیدهکات به شتیک، که لهتوانایاندا نییه، بهم شیوهیه تومهتی ستهم و گالتهجاریان دایه پال خودا، تعالی الله عما یقولون علواً کبیراً.

ههقیقهتی ئیمان و حوکمی ئهوانهی تاوانی گهوره ئهنجام دهدهن

وَمِنْ أُصُولِ أَهْلِ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ أَنَّ الدِّينَ وَالإِيمَانَ قَوْلٌ وَعَمَلٌ، قَوْلُ الْقَلْبِ وَاللِّسَانِ، وَعَمَلُ الْقَلْبِ وَاللِّسَانِ وَالْجَوَارِحِ. وَأَنَّ الإِيمَانَ يَزِيدُ بِالطَّاعَةِ، وَيَنْقُصُ بالْمَعْصية.

باوه پرداران پیکه وه به جهنگ هاتن، جا هه رچی تواناتان هه به به کاری بینن و ئاشتیان بکه نه وه و بانگیان بکهن بولای بریاره کانی، جا ئه گهر ده سته به کیان ده ست دریزی کرده سه ر ده سته که ی تر، واته: ملی پانه کیشا بق ئاشتیی و یه ککه و تن ، ئه وا ئیوه شله گه ل ئه و کوّمه له یاندا بجه نگین، که ده ستدریزی ده کات، تا ناچار ده بی و ده گه پیته وه بو بریار و حوکمی خوا، ئینجا ئه گه ر کوّمه له سته مکاره که گه پایه وه بو حوکمی خوا، ئینجا ئه گه ر کوّمه له سته مکاره که گه پایه وه بو حوکمی خوا، جا ئیوه یش به ئینصاف ناوبژییان بکه ن، وه داد په روه ر بن و به لای هیچ که سینکیاندا دامه برن، چونکه بیگومان خوا داد په روه رانی خوّش ده و یّت).

ههروهها فهرموویه تی: (به راستی ههر برواداران برای یه کن ، جا ئه گهر له نیوان دوو براتاندا، ناکو کی پهیدا بوو ئیوه ش به زوویی نیوانیان چاک بکه ن و ئاشتیان بکه نهوه ، ههمیشه له خوا بترسن له ههموو گوتارو کردار یکتاندا، به لکو خوا ره حمتان ییکات) (۱).

⁽۱) پیشه وا (بوخاریی و، موسلیم) له ئه نه سه وه -خوا لنی پرازی بیت- ده گذی پنه وه: په یامبه و به به سه الله به به سواری گویدریژویک له گه ل کومه لنی له موسلمانه کان دیت بولای، جا کاتی گهیشت، عه بدوللا پنی وت: لنم وه دووربه، سویند به خوا بوگه نی گویدریژه که مت ناپه حه ی له ولایشه وه پیاویکی یارمه تیده و وه لامی دایه وه و وتی: «والله لحیمار رسول الله ویشه وه رسخا منك!!» سویند به خوا بونی گویدریژه کهی پنغه مبه رله بونی تو خوشتره له لولایشه وه پیاویکی خزمی عه بدوللا له پیاویکی بزده تو به بوه ده روه به بونی تو خوشتره له ولایشه وه مشته کوله هاتن به یه کداو خدریکبو و شته که گهوره ببیت! ئیتر خوای گهوره ثهم ثایه ته علی و طائفتان..]ی نارد. (صحیح البخاری، کتاب الصلح، باب ما جاء فی الاصلاح بین الناس، حدیث: ۲۰۲۱، صحیح مسلم، کتاب الجهاد والسیر، باب فی دعاء النبی پی الی الله، حدیث حدیث: ۳۶ ۲۵ ۲، صحیح مسلم، کتاب الجهاد والسیر، باب فی دعاء النبی بی الی الله، حدیث خوزره جه هاتوه، شیاوی باسه ثه وه یش ده گهیه نیت که ده سته و تاقمی (بو غات) (وه ک ئیمامی بو خاری ده دایت: له چوارچیوه ی ئیسلامه تی ده رناچن، بویه هه کرات ده ستیان له جه نگ هد لگرت، ثیتر وازیان لی ده هدیموی شیمامی بو خاری له (ته بی به کره) وه ده لیت: روزیک به بین فتینین می مناسه می به به بین فتین می نواندی به به بین فتین و شه ریفه، پیغه میمه و نواندی به به بین فتین فتین می نواندی به به بین فتین و شه و نه می که به به بین فتین و شه و نه به به بین فتین فتین و نواندی به به بین فتین و شه و نه به به بین فتین و نه به به بین فتین و شه و نه به به بین فتین و نه به به بین فتین و نه به به بین فتی به به بین فتین و نه به بین فتین و نه و نواند و نه به بین فتین و نه به بین و نه به بین و نه بی بین و نه به بین فتین و نه به بین و نه بین و نه به بین و نه بی و نه بین و نه بین

وَلاَ يَسْلُبُونَ الْفَاسِقَ الْمِلِيَّ اسْمِ الإيمانِ بِالْكُلِيَّةِ، وَلاَ يُخَلِّدُونَهُ فِي النَّارِ؛ كَمَا تَقُولُ الْمُعْتَزِلَةُ. بَلِ الْفَاسِقُ يَدْخُلُ فِي اسْمِ الإيمان؛ كَمَا فِي قَوْلِهِ: ﴿ فَتَحْرِيرُ وَقَدْ لاَ يَدْخُلُ فِي اسْمِ الإيمانِ الْمُطْلَقِ؛ كَمَا فِي قَوْلِهِ: ﴿ وَقَدْ لاَ يَدْخُلُ فِي اسْمِ الإِيمَانِ الْمُطْلَقِ؛ كَمَا فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتَ عَلَيْهِمْ عَلَيْهِمْ وَإِذَا تُلِيَتَ عَلَيْهِمْ عَلَيْهِمْ إِيمَانًا آلَهُ وَالْأَنفالِ: ٢] .

ناوی ئیسلامه تی له فاسقی کی موسولمان به ته واوی وه رناگرنه وه و، پییان وانییه به هه تا هه تایی له دو زه خدا ده مینته وه، وه که نه وه ی موعته زیله کان ده یلین، به لکو که سی فاسق هه ندی جار داخلی ناوی ئیمانی موتله ق ده بیت، هه روه که له مایه ته داه ها تووه: (با کویله یه کی باوه پردار ئازاد بکات)، و هه ندی جاریش داخلی ناوی ئیمانی په ها (موتله ق) نابیت و له ئیمانی په ها (موتله ق) به ده ر ده بیت و نایگریته وه، هه روه که له مایه ته دا ها تووه: (باوه پردارانی پراسته قینه و دلسوز هه رئه وانه ن، که هه رناوی خوا هینرا، دلیان له به رگه و ره یی نه و ده که و یت که در نه و به هی ده خوینرینه و به سه ریاندا. باوه پیان زیاد و به هی زده بین).

وَقَوْلُهُ عِلَيْهِ : «لاَ يَزْنِي الزَّانِي حِينَ يَزْنِي وَهُوَ مُؤْمِنٌ، وَلا يَسْرِقُ السَّارِقُ حِينَ يَسْرِقُ وَهُوَ مُؤْمِنٌ، وَلاَ يَشْرَبُ الْخَمْرَ حِينَ يَشْرَبُهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ، وَلاَ يَنْتَهَبُ نَهْبَةً

ذَاتَ شَرَف يَرْفَعُ النَّاسُ إِلَيْهِ فِيهَا أَبْصَارَهُمْ حِينَ يَنْتَهِبُهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ » (١). وَيَقُولُونَ: هُوَ مُؤْمِنٌ بَإِيمانِهِ فَاسِقٌ بِكَبِيرِيَهِ، فَلاَ يُعْطَى الاسْمَ الْمُطْلَقَ، وَلاَ يُسْلَبُ مُطْلَقَ الاسْم.

ههروهها فهرمایشتی پیغهمبهر ﷺ: «زیناکهر له کاتی زینا کردنهکهدا باوه پردار نابیّت، مهیخوّر له کاتی مهیخواردنه وه کهیدا باوه پردار نابیّت، دز له کاتی دزیکردنه کهیدا باوه پروانن له کاتی تالانکردنه کهیدا باوه پردار نابیّت».

ههروهها ده نین: نه و باوه پداره، به لام باوه په کهی ناته واوه، یاخود باوه پداره، به هوّی باوه په هوّی باوه په که وره که یه وره یک و ورناگیرد ریّته وه.

ي شەرح

ووته کهی: (ومن أصول أهل السنة والجماعة) واته: یه کینک له و قه واعید و بنه مایانه ی، که عه قیده ی ئه هلی سوننه و جه ماعه ی له سه ری بونیات نراوه (أنَّ الدین) له پوی زمانه و انبه وه بریتیه له: ملکه چ بوون و خو زه لیل کردن، وله پووی شه رعه وه: ئه وه یه خود افر مانی پیکردووه.

(والإیمان) له پروی زمانه وانیه وه بریتیه له: ته سدیق و به پراست دانان، وله پرووی شهر عه وه: ئه وه یه که شیخ ئاماژه ی پیداوه به و ته که ده لیت: (قول و عمل: قول القلب واللسان و عمل القلب واللسان و الجوارح) و اته: پیکها تو وه له قسه و کردار: قسمی د ل و زمان و لاشه و، ئه مه پیناسه ی ئیمانه له لای ئه هلی

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢٤٧٥)، ومسلم (٥٧).

سوننه و جهماعه: واته: ئیمان پیّك دیّت لهقسه و كردار، وقسه دوو بهشه: قسه ی دلّ: كه بریتیه له ئیعتیقاد و بیروباوه پر و، قسه ی زمان: كه بریتیه له قسه كردن و ده رب پینی وشه یه که بریتیه له تیم دیّیته نیّو ئیسلامه وه، وكردار دوو بهشه: كرداری دلّ: كه ئه ویش بوونی نیه و ئیخلاسه و، كرداری لاشه، واته: ئهندامه كانی لاشه؛ وه ك نویّر و حه ج و جیهاد و تیكوّشان.. هند.

جا جیاوازی نیوان وتهی دڵ و کردارهکانی:

وتهی دڵ بریتیه له و عهقیده و بیروباوه پهی که که سه که له ناخی دا دانی پیدا ده نیت و باوه پی له له له دامه زراوه. به نیسبه ت کرداره کانی دڵه وه: بریتیه له و جوڵه و حه ره کانه ی که خودا و پیغه مبه ره کهی ده یانه ویّت و خوّشیان ده ویّت، که ته ویش خوّشویستنی خیّره و بوونی ویستیّکی چه سپاوه له سه ری و، پق بوونه وه یه له خراپه و شه پیداگری له سه ر وازلیّهیّنانی . له پاستیدا کرداری دڵ و و ته ی زمان سه رچاوه ی کرداری دڵه. هه ربوّیه شه و ته کانی زمان و کرداره کانی لاشه به شیّکن له ئیمان.

بۆچوونى تاقم و گروپەكان لەبارەي پيناسەي ئىمانەوە (١):

۱- له لای ئه هلی سوننه و جهماعه: بریتییه له باوه پی دُل و ده ربرین به زمان و کارکردن به لاشه .

۲- لهلای مورِجیئهکان: تهنها بریتییه له باوهری دڵ و دهربرین بهزمان.

۳- له لای که رامیه کان: تهنها بریتییه له ده ربرین به زمان.

٤- لهلاي جهبريهكان: دانناني دله ياخود تهنها ناسين و زانينه بهدل .

٥- له لاى موعتهزيله كان: بريتييه له باوه پى د ل و دهربرين به زمان وكاركردن به لاشه.

⁽۱) بروانه: أقوال أهل السنة في الإيمان، وأقوال من غايرهم من الفرق الضالة في شرح أصول أهـل السنة للالكائي (۸۸٥) والسنة لعبدالله بن أحمد بن حنبل (۳۰۷)، والشريعة للآجـري (۱۰۸)، وكتاب الإيمان لابن تيمية، والتوسط والاقتصاد لعلوي السقاف.

جا جیاوازی نیوانیان: واته: (جیاوازی نیوان موعتهزیله و تههلی سوننه): لای موعتهزیلهکان تهوه تاوانی گهوره ته نجام بدات ناوی تیمانی لی داده مالریت و به هه تایی له دو زه خدا ده مینیتهوه، به لام لای ته هلی سوننه تیمانی به ته وای لیدانامالریت، به لکو باوه پداره به لام باوه په که یاته واوه وگهر چووه دو زه خه وه به هه تایی تیدا نامینیته وه.

ههموو ئهو بۆچوونانهى كه ههيه ناراست و باتله و تهنها ئهوهى ئههلى سوننه و جهماعه ههقه؛ لهبهر بوونى چهندان بهلگه لهسهرى.

برگهی: (وأن الإیمان یزید بالطاعة وینقص بالمعصیة) واته: یه کیّك له ته سن بنه ماکانی ته هلی سوننه و جه ماعه ئیمانی هه مووان وه ك یه ك نییه، به لمّکو ئیمانی هه ندیّك له ئیمانی هه ندیّكی تر زیاتره و، ئیمان زیاد و کهم ده کات ، به تاعهت و عیباده ت و خیر و چاکه زیاد ده کات و، به تاوان و سه رییّچی و خراپه کهم ده کات و، عیباده ت و خیر و چاکه زیاد ده کات و، به تاوان و سه رییّچی و خراپه کهم ده کات و، چه ندان به لمّگه هه یه له سه ر تهمه ، له وانه: فه رمایشته کهی خودا: ﴿ إِنَّمَا ٱلمُوّمِنُونَ وَلَدُنِی إِذَا ذُکِر ٱللّهُ وَجِلَت قُلُوبُهُم وَإِذَا تُلِیتَ عَلَیْهِم ءَاینیّه رُزَادَته می الانفال: ۲] ، واته: باوه پردارانی پاسته قینه و دلسو ز هه ر ته وانه ن، که هه رناوی خوا هینرا، دلّیان له به روته یه و ده که ویته له رزه و، ترسی لیده نیشیت، هه ر که ئایه ته کانیشی که وره یی نه و ده که ویته له رزه و، ترسی لیده نیشیت، هه رکه ئایه ته کانیشی ده خوی نرینه وه به سه ریاندا، باوه پیان زیاد و به هیز ده بی . ئیمامی (بوخاری) و چه ندان زانای تر نه م جوّره نایه تانه ده که نه به لمّگه له سه رزیاد بوونی ئیمان و باوه پر، هم وه کو زانای تر نه م خوره نایه تانه ده که نه به لمّگه له سه رزیاد بوونی ئیمان و باوه پر، هم وه کو به ماوه ری نه م فومه ته یش هم ر پایان وایه، ته نانه تی پیشه وا (شافعی) و، نیمامی (نه حمه د) و هه ندی کی دی باسی (نیجماع)ی له سه رده که ن

ههروهها فهرمایشتی : ﴿ لِیَزْدَادُوٓا اِیمَنَا مَعَ اِیمَنِهِمُ ﴾ [الفتح : ٤] ، واته: بۆ ئهوهی بروایان زیاد بکات لهگهڵ برواکهیاندا، تا تهنها پشت به خوا ببهستن و دڵیان تهنها یادی ئهوی تیا بهدی بکری. وجگه لهم به ڵگانهش به ڵگهی تریش ههن .

ههروهها برگهی: (وهم مع ذلك لا يكفرون أهل القبلة بمطلق المعاصي والكبائر كما يفعله الخوارج) واته: ئههلی سوننه و جهماعه لهگه ل ئهوهی پنيان وايه كردار به شيخه لهئيمان و ئيمان زياد وكهم دهكات، به لام لهگه ل ئهوه شدا ته كفيری ئهو كهسه ناكه ن بانگه شهی ئيسلامه تی ده كات و ئه هلی قيبله یه ته نها به هنری ئه نجامدانی تاوانه و هه لبهت ئه و تاوانانه ی كه نه گه شتبيته ئاستی هاو به شدانان و كوفر (كما يفعله الخوارج) وه ك خهواريجه كان ده یكه ن، ههروه ك ده لين: ههركه سينك تاوانيكی گهوره له دونيادا ئه نجام بدات ئه وا كافره و، له روژی دوايشدا به هه تا هه تايی له دوزه خ دا ده مينينته وه و رزگاری نابيت ليدی.

به لام ئه هلی سوننه پنیان وایه (أن الأخوة الإیمانیة ثابتة مع المعاصی) ، واته: برایه تی ئیمانی له گه ل بوونی تاوانیشدا ههر ده مینی، که سی سهر پنچی کار و تاوانبار برامانه، وه شیخ بق ئه مه ئایه ته که باس له تو له کردنه وه و قیساس ده کات ده کاته به لگه: ﴿ فَمَنَ عُفِی لَهُ مِنْ أَخِیهِ شَیْءٌ فَالِبَاعٌ إِلَهُ عَرُوفِ ﴾ ماناکه ی ئه وه یه: که سی سنوور به زین و تاوانکار گهر که سی تاوانلیکراو یا خود که س و کاره که ی خوش بوون له وه ی توله ی لین کریته وه و رازی بوون به وه رگرتنی خوین و قه ره بوو، ئه وا پیریسته ئه وه ی خوین که درینه وه و رازی بودن به شیخ هیچ توند و تیژیه که ی به به ده که ی به رده که ویت، به شیخ وی ی خوین و قه ره بووه که ی له سه ره به جوانی و له کاتی خوید ا بیدات به بی دواخستن و خوین و قه ره بووه که ی له سه ره هم قه ی که له له کاتی خویدا بیدات به بی دواخستن و خو دزینه وه له و ماف و هه قه ی که له سه ریه تی دواخستن و خو دزینه وه له و ماف و هه قه ی که له سه ریه تی دواخستن و خو درینه وه له و ماف و هه قه ی که له سه ریه تی دواخستن و خو درینه وه له و ماف و هه قه ی که له سه ریه تی دواخستن و خو درینه وه له و ماف و هه قه ی که له سه ریه تی .

وه دیاره لیره دا تایه ته که: که سی بکوژی به برای کوژراوه که ناوه زد کردووه له کاتیکدا کوشتن یه کیکه له تاوانه گهوره کان، بزیه برایه تی ئیمان ههر ده مینیت.

ههروهها شیخ نهم فهرمایشتهی تری خودای کردووه به به لُگه که ده فهرموویت: ﴿ وَإِن طَآبِهَ نَانٍ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱقَنَـ تَلُوا فَأَصَّلِحُوا بَیْنَهُمَ ۖ ﴾ ،واته: گهر دوو کومه ل دژی یه ک جه نگان نهوا ئیوه ناشته وایی و سولح بکه ن له نیوانیاندا. لهم نایه ته شدا ناوی

ههردوو تاقمه که ی ناوه باوه پردار، له گه ڵ بوونی کوشتار و سنوور به زاندن به رانبه ر به یه که همروه ک فهرموویه تی: ﴿ فَأَصْلِحُوا بَیْنَ أَخَوَیّکُو ﴾ واته: تاشته وایی و سوڵح بکه ن له نیوان براکانتاندا.

جا مانای ئایهته که به کورتی: کاتی دوو کومه ل له موسو لمان کوشتاریان کرد پیویسته، له سه ر موسو لمانی تر هه و لی ئاشته وایی و سو لمح بده ن له نیوانیاندا و بانگیان بکه ن بو لای حوکمی خودا، خو ئه گهر دوای ئه وه ههر ده ستدریزیه ک پروویدا له لایه یه کیک له دوو کومه له که که و رازی نه بو و به ئاشته وایی و سو لمحه که فه وا پیویسته له سه موسو لمانان کوشتاری ئه و تاقمه له فه رمان ده رچووه بکه ن تاوه کو ده گه پینه و بولای حوکمی خودا و پیی پازی ده بن و مل که چ ده که ن بوی، خو ئه گه ر ئه و تاقمه گه پایه و و و ازی له ده ستدریزیه که ی هینا و وه لامی بانگه و ازی کردنی بولای حوکمی خودا دایه وه و و ازی له ده ستدریزیه که ی هینا و ده لامی بانگه و ازی کردنی بولای حوکمی خودا دایه وه ، ئه وا پیویسته له سه ر موسو لمانان داد په رور بن له نیوان ئه و دوو تاقمه دا له حوکم کردن له نیوانیاندا و هه و لی داد په روه ی و جیبه جی کردنی حوکمی خودا بده ن له نیوانیاندا به شیوه یه کی داد په روه رانه و بیلایه نانه و هه و لی پیگری کردن بده ن له تاقمی سته مکار، تاوه کو و از له سته مه که ی بینیت و ئه و مافه ی که له سه ریه تی به کوری ته و مافه ی که له سه ریه تی بینیت و نه و مافه ی که له سه ریه تی بیگیریته و به و تاقمی به رانبه ر .

پاشان خوای پهروهردگار فرمان بهموسو لمانان ده کات دادپهروه ربن لهههموو کایه کانه کانی تری ژیانیاندا، دوای فرمان کردن پنیان بهدادپهروه ربوون به تایبه ت له نیوان ئه و دوو تاقمه دا که کوشتاری یه ک ده که ن و، فهرمووی: ﴿وَأَقْسِطُوا ۚ إِنَّ اللّهَ یُحِبُ المُقْسِطِینَ ﴾ واته : دادپهروه ربن؛ چونکه به راستی خودا که سانی دادپهروه ری خوشده و پنت جا فه رمایشتی: ﴿ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ إِخُوهٌ لَعَلَکُمُ تُرَجَمُونَ ﴾ رسته یه کی تازه یه و جه خت له پیش خوی ده کاته وه، که ئه ویش فرمان کردنه به ئیسلاح و چاکه خوازی. وه ماناکهی ئه وه یه: ئه وان ههموان ده گه رینه وه بو یه ک شدی، که ئه ویش ئیمانه و ئه وان

برای دینین، ﴿ فَأَصَّلِحُواْ بَیْنَ أَخَوَیْکُرَ ﴾ واته : ههردوو موسولمانیك که توشی کیشه بوون و شه پ و کوشتاری یه کیان کرد ئه وا ئاشته وایی و سولْح بکه ن له نیوانیاندا و هه ولّی چاره سه رکردنی کیشه که یان بده ن، جا باسکردنی دوو که س به تایبه ت به وه ی پیویسته سولْح بکریّت له نیوانیاندا بیگومان گهر زیاتر و زورتر بن ئه واله پیشتره بو ئیسلاح کردن له نیوانیاندا ﴿ وَاتَعُوا اللّه ﴾ ، ته قوا و له خوا ترسانتان هه بیت له هه مو کار و باریکتاندا ﴿ لَعَلَکُو تُرَجّمُونَ ﴾ به لکو ره حمتان پیبکریّت به هوی ته قواکه وه .

ووتهكهي كهده لينت: (ولا يسلبون الفاسق الملتى الإسلام بالكلية ولا يخلدونه في النار كما تقوله المعتزلة) واته : ويهكيك له ئهسل و بنهماكاني ئههلي سوننه و جهماعه ئهوهيه ئهوان (لا يسلبون) واته : نهفى ئيمان ناكه له كهسى (الفاسق) و(الفسق) : بريتييه له دەرچوون لەتاعەتى خود و بهگوينه كردنى، وه مەبەست له (الفاسق) ليرهدا : ئهو كهسهيه كه ههندي تاواني گهوره ئهنجام دهدات؛ وهك خواردنهوهی مهی و زیناکردن و دزیکردن، لهگه ل باوه ربوون به حهرامیه تی تهم شتانه (الملِّي) واته : ئەوەي لەسەر ئاينى ئىسلامە و تاوانىكى ئەنجام نەداوە كافرى بكات، جا ئەھلى سوننە و جەماعە بەتەواوى ئىسلامەتى لى دانارنن و حوكمى كوفر بدەن بهسهریدا، وهك ئهو حوكمهى كه خهواریجهكان دهیدهن بهسهریدا لهدونیادا (ولا يخلدونه في النار) واته : لەرۆژى دوايى دا حوكمى مانەوەي بەھەتا ھەتايى لەدۆزەخ دا نادەن بەسەرىدا، بەشتوەيەك گەر چووە دۆزەخ ئىتر رزگارى نەبىت لىلى (كما تقولە المعتزلة)وهك ئەوەي موعتەزىلەكان دەيلنن، وھەروەھا خەوارىجەكانىش، موعتهزيلهكان ينيان وايه كهسي فاسق يني ناوتريّت موسولمان و ييشي ناوتريّت كافر، به لْكو لاى ئەوان لەو نيوەندەدايه كه مەشھورە به (المنزلة بين المنزلتين)، ئا ئەمە حوكمى فاسقە لاي ئەوان، ھەلبەت لەدونيادا، بەلام حوكمى لە رۆژى دوايى دا بهههتا ههتایی لهدوزه خ دا دهمینیتهوه، به لگهش لهسهر ناراستی وناهه قی ئهم مەزھەب و بۆچۈۈنە زۆر زۆرە و، دواتر بەڭگەكانى تر دەخەينە روو .

پاشان شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) حوکمه صه حیح و درووسته که، ئهوه ی که جیبه جی ده بیت به سه ر فاسقی باوه پرداردا به به لگه ی قورئان وسوننه ت پروونکرووه ته وه و ده لیت: (بل الفاسق یدخل فی اسم الإیمان المطلق) به لکو که سی فاسق ئیمانی په ا - جنسی باوه پی - پیده ریت، واته: ئیمانی په ها که هه ریه ك له ئیمانی کامل و ناته واو لاوازیش له خو ده گریت هه روه ك لهم فه رمایشته دا ها تووه: هی کامل و ناته واو لاوازیش له خو ده گریت هه روه ك لهم فه رمایشته دا ها تووه: هی میکنی کامل و ناته واو لاوازیش له خو ده گریت هه روه ك باوه پردار، جا هم که که مارچه به نده باوه پردار هم چه ند فاسقیش بیت پرزگار بکات له و که فاره تانه دا به نده بازاد کراوه که باوه پردار بیت - وه ك که فاره تی زیها پوکوشتن - نه وا درووسته و که فاره ته که له سه رلاده چیت به کوده نگی زانایان؛ چونکه بایه ته که عام و گشتگیره و به نده ی فاسقیش ده گریته وه هه رچه ند باوه په که هشی به هوی فسقه که وه کامل نه بیت.

ووته که ی : (وقد لا یدخل) واته : هه ندی جار فاسقی موسو لمان داخلی (فی اسم الإیمان المطلق) واته: ناوی ئیمانی په ها نایگری ته وه ها نایگری ته وه مه به ست له ئیمانه که ئیمانی کامل بیت، هه روه ک لهم فه رمایشته ی خودادا ها تووه: ﴿ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللّهُ وَجِلَتَ قُلُوبُهُم ﴾ ، واته: باوه پرداری پاسته قینه ئه وانه ن که کاتی ناوی خودایان له لادا ده بریت، دله کانیان داده خورپی و ترس دایانده گریت ؛ چونکه مه به ستی ئیمان له م ئایه ته پیروزه دا ئیمانی کامله بویه که سی فاسق ناگری ته وه و لاوازه.

با بگهریّینهوه بو ته فسیری ئایه ته پیروّزه که، وشهی : ﴿ إِنَّمَا ﴾ ئاداتی حه سره و حوکمه که بو ناوبراو ئیسپات ده کات و نه فی ده کات له وانی تر ﴿ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴾ ، واته : باسی گهوره یی و عهزه مه توانای خودا کرا وئه و شته ی که ههره شه ی پیکردووه له وانه ی سهر پیچی ده که ن ﴿ وَجِلَتُ

قُلُوبُهُم ﴾ ، واته : ترس دله کانیان داده گریّت ﴿ وَإِذَا تُلِیَتَ عَلَیْهِم ءَایَنَهُ ، ﴾ ، واته : کاتی ئه و ئایه تانه ی ، واته : به و ئایه تانه ی ، واته ی ده دوونی و که ونییه کانی ده کریّت ﴿ زَادَتُهُم إِیمَننا ﴾ ، واته : به و هوییه وه با وه پیان زیاد ده کات ﴿ وَعَلَى رَبِّهِم یَتُوگُلُونَ ﴾ واته : پشت به په روه ردگاریان ده به ستن و هه موو کار و باره کانیان ده ده نه ده ست خود انه که سانی تر .

پاشان شیخ به لگهیه کی هیناوه ته وه لهسه رئه وه ی فاسقی موسولمان داخلی ناوی ئیمانی کامل نابیت، که ئه ویش فه رمایشته که ی پیغه مبه ره گی که ده فه رموویت: «لا یزنی الزانی حین یزنی وهو مؤمن . . . » هتد واته : که سی زیناکار له کاتی زیناکه یدا باوه پردار نیه ، واته : باوه پری کامل و ته واو نییه ، ئه وه ی لیره دا له که سی زیناکار نه فی کراوه : باوه پری کامله نه ک هممو و ئیمان و باوه پر ، به به لگه ی ئه وه ی کوده نگی ههیه له سه رئیناکار میرات ده بات که واته باوه پردار و کافر نیه . فه رمووده که به لگه یه له سه رئیناکار له کاتی زیناکه یدا ئیمانی ته واو نییه و ، چه ندان به لگه ی قورئان و فه رمووده هه یه که به و کاره ی له ئیسلام ده رناچیت و مو پته د نابیته و ، که واته نه و ئیمانی که له م فه رمووده یه دا نه فی کراوه ئیمانی کامل و واجبه نابیته و ، خسی ئیمان .

ووته که ی : «ولا ینتهب نهبة ذات شرف . . . » هتد وشه ی (النّهبة) : به زه می (النون) ه که بریتییه له شتیکی زهوتکراو ، و (النهب) : وه رگرتنی ماله به زور و زهوتکردنیه تی «ذات شرف» واته : به نرخ و به ها ، و و تراوه: به رز و بلند و خه لْك چاوه کانیان به رزده که نه وه و ته ماشای ده که ن .

پاشان شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) باسی ئه نجامی لیکو لینه وه ی پیشوو ده کات و حوکمه که یاره ی فاسقی باوه پرداره وه ده خاته پروو و ده لیت: (ونقول: هو مؤمن ناقص الإیمان، أو مؤمن بایمانه، فاسق بکبیرته) ، واته: ده لیین: ئه و باوه پرداریکی باوه پر نوقسان و لاوازه، یا خود باوه پرداره به هزی باوه پره که یه وه، و فاسقه

به هۆی تاوانه گهوره که یه وه، تا ته مه حوکمه داد په روه رانه که یه؛ له پیناو جه مع کردن له نیزوان نه و ده قانه ی، که نه فی تیمانی لیده که ن، وه ک ته م فه رمووده یه: «لایزنی الزانی حین یزنی و هو مؤمن»، واته: که سی زیناکار له کاتی زیناکه یدا باوه پردار نییه. له گه ل نه و ده قانه ی، که تیسپاتی تیمانی بو ده که ن، وه ک تایه ته که ی باس له قیساس و تو له سه ندنه وه ده کات و هه روه ها تایه ته که یاس له حوکمی بوغات و یاخی بوانی باوه پردار ده کات، که واته (فلا یعطی الاسم المطلق) واته: تیمانی کاملی پینابه خشریت (ولا یسلب مطلق الاسم) واته: تیمانی ناته واو و لاوازیشی لی ناسه ندریته وه و حوکمی ده رچوون له تیمانی نادریت به سه ریدا، وه ک ته وه ی موعته زیله و خه واریجه کان ده یلین والله أعلم ، جا تیمانی موتله ق: بریتیه له تیمانی کامل ، وموتله قی تیمانیش، بریتیه له تیمانی ناته واو و لاواز .

واجبی ئیمه بهرانبهر هاوهلانی پیغهمبهری خوا ﷺ و باسکردنی پیگه و اجبی نیمه بهرانبهر هاوهلانی پیگه

فَصْلُ : وَمِنْ أُصُولِ أَهْلِ السُّنَةِ وَالْجَمَاعَةِ سَلاَمَةُ قُلُوبِهِمْ وَٱلْسِنَتِهِمْ لأَصْحَابِ
رَسُولِ اللهِ _ ﷺ - كَمَا وَصَفَهُمُ اللهُ بِهِ فِي قَوْل لِهِ تَعَالَى: ﴿ وَٱلَذِينَ جَآءُو مِنْ
بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلْإِيمَنِ وَلا تَجْعَلْ فِ
قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفُ رَحِيمُ ﴿ ﴾ [الحشر: ١٠] ، وطَاعَة النَّبِيِّ _ قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفُ رَحِيمُ ﴿ ﴾ [الحشر: ١٠] ، وطَاعَة النَّبِيِّ _ فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيدِه لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أَحُدِهُمْ وَلا نَصِيفَهُ ﴾ (١٠) .

یه کیک له نه سلّ و بنه ماکانی نه هلی سوننه و جه ماعه سه لامه تی زمان و دلّیانه به رانبه ر هاوه لانی پیغه مبه ری خوا ﷺ، هه روه ک خوای په روه ردگار وه سفی کردوون به وه و فه رموویه تی: (ئه وانه ش له دوای ئه وانه و هاتوون، واته: پاش کوّ چکه ران و یارمه تیده رانه و هاتوون، ده لّین: ئهی په روه ردگاره که مان! له ئیمه و له و برایانه مان پیش ئیمه باوه پیان هیناوه خو شببه و هیچ بو غزو قینیک مه خه ره دلّمانه و هیچ بوغزو قینیک مه خه ره دلّمانه و هیچ به وکه سانه باوه پیان هیناوه ئه ی په روه ردگاری ئیمه! به پاستیی ته نها ئه توّی به سوّزی میه روه ردگاری نیمه! به پاستیی ته نها ئه توّی به سوّزی میه روه ردگاری نیمه! به پاستی ته نها نه توّی به سوّزی میه روه ردگاری نیمه! به پاستی نه نه ا

ههروهها گویٚرایه لّی کردنی پینعه مبهر ﷺ لهم فه رمایشته یدا: «جویّن به هاوه لانم مهده ن، سویّندبی به وه ی گیانی منی به ده سته، گهر یه کیّك له تیّوه به ته ندازه ی کیّوی توحود تالّتون ببخه شیّت، هیشتا ناگاته مشتی یه کیّك له وان و بگره نیوه شی».

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٣٦٧٣)، ومسلم (٢٥٤١).

۾ شهرح ۽

واته : يهكيّك لهئهسلٌ و بنهماكاني عهقيدهي ئههلي سوننهو جهماعه (سلامة قلوبهم) سهلامهتي دلّيان لهرق و كين و بوغز، وسهلامهتي (ألسنتهم) زمانيان لهتانه و نه فرهت و جوين (لأصحاب رسول الله ﷺ)له تاست هاوه لاني ينغه مبه ري خودا ﷺ؛ لەبەرئەو ريز و فەزل ولەينشىنە بوونەي، كە ھەيانە ولەبەر تايبەتمەنديان لەھاوەلى كردني ينغهمبهردا ﷺ، ههروهها لهبهر ئهو يلهو يايهو چاكهيهيي كه ههيانه بهسهر ئو مەتى ئىسلامبەرە؛ لەپەرئەر دى ئەران بورن شەرىغەتەكەي يېغەمبەريان ﷺ ھەلگرت و گەيانديانە دواي خۆيان، ھەروەھا لەبەر ئەو جيھاد و تێكۆشانەي كە لەگەڵ ينغهمبهري خودا ﷺ كرديان و سهريان خست. جا مهبهستي شنخ لهم بهشهدا وه لامدانهوهی رافیزه کانه، ئهوانهی جوین بههاوه لان دهدهن و رقیان لیّیانه ونکوّلی لەرپىز و فەزلْيان دەكەن، ھەروەھا مەبەستى بەرىكردنى ئەھلى سوننە و جەماعەيە لەو مەزھەبە يىسە، ئەوان لەگەڭ ھاوەلانى يېغەمبەرەكەيانى، ھەروەك خودا وەسفى كردوون لهم فهرمايشتهيدا: ﴿ وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنْ بَعْدِهِمْ ﴾ واته : ئهوانهى دواى كۆچبەران و ئەنسارەكان ھاتوون، كە بريتين لەتابىعىن، ئەوانەي بەجوانترىن شىپوە شوینی هاوه لان ده کهون، تا روزی دوایی له گشت موسولمانان به عهوام وخهواصهوه ﴿ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لَنَكَ وَلِإِخْوَيْنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلۡإِيمَـٰنِ ﴾مەبەست لەبرا لێرەدا برايەتى دينيە، ئەوان داواى لێخۆش بوون بۆ خۆيان و ئەوانەي پێش خۆيان لەموھاجيرين و ئەنسار دەكەن ﴿ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلَّا ﴾ واتە : لهدلْه كانماندا رِق و كين و حهسوودي مه هيّلُه ﴿ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا ﴾ واته : له ئاست

ئیمانداران و هاوه لان، لهپیشترن لهوهی ئهم دوعایه بیانگریّتهوه و مهبهست بن؛ چونکه ئهوان باشترینی باوه ردارانن ولهبهر ئهوهی سیاقی ئایه ته لهبارهی ئهوانهوهیه .

ئیمامی شهوکانی (رهحمه تی خوای لی بیت) ده لینت (۱): ههرکهسیک داوای ليْخوْشبوون بۆ ھاولان نەكات بەگشتى و داواى رازى بوونى خودايان بۆ نەكات، ئەوا پنچەوانەي فرمانى خوداي كردووه، ئەوەي كەلەم ئايەتەدا فرمانى پنكردووه، جا ئه گهر لهدلیدا رقیکی ههبوو بهرانبهریان ئهوا توشی داوی شهیتان بووه و توشی تاوان وسەرينچى خودا بووه بەھۆى دژايەتى كردنى بۆ ئەولياو خۆشويستانى خودا و باشترینی ئهم ئومه ته دوای پیغهمبه ره کهی ﷺ، و دهرگای سه رشو ری بو کراوه ته و و لێوەي توشى چوونە نێو دۆزەخ دەبێت، گەر فريايى خۆي نەكەوێت بەپەنابردنە بەر خودا و داوای یارمهتی کردن لیّی بهوهی ئهو رق و کینهی لهدل دهربیّنیّت بهرانبهر باشترین کهسانی سهردهم و ریزدارترینی ئهم ئوممهته، خو ئهگهر سنوور ببهزینیت لەرق لێبوونەوە بۆ جوێندان و قسە پێگوتن ئەوا بەتەواوى ملكەچ بووە بۆ شەيتان و جلْهوی خوّی رادهستی شهیتان کردووه و، توشی تورهیی و غهزهبی خودا بووه، ئا ئەم دەردە كوشندەيە توشى كەساننك دەبنت كە توشى بەلاي مامۆستايەكى رافيزەيى بووبنت، یاخود هاوه لنکی لهدو ژمنانی باشترینی ئهم ئوممهته ئهوانهی که شهیتان فَيْلِّي لَيْكُردُوونَ وَدُرُو وَ بُوهَتَانِي بُو رَازَانْدُوونَهُ تَهُوهُ وَ، چَهُنْدَانَ چِيرُوْكِي دَرُويْنُهُي لا جوان کردوون و توشی ئەفسانە و خورافیات و شتی بی بنهما بوون و، دووری خستوونه ته وه له قورئانه که ی خودا، ئه وه ی که ناهه ق و باتلی به هیچ شیوه یه ک تیدا

تیدا تیشک خراوه ته سهر ریز و پلهی هاوه لان؛ لهبه رئه وهی یه که مانیک بوون که باوه ریان هینا، وفه زل و ریزی ئه هلی سوننه ئه وانه ی که هاوه لانیان خوشده ویت و

⁽١) فتح القدير (٥/ ١٩٩).

له تایه ته که دا جویندان و رق لیبوونه وه یان حه رام کراوه و ته وه له کار و پیشه ی موسولمان نییه، هه رکه سیک ته وه بکات ته وا شایسته ی پیدانی هیچ به شیک له غه نیمه ت و ده ستکه و تی جه نگ نابیت .

ووته که ی : (وطاعة النبی بیخی فی قوله) واته : ئه هلی سوننه گویزایه لی پیغه مبه ر ووته که ی نه النبی بیخه مبه ر و زمانیان له ناست هاوه لانی دا و ده ست هه لگرتن له جویندان پیان و به که م ته ماشا کردنیان له به رئه وه ی پیغه مبه ر بیخی پیگری کردوون له وه و فه رموویه تی : «لا تسبوا أصحابی» واته : هاوه لانم به که م ته ماشا مه که ن و جوینیان پیمه ده ن (أصحابی : جه معی (صاحب) ه و ، به و که سه ده و تریت که هاوه لی پیغه مبه ری بیخه مبه ری پینی هینابیت و له سه رئه و حاله مردبیت .

«فوالذي نفسي بيده» واته: سويندبي بهوكهسهي گياني مني بهدهسته. ئهمه سوينديكه لهينغهمبهرهوه على مهمهست ليي جهختكردنهوهي دواي خوّيهتي «لو أن أحدكم أنفق مثل أحد ذهباً» واته: گهر يهكيك لهئيوه بهئهندازهي كيوي ئوحود زيّر ببخهشيّت ، و «أحد» : كيويكي بهناوبانگه لهشاري مهدينه، هوّكاري ناوناني بوّ ئهوه ده گهريّتهوه به تهنهايه وجودايه لهكيّوهكاني تر، و «ذهباً» مهنصوبه؛ چونكه تهمييزه «ما بلغ مد أحدهم» واته: ناگاته مشتيكي ئهوان، و (المد): كيشيّكه، كه بريتيه له چوار صاعي ييخهمبهر على «ولا نصيفه» ،واته: ونه نيوهشي.

ماناکهی ئهوهیه: بهخشینیکی زور لهلایهن کهسانیک که لههاوه لان نهبن ناگاته بهخشینی هاوه لان (خوا لیّیان رازی بیّت)ههرچهند کهمیش بیّت، ئهوهش لهبهر ئهو ئیمانهی، که ههیان بوو لهکاتی مال بهخشیندا لهسهره تای هاتنی ئیسلام دا وکهمی موسولمانان و زوری ریّگریه کان لیّی و لاوازی هو کاره کانی بهره و ئیسلام چوون ئالهبهر ئهم هو کارانه بهخشینی هیچ کهسینک دوای ئهوان با زوریش بیّت ناگات به هی هاوه لاندا ههرچهند کهمیش بیّت.

🖎 شايەتحاڭى فەرموودەكە:

پیّگه و ریّزی هاوه لان و ههو لویستی نه هلی سوننه ت و جهماعه ت به رانبه ریان و روونکر دنه وهی ریّز و یله به ندیان له نیّو خویاندا

وَيَقْبَلُونَ مَا جَاءَ بِهِ الْكِتَابُ وَالسَّنَةُ وَالإِجْمَاعُ مِنْ فَضَائِلِهِمْ وَمَرَاتِبِهِمْ. وَيُفَضِّلُونَ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ - وَهُو صُلْحُ الْحُدَيْبِيَةِ - وَقَاتَلَ عَلَى مَنْ أَنْفَقَ مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلَ. وَيُقَدِّمُونَ اللهُ قَالَ لأَهْلِ مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلَ. وَيُقَدِّمُونَ بِأَنَّ اللهَ قَالَ لأَهْلِ مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلَ. وَيُقَدِّمُونَ بِأَنَّ اللهَ قَالَ لأَهْلِ مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلَ. وَيُقَدِّمُونَ الْمُهَاجِرِينَ عَلَى الأَنْصَارِ. وَيُؤْمِنُونَ بِأَنَّ اللهَ قَالَ لأَهْلِ بَدْرٍ - وَكَانُوا ثَلاثَ مَاثَة وَبِضْعَةَ عَشَر -: (اعْمَلُوا مَا شِئْتُم. فَقَدْ غَفَرْتُ لَكُمْ). وَبِأَنَّهُ لاَ يَدْخُلُ النَّارَ أَحَدٌ بَايِعَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ؛ كَمَا أَخْبَرَ بِهِ النَّبِيُّ - عَلِيَهُ - بَلْ لَقَدْ رَضَيَ اللهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ، وَكَانُوا أَكْثَرَ مِنْ أَلْف وَأَرْبَعِ مَاثَة . وَيَشْهَدُونَ بِالْجَنَّةِ لِمَنْ اللهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ، وكَانُوا أَكْثَرَ مِنْ أَلْف وَأَرْبَعِ مَاثَة . وَيَشْهَدُونَ بِالْجَنَّةِ لِمَنْ شَصَاسٍ، وَغَيْرِهِم مِّنَ اللهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا لَاللهِ - عَلَيْهُ - كَالْعَشَرَةِ، وَثَابِتِ بْنِ قِيْسِ بنِ شَمَّاسٍ، وَغَيْرِهِم مِّنَ اللهَ السَّعَالَةِ.

وَيُقِرُّونَ بِمَا تَوَاتَرَ بِهِ النَّقْلُ عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِب - رَضِيَ اللهُ عَنْهُ - وَغَيْرِهِ مِنْ أَنَّ خَيْرَ هَذِهِ الأُمَّةِ بَعْدَ نَبِيّها : أَبُو بَكْرٍ، ثُمَّ عُمَرُ. وَيُثَلِّنُونَ بِعَنْمَانَ، وَيُمَا أَجْمَعَ الصَّحَابَةُ عَلَى وَيُرَبِّعُونَ بِعَلِيٍّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ ؛ كَمَا دَلَّتْ عَلَيْهِ الآثَارُ، وكَمَا أَجْمَعَ الصَّحَابَةُ عَلَى تَقْديم عُثْمَان في الْبَيْعَة. مَعَ أَنَّ بَعْضَ أَهْلِ السُّنَّةِ كَانُوا قَد اخْتَلَفُوا في عُثْمَانَ وَعَلِيٍّ - رَضَيَ اللهُ عَنْهُمَا - بَعْدَ اتِّفَاقِهِمْ عَلَى تَقْديم أَبِي بَكْرِ وَعُمَرَ - أَيُّهُمَا أَفْضَلُ ؟ وَعَلِيٍّ - رَضَيَ اللهُ عَنْهُمَا أَوْ رَبَّعُوا بِعلِيٍّ، وَقَدَّمَ قَوْمٌ عَلِيًّا، وَقَوْمٌ تَوَقَّفُوا. لَكِن فَقَدَّمَ قَوْمٌ عُلْمَانَ: وَسَكَتُوا، أَوْ رَبَّعُوا بِعلِيٍّ، وَقَدَّم قَوْمٌ عَلِيًّا، وَقَوْمٌ تَوَقَّفُوا. لَكِن اسْتَقَرَّ أَمْلُ أَهْلِ السُّنَةِ عَلَى تَقْدِيمٍ عُثْمَانَ، ثُمَّ عَلِيٍّ. وَإِنْ كَانَتْ هَذِه الْمَسْأَلَةُ مَنْمَانَ وَعَلَى تَقْدِيمٍ عُثْمَانَ، ثُمَّ عَلِيٍّ. وَإِنْ كَانَتْ هَذِه الْمَسْأَلَةُ مَ مُنْمَانَ وَعَلَى .

ئههلی سوننه له باره ی پیگه و فهزلی هاوه لانه وه نه وه قهبول ده که ن که له قورئان و سوننه و کوده نگی زانایاندا ها تووه. و پیزی ئه وانه ی که له پیش فه تحی مه ککه که بریتیه له سول حی حوده یبیه مالی به خشیبی و جه نگابی به به نه وه مالی به خشیبی و به نگابی و به نگابی و موها جیره کان پیش ده خه ن به سه ر ئه نساره کاندا و ،

باوه پیان به وه ههیه، که خودا به ته هلی به دری فه رموو ـ که ژماره یان سیسه د و ده نه فه رزیاتر بوو ـ : (چ ده که ن بیکه ن من لیتان خو شبووم). وباوه پیغه مبه ریسی ته وانه ی به یعه تیان دابیت له ژیر داره که دا ناچنه دو زه خهوه، هه روه ک پیغه مبه ریسی همواللی داوه له و باره یه وه، به لکو خودا لییان رازی بووه و ته وانیش له خودا رازی بوون، ژماره یان همزار و چوارسه د که سه ده و و شایه تی ده ده ن به به هه شت بو ته وانهی که پیغه مبه ری خوا شی شایه تی بو داون: وه ک ده که سه کهی، که مورده ی به هه شتی بو دابوون، وبو سابتی کوری قه یسی کوری شه مماس، و جگه له وانیش له هاوه لان. و دان ده نین به وه ی که به موته و اتری له پیشه و ای باوه پرداران عه لی کوری ته بو تالیب و جگه له ویشه و هاتو وه به وه ی باشترینی ته م تومه ته دوای پیغه مبه ره کهی: ته بو به کره، پاشان عومه روله ریز به ندی سییه مدا عوسمان دینن، وله چواره میشدا عه لی دینن (خودا له هه موویان وله پرزی بین بین به روه ک له به لگه و ته سه ره کاندا ها تووه، و هه روه ها ها وه لان کوده نگن له سه ریزی بیش خوسمان له به یه تدا.

له کاتیکدا ههندی له نه هلی سوننه جیاوازن له پیشخستنی عوسمان و عهلی دا، که ئایه کامیان باشتره؟ هه نبه نهمه دوای کوده نگیان له پیشخستنی نهبو به کر و عومهردا، ههندیک عوسمانیان پیشخستووه پاشان بیده نگ بوون، یاخود له ریزبه ندی چواره م دا عهلیان هیناوه، و تاقمیکی تر عهلیان پیشخستووه، و تاقمیکی تر ته وه قوفیان کردووه له م بابه ته دا و بیده نگ بوون، به لام بوچوونی نه هلی سوننه له سه ر پیشخستنی عوسمان جیگیر بووه، پاشان عهلی.

ي شەرح

شیخ (ره حمه تی خوای لی بیّت)، لهم به شه ی قسه کانیدا جیاکاری هاوه آلانی روون کرده وه دوای ئه وه ی پیشتر فه زَل و ریزیانی روون کرده وه و هه آلویستی ئه هلی سوننه و جه ماعه ی له و باره یه وه خسته روو .

ووته کهی: (ویقبلون) وه قبولّی ده که ن، واته: ئه هلی سوننه ت و جه ماعه (ما جاء فی الکتاب والسنة والإجماع) ئه وه ی له قورئان و سوننه ت و ئیجماعدا هاتووه، واته: کۆده نگی و ته وافوقی موسلّمانان (من فضائلهم ومراتبهم) سه باره ت به فه زیله ت و پله و پایه یان، و ئه م سی سه رچاوه یه به سه وه ک شایه تحالّی ریّز و فه زیله ته کانیان.

جگه لهوهش له فهزیلهتدا یه ک پلهیان نییه، به لکو به پنی پیشینه بیان به رانبه رئیسلام و جیهاد و کوچکردن و به پنی ئهوه ی له کرداره کانیان به رانبه رپنغه مبه ره کهیان و ئایینه کهیان کردوویانه، خوا لییان رازی بیت ؛ ههر بویه شیخ (ره حمه تی خوای لی بیت) ده لیت : (ویفضلون من أنفق من قبل الفتح ـ وهو صلح الحدیبیة) ؛وه ئهوانه یان پی باشتره که پیش فه تح مالیان به خشیوه، که بریتیه له سولح و پیکهاتنه که ی حوده بیه؛ چونکه خودا به و ته ی خوی، واته (سول و پیکهاتنه که ی) به فه تح ناوی بردووه، هه روه ک فهرموویه تی: ﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتَحَا مَبِینًا ﴾ [الفتح: ۱] ، واته: بیکومان ئیمه - به هوی پیکهاتنه که ی حوده بیه وه و فه تحه ده رگای سه رکه و تنمان لیکردیته وه و پیش قه رهولی ئه و کردیت ئه ی موحه مه د! - ایس و اته یه و فه تحه ده رگای سه رکه و تنمان لیکردیته وه و پاشان شاری مه ککه مان بو فه تح کردیت و، حوده بیبیه به و به پیش قه ره ولی ئه و

فهتحه، جا كهوابوو ههر له ئيستاوه وهكو ئهوه وايه، كه وڵاتهكهمان بۆت فهتح كردبيّت (۱).

ئەوەش ئەو راستىيە مەشھور و زانراوەيە كە مەبەست لە فەتحكردنەكە پەيمانى حودەيبيەيە؛ چونكە سورەتى (الفتح)بەماوەيەكى دواى ئەو رووداوە ھاتە خوارەوە.

و(الحدیبیة) (۱): بیریّکه له نزیک شاری مهککه، که له لایدا بهیعهت له ژیر داریّکدا درا، ئهوه ش کاتیّک رویدا، که موشریکه کان ریّگریبان له پیخهمبهری خودا علیه هاوه لهکانی کرد له چوونه ناو مهککه، بوّیه بهیعه تیان پیدا لهسهر مردن. جا ئهم بهیعه ته پیّی ده گوترا فه تح؛ لهبهرئه وهی به هوّیه وه خیر و سهرکه و تنیّکی زوّر به ده ست هات بوّ موسولّمانان.

به لْگهی رِیْزدارتربوونی ئهوانه: فهرمایشته کهی خوایه، که ده فهرموویّت: ﴿ لَا یَسْتَوِی مِنكُر مِّنَ أَنفَقَ مِن قَبْلِ ٱلْفَتْج وَقَائلً أُولَیّتِك أَعْظُمُ دَرَجَةً مِّن ٱلَّذِینَ أَنفَقُواْ مِنْ بَعْدُ وَقَائلًا أُولَیّتِک أَعْظُمُ دَرَجَةً مِّن ٱلَّذِینَ أَنفَقُواْ مِنْ بَعْد وَقَائلًا أُولَیّتِک أَعْظُمُ دَرَجَةً مِّن ٱلَّذِینَ أَنفَقُواْ مِنْ بَعْد وَقَائلًا أَوْلَیْک أَعْظُمُ دَرَجَةً مِّن ٱلَّذِینَ أَنفَقُواْ مِنْ بَعْد وَقَائلًا أَوْلَیْک أَعْظُمُ دَرَجَةً مِّن ٱلَّذِینَ أَنفَقُواْ مِنْ بَعْد وَقَائل فَه تَحی مه ککه دین و مال و دارایی خویان جه خت ده که نو دارایی خویان به خت ده که و ده جه نگین، چونکه پیش ئازاد کردنی مه ککه، زیاتر پیویستی به به خشینی مال بوو. ئا ئهوانه، که له پیش فه تحی مه ککه وه مالیان به ختکردووه و به خشینی مال بوو. ئا ئهوانه، که له پیش فه تحی مه ککه وه مالیان به ختکردووه و

⁽۱) جهماوه ری زانایان پینان وایه که ئهم (فه تحه) پنکها تنه که ی حوده بییه یه، چونکه له دواید ا بو و به هوی فه تحی مه ککه، بویه حوده بییه له پله و پایه دا له فه تحی مه که که متر نیبه، به تایبه ت له و ماوه یه دا خه لکی تنکه لی یه کتر بوون، وه زور یکی زورینه یان له ماوه ی سی سالدا موسلمان بوون.. ئه م سووره ته یش وه ک (ئیبن که سیر) ده لی: ئه وکاته هات که پهیامبه روسی الله مانگی (دوالقعدة)ی سالی شه شه می کوچی له حوده ببیه گه پایه وه، چونکه ئه وان نه یانه پیشت برواته (مسجد الحرام) هوه.. (مه راغیی) ده لی: ئیمه ش ئه مه مان هه لبژارد. (ته فسیری پرامان).

⁽٢) بروانه : «مرويات غزوة الحديبية» للدكتور حافظ الحكمي (ص ٨) .

جەنگاون، پلەيان گەورە ترە لەوانە كە لە پاش فەتحى مەككەوە ماڵيان بەختكردووەو جەنگاون.

تا ئەو تاقمە پېشىنەو پېشەنگى كۆچبەران (موھاجىرىن) و پىشتىوانانن (ئەنسارەكانن)، خواى گەورە دەڧەرمويت: ﴿ وَٱلسَّبِقُونَ ٱلْأَوَّلُونَ مِنَ ٱلْمُهَجِرِينَ وَٱلْأَنصَارِ وَٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُم بِإِحْسَنِ رَّضِ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُواْ عَنْهُ ﴾ [التوبة: ١٠٠]، واته: له دەستەى يەكەمى پېشەنگى كۆچكەران و پىشتىوانان، و چاك پەيرەوانى ئەوانىش، خوا رازىي بوولىيان، و ئەوانىش لە خوا رازىيبوون.

ده نیت: (ویقدمون المهاجرین علی الأنصار)وه ئهولهویه به کوچهران دهده ن به سهر پشتیوانان ولایه نگراندا، و(المهاجرون): جهمعی (مهاجر)ه، ومهبه ست لیّبان ئهوه یه ئهوانه که له مه ککهوه کوّچیان کردووه بوّ مهدینه، و کوّچهری: له رووی زمانه وانییه وه (۱): به مانای جیّهشتن و وازلیّهینان دیّت، و له رووی شهرعیه وه: کوّچکردن و گواستنه وه یه ولاتی شیرکه وه بوّ ولاتی ئیسلام. و(الأنصار)، واته نه ناه انه یکه نه وانه ی پشتیوانیان له پیخه مبهر کی کرد و سهریان خست، که موانیش بریتیبوون له هوّزی ئه وس و خه زره ج، پیخه مبه رکی نه مناوه ی لیّنان.

به لْگهش لهسهر رِيْزدارتر بوونى كۆچبهران بهسهر پشتيواناندا ئهوهيه كه خودا له ناوهيناندا پيشى خستوون، ههروه ك فهرموويه تى: ﴿ وَالسَّنبِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَجِرِينَ وَالْأَنصَارِ ﴾، واته: له دهستهى يه كه مى پيشه نگى كۆچكهران و پشتيوانان. ههروه ها فهرموويه تى: ﴿ لَقَد تَّابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِ وَالْمُهَنجِرِينَ وَالْأَنصَارِ وَالْمُهَنجِرِينَ وَالْأَنصَارِ اللَّهِ عَلَى النَّبِي وَالْمُهَنجِرِينَ وَالْأَنصَارِ اللَّهِ عَلَى النَّبِي وَالْمُهُنجِرِينَ وَالْأَنصَارِ اللَّهِ اللَّهِ عَلَى النَّبِي وَالْمُهُنجِرِينَ وَالْأَنصَارِ اللَّهِ اللَّهِ عَلَى النَّبِي وَالْمُهُنجِرِينَ وَالْمُهُونِ وَلَا لهوكاره يهيامبهره يش خوش بوو كه: مؤله تى دهسته يه كله دوو رووه كانيدا، كه له گهلى نه چن پهيامبهره يش خوش بوو كه: مؤله تى دهسته يه كله دوو رووه كانيدا، كه له گهلى نه چن

⁽١) تحفة الأريب » لأبي حيان الأندلسي (٣٠٦) .

بۆ جەنگى تەبووك، وە لە كۆچكەران و پشتيوانانيش- كە ھەندىكيان چوونە جيھادو، ھەندىكىيىن خۆيان بە زەويىدا نووساند خۆشبوو، ئەوانەيان كە لە جەنگە سەختەكەى (تەبووك)دا دواى پىغەمبەر كىلى كەوتىن و پەيپەوييان لىكردو چوونە تەبووك.

ئهم ئایه ته پیرۆزه به لگهیه لهسه رفه زل و پیزی کو چبه ران و پشتیوانان، ههروه ها پیشخستنی کو چبه ران به سه رپشتیواناندا له پیز وفه زلدا؛ له به رئه وه ی له ئایه ته که دا پیشخراون و ناویان له پیشتر هاتووه و، له به رئه وه ی و لات و مال و مندالی خویان به جیه پیشت، له پیناو خیر و پاداشت، وسه رخستنی خودا و پیغه مبه ره که ی و پاستگوییان له و کاره یاندا (خوالییان پازی بیت).

ده لنیت: (ویؤمنون بأن الله قال لأهل بدر وکانوا ثلاثمائة وبضعة عشر: «اعملوا ما شئتم فقد غفرت لکم»)وه باوه پیان بهوه ههیه که خودا به نههلی به دری فه رموو _ که ژمارهیان سیسه و و ده که س زیاتر بوو «چ ده که ن بیکه ن به دلنیاییه وه من لیتان خوشبووم»، هه روه که له سه حیحی بو خاری و موسلیم دا (۱) له چیر و کی حاتیب کو پی نه به له ته عه دا ها تروه.

جا بهدر: گوندیکی ناسراوه و نزیکهی چوار قوناغ له مهدینهوه دووره، که تیدا شهرهکه روویدا لهو جهنگهدا خودا ئیسلامی به هیز کرد، روزی به دریش پنی ده گوترا روزی پیوهر و جیاکه رهوه ی هه ق و ناهه ق.

ووته کهی: (وکانوا ثلاثمائة وبضعة عشر)وه سی سهد و ده کهس زیاتر بوون، بهم شیّوه یه ژماره یان له [صحیح البخاری]دا هاتووه (۱) و وته کهی: (اعملوا ما شئتم فقد غفرت لکم) ههرچیتان دهویّت بیکهن، چونکه من لیّتان خوّش بووم. ئیبنولقه یم له [الفوائد]دا ده لیّت (۱):

ئهم فهرمووده یه کیشه ی لای زوریک دروستکردووه. پاشان بوچوونه کانی لهم باره وه خستووه ته روو، پاشان ده لیت: ئیمه پیمان وایه _ وه خودا باشتر ده زانیت _ که ئهمه و تاریک بوو بو گهلیک، که خودای گهوره ده زانیت که ئهوان واز له ئایینه کهیان ناهینن، به لکو لهسه رئیسلام ده مرن، و له وانه یه گوناهی هاوشیوه ی ئه وانی تر ئه نجام بده ن، به لام خودا جل جلاله به جییان ناهیلیت لهسه ریان به رده وام بن، به لکو رینماییان ده کات بو ته و به ی دلسوزانه، داوای لیبوردن و کرده وه ی چاکه، که کاریگه ری ئه و شته ده سریته وه، و ئه وان به بی که سانی تر بو ئه مه تایه ت ده کرین؛ چونکه ئه مه له واندا به ده ست ها تووه، و لیخوشبوونیان بو هه یه، و ئه وه ش ریگری

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٦٢٥٩) ، ومسلم (٢٤٩٤) .

⁽۲) برقم (۳۹۵۷) .

⁽٣) برقم (١/١٦).

ناکات لهوه ی که لیخوشبوونه که به هوکاری دامهزراوی پروویداوه، ههروه ک چون پیویست ناکات نهرکه فهرزه کان دوابخه ن لهبهر متمانه به لیخوشبوون، خو نه گهر نهوه بهده ست بهاتبایه به بی بهرده وامی له سهر جیبه جی کردنی فرمانه کان نهوا دوای نهوه پیویستیان، نه بهنویژ و نه به پروژوو و نه به حه ج و نه به زه کات و نه به جیهاد و تیکوشان نه ده بوو، نه مه ش شتیکی نه سته م و مه حاله .

ده لنیت: (وبأنه لا یدخل النار أحد بایع تحت الشجرة، کما أخبر به النبي ، بل لقد رضي الله عنهم ورضوا عنه وکانوا أکثر من ألف وأربعمائة) وه هیچ که سیخک لهوانهی که به یعه تی دا له ژیر داره که دا، ناچیته دوّزه خهوه، ههروه ک پیغه مبه رهه والی له باره وه داوه، به لکو به هوی ئه و پهیمانه وه خودا لییان رازی بوو و ئه وانیش لیمی رازی بوون، و ژماره یان زیاتر له هه زار و چوار سه د که س بوو.

ئهم قسهیه لهبارهی ئههلی بهیعه تی ریزوانه وه به که بریتیه له و به لینه که له حوده بینه روویدا کاتیک موشریکه کان ریگرییان کرد له پیغه مبه ری خودا کیاتیک موشریکه کان ریگرییان کرد له پیغه مبه ری خودا کیاتیک موشریکه کان ریوونکرایه وه و شیخ دو و تایبه تمه ندی ئه م تاقمه ی باسکردووه:

یه کهم: هیچیان ناچنه دو زه خهوه، به لگه ش بو نهوه یه وه یه که له صهحیح موسلیم دا هاتووه (۱) له جابره وه (خوای گهوره لیّی رازی بیّت)، که پیغه مبهر سیّی فهرموویه تی: «لا یدخل النار أحد بایع تحت الشجرة»، واته: هیچ یه کیّك له وانه ی به یعه تیان داوه له ژیر دره خته که دا ناچنه دو زه خهوه.

دووهم: خودا لینیان رازی بووه، ئهمهش له قورئاندا به روونی هاتووه و دیاره، وهک له فهرمایشته کهی خوای پهروه ردگاردا هاتووه: ﴿ لَّقَدَّ رَضِی اللَّهُ عَنِ ٱلْمُؤْمِنِینَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحَتَ ٱلشَّحَرَةِ ﴾ [الفتح: ۱۸] ، واته: به دلنیاییه وه خودا له ئیمانداران رازی

⁽۱) برقم (۲٤٩٦) .

بووه، کاتیک له ژیر دارهکهدا بهیعه تیان پیدایت. وه وتهکهی: (وکانوا أکثر من ألف وأربعمائة) واته: زیاتر له ههزار و چوار سهد کهس بوون. ئهمه ش لهسهر بنهمای ژماره ی درووستی ئهوانه. والله أعلم .

ووته کهی: (ویشهدون بالجنه لمن شهد له رسول الله العشرة وثابت بن قیس ابن شماس وغیرهم من الصحابة) ئه هلی سوننه شایه تی چوونه به هه شمات ده ده ن بی نه وه که سه که سه که مهموه ها وه که سه که یسی کوری قه یسی کوری شه مماس و هاوه له کانی تر.

واته: ئههلی سوننهت و جهماعه شایه تی چوونه بههه شت ده ده ن بق که سین که پینه مبه ری خود ایکی شایه تی بق دابین به لام ئه وانه ی پینه مبه ریکی شایه تی بق نه دابن به چوونه به هه شت ئه هلی سوننه ش شایه تی بق ناده ن به لام هیوایان به چاکه کارانه و ترسیان له سته مکاران هه یه و ئه مه ش یه کینکه له بناغه کانی عه قیده .

ههروهها وته کهى: (وغيرهم من الصحابة)وه جگه لهوانيش لههاوه لان،واته: جگه لهوانهى باسكراون لهوانهى که پيغهمبهر ﷺ ههواللى داوه بهوهى له بههه شتدان؛ وهك

⁽١) برقم (٤٨٤٦) ، أخرجه مسلم أيضا برقم (١١٩).

عوکاشهی کوری میحسهن، و عهبدوللا کوری سهلام و تهوانی تریش جگه لهم دووه.

ههروهها وته کهی: (ویقرون بما تواتر به النقل عن أمیر المؤمنین علی بن أبی طالب رضی الله عنه وغیره)وه دان بهوهدا ده نین، که بهموته واتری له ئهمیری ئیمانداران عهلی کوری ئهبی تالیبه وه هاتووه (خوا لیّی رازی بیّت)، و له وانی تریش: واته: ئه هلی سوننه و جهماعه دانده نین و باوه ریان به وه هه یه که (ما تواتر به النقل) واته: ئه وه ی له چه ندان که سه وه گیردراوه ته وه و (التواتر): به هیزترین سه نه دی فهرمووده و گیرانه وه یه و امیر المؤمنین علی بن أبی طالب رضی الله عنه وغیره) له پیشه وای باوه رداران عهلی کوری ئه بو تالیبه وه، له ناو هاوه لاندا (أن خیر هذه الأمة بعد نبیها أبو بکر ثم عمر ویثلثون بعثمان) باشترینی ئه م میلله ته دوای پیخه مبه ره کهی ئه بوبه کره، پاشان عومه و وله پله ی سییه مدا عوسمان دینن، واته: عوسمان له بوبه کره باشنان عومه و رافیزانه ی سییه مدا عوسمان دینن واته عوسمان دینن (ویربعون بعلی) واته: عهلی له ریزبه ندی چواره مدا دینن (ویربعون بعلی) واته نه به به به که دو واره مدا دینن ماتووه، وه لامیکه بو نه و رافیزانه ی که عهلیان له نه بوبه کر و عومه و پی باشتره و مهویان پیش نه بوبه کر و عومه و خود دستووه، له خه لافه تدا و تانه شده ده ده نه نه و بی باشتره و نه و و بیشه وایه.

ئەم توێژينەوەيە دوو بابەت لەخۆدەگرێت:

يەكەميان: پرسى خەلافەتە، دورەميان: پرسى ئىمتيازاتە.

سهباره ت به پرسی ئهوه ی کامیان ریزدارترن، ئهوان کودهنگ بوون لهسهر ئهوه ی باشترینی ئهم میلله ته دوای پیغهمبه ره کهی ئهبوبه کره و پاشان عومه ره، ههروه ک بهموته واتری له عهلیه وه هاتووه. وه لهباره ی عوسمان و عهلی ناکوکییان ههبووه

(خوا لییان رازی بینت) کامیان باشتره، شیخ لیره دا سی و ته ی باس کردووه، ههروه ك ده لینت: (فقدم قوم عثمان و سکتوا، أو ربعوا بعلي، وقدم قوم علیاً) ، وتاقمین عوسمانیان پیشخستووه، پاشان بیده نگ بوون، یاخود له پیزبه ندی چواره م دا عهلیان هیناوه، وتاقمین تریش عهلیان پیشخستووه. ئه مه پوخته و ئه نجامی ئه و راجیاییه یه که لهم بابه ته دا هه یه : پیشخستنی عوسمان، پیشخستنی عهلی، ته وه قوف له م بابه ته دا ، واته: پیش نه خستنی هیچ یه کیکیان به سه رئه ویتردا.

ششیخ ئاماژهی به پهسهند (ته رجیح) کردنی بۆچوونی یه کهم کرد ئهوهش لهبهر چهند هۆکاریک:

هۆكارى يەكەم: ئەم بۆچوونە ئەوەيە كە چەندان فەرموودە بەلگەن لەسەرى، كە لەبارەى فەزىلەتەكانى عوسمانەوە ھاتووە، وئاماژەى پۆكراوە (خوا لۆي رازى بۆت) (١)

دووهم: کۆدەنگى و تەوافوقى هاوە لان لەسەر پیشخستنى عوسمان لە بەيعەتدا هەر ئەمەش واى كردووه ئەولەويەت بدەن بە عوسمان، ئەمەش بۆ هیچ شتیك نییه تەنها ئەوە نەبیت، كه عوسمان ریزدارتره، كەواته ریکخستنیان له فەزیلەتدا وه کریزبەندى وریکخستنیانه له خەلافهتدا.

سینیهم: بوچوونی ئههلی سوننه لهسه رئهولهویهت دان به عوسمان و پاشان عهلی یه کلایی بووه ته وه ک چون پیشتر له به یعه تدا پیشیان خستووه و ئهولهویه تیان پیداوه.

⁽١) فقد أخرج البخاري (٣٦٩٧) عن ابن عمر هند قال : (كنا زمن النبي ﷺ لا تعدل بأبي بكر أحدا ثم عمر ثم عثمان ثم نترك أصحاب النبي ﷺ لا نفاضل بينهم) .

⁽٢) بروانه: « شرح أصول أهل السنة » للالكائي (١٣٦٣) ، و « السنة » لعبد الله بن أحمد بن حنبل (ص ٥٧٤).

عهبدور ره حمانی کوری عهوف به عهلی گوت: (خوا لیّی رازی بیّت): سهیری کاروباری خه لّکم کرد، نهمبینی لابده ن لهعوسمان و هیچ کهسیّك لهبری تهو دانیّن و پیشیخه ن به سه ریدا.

ئەبو ئەييوب دەڧەرموويت: ھەركەسىي زياتر لە عەلى ئىمتياز بە عوسمان نەدات و پېشى نەخات، ئەوا سووكايەتى كردووه بەكۆچبەران و پشتيوانان، ئەمەش بەلگەيە لەسەر ئەوەى عوسمان باشتره؛ چونكە پېشيانخست بەويست وئارەزووى خۆيان دواى راويژكردنيان لەو بارەيەوه، و عەلىش (خوالىي رازى بېت)، لە نىو ئەو كەسانەدا بوو، كە بەيعەتيان پىدا، ھەر ئەويش سنوورەكانى ئىسلامى لەژىر دەستى عوسماندا جېبەجىي دەكرد.

حوكمى ئەولەويەتدان وپيشخستنى عەلى بەسەر چوار خەليفەكەي تردا لەخەلافەتدا

وَإِنْ كَانَتْ هَذِه الْمَسْأَلَةُ _ مَسْأَلَةُ عُثْمَانَ وَعَلِيٍّ _ لَيْسَتْ مِنَ الْأُصُولِ الَّتِي يُضَلَّلُ فِيهَا عِنْدَ جُمْهُورِ أَهْلِ السُّنَّةِ. لَكِنِ الَّتِي يُضَلَّلُ فِيهَا: مَسْأَلَةُ الْخِلاَقَة، وَذَلكَ أَنَّهُمْ يُؤْمِنُونَ أَنَّ الْخَلِيفَةَ بَعْدَ رَسُولِ اللهِ _ ﷺ _ : أَبُو بَكْرٍ، وَعُمَرُ، ثُمَّ عُثْمَانُ، ثُمَّ عَلِيٌّ. وَمَنْ طَعَنَ فِي خِلاَقَةِ أَحَدٍ مِنْ هَوُلاءٍ؛ فَهُو أَضَلُّ مِنْ حِمَارِ أَهْله.

هدرچهند ئهم بابهتهیه ـ بابهتی عوسمان و عهلی - لهو بابهته بنهماییانه نیبه که تنیدا که سی موخالیف و سهرپنچیکار به گوم دابنریّت لای جمهووری ئههلی سوننه؛ به لام ئهوه ی تیایدا که سی موخالیف به گوم داده نریّت: لهمه سهله ی خه لافه تدا، ئهوه ش لهبه رئهوه یه که پنیان وایه خهلیفه ی دوای پنهه مبه ری خوا علی تهبوبه کره، پاشان عومه ر، پاشان عوسمان، پاشان عهلی. جا ههرکه سیّك تانه بدات له خه لافه تی یه کین که و خهلیفانه؛ ئه واله به گویدری بنه ماله که ی گومراتره.

ه شدرح

شیخ (په حمه تی خوای لی بیت)، هاوسه نگی له نیوان ئه و دوو مهسه له یه دا نیشان دا: پرسی ئیمتیازدان به عهلی به سهر عوسمان له پرووی فه زیله ته وه هه روه ها پرسی ئه وله ویه تدان به عهلی به سهر ئه وانی تردا له خه لافه تدا، له پرووی ئه و ده ره نجامه مه ترسیداره ی که به و هو یه وه دیته ئاراوه.

شیخ ئەوەى روونكردووەتەوە، كە پرسى ریزدانى عەلى بەسەر عوسماندا پرسیك نییه كەسیک ئەو بۆچوونەى ھەبیت بەوھۆیەوەيە بەگومرا دابنریت؛ بەھۆى بوونى

ناکوکی تنیدا لهنیو ئههلی سوننهدا، ههرچهنده راجح و راستترین پیشخستنی عوسمانه بهسهر عهلی دا.

(لکن التي يضلل فيها مسألة الخلافة) به لام ئهوه ي تيايدا کهسه کان به هۆيه وه به گوم را داده نريّت پرسى خه لافه ته، واته: حوکمى گوم رايى ده دريّت به سه ر ئه وه ي پيچه وانه ي ئه هلى سوننه يه تييدا و، پينى وابيّت عهلى له خه لافه تدا ئه وله و يه تدار تر و له پيشتره له عوسمان يان خه ليفه کانى تر، که پيش خوّى که و توون، يان عهلى له فه زيله تدا پيش ئه بوبه کر و عومه ر بخات.

پاشان خهلیفهی دوای ئهبوبه کر عومه ری کوری خهتابه، لهبه رئه و ریّز وفه زلّه ی و پیشینه یه که ههیه تی، وه سپاردنی ئهبوبه کر پیّی، وه ریّکه و تنی ئوممه تی ئیسلامیی ئه و سهرده مه لهسه ری دوای ئهبوبه کر، پاشان خهلیفهی دوای عومه ر عوسمانی کوری عه ففانه، لهبه ر پیشخستنی له لایه ن ئههلی شوراوه و ریّکه و تنی ئوممه تله سهری، پاشان دوای عوسمان خه لافه ت بی عهلی یه؛ به هی ریی و شکومه ندیه که ی، و کی ده نگی خه لکی سهرده می خوّی لهسه ری، ئه مانه ئه و چوار خهلیفه یه ن کوری ساریه دا ها تووه و پیخه مبه رسید که ناماژه یان پیدراوه، وه له فهرمووده که ی عیربازی کوری ساریه دا ها تووه و پیخه مبه رسید نه مرموویه تی : «علیکم بسنتی وسنة الخلفاء الراشدین المهدیین من بعدی» (۱)، واته: پابه ند بن به سوننه تی من و سوننه تی خهلیفه ریّوینیکراوه کانی دوای منهوه.

⁽١) أخرجه أحمد (١٧١٤١) ، وابن ماجه (٤٣) ، وصححه الألباني .

ههر بۆیهش شیخ گوتی: (ومن طعن فی خلافة أحد من هؤلاء) وه ههرکهسینک تانه له خهلافهتی یه کیک له و که سانه بدات، واته: ئه و چواره ی پیشتر باسمان کرد (فهو أضل من حمار أهله) ئه وا له گویدریژی بنه ماله کهی گوم راتره؛ چونکه به بی هیچ به لگهیه ک در ایه تی ده ق و کوده نگی کردووه و ئه وه ش وه ک ئه و رافیزانه وایه که بانگه شه ی ئه وه ده که ن گوایه خه لافهتی دوای پیغه مبه رسی مافی عهلی کوری ئه بی تالیبه.

وهلحال له بابهتى پيشخستنى عهلى بهسهر سى خهليفه كهى تردا:

١- هەركەسنىك لە خەلافەتدا پىشى بخات، ئەوا گومرايە بەكۆدەنگى زانايان.

۲- ههرکهسێک له فهزيلهتدا ئيمتيازی پێبدات بهسهر ئهبوبهکر و عومهريشدا
 ئهمهشيان بهگومرا ولارێ دادهنرێت.

۳- ههرکهسینک له رووی فهزیله ته وی له عوسمان پیباشتر بین، ئه وا به گوم را و لاری دانانرین، هه رچه ند ئه و بزچوونه راجح و راست و درووست نییه.

پیّگهی خانهواده و خزم و کهسی پینههمبهر ﷺ لای نههلی سوننهت و جهماعهت

وَيُحِبُّونَ أَهْلَ بَيْتِ رَسُولِ اللهِ _ عَلَيْهُ وَيَتَوَلَّوْنَهُمْ، وَيَحْفَظُونَ فِيهِمْ وَصِيَّة رَسُولِ اللهِ _ عَلَيْهُ وَاللهُ عَلَيْهُ وَقَالَ أَيْضًا للْعَبَّاسِ عَمِّه _ وَقَد اشْتَكَى إِلَيْهِ أَنَّ بَعْضَ قُرَيْشِ يَجْفُو بَنِي هَاشِم _ فَقَالَ: «وَاللّذِي للْعَبَّاسِ عَمِّه _ وَقَد اشْتَكَى إِلَيْهِ أَنَّ بَعْضَ قُرَيْشِ يَجْفُو بَنِي هَاشِم _ فَقَالَ: «وَاللّذِي نَفْسِي بِيده؛ لأ يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحِبُّوكُمْ؛ لله وَلِقَرَّابَتِي "(١) . وَقَالَ: «إِنَّ اللهَ اصْطَفَى بَنْ إِسْمَاعِيلَ كِنَانَةَ ، وَاصْطَفَى مِنْ كِنَانَةَ قُرَيْشًا، وَاصْطَفَى مِنْ كِنَانَةَ قُرَيْشًا، وَاصْطَفَى مِنْ كِنَانَةَ قُرَيْشًا، وَاصْطَفَى مِنْ قُرَيْشِ بَنِي هَاشِم "(١) .

ته هلی سوننه ت و جه ماعه خانه واده و خزم و که سی پیغه مبه ریان که خوشده ویت، و له باره یانه و پاریزگاری له وه سیه ت و تامور گاری پیغه مبه رکه ن که له روزی غه دیری خومدا فه رموویه تی: «خوداتان بیرده خه مه وه سه باره ت به خانه واده و خزم و که سه که م، خوداتان بیرده خه مه وه سه باره ت به خانه واده و خزم و که سه که م».

ههروهها به عهباسی مامی - کاتی گلهیی لا کرد که ههندینک له قورهیش توند و خراپن - فهرموو: «بهو کهسهی که روّحی من له دهستیدایه، ئهوان باوه پناهینن تا ئیوهیان خوش نهوییت، لهبه رخودا و لهبه رنزیکایه تی و خزمایه تیتان لهمنه وه».

ههروهها فهرمووی: «خودا ئیسماعیلی هه لبژارد و کینانه ی له هوزی ئیسماعیل هه لبژارد و قورهیشی له کینانه هه لبژارد و به نو هاشمی له قورهیش هه لبژارد و منیشی له هاشمییه کان هه لبژارد».

⁽١) أخرجه مسلم (٢٤٠٨) .

⁽٢) أخرجه الإمام أحمد (١٧٧٧) ، والطبراني في «كبير »(١٢٢٨)، وابن أبي شيبة (٦ / ٣٨٢).

⁽٣) أخرجه مسلم (٢٢٧٦) ، وأحمد (١٦٣٩٣) .

۾ شهرح ۽

جا ئه هلی سوننه خوشیان ده وین و ریز و ئیحترامیان ده گرن؛ چونکه ئه وه به شیکه له ریزگرتن له پیغه مبه ریس و ئیحترام گرتنی، له به رئه وه ی خودا و پیغه مبه ره که ی فهرمانیان به و شته کردووه، خوای گه وره ده فه رموویت: ﴿ قُل لا ٓ اَسْتَلُکُو عَلَیْهِ اَجْرًا لِلا فهرمانیان به و شته کردووه، خوای گه وره ده فه رموویت: ﴿ قُل لا ٓ اَسْتَلُکُو عَلَیْهِ اَجْرًا لِلا اَلْمُودَّةَ فِی اَلْقُرْبَی ﴾ [الشوری: ۲۳]، واته: به وانه بلی - که وه لامت ناده نه وه - من له سه رگهیاندنی په یامه که ی خوا، هیچ کری و مزه یه کم له ئیوه ناویت، ئه وه نه بیت که ئیوه له به رخوا مافی خزمایه تی بپاریزن و وازم لی بینن با په یامه که م بگهیه نم.

چهندان به لُگهی فهرمووده لهم بارهیهوه هاتوون، لهوانه ئهوهی که شیخ هیناویه تی. ئهوه ش کاتی که ئهوان - خانهواده و ئال وبهیت ـ شوینکهوتهی سوننه ت بن و جیگیر و دامه زراو بن لهسه ر ئیسلام وه ک عهباس و نهوه کانی و عهلی و نهوه کانی، به لام

ئهوهی موخالهفهی سوننهت بکات و جیّگیر و دامهزراو نهبیّت لهسهر ئاین، ئهوا دروست نییه خوّشبویستریّت ههر چهند تاکیّك بیّت لهخانهواده و ئههلی بهیت.

ووته کهی: (ویتولونهم) واته: خوشیانیان دهوینت. و وته کهی: (ویحفظون فیهم وصیة رسول الله علی واته: وسیه ته کهی پیغه مبهر کی هماره یانه وه ده پاریزن و جیبه جیی ده کهن (حیث قال یوم غدیر خم) هماره که لهروه که لهروژی غه دیرخوم دا گوتی، جا (الغدیر) لیره دا: شوینی کوبوونه وهی ثاوه، و (خم) و تراوه: ناوی پیاویکه: دواتر (الغدیر) دراوه ته پالی و بوخوونیک ههیه ده لیت: بریتیه له داریکی لول خواردوو، پاشان غه دیر دراوه ته پالی، جا ئهم غه دیره لهریکای مهدینه دا بوو پیغه مبهر کی له کاتی گه پانه وهی له حهجی مالناوایی به لایدا تیبه پر بوو و و تاریکی تیدا پیشکه ش کرد و به شیخ له و تاره کهی ئه وه هه وی دانه واده که مهود به به وی الله فی اهل بیتی» واته: خوداتان بیرده خهمه وه له وهی فه رمانی پیکردووه له باره ی خانه واده که مهود له وی در نی ماف و هه قه کانیان پییان.

(وقال أيضا للعباس عمه) ههروهها بهعهباسي مامي فهرموو، جا عهباس كورى عهبولموطهليبي كورى هاشمي كورى عهبدولمهنافه (وقد اشتكي إليه) واته: كاتئ شكايهتي حالّي برده لاي و گلهيي كرد و ههوالّي لهبارهي ئهو شتانهوه پيدا كه له لايهن خهلكهوه هاتووهته ريّي و پيّي ناخوش بووه (أن بعض قريش يجفو) ههندي لهقورهيش خراپن له گهليان، و(الجفاء): باشنهبوون وبچراندني پهيوهنديه (فقال) واته : پيخهمبهر ﷺ فهرمووي: «والذي نفسي بيده» سويندبي بهوهي گياني مني بهدهسته، ئهمه سويندي پيخهمبهر شه ولقرابتي» تاوهكو ئيوهيان خوشنهوينت لهيناو خودا و لهبهر حتى يحبوكم لله ولقرابتي» تاوهكو ئيوهيان خوشنهوينت لهيناو خودا و لهبهر نيكايهتيتان لهمنهوه، واته: لهبهر دوو هؤكار:

يه كهم: نزيكبوونهوه لهخودا به و كاره؛ چونكه ئهوان به شيّكن له خوّشه ويستان و ئهوليايي خودا .

دووهم: لهبهر ئهوهى ئهوان خانهواده و خزم و كهسى پيغهمبهرى خودان ﷺ، لهمهشدا رازيكرنى ئهو ههيه لهگهڵ ريزگرتن ليي.

پیغهمبهر ﷺ ئاماژه ی به فهزیله تی به نو هاشم ـ که خزم و که سوکارین ـ داوه و، فهرموویه تی: «إن الله اصطفی» واته : خودا هه لیبژارد، و(الصفوة) واته: هه لبژاردن «بنی إسماعیل» نه وه کانی پیغهمبه رئیبراهیم خه لیل ﷺ «واصطفی من بنی إسماعیل کنانة» وله نه وه که نیسماعیل کینانه ی هه لبژارد، وکینانه ناوی هوزیکه، باوکیان کینانه ی کوری خوزهیمه یه «واصطفی من کنانة قریشا» وله کینانه ش قورهیشی هه لبژارد ، که بریتین له مندال و نه وه کانی موزیری کوری کینانه «واصطفی من قریش بنی هاشم» وله قوره یشیش به نو هاشمی هه لبژاردووه، که بریتین له نه وه کانی هاشمی کوری عهبولمه ناف «واصطفانی من بنی هاشم» و منی له به نو هاشم هه لبژارد، و پیغهمبه رناوی موحهمه دی کوری عهبدولموطه لیبی کوری هاشمی کوری عهبدولمنافی کوری هاشمی کوری عهبدولمنافی کوری موره ی کوری که عبی کوری لوئه ی کوری موره ی کوری که عبی کوری الوئه ی کوری غالبی کوری کینانه ی کوری خوزه یمه ی کوری موده که کوری موره ی کوری موده که کوری موده که کوری موده کوری عهدنانه (۱).

🕮 شايەتحالى فەرموودەكە:

فهرمووده که به لگه ی فه زل و بالاده ستی عهره بی تیدایه و ، قوره یش باشترینی عهره بن و ، به نو هاشمه ، عهره بن و ، به نو هاشم باشترینی قوره یشه و ، پیغه مبه رکه واته باشترینی دروستکراوه کانه له روّحدا و باشترینی ئه وانه له ره چه له کدا ، له فه رمووده که دا فه زیله تی به نو هاشم هه یه که په یوه ندیی خزمایه تیان به پیغه مبه ره و های .

⁽١) بروانه: سيرة ابن هاشم (١/ ١١).

پیگهی خیزانهکانی پیغهمبهر ﷺ لای ئههلی سوننهت و جهماعهت

وَيَتَوَلَّوْنَ أَزْوَاجَ رَسُولِ اللهِ _ ﷺ _ أُمَّهَاتِ الْمُؤْمِنِينَ، وَيُؤْمِنُونَ بَأَنَّهُنَّ أَزْوَاجُهُ في الآخِرة: خُصُوصًا خَدِيجَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا أُمَّ أَكْثَرَ أَوْلاَدِه، وأَوَّلَ مَنْ آمَنَ بِهِ وَعَاضَدَهُ عَلَى أَمْرِه، وَكَانَ لَهَا مَنْهُ الْمَنْزِلَةُ الْعَالِيةُ. وَالصِّدِيقَةَ بِنْتَ الصِّدِيقِ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا، النَّي عَلَى أَمْرِه، وَكَانَ لَهَا مَنْهُ الْمَنْزِلَةُ الْعَالِيةُ. وَالصِّدِيقَةَ بِنْتَ الصِّدِيقِ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا، النَّي عَلَى النَّي عَلَى النِّي الطَّعَامِ» (أ). قَالَ فِيهَا النَّبِيُّ _ ﷺ - عَلَى سَائِرِ الطَّعَامِ» (أ). عَلَيْهُ خَوْشده ويّت كه پيشيان ثه هملى سوننه و جهماعه خيزانه كانى پيغهمبه ريان ﷺ خوّشده ويّت كه پيشيان ده و ده وتريّت دايكانى باوه پرداران و، پييان وايه ئهوان ژنى ئهون له قيامه تدا، به تايبه تى ده و ده دايكى زوّربهى مندالله كانى بوو، يه كهم كهسه كه باوه پي هيناوه و پشتگيرى له كاروباره كانى كردووه، پيكه يه ده به به به به وه له لاى و، عائيشه پشتگيرى له كاروباره كانى كردووه، پيكه به به به به به وه دواردنه كانى ترداى «الله به به به مو خواردنه كانى تردا». عائيشه به سه ر ژناندا، وه ك بالأيى گوشتاو وايه به سه رهمو و خواردنه كانى تردا».

شەرح

شیخ (ره حمه تی خوای لی بینت)، لهم به شه دا باسی بیروباوه ری ته هلی سوننه و جه ماعه ی کردووه سه باره ت به خیزانه کانی پیغه مبه ریس و فه رموویه تی: (ویتولون أزواج رسول الله کیس واته : خوشیانیان ده وین و ریزیان ده گرن ؛ له به رئه و هه وان (أمهات المؤمنین) دایکی باوه پردارانن، له ریز و پله و پایه دا وله حه رامی زه واج و ماره کردنیان له سه رئوممه تی ئیسلامیی .

سهبارهت به گشت حوکمه کانی تر حوکمه که یان حوکمی ژنانی بیانییه له رووی قهده غه کردنی به ته نیا بوون له گه لیان و سهیر کردنیان، خوای پهروه ردگار فهرموویه تی

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٣٣٧٠) ، ومسلم (٢٤٤٦) .

: ﴿ ٱلنَّبِيُّ أَوْلِي بِٱلْمُؤْمِنِينِ مِنْ أَنفُسِهِمٌّ وَأَزْوَنَجُهُ، أُمَّهَانُهُمْ ﴾ [الأحزاب:٦] ،واته: پهيامبهر -ﷺ- به برواداران له خودي خوّيانيش له پيشتره، له ههموو كاروباريكي دين و دنیادا، وه ههرگیز پییخوش نهبووه موسلمانان تووشی هیچ جوره بهلاو نههامه تیه ک ببن، ههمو و کاتیش هه ولیداوه به ره و خیرو چاکه بچن و خوی به برایان داناوه، دیاره که دهبی موسلمانانیش ههر ئهو بریارو حوکمیان بو بداو، ههر قسهی ئەويش بېيستن، و ژنەكانىشى دايكيانن، يۆويستە وەك دايكى خۆيان رێزو حورمەتيان ليبنين. واته: له ريز گرتن و حهراميي مارهكردنياندا وهك دايكيانن، به لام له تهماشا كردن و خهلوهت و .. هند، دهبئ وه ک ژنانی تر مامه لهیان له گه ل بكريت و، فەرموويەتى : ﴿ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَن تُؤَذُّواْ رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَن تَنكِحُوٓاْ أَزْوَجُهُ. مِنْ بَعْدِهِ ۚ أَبَدَّأُ ﴾ [الأحزاب : ٥٣] ، واته: بيِّكُومان ههرگيز بوّ ئيُّوه ناشيّ و نابيّت ئازارو ئەزيەتى يەيامبەرى خوا ﷺ بدەن، ئىدى بە زمان بىخ، يان بە كردار ، ھەرگىزىش بۆتان نییه ژنهکانی دوای خوّی به هیچ جوّریّک ماره بکهن، چونکه وهکو دایکتانن؛ چونکه ئەزيەتدانىي و مارەكردنى ژنەكانى ئەو، لاي خوا كارنكى زۆر گەورەيەو چاويۆشى ليْناكرين ، هەروەها فەرموويەتى : ﴿ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَنعًا فَشَـَّلُوهُنَّ مِن وَرَآءِ حِجَابٍ ﴾ [الأحزاب: ٥٣] ، واته: خو ئه گهر داواي شتيكتان له ژناني پيغهمبهر ﷺ كرد، له يشتى يەردەوە داوايان لى بكەن، واتە: ئەدەب لە مالى يەيامبەر ﷺ و تىكەل نەبوون لەگەل خانەوادەكەيدا ياسايەكى خوايىيەو، دەبىي ھەموو كات يېش چاو بگیری. ئەوان لە ریز گرتن و حەرامیی مارەكردنیاندا دایكی ئیماندارانن، بەلام لە تهماشا كردن و خەلوەت و..هتد، دەبىي وەك ژنانى تر مامەلەيان لەگەل بكريّت.

پیخهمبهر ﷺ کاتی وه فاتی کرد نو خیزانی ههبوو و ئهوانیش بریتیین له: (عائیشه، حه فسه، زهینه بی کچی جهحش، ئوم سهلهمه، سهفیه، مهیموونه، ئوم حهبیبه، سهودا، جووهرییه) سهبارهت به خهدیجه، پیش پیخهمبهرایهتی شووی پیکرد، تا وه فاتی کرد

ژنی به سهر نه هیننا، دواتر هاوسه رگیری له گه ڵ زهینه بی کچی خوزه یمه ی هیلالی کرد و ئه و نه مایه و ته نها ماوه یه کی کهم، دواتر وه فاتی کرد، ئه مانه ئه و ژنانه ن که گواستوونیه و ، یازده دانه بوون، خودا لییان رازی بیت.

(ویؤمنون) واته: ئههلی سوننهت و جهماعه باوه پیان وایه (بأنهن أزواجه فی الآخرة) ئهوان ژنی پیغهمبه رن ﷺ له قیامه تدا، ئهمه ش به لگهیه لهسه ر پلهو پیزیان (خصوصا خدیجة) به تایبه ت خه دیجه، که خاوه نی چهندین تایبه تمه ندی و فه زیله ته و شیخی ئیسلام له نیویاندا باسی چهند دانه یه کی کردووه:

۱- دایکی زوربهی منداله کانیه تی و ههموو منداله کانیشی لهون، جگه له ئیبراهیم که لهماریای قیبتیه.

۲- یه کهم ژن بوو ـ به پێی ڕوانگهیه ک باوه پی هێنا ـ، ئهویش ئهو کهسهیه که شێخ لێرهدا باسی کردووه ـ یان یه کهم ژن بوو به پێی بۆچوونه کهی تر باوه پی پێی هێنا.

۳- یه کیّکه له یه کهم که سه کان بوو، که پشتگیری لیّکرد و یارمه تی دا له کاته پیّویست و هه ستیاره کاندا.

٤- پێگەيەكى بەرزى ھەبوو لەلاى ئەو، بۆيە خۆشى دەويست و زۆر باسى دەكرد
 و ستايشى دەكرد.

(والصديقة بنت الصديق) واته: عائيشه كچى ئهبى بهكر، و (الصّديق): زياده رهوييه له راستگويى دا، پيغه مبهر ﷺ ئهو نازناوه ى به ئهبوبه كر به خشى ، و عائيشه چهندان فه زيله تى ههيه، لهوانه:

خۆشەويسترين خيزان بووه بەلاى پيغەمبەرەوه ﷺ، و جگه له ئەو ھاوسەرگيريى لهگەڵ كچ دا نەكردووه، و لهناو جيڭا و پەرۆكەى ئەودا وەحى بۆ پيغەمبەر ﷺ دادەبەزى، و خودا بيبەرى كردووه لەوەى كە خەڵكى درۆ تۆمەتيان بۆ ھەڵبەست، و ئەو ژيرترينە لە ژنەكانى و گەورەترينى ھاوەڵان بووە، كاتيْك بابەتيْك ناروون بوايە

لای هاوهو لان، راویز یان پیده کرد، پیغه مبهر ﷺ سهری لهباوه شی ئه و دا بو و کاتی که و هانتی که و دا بو و کاتی که و دا نیز را، . . هند.

جا شیخ لیره دا ناماژه ی به چه ند فه زائیلیکی داوه: پیغه مبه ر کیسی الماره یه وه فه رموویه تی : «فضل عائشهٔ علی النّساءِ ، کفضل الثرّیدِ علی سائرِ الطّعامِ » واته: پله و پایه یی عائیشه به سه ر نافره تاندا وه ک پله ی گزشتاو به سه ر هه موو خوارد نه کانی تردا، و «الثرید» گزشتاو یا خود ته شریبه و باشترین خوارد نه ؛ چونکه له گزشت و نان پیکهاتووه ، نان باشترینی قوته، و گزشتیش باشترین مه رگه و شوربایه، جا گه ر گزشت باشترین مه رگه و شوربایه، جا گه ر گزشت باشترین مه رگه و شوربایه، خوارد نه پیکهاتوی گزشت باشترین خوارد نه به و با پیک بیت، نه وا پالاوی گزشت (الثرید) باشترین خوارد نه .

(١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٨٩٠) ، ومسلم (٢٤٤٣).

خۆبەریکردنی ئەھلی سوننەت و جەماعەت لەوەی بیدعەکاران دەیلیّن لە دژی ھاوەلان و ئالو بەیت

وَيَتَبَرَّؤُونَ منْ طَرِيقَة الرَّوَافض الَّذينَ يُبْغضُونَ الصَّحَابَةَ وَيَسُبُّونَهُمْ. وَطَرِيقَة النَّوَاصِبِ الَّذِينَ يُؤْذُونَ أَهْلَ الْبَيْتِ بِقَوْلِ أَوْ عَمَلٍ. وَيمُسِكُونَ عَمَّا شَجَرَ بَينَ الصَّحَابِةَ، وَيَقُولُونَ: إِنَّ هَذِهِ الآثَارَ الْمَرْويَّةَ في مَسَاوَيهمْ مِنْهَا مَا هُوَ كَذِبٌ، وَمَنْهَا مَا قَدْ زِيدَ فيه وَنُقصَ وَغُيرٌ عَنْ وَجْهه، وَالْصَّحيحُ منْهُ هُمْ فيه مَعْذُورُونَ: إمَّا مُجْتَهِدُونَ مُصِيبُونَ، وَإِمَّا مُجْتَهِدُونَ مُخْطئُونَ. وَهُم مَّعَ ذَلكَ لاَ يَعْتَقَدُونَ أَنَّ كُلَّ وَاحدُ منَ الصَّحَابَةَ مَعْصُومٌ عَنْ كَبَائِرِ الْإِثْمِ وَصَغَائِرِهِ؛ بَلْ يَجُوزُ عَلَيْهِمُ الذُّنُوبُ فى الْجُمْلَة. وَلَهُم مِّنَ السَّوَابِق وَالْفَضَائِل مَا يُوجِبُ مَغْفرَةَ مَا يَصْدُرُ منْهُمْ - إِنْ صَدَرَ - حَتَّى إِنَّهُمْ يُغْفَرُ لَهُم مِّنَ السَّيِّئَات مَا لاَ يُغْفَرُ لمَنْ بَعْدَهُمْ؛ لأَنَّ لَهُم مِّنَ الْحَسَنَاتِ الَّتِي تَمْحُو السَّيِّئَاتِ مَا لَيْسَ لِمَنْ بَعْدَهُمْ. وَقَدْ ثَبَتَ بِقَوْل رَسُول الله _ عَيْدٌ _ أَنَّهُمْ خَيرُ الْقُرُون، وَأَنَّ الْمُدَّ منْ أَحَدهمْ إِذَا تَصَدَّقَ به كَانَ أَفْضَلَ منْ جَبَل أُحُد ذَهَبًا مِمَّن بَعْدَهُمْ. ثُمَّ إِذَا كَانَ قَدْ صَدَرَ مِنْ أَحَدِهِمْ ذَنْبُ؛ فَيَكُونُ قَدْ تَابَ منْهُ، أَوْ أَتَى بَحَسَنَات تَمْحُوهُ، أَو غُفرَ لَهُ؛ بِفَضْل سَابِقَتِه، أَوْ بِشَفَاعَةٍ مُحَمَّدِ ـ عَلَيْقٍ ـ الَّذي هُمْ أَحَقُّ النَّاسِ بشَفَاعَته، أَوْ ابْتُليَ ببَلاَءَ في اللُّنْيَا كُفِّرَ به عَنْهُ. فَإِذَا كَانَ هَذَا فِي الذُّنُوبِ الْمُحَقَّقَةُ؛ فَكَيْفَ الأُمُورُ الَّتِي كَانُوا فِيهَا مُجْتَهِدينَ: إِنْ أَصَابُوا؛ فَلَهُمْ أَجْرَان، وَإِنْ أَخْطَؤُوا؛ فَلَهُمْ أَجْرٌ وَاحدٌ، وَالْخَطَأُ مَغْفُورٌ. ثُمَّ إِنَّ الْقَدْرَ الَّذي يُنْكَرُ مِنْ فِعْل بَعْضِهِمْ قَلِيلٌ نَزْرٌ مَغْفُورٌ في جَنْب فَضَائِل الْقَوْم وَمَحَاسِنهم؛ منَ الإيمان باللهِ، وَرَسُولِهِ، وَالْجِهَادِ في سَبيلِهِ، وَالْهَجْرَةِ، وَالنُّصْرَة، وَالْعَلْم النَّافع، وَالْعَمَلِ الصَّالِحِ. وَمَن نَّظَرَ في سِيرَةُ الْقَوْمِ بِعِلْمِ وَبَصِيرَةٍ، وَمَا مَنَّ اللهُ عَلَيْهِم بِهِ مِنَ

الْفَضَائِلِ؛ عَلَمَ يَقِينًا أَنَّهُمْ خِيرُ الْخَلْقِ بَعْدَ الأَنْبِيَاءِ؛ لاَ كَانَ وَلا يَكُونُ مِثْلُهُمْ، وَأَنَّهُمُ الصَّفْوَةُ مِنْ قُرُون هَذِهِ الْأُمَّةِ الَّتِي هِيَ خَيرُ الأُمَم وَأَكْرَمُهَا عَلَى اللهِ.

ههروهها خویان بهریده کهن له ریکا وریبازی رافیزییه کان ده کهن، ئهوانهی که رقیان له هاوهٔ لانه و سوکایهتیان پیده کهن، ههروهها له ریگای ئهو نهواسیبیانهی که ئهزیهتی ئەھلى بەيت دەدەن بە قسە يان كردار. و خۆگر و بيدەنگن لەو كيشانەي، كە لە نيوان هاوه لاندا ههبووه، و دهلین: ئهو ههوالانهی که گیردراونه تهوه لهبارهی عهیبه کانیانهوه: هەندیکیان درۆ و هەلبهستراون، هەندیکی بۆی زیاد کراوه و لیی لابراوه، و هەقىقەتەكەي شيويندراوه، ئەوەش كە راستە بيانو و عوزريان بۆ دەھيندريتەوە: لەو كارەپاندا يان ئىجتھاديان كردووه و ينكاويانه، يان ئىجتھاديان كردووه بەھەللەدا جوون. له گه لْ نُهوه شدا نُه هلى سوننه ت و جهماعه ت باوه ريان وا نييه، كه ههر يه كيْک له هاوه لان له تاوانه گهوره و بچووکه کان دوور بن له هه له و پاریزراو بن لیی؛ به لکو ده کریّت گوناهه کان به گشتی ئه نجام بدهن، به لام ئه و پیشینه و فه زیله تهی، که ههیانه كه وا پيويست دەكات ليخوشبوونيان بۆ ھەبين بۆ ئەوەى دەيكەن - ئەگەر بيكەن وئەنجامى بدەن - تا ئەو رادەيەيى، كە چاوپۆشى لە تاوانەكانيان دەكريت كە بۆ ئەوانەي دواي ئەوان شتى وا نىيە؛ چونكە كردەوەي چاكيان ھەيە، كە كارە خرايەكان دەسریتهوه و ئهو تایبهت مهندیه بو ئهوانهی دوای ئهوان نیه. ههروهها سهلمینراوه که ينغهمبهري خودا ﷺ فهرموويهتي: ئهوان باشتريني كهساني سهدهكانن و مشتنك له یه کنکیان ئه گهر به خنر بیبه خشیت له چیای ئوحود باشتره به زنر له ئهوانهی دوای خۆيان. ياشان ئەگەر يەكىكىان گوناھىكى كرد؛ ئەوا بەدلنىاييەو، تەوبەي لى كردووه، یان کاریکی چاکی کردووه، که دهیسریتهوه، یان خودا لیّی خوش بووه؛ له سایهی ئەو يىشىنەيەيىي كە ھەيەتى لەئىسلامەتى دا، يان بەھۆى تكا و شەفاعەتى موحەمەد ﷺ ، كه شايسته ترين كه سن به شه فاعه ته كهى له كه سانى تر، يان تو و شى به لايه ك بو وه له دونيادا، كه دەبيته كەفارەت بۆ تاوانەكەي. كەواتە ئەگەر ئەمە لە حالەتى ئەو گوناهانه دا بوو که ئه نجام دراون، ئه وا چونه سهباره ت به و بابه تانه ی که ئیجتیها د و کو ششیان تیدا کردووه، ئه گهر راست بووبن و پیکابیتیان، دوو پاداشتیان دهبیت، ئه گهر به هه له که شخودا لیی خوش ده بیت.

پاشان ئەو ئەندازەيەى نكۆلى لى دەكرىت لە كردەوەى ھەندىكىان زۆر كەمە و؛ مايەيى لىخۆشبوونە بەھۆى ئەو رىز و قەدر و چاكەيەيى كە ھەيانە: لە ئىمان بوون بە خودا و پىغەمبەرەكەى و، جيھاد لە پىناو خودا و، كۆچكردن و، سەركەوتن و زانستى بەسوود و، كردەوەى راست و درووست.

جا ههرکهسیّک به زانست و بهرجاو روونی سهیری ژیاننامهی هاوه لان بکات، ئهوه ی خودا له فهزیله ته کان پیّی به خشیون؛ به دلّنیاییه وه دهیزانیّت: که ئهوان له دوای پیّغه مبهران باشترینی درووستکراوه کانن و، ویّنه یان نییه و نابیّت، ئهوان نوخبه و کهلّه پیاوی سهرده م وسهده کانی ئهم میلله تهن، که باشترینی گهلان و به شهره فترینیانن لای خودای پهروه ردگار.

ي شەرح

شيخ (رەحمەتى خواى لى بيت) لەم بەشەدا چەند بابەتىكى روونكردۆتەوە:

یه کهم: هه لویستی ئه هلی سوننه ت و جه ماعه به رانبه ر به هاوه لآن و ئه هلی به یت، ئه وه ش هه لویستی میان وه وه سه ته له نیوان زیاده وه ی و که مته رخه میدا و، توند وه ی و کور تره ویدا، ئه هلی سوننه هه مو و باوه و دارانیان خوش ده ویت به تایبه ت پیشینه کان له کو چبه ران و پشتیوانان ئه وانه ش که له چاکه دا شوینیان که و توون و، ئالو به یتیانیش خوشده و یت نه وان به های ها وه لان و فه زیله ته کانیان ده زانن و و چواوی مافه کانی ئالو به یت ده که ن ئه وه ی که خود ا واجبی کردووه.

(ویتبرءون من طریقة الروافض)وه ئینکاری له ریبازی رافیزییهکان ده که ن و خویانی لیبهری ده کهن، ئهوانه ی که سوکایه تی به هاوه لان ده کهن و بوختانیان بو ده کهن و ، زیاده ره وی ده کهن ده ره های کوری ئهبی تالیب و ئالو بهیت. (ومن طریقة النواصب) ههروه ها له ریبچکه و میتودی ناسیبیه کان، ئهوانه ی که دو ژمنایه تی ئالو بهیت ده کهن و تانهیان لیده ده ن، پیشتر عهقیده ی ئه هلی سوننه ت و جهماعه ت سهباره ت به هاوه لان و ئه هلی بهیتمان روون کرده وه، به لام مهبه ست له باسکردنی لیره دا به راورد کردنیه تی له گه ل عهقیده ی لاده ران و ئه وانه ی دژیانن.

دووهم: شیخ (په حمه تی خوای لی بیت) شیکردنه وه ی خوی بو هه لویستی نه هلی سوننه ت و جهماعه ت پوون کرده وه سهباره ت به و ناکوکییه ی له نیوان هاوه لان له سهرده می فیتنه دا پوویدا و نه و شه پانه ی له نیوانیاندا پوویدا، همروه ها هه لویستیان سهباره ت به وه ی ده دریته پال هاوه لان له و که موکوپیانه ی، که دو ژمنانی خودا وه که هو کاریک بو دو ژمنایه تی و تانه دان لییان به رامبه ریان به کاری دینن، وه ک نه وه ی له گه ل هه ندیک له نووسه رانی دواتر و مودیرن پوویدا، که خویان کرده دادوه ر له وه ی که له نیوان هاوه لانی پیغه مبه ری خوادا کی پیغه مبه ری نیزو وه که سه به که ناره زووه کانیان و لاساییکردنه وه ی که که که که که که به نیزووه سه به دخوازانه ی، که همولی فریودانی موسلمانان ده ده ن به گومانکردن له سه رمی میژووه سه ربه رزه که یان و، پیشه وا چاکه که یان، که خه لکانیکی باشترینی سه رده می میژووه سه ربه رزه که یان و به ویووه دزه بکه ن بو تانه دان له نیسلام و، دوو به ره کی سه دروستکه ن له نیو موسلماناندا و لاوازیان بکه ن.

چهنده باشه ئهوه ی شیخ لیره دا باسی کرد له پرووی پروونکردنه وه هه قیقه ت و پراستیه کان ، باسی هه لویستی ئه هلی سوننه ی کردووه سه باره ت به وه ی ده دریته پال هاوه لان و چی ناکو کیه ک له نیوانیاندا هه بووه - واته ناکو کییان له سه ر درووست بووه - ده توانریت له دوو شتدا کورت بکریته وه:

یه که م: ئه وان (یمسکون عما شجر بین الصحابة) زمانیان ده پاریّزن له وه ی که له نیّوان هاوه له کاندا روویداوه و ناکوّکی له سهر بووه، واته: له گه ران ده وه ستن و قوولّ نابنه وه تیّیدا؛ چونکه قولبّوونه وه له وه دا هاوسوّزی و رق و کینه بوّ هاوه لانی پینه مبه ری خودا گی درووست ده کات ، ئه وه ش یه کیّکه له تاوانه گه وره کان، که واته ریّگای سه لامه تی ئه وه یه بیّده نگ بیت به رامبه ری و قسه ی له سه ر نه که یت.

دووهم: بیانوهیّنانهوهی بق ئهو کهموکورتیانهی لهبارهیانهوه دهگیّردریّنهوه؛ چونکه ئهمه بق بهرگریکردنه لهوان، و له وه لامی پیلانی دوژمنهکانیاندایه، ئهوهش هاتووه که دهکری بیانووهکان بهم شیّوهیه کورت بکریّتهوه:

۱- (هذه الآثار المرویة فی مساویهم: منها ما هو کذب) ، ئهو پیوایهتانهی سهباره ت به عهیهکانیان گیردراونه ته وه: ههندیکیان در ویه و، دو ژمنه کانیان هه لیانبه ستووه؛ بر له که دار کردنی ناو و ناوبانگیان، وه ک ئه وه ی پافیزه ده یکه ن خودا نه فره تیان لی بکات، جا در و ش گرنگی پینادریت و حسابی بر ناکریت.

۲- ئه و عهیب و کهموکورتیانه ی که گیردراونه ته و ه اومنها ما قد زید فیه ونقص وغیر عن وجهه) ههندیکی بوی زیاد کراوه و لیی کهمکراوه و دهستکاری کراوه و، دروی تیکه ل بووه، تووشی شیواندنیک بووه، که پشتی پی نابه ستریت؛ چونکه فهزیله تی هاوه لان زانراوه و دادپه روه ریبان مسوّگه ره، بویه واز له زانراوی دلنیا بو بابه تی شیواوی جینی پرسیار ناهیند ریت.

۳- (والصحیح منه) واته: بهشه درووسته کهی، واته: ئهو ریوایه ته سه حیحانه ی که گیردراونه ته و باره یه وه هم فیه معذورون: إما مجتهدون مصیبون، وإما مجتهدون مخطئون) ئه وان عوزر و بیانوویان بن هیندراوه ته وه: یان ئیجتیها دیان کردووه و راست بوون، یاخود ئیجتیها دیان کردووه به هه له دا چوون و، ئه م بابه ته له بابی ئیجتهاده، ئه وه ی گهر که سی موجته هید بیپنکیت دوو پاداشتی بن هه یه، گهر

به هه له شدا بچیّت یه ك پاداشت، له به رئه و فه رمووده یه كه له "الصحیحین"دا هاتووه (۱) ، له ئه بو هو ره یره و عه مری كوری عاسه وه: پیخه مبه ری خودا کی فه رموویه تی: «إذا اجتهد الحاكم فأصاب فله أجران وإذا حكم فاجتهد فأخطأ فله أجران و إذا تیت، ئه وا دوو پاداشتی بو أجران و به كه ره و له و داوه رهه و لله بدات و راست بیّت، ئه وا دوو پاداشتی بو هه یه ، و نه گه رهه و لیداو به هه له دا چوو ، یه ك پاداشتی بو هه یه ".

3- ئەوان مرۆۋن، دەكريت ھەر تاكيكيان توشى ئەو، بن كە ھەرتاكيكى ترى موسوللمان توشى دەبيت لە ھەللە و تاوان، جا ئەھلى سوننە: (لا يعتقدون أن كل واحد من الصحابة معصوم عن كبائر الإثم وصغائره؛ بل يجوز عليهم الذنوب في الجملة) باوەريان وا نييه كە ھەر يەكيك لە ھاوەللەكان پاريزراون بن لە ھەللە و تاوانه گەورە و بچووكەكان؛ بەلكو بەگشتى دەكريت تووشى ھەللەبن، بەلام ئەوەى كە توشى دەبن لە گوناھ و تاوان، چەندان ھۆكار ھەيە بۆ ئەوەى خودا بەھۆيەوە لييان خۆش بېت، لەوانه:

ئه بهه قری (لهم من السوابق والفضائل ما یوجب مغفرة ما یصدر منهم -إن صدر) ئه و پیشینه و فه زیلانه ی که هه یانه وا ده کات لیخو شبو و نیان مسر گهر بیت بر ئه وه ی ئه نجامیانداوه ـ ئه مه گهر ئه نجامیان دابیت ـ ، جا ئه و تاوانه ی که تاکیکیان توشی ده بیت به هی پی چاکه گهوره کانیانه وه جی لیبوردن و لیخو شبو و نه هه روه ک له چیر و کی حاتیب دا ها تو وه کاتیک ئه وه ی کرد که له شه پی فه تحدا پر و ویدا، له تاوانه که ی بو و ران له به رئه وه ی به شداری جه نگی به دری کرد بو و (حتی إنهم یغفر له من السیئات ما لا یغفر لمن بعدهم ؛ لأن لهم من الحسنات التی تمحو السیئات ما لیس لمن بعدهم) ته نانه ته هه ندی تاوان بی ئه وان جی لیخو شبو و نه به لام بی که سانی دوای ئه وان ثه و لیخوش بو و نه په نه وای ئه وان خاکه گه لیکیان هه یه که به هی په وه و که سانی دوای ئه وان ئه و چاکانه ی نیه ،

⁽١) متفق عليه : أخرجه البخاري (٧٣٥٢) ، ومسلم (١٧١٦) .

خوای پەروەردگار فەرموويەتى : ﴿إِنَّ ٱلْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ ٱلسَّيِّئَاتِ﴾ [هود : ١١٤] ، واته: بهدلنیاییهوه خیر وچاکه تاوان لادهبات و دهیسریتهوه.

ب- ئەوان چەندان چاكەيان ھەيە بەبەراورد بەكەسانى تر و ھىچ كەسنىك لەرنز و فه زلدا شان نادات له شانيان (وقد ثبت بقول رسول الله عليه عليه عليه عليه عليه عليه عليه القرون ، وأن المد من أحدهم إذا تصدق به كان أفضل من جبل أحد ذهبا ممن بعدهم ") أخرجه الشيخان(١) ، واته: بهفهرمايشتي ينغهمبهري خوا ﷺ يهكلايي بووهتهوه: كه ئهوان لهباشترین کهسانی سهردهم و سهده کانن، تهنانهت مشتیك خیری تاکیك له ئهوان کاتیک ده یکاته خیر باشتره له خیری دوای خوی به شیوه یه گهر زیر بکهنه خیر به نه ندازه ی کنوی نوحود، له فه رمو و ده که ی نهبو هو رهبره و عیمرانی کوری حوصه ین دا هاتووه : ينغهمبهري خوا ﷺ فهرموويهتي : «خير القرون قرني ، ثم الذين يلونهم» باشترین کهسانی سهدهکان سهدهو سهردهمی منه، پاشان ئهوانهی دوای ئهوان ، و «القرون» : جهمعي (قرن)ـه، و(القرن) حه لْكاني يه ك سهردهمن و ليْكهوه نزيكن و لهبابهتیک لهبابهتهکاندا هاوبهشن ، و(القرن) دهدریّت بهسهر ماوهیهك لهزهمان و كاتدا.

ت- زۆرى ھۆكارەكانى تاوان سرەرەوە ، ئەوان شت گەلىكىان ھەيە، كە تاوان دەسر يتەوە بەلام كەسانى دواي خۆيان ئەو چاكە و خيرەي نيپه (فإذا كان قد صدر من أحدهم ذنب ؛ فيكون قد تاب منه ، أو أتى بحسنات تمحوه ، أو غفر له ؛ بفضل سابقیه) یاشان ئهگهر یه کنکیان گوناهنکی کردبنت، ئهوا تهوبهی لی کردووه، یان كاريْكى چاكى كردووه كه تاوانهكهى بۆ دەسرِيْتەوه، يان لەسەرى لادراوه، بەھۆى فەزلْى ئەو يېشىنەيەيى كە ھەيەتى، واتە: بەھۆى ئەو كارە چاكانەي كە يېش خۆيان خستووه (أو بشفاعة محمد ﷺ الذي لهم أحق الناس بشفاعته ، أو ابتلى ببلاء في

(١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٢٦٥٢) ، ومسلم (٢٥٣٣) بلفظ: «خير الناس قرني...».

الدنیا کفر به عنه) یان به شهفاعهتی موحهمهد کید ، که نهوان شایهنی زورترین شهفاعهتی نهویان ههیه، یان لهدونیادا تووشی به لایه ک دهبیت، که دهبیته کهفاره تبوی، واته: تاقیکراوه تهوه و تووشی به لایه ک بووه، که به هویه و نهو تاوانه ی لی سپاوه تهوه و لهسهری نهماوه، وه ک له لهفهرمووده یه کی سه حیحدا هاتووه: پیغه مبه ری خوا کید فهرموویه تی: «ما یصیب المسلم من نصب ولا وصب ولا هم ولا حَزَن ولا اَدًی ولا غم م حتی السوی که السوی که ایست که ایست که ایست که ماندووبوون و خهم و په ژاره و علیه (۱۱) ، واته: هیچ شتیك تووشی موسلمان نابیت له ماندووبوون و خهم و په ژاره و کیشه، ته نانه ت درکیکیش کاتی که نازاری ده دات، ئیللا خوای گهوره به هویه و له گوناهه کانی ده سپریته وه وله سه ری لایده بات. هاوه لان له پیشترین که سن به وه.

ده لنیت: (فإذا کان هذا في الذنوب المحققة) جا ئه گهر ئهمه لهباره ی ئهو گوناهانه وه بنیت که به هه قیقی به دی ها توون و پروویان داوه، واته: له واقع دا پروویدابنیت، ئه وا ئه وان چه ندان کاری چاکانه یان هه یه که که ده بنه که فاره تی خراپه کانیان (فکیف بالأمور التي کانوا فیها مجتهدین) ئه ی ده بی له و بابه تانه دا چون بن که تیدا کوشش وئیجتیها دیان کردووه ؟، و (الاجتهاد): هه و لدان و خستنه کاری تواناکانه بو تیگه یشتن له حوکمی کی شه رعی (إن أصابوا فلهم أجران ، و إن أخطئوا ؛ فلهم أجر واحد ، والخطأ مغفور) گه ربیپنکن دو و پاداشتان هه یه و ، گه ربه هه له شدا بچن؛ ئه وا یه ک چاکه یان بو هه یه و ، هه له که شه بو و راوه و مایه یی لیخو شبوونه ، هم وه کو یشتر ئه م بابه ته مان به به لگه و ، پیشتر ئه م بابه ته مان به به لگه و ، پونکرده و ، که واته ئه و هه لانه ی که له هاوه لانه و پروو ده ده ن م در و ده ده ن نید و روو که میشن له دو و حاله ت به ده رنیه :

یه که میان: به هنری جنره تنگه یشتن و ئیجتیها دینکه وه بووه و ئه وان تنیدا پاداشت ده درینه وه.

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٥٦٤١) ، ومسلم (٢٥٧٣).

دووهمیان: که بهبی ئیجتیهاد ئهنجامیان داوه و تاوانیکه لهتاوانه کان، ئهم جوّرهیان به هوّی ئه و کرده وه چاک و فهزیلهت و پیشینه ی که ههیانه دهبیته کهفاره بوّ ههله کهیان و ده یسریّته وه.

ووته که ی : (ثم القدر الذی ینکر من فعل بعضهم) پاشان ئه و بره کاره ی که جیّی ره خنه و تیّبینی و هه لویّسته له سهر کردنه، کرده وه ی هه ندیّکیانه، ئه مه پوخته ی باسه که ی پیشووه و، روونکردنه وه ی ریّز و فه زلّی هاوه لان به کورتی، بریتییه له:

۱- ئىمان بوون بەخودا و پىغەمبەرەكەي، كە ئەويش باشترىن كردەوەيە .

۲- جیهاد له رینگهی خوادا بۆ بهرزکردنهوهی وته و کهلامی خودا، که به بهرزترین چلهپۆپهی ئیسلام دادهنریت .

٣- كۆچكردن له ييناو خوادا، كه يەكىكە له باشترين كارەكان.

٤- سەرخستن و پشتیوانی کردنی ئاینی خودا، خودای گەورە لەبارەیانەوە فەرموویەتی : ﴿وَیَنَصُرُونَ ٱللّهَ وَرَسُولَهُ ۚ أَوْلَیَاكَ هُمُ ٱلصّٰدِقُونَ ﴾ [الحشر : ٨] ، واته: خودا و پیغهمبەرەکەی سەردەخەن ئا ئەوانەن راستگۆکان له باوەرو جیهادیاندا.

٥- زانستي بهسوود و کردهوهي چاکه .

۲- باشترینی درووستکراون له دوای پیغهمبهران، جا ئوممهتی موحهمهد کی باشترینی گهلانه، ههروه ک خودای گهوره فهرموویهتی : ﴿ کُتُتُم خَیْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَت ﴾ باشترینی گهلانه، ههروه ک خودای گهوره فهرموویهتی : ﴿ کُتُتُم خَیْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَت ﴾ [آل عمران: ۱۱۰] ،واته:ئیوه چاکترین ئوممهت و کومه لن، هینراونه ته مهه راه وییه بو که لک گهیاندن بهمهردوم و رینمایی کردنیان. ، وچاکترین ئوممه ته هاوه له کانی پیغهمبهری خوایه کی به به لگهی فهرمایشته کهی پیغهمبهر کی بیغهمبهر کی الحدیث، واته: باشترینتان ئهوانهن که لهسهرده می مندان، پاشان ئهوانهی دوای ئهوان

⁽١) سبق تخريجه .

۷- ئەوان نوخبەى سەدەكانى ئەم مىللەتەن، كە باشترىنى گەلان و بەرىنىتىنانە لەلاى خودا، ھەروەك لەو فەرموودەيەدا ھاتووە كە ئىمام ئەحمەد گىراوەتەوە: پىغەمبەر ﷺ فەرموويەتى : «أنتم تُوفُون سبعين أمة، أنتم خيرها وأكرمها على الله سبحانه» ، ورواه الترمذي وابن ماجە والحاكم في «مستدركه»(۱)، واته: ئىوە حەفتايەمىن گەلن كە دەمرن، ئىرە باشترىن و رىزدارىنيانن لەلاى خودا.

⁽١) حسن : أخرجه الترمذي (٣٠٠١) ، وابن حبان (٤٢٨٨) ، والحاكم في «مستدركه» (٤/٩٤) ، وقال الترمذي : هذا حديث حسن .

عهقیدهی نههلی سوننهت و جهماعهت سهبارهت به کهرامهتی پیاوچاکان

وَمِنْ أُصَّولِ أَهْلِ السُّنَةِ: التَّصْدِيقُ بِكَرَامَاتَ الأَوْلِيَاءِ وَمَا يُجْرِي اللهُ عَلَى أَيْدِيهِم مِّنْ خَوَارِقِ الْعَادَاتِ فِي أَنْوَاعِ الْعُلُومِ وَالْمُكَاشَفَاتِ وَأَنْوَاعِ الْقُدْرَةِ وَالْمُكَاشَفَاتِ وَأَنْوَاعِ الْقُدْرَةِ وَالْتَأْثِيرَاتِ، كَالْمَأْثُورِ عَنْ سَالِفِ الأُمْمِ فِي سُورَةِ الْكَهْفِ وَغَيْرِهَا، وَعَنْ صَدْرِ هَانَاتُ مِنَ الصَّحَابَةِ وَالتَّابِعِينَ وَسَائِرِ قُرُونِ الأُمَّةِ، وَهِيَ مَوْجُودَةٌ فِيهَا إِلَى يَوْمِ الْقَيَامَة.

یه کیّك له نه سلّ و بنه ما کانی نه هلی سوننه: به راستدانانی که رامه تی پیاو چاکانه، نه وه ی خود اله سه رده ستی نه وان ده به ی بینته بوون له و شته نائا ساییانه ی که له ده ره وه همه لاتی مروّق ها و شیّوه ی چه ندان جوّری رانست و رانیاری و که شف، واته: بینین و هه ست کردن به شتانیک که که سانی تر نایبینن و هه ستی پیّناکه ن و هیّزو توانا و کاریگه ریه ک که به ده ربیّت له عاده ت و توانای کوّی مروّقه کان، نه وه ی له گه لانی پیشو وه وه گیردراوه ته وه له سوره تی که هف و جگه له ویش، نه وه ی له پیاوانی سه ره تای نه م میلله ته وه له ها وه لان و شوینکه و تو وانیان و هه مو و تاقمه کانی نومه ته و گیردراوه ته وه می که رامه ت باقیه و تا روّزی دوایی له م نومه ته دا هه رده میّنی .

پ شەرح

ووته که ی : (ومن أصول أهل السنة) واته: له ئه سڵ و بناغه کانی عه قیده و بیروباوه پ و ئیمانه که یان (التصدیق بکرامات الأولیاء) باوه پروونه به که رامه تی پیاو چاکان، و (الکرامات) : جه معی (کرامة) هیه که بریتیه له وه ی که : (وما یجری الله علی أیدیهم من خوارق العادات) خودا له سه ر ده ستی پیاو چاکان ده یه پنیته دی

هۆكارى ناونانى به(ولي) لەبەرئەوەى له(الولاء) وەرگيراوە و، بەماناى خۆشويستن و نزيكبوونەوە (المحبة والقرب)ديّت ، جا وەلى خودا : ئەوەيە كە خۆشەويستى بۆ خودا دەردەبريّت بە خۆشەويستنى خۆشەويستانى و نزيك بوونەوە ليّى بەئەنجامدانى فرمانەكانى .

شایهنی باسه کهرامه تی پیاو چاکان هه قه و، چهندان به لْگه ی قورئان و سوننه ی لهسه ره و چهندان ریوایه ت هه یه لهباره یه وه لههاوه لان و تابیعینه وه .

جا تاقمه كان لهبابهتى كهرامهتى پياوچاكاندا دهبنه سى تاقم و گرووپهوه:

تاقمی یه که م: ئه و بیدعه چیانه ن که نکوّلی لی ده که ن وه ک موعته زیله و جههمییه کان و هه ندیّک له ئه شعه ریه کان.

⁽١) بروانه : « شرح العقيدة الطحاوية » (٤٩٤) .

بیانو و گومانه که یانیش: که پرامه ت و شته نائاساییه کان، گهر دروست بینت له سهر ده ستی پیاو چاکان پروو بدات ئه وکات ئه و که سانه له گه ل پیغه مبه راندا جودا ناکرینه و و تیکه لی و ناپروونی پروو ده دات، به و پیه ی جیاوازی نیوان پیغه مبه ر و ئه وانی تر ئه و موعجیزه یه که ریچ که شینی شتی با و و خووه کانه.

تاقمی دووهم: ئهوانهی که لهبابهتی کهرامهتدا تووشی زیده پرون، هاوشیوهی شوینکه و توانی سوفیگه ربی و گوپه رسته کان و به ناو شیخ و ، ده رویش، به شیخوه یه فیل و چاوبه ست له خه لمك ده که ن و موعجیزه شهیتانیه کان جیبه جی ده که ن ؛ وه ک چوونه ناو ئاگر و لیدان له خویان به شمشیر و چه ک و ، گرتنی مار و دوو پشك و ، شتی تر که بانگه شه ی بو ده که ن بو مردووی نیو گوپ له و کرده و انه ن که دامه تن که رامه ت.

تاقمی سیّهم: ئهوانه ی شیّخ لیره دا باسی کردوون ، ئهوانیش ئههلی سوننه ت و جهماعه ن ، جا باوه پیان به کهرامه تی پیاو چاکان هه به و به پیّی ئهوه ی له قورئان و سوننه تدا ها تووه باوه پیان پیّه تی و جیّگیری ده که ن ، پهدی ئهوانه ش ده ده نهوه که به بیانووی تیّکه ل بوونی پیّغه مبهران به که سانی تر که پامه ت پهتیه نهو پیّه یی له بابه تی که پامه تدا جیاوازی زوّر هه یه له نیّوان پیّغه مبهران و که سانی تردا. که سی وه لی و پیاو چاك ئیدیعا و بانگه شه ی پیّغه مبهرایه تی ناکات، ئه گهر ئیدیعای کردبا، نهوا له وه لی بوون ده رده چوو و ده بووه ئیدیعاکار و دروزن نه ک وه لی، وه سوننه تی خودا وایه که سه دروزنه کان ئاشکرا بکات، وه ک ئهوه ی به سه ر موسه یله مه ی دروزندا

وه لامی ئه و که سانه ش ده ده نه وه و که زیده پرقیبان کردووه له سه لماندن و دانپینانی دا، و په تی ده که نه وه که سانی ساخته چی و در قرن ببنه وه لی و که پرامه تیان هه بیت، ئا ئه مانه وه لی خودا نین، به لکو وه لی شهیتانن و ئه وه ی ئه نجامی ده ده ن به ناوی که پرامه ته وه یان در ق و فیله، یا خود فیتنه و تاقیکردنه و هیه بق ئه وان و که سانی تریش و جوی که له ئیستدراج و مقله تدان به که سانی ناپاك و فیلزان. والله أعلم.

شیخی ئیسلام ئیبن تهیمیه کتیبیکی گهورهی ههیه لهسهر ئهم بابهته به ناوی: «الفرقان بین أولیاء الرحمن وأولیاء الشیطان».

وه وته کهی که ده نیّت: (فی أنواع العلوم والمکاشفات وأنواع القدرة والتأثیرات) ئاماژه یه که به وهی که رامه ت که وه یه که له بابه تی زانین و ئاشکراکردنه وه دیّت، که به نده شتانیّك ده بیستیّت، که که سانی تر نایبیستن، یان ئه و شتانیّك ده بینیّت که که سی تر نایبینیّت له کاتی به ئاگابوون یان له خه و دا، یان ئه و شتانیّك ده زانیّت که که سی تر نایزانیّت، و جوّریّک له که پرامه ت هه یه، که پهیوه ندی به هیّز و کاریگهری در و و ستکردنه وه هه یه له سه ر شته کان.

نموونهی جوّری یه کهم: بانگه کهی ئیمامی عومه کاتیک که لهمه دینه لهسه ر مینبه ر بوو وگوتی : «یا ساریة بن زُنیّم، الجبل (۱) ، واته : ئهی ساریه یی کوری زونه یب ، ئاگات له لای شاخه که بیّت . له کاتیک دا ساریه له عیّراق بوو و گویی له ده نگه که ی ئیمامی عومه ر بوو.

ههروهها ههوالدانی ئهبوبه کر بهوه ی ئهوه ی لهسکی خیزانه کهیدایه کچهو مینهه و، ههوالدانی عومهر بهوه ی نهوه ی کوره که ی دادپهروه ر دهبیت، ههروه ها چیرو کی هاوری که ی منداله کهوه (۲) .

نموونهی جۆری دووهم: چیرۆکی ئهو کهسهی له کتیبهکهوه فیربووه و هینانی ته ختی به لقیس بۆ لای سلیمان، وچیرۆکی خه لکی ئه شکهوته که (أصحاب الکهف)، وچیرۆکی مهریهم، وچیرۆکی خالیدی کوری وه لید کاتیک ژههری خوارده و هیچ زیانیکی پی نه گهیشت.

⁽١) أخرجه البيقهي في « الاعتقاد والهداية » (٢٠٣) ، في « السلسلة الصحيحة » برقم (١١١٠).

⁽۲) ئەوەى بەخزر بەناوبانگە و لەگەل موسادا گەشىتىكىان كىرد و لەنـاو گەشـتەگەدا مىـدالىّىكى كوشت لەبەرئەوەى دەيزانى ئەومندالە خراپ دەردەچىن و دەبىتتە دەرد وبەلا و كىشە بۆ دايـك و باوكى و كۆمەلگاش. (وەرگىر).

ههروهها وته که ی: (والمأثور عن سالف الأمم في سورة الکهف وغیرها ، وعن صدر هذه الأمة من الصحابة والتابعین وسائر فرق الأمة) وه ئهوه ی له گه لانی پیشوو وجگه لهوانیشه وه گیردراوه ته وه لهسوره تی (الکهف) و سوره ته کانی تردا، له پیشه وایان و باوباپیرانی ئهم میلله ته وه هاوه لان و شوی نکه و تووه کان و ههمو و تاقمه کانی ئوممه ت.

ئهمانه ئاماژه ن بۆ ئهو كه راماتانه ى كه له قورئان و ده قه سه حيحه كاندا باسكراوه، يه كيك له و شتانه ى خودا له قورئانى پير ۆزدا باسى كردووه له ئوممه تانى پيشووه وه چير ۆكى دووگيانى مه ريهمه به بى ميرد و، ئه وه ى له سوره تى كه هفدا باسكراوه سه باره ت به چير ۆكى (أصحاب الكهف)، وچير ۆكى هاوه له كه ى موسا (خز پ) و، وچير ۆكى ذول قه رنه ين.

ههروهها وه ک ئهوه ی که ده گیردریته وه - واته: به زنجیره یه کی درووستی گیره رهوه له (صدر هذه الأمة) سهره تای ئهم میلله ته وه ده گوازریته وه، واته: یه که میان له نیو هاوه لان و تابیعییه کان؛ وه ک عومه ر له کاتیکدا که له سه ر سه کوی مه دینه و له شکری ساریا له نه هاوه ند بوو و بانگه وازه که ی بوی: ئه ی ساریه ئاگاداری شاخه که به ساریه گویی له ده نگه که ی بوو و سوودی له و ئاگادار کردنه وه بینی و سه لامه ت بوو له پیلان و ته له که ی دو ژمن.

ههروهها وته کهی: (وهي موجودة فیها إلی یوم القیامة)و تا روّژی قیامه تنیدا دهبیّت، واته: کهرامه ته که میلله و توممه ته الله به به بیت به مهرجه کانیه وه، ولله اعلم.

تایبه تمهندییه کانی نه هلی سوننه ت و جهماعه ت و، هوّکاری ناو نایه ناوه ناوه

ثُمَّ مِنْ طَرِيقَة أَهْلِ السُّنَة وَالْجَمَاعَة اتِّبَاعُ آثَارِ رَسُولِ اللهِ _ ﷺ - بَاطِنًا وَظَاهِرًا، وَاتَّبَاعُ سَبِيلِ السَّابِقِينَ الْأَوْلِينَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ، وَاتَّبَاعُ وَصِيَّة رَسُولِ اللهِ _ وَاتَّبَاعُ سَبِيلِ السَّابِقِينَ الْمَهْدِيْنَ مِنْ بَعْدِي، وَلَنَّة الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيْنَ مِنْ بَعْدِي، عَلَيْ لَمُ وَمُحْدَثَاتِ الْمُهْدِيْنِ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا، وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحْدَثَاتِ الْأُمُورِ؛ فَإِنَّ كُلَّ بِدُعَة ضَلالَةٌ اللهُ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ أَصْدَقَ الْكَلَامِ كَلامُ اللهِ، وَخَيْرَ الْهَدْي هَذَي مُحَمَّد _ ﷺ فَلَائُونَ مَنْ كَلامُ اللهِ، وَخَيْرَ الْهَدْي هَدْيُ مُحَمَّد _ ﷺ - وَيُؤْثِرُونَ كَلامَ اللهِ عَلَى غَيْرِهِ مِنْ كَلامِ أَصْنَافِ النَّاسِ، وَيُقَدِّمُونَ هَدْيَ مُحَمَّد _ ﷺ - عَلَى هَدْي كُلِّ أَحَد.

وَلِهَذَا سُمُّواً أَهْلَ الْكُتَابِ وَالسُّنَة، وَسُمُّوا أَهْلَ الْجَمَاعَة؛ لأَنَّ الْجَمَاعَة هِيَ الاجْتِمَاعُ، وَضِدُّهَا الْفُرْقَةُ، وَإِنْ كَانَ لَفْظُ الْجَمَاعَة قَدْ صَارَ اسْمًا لِنَفْسِ الْقَوْمِ الْمُجْتَمِعِينَ. وَالإِجِمَاعُ هُو الأَصْلُ الثَّالِثُ الَّذِي يُعْتَمَدُ عَلَيْهِ فِي الْعَلْمِ وَالدينِ. وَهُمْ يَزِنُونَ بِهَذِه الأَصُولِ الثَّلاثَة جَمِيعَ مَا عَلَيْهِ النَّاسُ مِنْ أَقْوَال وَأَعْمَالَ بَاطِنَة أَوْ ظَاهِرَة مِمَّا لَهُ تَعَلَّقُ بِالدَّينِ. وَالإِجْمَاعُ الذِّي يَنْضَبِطُ هُو مَا كَانَ عَلَيْهِ السَّلُفُ الصَّالِحُ؛ إِذْ بَعْدَهُمْ كَثْرُ الاخْتِلاَفُ، وَانْتَشَرَ فِي الْأُمَّةِ.

پاشان یه کنک له ریبازه کانی ئه هلی سوننه ت و جه ماعه ت: شویننکه و تنی سوننه تی پینه مبه ری خوایه علی ، له ناخ و رواله تیشدا و، شویننکه و تنی ریبازی پیشه نگه کانی یه که می موها جیرین و ئه نسار و په یره و کردنی فه رمانی پینه مبه ری خودایه علی ، کاتیک فه رموویه تی: "ده بیت پابه ند بن به سوننه تی من و سوننه تی خه لیفه رینوینیکراوه کان له دوای منه و ، ده ستی پیوه بگرن به ددانه کان بیگرن و ئاگاداری بیدعه و شتی نوی

⁽١) أخرجه أحمد (١٧١٤١) ، وأبو داود (٢٠٧٤) ، وابن ماجه (٤٣) .

وداهیّنراو بن لهدیندا؛ چونکه ههموو بیدعهیه ک گوم پایی و چهواشه کاربیه" وه دهزانن که پاستترین قسه قسهی خودایه، باشترین پینماییش پینمایی موحهمهده پی و و و و و و و و و و و کودایه باشترین پینماییش پینمایی موحهمهده و و پیبازی همهوو کهسینگ ده خهن ههر بویه پییان ده گوتریّت: (ئههلی موحهمهد پیش پیبازی ههموو کهسینگ ده خهن ههر بویه پییان ده گوتریّت: (ئههلی قورئان و سوننهت) و پییان ده گوتریّت (ئههلی جهماعهت)؛ چونکه جهماعهت له کوبیوونه و هدایه و پیچهوانه کهی دابه شبوونه، تهنانه ت ئه گهر ده ستهواژه ی جهماعه ت بووبیّته ناویّک بو ههمان ئهو کهسانه ی کو کراونه تهوه، و کوده نگی: ئه سل و بنه مای سیّیهمه، که له زانست و ئاییندا پشتی پی ده به ستریّت. به م سی بنچینه یه، ههموو قسه و کرداره کانی خه لک، ناوه وه یان ده ره و و زاهیر، که پهیوه ندییان به ئاینه وه هه یه، ههلاه سه کینشینه و کرداره کانی خه لک، ناوه وه یان ده ره و و زاهیر، که پهیوه ندییان به ئاینه وه هه هه هملاه سه کینشینه و بیستری به و کوده نگیری که زهبت و جیگیر کراوه: نه وه نه وه یه پیشینه پاستگوکان له سه ری بوون؛ دوای نه وان جیاوازیه که زیاتر بوو، و میلله و تومه تی پیشینه پیسلامی ته شه نه ی کرد.

ي شەرح يۇ

کاتیک شیخ باسی ریباز ومیتودی ئههلی سوننهتی کرد له بابهتی عهقیده دا، لهم بابهته و ئهوه دواتریشدا باسی له ریبازی ئههلی سوننهت کرد، ریبازه که بابهته و ئهوه که گشتگیری ئایین و سهرچاوه کانی و لقه کانی و وه سفه کانیانیدایه، که پیان خویان جیا ده کرده وه له خه لکی بیدعه چی و موخالیفه کان، جا هه ندین له سیفاته کانیان بریتیه له:

۱- (اتباع آثار رسول الله ﷺ باطنًا وظاهرًا) شوینکهوتنی سوننه کانی پیغهمبهر لهناخ و روله تدا، واته : ریباز و رهوشته کهی وده ستگرتن به مه نهه جه که یه و وظاهرًا) له ناخ و رواله تدا، جیاواز له و مونافیقانه ی که له رواله تدا پهیره وی لیده که ن

نهك ناخ و ناوه روّک، و (آثار الرسول ﷺ) سوننه ته كانى په يامبه ر، ئه مه ش ئه وه يه كه ليّى ليّوه ى گيردراوه ته وه له قسه ياخود كردار ياخود بيّده نگ بوون له شتيّك كه پيّى زانيبيّت. نه كه مه به ست ليّى شويّنه واره حسيه كانى بيّت، وه ك شويّنى دانيشتن و نوستن و هاو شيّوه كانى؛ چونكه شويّنكه و تنى ئه وه هوّكاريّكه بو كه و تنه ناو شيركه وه ك ئه وه ى له گه لانى پيشوودا روويدا.

۲- یه کنک له خه سلّه ته کانی ئه هلی سوننه ت بریتیه له (اتباع سبیل السابقین الأولین من المهاجرین والأنصار) په یره و کردنی ریّبازی پیشه نگه کانی یه که م له موهاجیرین و ئه نسار؛ چونکه خوای گهوره به زانست و فیقهی تایبه تی کردوون، ئه وان ئاماده ی دابه زینی قورئان بوون و هزکاره که یان زانیووه، وگویّبیستی ته فسیریش بوون، وه له پیغه مبه ره وه گلی شتیان وه رگرتووه به بی هیچ واسته یه که موان نزیکترین که سن له هه ق و راستیه وه و، له پشترن له وه ی خه لک دوای پیغه مبه ریکی شوینیان به یله ی دووه م دیّت له دوای پیغه مبه ریکی و بیغه مبه ریکه و بینه بینه و بینه و بینه و بینه بینه و بینه و بینه و بینه بینه و ب

جا وتهی هاوه لان حوججه و به لگهیه که دهبیت پهیرهوی لی بکریت ئه گهر دهقیک له و بارهیه وه له پیغه مبهره وه گی نه بیت؛ چونکه پیباز و پیگاکهیان سه لامه تتر و زاناتر و ژیرتره، نه ک وه که هه ندیک له زانایانی ئه م دواییه ده لین: پیگای سه له ف سه لامه تتره، به لام پیگای خه له ف زاناتر و لیزانانه تره؛ شوین پیگای خه له ف ده که و و پهیره و ده که ن، و پیگای پیشینه کان وازلیدینن.

۳- یه کیّکی تر له سیفه ته کانی ئه هلی سوننه ت (اتباع وصیة رسول الله علیه حیث قال: «علیکم بسنتی وسنة الخلفاء الراشدین المهدیین من بعدی، تمسکوا بها، وعضوا علیها بالنواجذ، وإیاکم ومحدثات الأمور؛ فإن کل بدعة ضلالة»)(۱) پهیره وکردنی فه رمانی پیغه مبه ری خودا کی هیگی، کاتیک فه رموویه تی: «ده بیت شوین سوننه تی من و سوننه تی خه لیفه پینونی کراوه کان له دوای من بکه ون، ده ستی پیوه

⁽١) أخرجه أحمد (١٧١٤١) ، وأبو داود (٤٦٠٧) ، والترمذي (٢٦٧٦) ، وابن ماجه (٤٣) .

بگرن، به ددانه کانتان بیگرن، ئاگاداری شته تازه و داهیّنراوه کان بن، چونکه ههموو بیدعه یه کومرایی و چهواشه کارییه».

مهبهستی شیخ نهوه یه روونی بکاته وه که نه هلی سوننه و جهماعه به تایبه ت دوای ریخگه و ریبازی خهلیفه راشیده کان ده که ون و به یره وی ده که ن، دوای نه وه ی ریخگای پیشه نگه کانی یه که می موها جیرین و نه نساریان به گشتی په یره و کرد؛ چونکه پیغه مبه ریخ وه سیه ت و پیشنیاری په یره و کردنی ریبازی خهلیفه راشیده کانی کردووه، که فه رمانیکی تایبه ته لهم فه رمووده یه، که تیاید اسوننه تی خهلیفه راشیده کان به راورد ده کات له گه ل سوننه ته کهی خوید ایکی می که واته ناماژه یه بو نه وه ی که نه وه ی سوننه تی خهلیفه راشیده کان یان یه کیکیان بیت درووست نیه لیمی لابدریت.

و «الخلفاء الراشدین» وه خهلیفه راست و ریّنماییکراوهکان، بریتیین له: چوار خهلیفه که: نهبوبهکر، عومهر، عوسمان و عهلی، جا بهراشید وهسفکراون، چونکه نهوان ههقیقه تیان زانیوه و شویّنی که و توون، و (الراشد): نهوه یه همق ده ناسیّت و کاری پیده کات، و دژه کهی (الغاوی) هه : که بریتیه له وه ی همق ده ناسیّت به لام کاری پیناکات.

ههروهها وته که ی: «المهدیین» واته : ئه وانه ی رینوینی کراون بو هه ق «تمسکوا بها» واته : پابه ند بن پیوه ی ، «وعضوا علیها بالنواجذ» کینایه ته له توند ده ستگرتن پیوه ی ، و(النواجذ) : ددانی کوتایی، واته : کاکیله . «ومحدثات الأمور» بریتیه له بیدعه و شتی داهینراو له دیندا «فإن کل بدعة ضلالة» هه موو بیدعه یه گوم راییه ، و(البدعة) له زمانه وانیدا : ئه وه ی که نموونه ی پیشووی نییه . وه له شه ربعه تدا : ئه وه یه که به لگه ی شه رعی له سه ر نییه . هه رکه سینک شتیکی نوی دابینیت و زیادی بکات بو دین به بی به لگه ، ئه وا بیدعه و چه واشه کارییه ، جا له بیر و باوه پردا بیت یان له قسه یان کردار .

٤- یه کین له تایبه تمه ندییه کانی ئه هلی سوننه ئه وه یه، که ریز له کتیبی خودا و سوننه تی پیغه مبه ره که که ده گرن و به رزیان ده که نه و ده یانکه نه به لگه و شوینیان

ده که ون و ده یکه نه حه که م و دادوه ر به سه ر قسه و کرداری خه لّکدا ؛ چونکه نه وان : (یعلمون أن أصدق الکلام کلام الله) ده زانن باشترین و ته و ته ی خودایه، خوای په روه ردگار فه رموویه تی : ﴿ وَمَنْ أَصَدَقُ مِنَ ٱللّهِ قِیلًا ﴾ [النساء : ۱۲۲] ، واته : جا چ که سینک له خوا پاست بیژ تره له بریاره کانیدا؟، ﴿ وَمَنْ أَصَدَقُ مِنَ ٱللّهِ حَدِیثًا ﴾ [النساء : ۸۷] ، واته : جاکی له خوا قسه و گوفتاری راستتره؟!.

ههروهها دهزانن : (خیر الهدي هدي محمد ﷺ) باشترین ریباز ریبازی موحهمه ده ﷺ ، و(الهدی) : بهفهتحی هائهکه و سکونی دالهکه : ریگاو ریبازه و ژیاننامهیه و، بهزهممی هائهکه و فهتحی دالهکهش خویندراوه تهوه، -و(الهدی) - واته : ده لاله ت و رینوینی .

(ویؤثرون کلام الله علی غیره من کلام أصناف الناس) واته : وته ی خودا پیش وته ی ههمووان دهخه و ههرشتیکی دژی بیت وازی لی دیّنن جا وته ی ههرکهسیک بیت و ههر پلهو پایهیه کی ههبیت، ده سه لاتدار بیت یاخود زانا و پیاو چاك (ویقدمون هدي محمد علی واته : سوننه و تهعلیمات و ریّنماییه کانی پیغهمبهر پیشده خه ن (علی هدی کل أحد) به سهر ریّبازی ههموو خه لکدا، ههرچه ند پلهو پایهشی بهرز بیّت، گهر ریّبازه کهی تیکبگریّته وه له گه ل ریّبازی پیغهمبهری خوادا پی وه کارکردن بهم فهرمایشته ی خوای پهروه ردگار : ﴿ یَتَأَیّهُا اَلَذِینَ ءَامَنُوا اَلْمِعُوا اَللّهُ وَالرّسُولِ ﴾ [النساء : ٩٥] والمی واته نهی عهو کاروباریّکدا، وه بهر فهرمانی کاربه ده ستان و کارسازانی خواو پهیامبهربن لههمهموو کاروباریّکدا، وه بهر فهرمانی کاربه ده ستن و کارسازانی خواو پهیامبهربن به هسهی عهو کاربه ده ست و زانایانه بکه ن، که له خوّتانبن. واته نه چوارچیوه شهریعه تدا گویّرایه لیان بن، ئینجا نه گهر له شتیکدا کیشه و ناکوّکیتان بوو ، جا بیگیّرنه وه بولای خواو پهیامبهر پی ، واته نا ته نها قورئان و سوننه داوه رو بیگیّرنه وه بولای خواو پهیامبهر پی ، واته نا ته نها قورئان و سوننه داوه رو بیگیّرنه وه بولای خواو پهیامبهر پی ، واته نا ته نها قورئان و سوننه داوه رو بیکه متان بن.

ههروهها وته کهی : (ولهذا سُموا : أهل الکتاب والسنة) واته : بۆیه ناویان نرا ئههلی قورئان و سوننهت؛ لهبهر دهستگرتنیان بهقورئان و سوننهتهوه وپیشخستنی وتهی خودا بهسهر وتهی ههموو کهسیّکدا و، پابهندبوونیان بهریّبازی پیغهمبهری خواوه ﷺ و، پیشخستنی بهسهر ریّبازی ههموو کهسیّکدا ـ ناونراون به ئههلی سوننه و جهماعه، لهبهرئهوهش ئهم نازناوه پیروّزهشیان وهرگرتووه، که وا دهخوازیّت ئهوان تایبهت بن پیّوه ی جگه له کهسانی تر ئهوانه ی پشتیان کردووه لهقورئان و سوننه لهتاقمه گومراو سهرلیّشیواوه کان؛ هاوشیّوه ی موعتهزیله و خهواریج و رافیزه و ئهوانهش هاوده نگ و هاوئاوازیان لهبیرو بوّچوونه کانیاندا یاخود لهههندیّکی دا(۱).

ههروهها وته که ی: (وسُموا: أهل الجماعة) ناویانراوه: ئه هلی سوننه، واته: وه ک چۆن ناوزه دکراون به ئه هلی کیتاب و سوننه، ئاوهاش ناونراون (أهل الجماعة) ئه هلی جه ماعه، وجه ماعه ت دژی دابه شبوونه؛ چونکه پابه ندبوون به کیتاب و سوننه ت خوازه ری کۆبوونه و هاوپه یمانی و هاوده نگ بوونه، خوای پهروه ردگار فه رموویه تی : ﴿ وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللّهِ جَمِیعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ﴾ [آل عمران: ۱۰۳]، واته: هه مووان ده ست بگرن به دینه که ی خوداوه و دوو به ره کی و خیلاف درووست مه که ن ، جا جه ماعه ت لیزه دا: ئه وانه ن که له سه ره ه ق کو بو ونه ته وه .

٥- يەكىخى تر لە تايبەتمەندىيەكانى ئەھلى سوننەت يەكگرتوويى لە وەرگرتنى كىتاب و سوننەت و رىڭككەوتن لەسەر ھەقىقەت و ھاوكارىيە لە چاكە و تەقوادا. وە بەرھەمى ئەمەش بوونى ئىجماع و كۆدەنگيە، (وَالإِجِمَاعُ هُوَ الأَصْلُ التَّالِثُ الَّذِي يُعْتَمَدُ عَلَيْهِ فِي الْعِلْمِ وَالدينِ) كۆدەنگى: ئەسلْ و بنەماى سىيەمە، كە لە زانست و ئايبندا پشتى پى دەبەسترىت، و زانايانى زانستى ئوصول ئىجماع بەوە پىناسە دەكەن:

⁽١) بروانه: «معالم أصول الفقه» للجيزاني (ص ١٨٦).

کۆدەنگى زانايانى سەردەمنكە لەسەر بابەتنكى دىنى و، ئەوەش بەلگەيەكى يەكلاكەرەوەيە و پنويستە كارى پنېكرنت.

ههروهها وته که ی : (وهو الأصل الثالث)وه ئهوهش بنه مای سیّیه مه، واته: دوای دوو بنه مای یه که م که بریتین له قورئان و سوننه ت.

7- یه کتک له تایبه تمه ندییه کانی ئه هلی سوننه ت ئه وه یه که (یزنون بهذه الأصول الثلاثة) شته کان به م سی بنه مایه" قورئان و سوننه ت و ئیجماع" ده پیون (جمیع ما علیه الناس من أقوال وأعمال باطنة أو ظاهرة مما له تعلق بالدین) هه موو ئه و شتانه ی که مرۆ قه کان هه یانه له قسه و کرداری ناخ و ناوه وه یان رواله ت و شتانی دیار، که پهیوه ندییان به ئاینه وه هه یه، ئه وان ئه م سی بنه مایه ده که نه پیوه ر بی ناسین هه ق و جوداکردنه وه ی له ناهه ق و ، رینوینی له گوم رایی و سه رلیشواوی ئه وه ی که خه لکی به نجامی ده ده ن له هه لس و که و ت جا قسه بیت یا خود کردار یا خود بیروباوه ر (مما له تعلق بالدین) له و شتانه ی که پهیوه ندی به ئایینه وه هه یه، له کرده وه ی مرق قه کان به وه ک نویز، روزوو، حه ج، زه کات، مامه له و هتد.. سه باره ت به و شتانه ی که پهیوه ندی به دینه وه نییه له بابه ته ئاساییه کان و شته دونیاییه کان، ئه سل وایه همه موی درووسته مه گه ر به لگه یه که به بیت له سه ر نادروستی یه کیکیان.

پاشان شیخ (ره حمه تی خوای لی بیّت)، واقیعی ئه و کوّده نگی و ته وافوقه ی روونکرده وه که ده یکاته بنه ما بوّ کردنه به لگه و ده لیّت:

(والإجماع الذي ينضبط) واته: ئهو كۆدەنگيهى كه زەبت كراوه كه دەكريّت رووبدات و بيّتهدى : (هو ما كان عليه السلف الصالح)ئهو كۆدەنگيهيه كه سهلهفى سالهح لهسهرى بوون و كۆدەنگى ئهوانى لهسهره؛ لهبهرئهوهى ژمارەيان كهم بوو و لهگهل ئهوهشدا ههموو لهحيجاز كۆبووبوونهوه و، دەكرا پرسيان پيبكريّت و بۆچوونيان بزانريّت سهبارهت بهههربابهتيك (وبعدهم كثر الاختلاف ، وانتشرت الأمة)بهلام دواى ئهوان خيلاف وراجيايى زوّر بوو و، ئومهتى ئيسلاميش بهرفراوان بوو، واته : سهبارهت بهدواى ئهوان كه ئيختلاف و راجيهكى ئيجگار زوّر هاته ئاراوه

و، ئومه تى ئىسلامى زۆر بوو و بلاو بوويهوه، لهم حاله ته دا ئىجماع زەبت ناكريت و روودانى قورس ياخود ئەستەمە لەبەر دوو ھۆكار :

یه که میان : زوری خیلاف و راجیاییه کان به شیّوه یه ك ناتوانری پهی به هه موو بوچوونه کانیان ببریّت، که له با به ته کاندا هه یانه.

دووهم: بلاوبوونهوهی ئوممه تی ئیسلامی له ولاتانی سهرزهوی دوای فه تح و پرزگاری کردنی ولاتان، به جوریک که به شیوه یه کی ئاسایی ناتوانریت بو ههر یه کیکیان بگاته رووداوه که و لهسه ری بوه ستیت.

پاشان ناتوانیت دلنیا بیت لهوهی که ئهوان یهک بۆچوونیان ههبووه لهههر بابهتیکدا و خیلاف وراجیاییان نهبووه.

تیبینی: شیخ خوّی به ته نها تیشکی خسته سه رباسکردنی سی بنه ماکه، وه باسی بنه مای چواره می نه کرد: که بریتیه له قیاس و لیکچوون؛ چونکه قیاس به لْگهیه که کوّده نگی له سه ر نییه له نیو زانایاندا و ناکوّکن تیدا، که تایا به شیک له به لْگه و ئه دیلله ی ئه حکام یا خود نا ؟، هه روه ک چوّن له چه ند با به تیکی دیکه شدا جیاواز بوون که باس و خواسیان کتیبه ئوسولیه کانه، واته: (اصول الفقه).

روونکردنهوهی تهواوکهرهکانی عهقیده له رهوشتی شهرهفمهندانه و ئهو کردهوانهی که ئههلی سوننهت خاوهنداریّتی دهکهن

ثُمَّ هُم مَّعَ هَذِهِ الأُصُولِ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ، وَيَنْهَونَ عَنِ الْمُنْكَرِ عَلَى مَا تُوجِبُهُ الشَّرِيعَةُ: وَيَرَوْنَ إِقَامَةَ الْحَجِّ وَالْجِهَادِ وَالْجُمَعِ وَالأَعْيَادِ مَعَ الأُمْرَاءِ أَبْرَارًا كَانُوا أَوْ فُجَّارًا، وَيُحَافِظُونَ عَلَى الْجَمَاعَاتِ. وَيَدينُونَ بِالنَّصِيحَةِ للأُمَّة، كَانُوا أَوْ فُجَّارًا، وَيُحَافِظُونَ عَلَى الْجَمَاعَاتِ. وَيَدينُونَ بِالنَّصِيحَةِ للأُمَّة، وَيَعْتَقَدُونَ مَعْنَى قَوْلِه - عَلَى الْجَمَاعَاتِ. وَيَدينُونَ بِالنَّصِيحَةِ للأُمَّة، وَيَعْتَقَدُونَ مَعْنَى قَوْلِه - عَلَى الْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ الْمَرْصُوصِ؛ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا»، وَشَبَّكَ بَيْنَ أَصَابِعِه، وَقَوْلِه - عَلَيْ وَ وَيَوْدِهِ عَلَى الْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ الْمُؤْمِنِ عَلْمُونِ عَلَى الْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ الْمُؤْمِنِ عَلَى الْمُؤْمِنِ عَلْمُ اللَّمُومِ وَيَوْلِهِ عَلَى الْمُؤْمِنِ عَلْمُ اللَّمُومِ وَيَوْلِهِ عَلَى الْمُؤْمِنِ عَلْمُ اللَّهُ عَضُونُ وَيَوْلِهِ عَلَى اللَّهُ مَنْ عَنْ اللَّهُ عَلَى الْمُعَلِى الْجَسَدِ بَالْكُمَى مِنْهُ عُضُونٌ وَلَهُ عَلَى الْمُعَلِى الْجَسَدِ وَالشَّكَى مِنْهُ عُضُونٌ وَلَهُ عَلَى اللَّهُ الْمُعَلِى الْجَسَدِ وَالشَّكُمِ عِنْدَ الرَّخَاءِ وَالشَّكُمِ عِنْدَ الرَّخَاءِ وَالشَّكُمُ عِنْدَ الرَّخَاءِ وَالسَّهُرِ عَنْدَ الرَّخَاءِ وَالسَّهُرِ عَنْدَ الرَّخَاءِ وَالشَّكُمُ وَالْشَكُمَ وَالسَّهُرِ عَنْدَ الرَّخَاءِ وَالشَّكُمُ وَالسَّهُرِ عَنْدَ الرَّخَاءِ وَالرِّضَا بِمُرِّ الْقَضَاءِ.

⁽۱) هه لبهت گهر موسولمان بوون و ئه حکامه کانی ئیسلامیان جی به جی ده کرد، ئه وکات گهر خویانیش خراپ بن ئه وا نویژ و حه ج و جیها دیان له گه ل ده کریت دژ به دو ژمنان، جا که ده لبین نویژیان له گه ل ده کریت بیشو و ده هاتنه مزگه و ت و نویژیان له گه ل ده کریت؛ له به رئه وه یه حاکم و ده سه لاتدارنی پیشو و ده هاتنه مزگه و ت و پیشنویژیان بی خه ل ک ده کرد، نه ک وه ک و رئین له ده سه لاتدارانی ئیستا که قه ت له مزگه و ت نه بینراون! (وه رگیر).

بینایه کی پته و وایه، ههندینکیان ئه ویتری پاگرتو وه و به توندی به یه که وه گریدراون و په نجه کانی دهستی کرد به ناو یه کدا وله یه کتردا تینکه لی کرد. وه فه رمایشته که ی پیغه مبه ریستی و په حم و هاوسوّزی یه کتریاندا وه ک یه ک جهسته وایه، کاتی ئه ندامینکی توشی ئازار بیت؛ گشت ئه ندامه کانی تر تووشی نا په حهتی ده بن وئاسووده نابن . وفه رمان ده که ن به وه ی له کاتی ناخو شیدا ئارام بگرن و له کاتی خوشگوزه رانیدا سوپاسگوزار بن و پازی بن به ناخوشی قه زاو قه ده در.

ي شەرح يا

و(المعروف): ناویکی گشتگیره بو ههموو شتیک که خودا خوشی دهویت، وهك باوه پهینان و کرده وه ی چاکه. و(المنکر): ناویکی گشتگیره بو ههموو شتیک که خودا پرقی لییه تی و حهرامی کردووه ، (علی ما توجبه الشریعة) بهوشیوه یهی که شهریعه ت فرمانی پیکردووه، واته: گهر توانیت به ده س خرابه که بگوره پاشان به زمان پاشان به دل ههلبه ت به پیچهوانهی ئهو مهلبه ت به بینچهوانهی ئهو موعته زیلانه ی که دژایه تی ئه و شتانه ده که ن که شهریعه ت لهمه دا فهرمانی پیکردووه و، پییان وایه فهرمانکردن به چاکه و ریگری کردن له خرابه بریتیه له خروج کردن و ده رچوون و یاخی بوون له ئوممه ت.

ووته کهی: (ویرون إقامة: الحج، والجهاد، والجمع، والأعیاد مع الأمراء: أبرار کانوا أو فجارا) واته: ئه هلی سوننه پنیان وایه واجبه ئهم پنوپه سمانانه له گه ل فهرمان واکانی موسلماناندا ئه نجام بدریّت (أبرارا کانوا أو فجارا) واته: جا فرمان په واکان که سانی چاك و ساله ح بن یا خود فاسق به مهرجیّك فیسقیّك نه بیّت له ئیسلام بینباته ده ره وه.

ئهمهش لهبهر ئهوهیه که مهبهستی موسلمانان لهم کاره دا یه کخستن موسولمانان و یه کله نگی درووستکردنه و، دوورکه و تنهوهیه له دووبه ره کی و ناکو کی، ههروه ها لهبهر ئهوهی فهرمان و هاسق به هوی فیسقه کهیه وه لانادریّت و لهده سه لات دوور ناخریّته وه و دروست نیبه له دری پاپه پین بکریّت؛ چونکه ئهوکاره دهبیّته هوی خوینریّری و لهده ستدانی چهندان ماف و هه ق و ده رئه نجامیّکی باشی نابیّت.

شيّخى ئيسلام ئيبن تهيمييه (رهحمه تى خواى لى بيّت) ده ليّت: «ولعله لا يكاد يعرف طائفة خرجت على ذي سلطان إلا وكان في خروجها من الفساد أكثر من الذي

⁽۱) كاتى دەڭيت: مەسلەحەت، واتە: مەسلەحەتى شەرع نەك مەسلەحەتى شەخسى، بەجۆريىك كەسانىك بىت مەسلىحەتى خۆيان و تاقمەكەيان تىكەل بەمەسلەحەتى شەرع بكەن. (وەرگىير).

في إزالته (۱)، واته: رهنگه بهزه حمهت تاقمیّك ههبیّت، که له دژی ئهو کهسهی ده سه لاتداره را په ریبیّت، ئیللا زیانی ئهو را په ریانه زیاتر بووه له لادانی ده سه لاتداره که و دوور خستنه و می له ده سه لات.

ئه هلی سوننه لهمه دا جیاوازن له بیدعه چیه کان هاوشیّوه ی خهواریج و موعته زیله و شیعه کان که شهرکردن له گهل ده سه لاتداران و را په رین له دژی ئهوان ده بینن، ئه گهر کاریّکی ناره وا بکه ن یان پیّیان وایه ناره وا بیّت و ئهمه ش وه ک بابه تیّک ده بینن له فهرمان کردن به چاکه و قهده غه کردنی خراپه.

ههروهها وته که ی: (ویحافظون علی الجماعات)وپاریزگاری ده که ن له جه ماعه ت، واته: له تایبه تمه ندییه کانی ته هلی سوننه ت: ئاماده بوونی نویژی فه رزه له گه ن جه ماعه ت، جا نویژی هه ینی بیت یا خود نویژه کانی تر جومعه یان جگه له وه ده پاریزن؛ چونکه ته وه یه کیکه له گهوره ترین ریو په سمه کانی تیسلام و گوی پرایه نی خودا و پیغه مبه ره که ی له وه دایه، به پیچه وانه ی شیعه کانه وه، که پییان وانیه نویژ درووست بیت جگه له گه ن تیمامه مه عسوم و بیه ه نه که نه و به پیچه وانه ی ته و مونافیقانه ی که له جه ماعه ت دواکه و توون، هه نبه ت چه ندان فه رمووده ها تووه فه رمان به ناماده بوون ده کات بو نویژی جه ماعه ت وئیره شوینی باسکردنی نیه.

(ویدینون بالنصیحة للأمة)ئامۆژگاری ئومەت بەدین دەزانن، واتە: بەبەشنىك لەدىن لنى دەروانن .

ئەسلّى ئامۆژگارى (النصح) لە زماندا: دلٚسۆزيە، و لە رووى شەرعەوە: خواستى چاكەيە بۆ ئەو كەسەى ئامۆژگارى دەكريٚت و ریٚنمایى دەكریٚت بۆ ئەوەى بەرژەوەندى كەسى ئامۆژگاریكراوى تیدایه، ئەھلى سوننەت خیریان بۆ میللەت دەویٚت و، ریٚنویٚنى خەلْك دەكەن بۆ ئەوەى بەرژەوەندى میللەتى تیدایه.

⁽١) «منهاج السنة النبوية» (٣٩١/٣).

له تاکار و خهسلهته کانی ته هلی سوننه ت: هاوکاری کردن له چاکه دا و، هاوسوزی بوونه بو تازاری ته و که که توشی به لا بوون و به ده ستیه وه ده نالینن، (یعتقدون معنی قوله نیخ: «المؤمن للمؤمن کالبنیان، یشد بعضه بعضا»، وشبك بین أصابعه) رواه البخاری و مسلم (۱)، وباوه پیان به مانای فه رمایشته که ی پیخه مبه ره نیخ تا وی باوه پردار بو باوه پرداری تر وه که دیوار وایه، هه ندین کی ته ویتری پیخه مبه ره نیخ تا وی ده سته کانی کرد به نیز یه کدا، (وقوله نیخ تا مثل المؤمنین فی توادهم و تراحمهم و تعاطفهم کمثل الجسد إذا اشتکی منه عضو ؛ تداعی له سائر الجسد بالحمی والشهر») رواه البخاری و مسلم و غیرهما(۲)، (وه فه رمایشته کهی: «نموونهی ئیمانداران له خوشه و یستی و په حم و هاوسوزی یه کتریاندا، وه ک یه ک جه سته وایه، کاتی ته ندامیکی توشی تازار بیت؛ گشت نه ندامه کانی تر توشی ناره حه تی و شه و نخونی ده بن و نیسراحه ت ناکه ن»).

ئهم دوو فهرموودهیه ئاماژهیه که بهوه ی که پیویسته موسلمانان لهسهری بن و پهچاوی بکهن له پرووی هاوکاری و به زهیی و، ئه هلی سوننه کار به مانا و ناوه پروکه که یان ده که ن.

ههروهها فهرمایشتی: «المؤمن للمؤمن» ، ههروهها فهرمایشتی: «مثل المؤمنین» مهبهست له باوه پر (الإیمان) لیره دا: ئیمانی کامله «کالبنیان» وه ک دیوار و خانوون ، ئهمه نموونه به بر نزیکردنه وه ی تیگه یشتنه «یشد بعضه بعضا» پروونکردنه وه ی شته هاو به شه که ی نیوان دیوار و موسولمانانه (وشبک بین أصابعه) نموونه یه کی تره و مهبهست لینی زیاتر تیگه یشتنه . وه فهرمایشتی : «کمثل الجسد الواحد» واته : بهنیسبه ت گشت ئه ندامه کانی تریه وه له پرووی ههست کردن به خوشی یا خود ناره حه تی و ئازار «توادهم» واته: خوشه ویستی هه ندیکیان بو ئه وانیتر ، «وتعاطفهم»

⁽١) متفق عليه: أخرجه البخاري (٤٨١) ، ومسلم (٢٥٨) .

⁽٢) متفق عليه: أخرجه البخاري (٦٠١١) ، ومسلم (٢٥٨٦) .

واته: سۆزى هەنديكيان بۆ ئەوانيتر «إذا اشتكى»هەست بەئازار بكات «تداعى» دەنگى لېبەرزدەبېتەو و هاوبەش دەبېت لەئېش و ئازار پېگەيشتندا لەگەڵ ئەوانيتر «سائر الجسد» گشت ئەندامەكانى ترى لاشەى «بالحمى» ئەوە تايەى كە بەھۆى ئازارەوە توشى دەبېت «والسهر» شەونخونى و نەنووستنە.

ئهم فهرموودهیه: مانای ئهوهیه: ههروه ک چون به شینک له جهسته ی ئازار بچیژیت، ئهو ئازاره بو ههموو جهسته ی بلاوده بیته وه، به هه مان شیوه ئیمانداران وه ک یه ک روّح وان؛ گهر که سینکیان تووشی به لاو ناخوشیه ک بیت ئه وا ههموویان تووشی غهم وخه فه ت ده بن و کارده که ن بو لابردنی، ئه مه ش جوری که له چواندن که مه به ست لیی زیاتر تیگه یاندنه و هینانه به رچاوی مانا و مه به سته کانه وه ک وینه و شاشه.

⁽١) بروانه : «عدة الصابرين» لابن قيم الجوزية (ص ٣٣) دار ابن الجوزي .

⁽٢) بروانه: « القضاء والقدر» للدكتور عمر سليمان الأشقر (ص ٢٧).

ناره حهتی قهزاو قهدهر): ئهوشتانه یه که بهسهر مروّقدا دیّت وپیّی ناخوّشه؛ وهک نهخوّشی، ههژاری، زیانگهیاندن به مروّق، گهرما، سهرما و ئازار.

وَيَدْعُونَ إِلَى مَكَارِمِ الأَخْلاقِ، وَمَحَاسِنِ الأَعْمَالِ، وَيَعْتَقَدُونَ مَعْنَى قَوْلِه _ ﷺ _ : «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا». وَيَنْدُبُونَ إِلَى أَنْ تَصِلَ مَنْ قَطْعَكَ، وَتَعْفُو عَمَّنْ ظَلَمَكَ. وَيَأْمُرُونَ بِبِرِّ الْوَالدَيْنِ، وَصِلَةِ الأَرْحَامِ، وَحُسْنِ الْجِوَارِ، وَالإِحْسانِ إِلَى الْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ، وَالرِّفْق بِحُسَّنِ الْجَوَارِ، وَالإِحْسانِ إلى الْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ، وَالرَّفْق بِالْمَمْلُوكِ. وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْفَخْرِ، وَالْحُيلاءِ، وَالْبَغْيِ، وَالاَسْتِطَالَة عَلَى الْحَلْق بِحَقَّ بِالْمَمْلُوكِ. وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْفَخْرِ، وَالْحُيلاءِ، وَالْبَغْيِ، وَالاَسْتِطَالَة عَلَى الْحَلْق بِحَقَّ الْمَعْلِي الْخُلاق، وَيَنْهَوْنَ عَنْ سَفْسَافِهَا. وَكُلُّ مَا يَقُولُونَهُ وَيَغْعُونَ لِلْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ.

ههروهها بانگهوازی ده که نو: به رزترین پهوشت و باشترین کردهوه و، باوه پیان همروهها بانگهوازی ده که نو: به رزترین پهوشت و کاملترینی باوه پرداران له ئیماندا باشترینیانن له پهوشت و ئه خلاقدا)، وه بانگهشه بق ئهوه ده کهن، که سهردانی ئهو که سانه بکهیت که پهیوه ندیان له گه ل دابریوی و، ببه خشیت بهو که سانهی که بینه شیان کردوویت و، لیخوشبوون لهوانهی سته میان لیکردوویت و، فهرمان ده که نبه پیزگرتن له دایک و باوک و، پاراستنی پهیوه ندی خزمایه تی و، دراوسییه تی باش و، خیرخوازی بهرامبه ر به مندالانی بیباوک و، که سانی که مده رامه ت و که سانی پیبواد و، نهرم ونیان بوون له گه ل به نده و خزمه تتکاردا و، پیگری ده که ن له لووتبه رزی و خونه زلزانین و سهرییچی و خونه رزکردن به سه ر که سانی تردا، جا به هه ق یان ناهه ق و، فهرمانکردن به ئه خلاقی به رز و، پیگری ده که ن له په وه درزه کارانه.

ههرچی دهیلین و دهیکهن لهم شتانه یان شتانی تر؛ تیایدا پهیرهوی له قورئان و سوننهت ده کهن و ئامور گاری لهو دووانه وهرده گرن.

پ سەرح پى شەرح

ئههلی سوننه گرنگیه کی زور به په وهشت ده ده ن و له خهمیدان، بوّیه خوّیان به په وهشتی به رز ده پازیننه و و ئاره زووی ئه وه ده که ن ئه وانی تریش ئه و کاره بکه ن. (یدعون إلی : مکارم الأخلاق) واته : بانگه واز ده که ن بوّ به رزترین و باشترین په وشت.

له فهرمووده که دا تاموژگارییه که هه به بر گرتنه به ری باشترین پهوشت، ههروه ها تاماژه یه بر تهوه که کرداره کان به ناوی تیمانه وه جیکیرکراون و به شیکن له پیکهاته که ی و، تیمانی به هیز و لاواز هه یه و تیمانی هه ندیک له هه ندیکی تر به هیزتره.

ئەھلى سوننەت داواى مامەللەكردن لەگەل خەلك دەكەن بەشيوەيەكى باشتر و بۆ ئەوانەى مافيان ھەيە مافەكانيان پيبدريت، ھەروەھا ھۆشدارى دەدەن لە

⁽١) أخرجه أحمد (٧٣٣٥) ، والترمذي (١١٦٢) .

پیچهوانه ی له گه ن ئه و پهوشته به رزه هاوشیوه ی له خوبایی و سنوور به زاندان به رانبه ر به خه نک، و ئه وان (یندبون) واته : بانگه وازی ده که ن (إلی أن تصل من قطعك) سه ردانی ئه و که سانه بکه یت که په یوه ندیان له گه ن دابریوی ، واته : چاک بیت له گه ن نهوه ی خراپ بووه له گه نت وسته می لیکردووی (و تعطی من حرمك) وه به خشی به وه ی بیبه شی کردووی، واته : تو دیاری و مان به خشی به و که سانه ی که تویان بیبه ش کردووه له به خشین و دیاری؛ چونکه ئه وه جوریکه له چاکه. (و تعفو عمن ظلمك) و له وانه خون شبیت که سته میان لیکردووی، واته : له وانه ببووریت که سنووریان به رانبه رت به زاندووه، جا مانیان خوارد بیتی یا خود خوین یا خود ناموستیان له که دارکرد بیت؛ چونکه ئه وه سوز و خوشه و یستی ده هینیت و پاداشت به ده ست

(ویأمرون)وه فرمان ده که ن، واته: ئه هلی سوننه ت به و شته ی که خودا فه رمانی پنکردووه و مافی خویان بده ن به و که سانه ی که مافیان هه یه (بر الوالدین) ریزگرتن له دایک و باوکی، واته: گویرایه لیان بکه ن، به بی ئه وه ی سه رییچییان بکه ن و، ومیهره بان بن له گه لیان له قسه و کرداردا.

(وصلة الأرحام) بهرز راگرتنی پهیوهندیی خزمایه تی، به واتای: چاکه کردن له گه نزیکترین که سه کان، ئه وه شه ئه و که سهیه که تو جوریک له خزمایه تی و نزیکایه تیت له گه نی ههیه (وحسن الجوار) دراوسییه تی باش و له گه نیدا پهیوه ندیت ههیه، واته: چاکه کردن له گه ن ئه وانه ی، که له ته نیشته وه ده ژین به ئه نجامدانی چاکه و خوبه دوورگرتن له زیان گهیاندن پییان (والإحسان إلی الیتامی) چاکبوون له گه ن مندالانی بیباوک، و (الیتامی) جه معی (یتیم) ه، له رووی زمانه وانییه وه: به مانای تاقانه دیت، و له شهریعه تدا: ئه و که سهیه که باوکی ده مریت پیش ئه وه ی بگاته ته مه نی بالغبوون و، چاکبوون و میهره بانی بویان بریتیه له گرنگیدان به بارود و خیان و میهره بانی ون له گه نیان.

(والمساكين) هه ژاران، واته: ميهره بانبوون له گه ڵ هه ژاران: و(المساكين): جه معى (مسكين) هه ژاران، واته: ميهره بانبوون له گه لينداويستيه كانيه و پيداويستيه كانيه و هه ژارييه و ميهره بان بوونه له گه ڵيان، (وابن السبيل) ريبوار، واته: چاكه كردن له گه ڵ ريبوار، ئه و يي ريبواره يه كه پاره و خوراكى لينى براوه ته وه و خهر جييه كانى ته واو بووه، جا ون بووه، يان دزراوه، بۆچوونيك هه يه ده ڵيت: مه به ست لينى ميوانه.

(والرفق بالمملوك) ومیهرهبانی له گه ڵ بهنده و ژیردهسته دا، واته: فهرمان به میهرهبانی ده که ن له گه ڵ بهنده و ژیردهسته کان و، ئهمه عاژه ڵیش ده گریته و ، جا میهرهبانی: دری توندو تیژیه، که واته نه رم و نیانییه.

(وینهون عن الفخر) ریّگری ده که ن له لووتبه رزی و قه ده غه ی ده که ن که که ویش بریتییه له خو هه لکیشان به ناو ناوبانگ و فه زیله ته کان هاوشیّوه ی پله و پوست و ره چه له ک.. هند.

(والخیلاء) بهزهمی (الخاء) بریتیه له : خوّبهگهورهزانین و لهخوّرازیبوون، (والبغی) بریتیه له سنووربهزاندن بهرانبهر خه لْك (والاستطالة علی الخلق) واته: خوّفهرزكردن بهسهر خه لْكدا و بهكهم زانیان و تانهو تهشهر لیدانیان (بحق أو بغیر حق) جا به هم ق بیّت یاخود ناهه ق، چونکه ئهوکه سه ی که خوّبهزلزانه و تانه و تهشهر له خه لُک ده دات، ئه گهر به حه ق سووکایه تی کرد، ئه وا خوّی فهرز کردووه، وه ئه گهر به ناره وا سووکایه تی کرد، ئه وا سهریی چیکار و سنوور به زینه و، هیچیان ریگه پیدراو نه ناره وا سووکایه تی کرد، ئه وا سهریی چیکار و سنوور به زینه و، هیچیان ریگه پیدراو نه نه دو.

(ویأمرون بمعالی الأخلاق) وه فهرمان به په وشتی به رز ده که نه واته: ئه هلی سوننه فهرمان به په وشتی به رز و باشه (وینهون فهرمان به په وشتی به رز ده که نه که ئه ویش په وشتی نزم و هه رزه کارانه ، و (السفساف) عن سفسافها) واته : پیرگری ده که نه له په و پوچ که م نرخ بیت و ، ئه وه شدی بریتیه له : شتی بری نرخ و هه رشتیك که هیچ و پوچ که م نرخ بیت و ، ئه وه ش دژی پوه شت و ئاکاری به رز و جوانه.

(وكل ما يقولونه ويفعلونه من هذا أو غيره ؛ فإنما هم فيه متبعون للكتاب والسنة)وه ههرچيهک که ده لُنين و دهيکهن، جا ئهمه بيت يان به شيوه يه کي تر، ئهوا ئەوان تنیدا شوپنکەوتەی قورئان و سوننەتن، واتە ھەموو شتنک کە ئەھلى سوننە دەيلْين و دەيكەن و، فەرمانى پيدەكەن و ريْگرى ليدەكەن لەو شتانەي كە لەم پەيامەدا باسکراوه و ئهوهش که باس نهکراوه، سوودیان له کتیبی پهروهردگاریان و سوننهتی ييّغهمبهرهكهيان وهرگرتووه، لهلايهن خوّيانهوه دايان نههيّناوه و تهقليد ولاسايي هيچ كەستىكىان تىيدا نەكردووە، خوداى گەورە فەرموويەتى : ﴿وَٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشْرِكُواْ بِهِ، شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَنَا وَبِذِى ٱلْقُرْبَى وَٱلْيَتَنَكَىٰ وَٱلْمَسَكِكِينِ وَٱلْجَارِ ذِى ٱلْقُدْرَىٰ وَٱلْجَارِ ٱلْجُنُبِ وَٱلصَّاحِبِ بِٱلْجَنَّبِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتَ أَيْمَنُكُمْ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴾ [النساء: ٣٦] ، واته: ثهى خه لْكينه! تهنها خوا بپهرستن و هیچ شتیک مهکهنه هاوبهشی، نه مروّف، نه دار، نه بهرد.. نه بتان، و به کارو کرده وه ی چاک و شیرین له گه ل باوک و دایکتاندا ره فتار بکه ن، با هه میشه قسهتان خوش بیّت لهته کیان، کردارتان پاک و پهسهند بیّت بهرانبهریان، رزق و رۆزىيى و بژېوييان بدەنى، وە دەربارەي خزمانى نزيك، و ھەتيوان و ھەژاران و بىخ نهوایان و دراوسنیی دیوار بهدیوارو، دراوسنیی دوورو بنگانه، و هاوهٰل و هاورنیی هەمىشەيىتان، وەكو خيزان، ھاورىي خويندن، ئەوكەسەي بەھەمىشە لەلاتانە، وبهوانهی ریبوارو ئاوارهو نهناسراوو لهری جیماون، وئهوانهی بوونهته ژیردهستهو بەندەو كەنىزەتان، ھەروا ئاكار چاك بن، چونكە بەراستىي خوا ئەوانەي خۆش ناويت لووت بهرزو دهعيه بازو خو بهزلزانن.

جا لهم بارهیهوه زۆر فهرمووده ههیه، لهوانه ئهوهی شیخ باسی کردووه.

وَطَرِيقَتُهُمْ هِيَ دِينُ الإسلامِ الَّذِي بَعَثَ اللهُ بِهِ مُحَمَّدًا _ ﷺ - . لَكِنْ لَمَّا أَخْبَرَ النَّبِيُّ _ عَلَى أَللَّ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً ؛ كُلُّهَا فِي النَّار ؛ إلاَّ وَاحِدَةً، وَهِيَ الْجَمَاعَةُ. وَفِي حَدِيثُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالً : «هُمْ مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ الْيَومَ وَأَصْحَابِي »، صَارَ الْمُتَمَسِّكُونَ بِالإسلامِ الْمَحْضِ الْخَالِصِ عَنِ الشَّوْبِ هُمُ أَهْلُ السُّنَة وَالْجَمَاعَة.

وَفِيهِمُ الصِّدِّيةُونَ، وَالشُّهَدَاءِ، وَالصَّالِحُونَ، وَمِنْهُمُ أَعْلامُ الْهُدَى، وَمَصَابِيحُ الدُّجَى، أُولو الْمَنَاقِبِ الْمَأْثُورَة، وَالْفَضَائِلِ الْمَذْكُورَة، وَفِيهِمُ الأَبْدَالُ، وَفِيهِمُ أَئْمَةُ الدِّينِ، الَّذِينَ أَجْمَعَ الْمُسْلِمُونَ عَلَى هِدَايَتِهِمْ وَدِرَايَتِهِمْ، وَهُمُ الطَّائِفَةُ الْمَنْصُورَةُ، لاَ اللّذِينَ قَالَ فِيهِمُ النَّبِيُّ عَلَى الْحَقِّ مَنْصُورَةً، لاَ اللّذِينَ قَالَ فِيهِمُ النَّبِيُّ عَلَى الْحَقِّ مَنْصُورَةً، لاَ يَظُرُهُم مَنْ خَالْفَهُمْ، وَلا مَنْ خَذَلَهُمْ؛ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ»، نَسْأَلُ الله أَنْ يَجْعَلْنَا مِنْ لَدُنْهُ رَحْمَةً إِنَّهُ هُو الْوَهَمْ، وَاللهُ أَعْلَمُ.

وَصَلَّى اللهُ عَلَى مُحَمَّدِ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا.

ههروهها رِیّگای ئهوان ئاینی ئیسلامه، که خودا موحهمهدی کی پیناردووه. به لام کاتیک پیغهمبهر کی پیغهمبهر کاتیک پیغهمبهر کی دابهش ده بینت بو حه فتا و سی تاقم و مهزهه به هموویان له دوّزه خدا ده بن جگه له یه ک ده سته. له فه رمووده یه کدا پیغهمبهر مهزهه به مه ده به تاقمه فه رموویه تی: (ئهوانه ئهوانهن که له سهر هه مان ئهو شته ن که من و هاوه له کانم ئهمرو له سهریین)، ئهوکات ئهوانه ی پابه ندن به ئیسلامی ساف و پاکهوه و دوور له هه رلیلی و ناتهواویه ک ئهوانه شد: ئه هلی سوننه و جه ماعه ن و له نیویاندا: راستگوکان و، شه هیدان و، چاکه کاران و، له نیوانیاندا زانا ناوداره کانی ئیسلام و، چرای تاریکی و، خاوه ن چه ندان له پیگه و پله و، فه زیله ته کان که باسکراون، وه له نیویاندا به نده خواپه رسته کان هه یه، ههروه ها له نیویاندا پیشه وایانی دین هه ن، ئه وانه ی که موسول مانان کو ده نگن له سه رپیاو چاکی و زانایه تیان و، ئه وانیش

ئه و كۆمه له رزگار بووه و سهركه و تووه ن كه پنغه مبه ر الله الله ده نه ده نه ده و نهوانه و كۆمه لنك له ئوممه ته كهم سهركه و توون و ئه وانه ى كه سه ريان ناخه ن زيانيان پنناگه يه نن تاوه كو رۆژى قيامه ت د ينت .

داواکارین له خودای گهوره ئیمه بکاته بهشیک لهوان و دوای ئهوهی رینمایی کردین دلمان لا نهدات، و رهحمه تمان پیبدات له لایهن خویه و مهونکه نه و به خشه ر و میهره بانه.

و سلاوی خوای گهوره لهسهر موحهمهد و خانهواده و هاوه لانی بیت.

ي شەرح

تیدایه له کردار و زانست (وفیهم الأبدال) وه جه ماعه تی ئه بدالیان تیدایه، که بریتیین له : ئه ولیا و خواپه رستان، جا بویه ئه و ناوه یان لینراوه؛ چونکه هه رکاتیک یه کیکیان مرد، یه کیکی تر له جیگه ی دانراوه، وه له ریوایه تیکدا پیشه وا ئه حمه ددا ها تو وه که ئه وانه ئه هلی فه رمووده ن (۱)، (وفیهم أئمة الدین) وه له نیویاندا ئیمام پیشه واکانی ئیسلام هه ن که خه لُکی چاویان لیده که ن و شوینیان ده که ون، وه ک چوار ئیمامه که و ئه وانی تر (وهم الطائفة المنصورة) وه ئه وان تاقمه پزگار بووه که ن، واته: ئه هلی سونه کان ئه و گروپه ن، که له فه رمووده دا با سکراون: «لا تزال طائفة من أمنی ... » الحدیث . رواه البخاری و مسلم (۲) ، واته: به رده و ام تاقمین له ئومه ته که م ..

پاشان شیخ کوتایی کتیبهکهی هینا به دوعا و سه لاواتدان لهسهر پیغهمبهر ﷺ و، ئهو باشترینی کوتا هینهره .

والحمد لله رب العالمين وصلم على نبينا محمد ، وعلى آله وصحبه وسلم .

(١) قال الإمام أحمد بن حنبل : (إن لم يكونوا - أي الطائفة المنصورة - أهل الحديث فـلا أدري من هم) ، انظر افتح الباري » (١ / ٢١٦) .

⁽٢)متفق عليه : أخرجه البخاري (٧١) ، ومسلم (١٠٣٧) .

ೀ•• ***

ناوەرۆك

٥	پێشەكى وەرگێڕپێشەكى وەرگێڕ
	ناساندنى شىخى ئىسلام ئىبن تەيمىيە
	کاتهکانی منداڵی و مێردمنداڵیی
11	رِۆشنبیریی ئیبن تەيمىيە و رێبازەكەی لە توێژینەوەدا
١٢	-ئىبن تەيمىيە و زانكۆكانى ئەوروپا
١٤	نازناوو پلەي شێخى ئيسلام(شيخ الاسلام)
١٥	دانراوەكانى ئىبن تەيمىيە
١٦	دادگاییکردن و زیندانیکردنی
١٧	دادگاییکردنی له میسر
١٩	گەرانەوەي بۆ شام و، بەندكردنى لە دىمەشق
۲۳	ناساندنى شيخ صالح الفوزان
	پیشه کی نووسهر
۲۹	شەرحى پېشەكى كتېبەكە
۳۸	كۆمەڭەي رزگاربوو

پایه کانی باوه ر
باوه پهننان به سیفاته کانی خودا به بن گۆړینی مانا و له کارخستن و چواندن ٤٧
هه ڵوێستی ئه هلی سوننهت و جهماعهت سهبارهت به باوه ڕبوون به سیفاته کانی
خودا٢٥
باوه رِبوون به رِاستگۆیی هه موو پنغه مبه ران
مانای نه فی و ئیسپات
بهشی یهکهم: به لگهی ناو و سیفاته کانی خودا له قورئان و سوننه تدا: ۷۲
[۱] جهمع کردن لهنیّوان نهفی و ئیسپات لهوهسفکردنی خوای پهروهردگاردا ۷۲
ئەوەي خودا (جل جلاله) وەسفى خودى خۆى پێكردووە لە(آية الكرسي)ــدا٧٥
[۲] جهمع کردن لهنیوان بهرزی و بلّندی ونزیکی و ئهزهلی و ئهبهدیهت وههتا ههتایی
زاتی(الله) تعالی
[۳] پەيبردنى زانستى خودا بەھەموو دروستكراوەكانى
[٤] ئيسپاتكردنى گوێ و چاو بۆ زاتى الله سبحانه وتعالى
[٥] ئيسپاتكردني ويست و خواست(المشيئة والإرادة) بۆ خودا (جل جلاله) ٩٤
[٦] ئیسپاتکردنی خوشویستنی خودا و سۆزی بۆ بەندە چاکەکانی بەو شێوازەی کە
شایستهی زات و گهورهییه تی
[۷] ئیسپاتکردنی سیفهتی رهحمهت و لیخوش بوون(الرحمة والمغفرة)بو خوای
پهروهردگار
[۸] باسکردنی رازی بوونی خودا و تورهبوون و زوویر بوون و رق لیبوونهوهی
له قورئاني بيرۆزدا و، خودا ئەو سىفاتانەي ھەيە

[۹] باسکردنی هاتنی خودا (جل جلاله) بۆ دادوهری کردن لهنیوان بهندهکانیدا بهو
شنوه یه یی که شایسته یه تی ۱۱۵
[۱۰] ئىسپاتكردنى روخسار بۆ خودا (جل جلاله)
[۱۱] ئیسپاتکردنی دوو دەست بۆ خوای پەروەردگار لەقورئانی پیرۆزدا ۱۲٦
[۱۲] ئيسپاتكردنى دوو چاو بۆ خودا (جل جلاله)
[۱۳] ئیسپاتکردنی گوێ و چاو بۆ خودا (جل جلاله)
[۱٤] ئیسپاتکردنی پیلان وتهڵهکه بۆ خودا بهو شێوهیهیی که شایسته و گونجاوه
له گه ڵ زاتي (الله) دا
[۱۵] وهسف کردنی خوای پهروهردگار بهلیّبوردهیی و لیّخوٚشبوون و رِهحم و
خاوهن عززهت و قودرهت
[١٦] ئيسپاتكردنى ناو(الاسم) بۆ زاتى الله (جل جلاله) ونەفى ھەبوونى
هاوشێوهيى
[۱۷] نەفى شەرىك و ھاوەڭدانان بۆ خودا
[۱۸] ئیسپاتکردنی بەرز و بڵند بوونەوەی خودا لەسەر عەرشەكەی (استواء الله علی
عرشه)
[۱۹] ئیسپاتکردنی بهرزی وبڵندی(علو)ی خودا بهسهر دروستکراوهکانیهوه ۱٦٤
[۲۰] ئیسپاتکردنی لهگهڵ بوونی خودا بۆ درووستکراوهکانی
[۲۱] ئىسپاتكردنى كەلام بۆ خودا (جل جلاله)
[۲۲] ئىسپاتكردنى دابەزاندنى قورئان لەلايەن خوداوە
[۲۳] ئیسپاتکردنی بینینی خودا لهلایهن باوه ردارانه وه له روّژی دوایی دا ۱۹۲

بهشی دووهم: بابهتیک تایبهت بهپلهو وپیکهی سوننهت و، به لگهی فهرمووده لهسهر
ناو و سیفاتهکانی خودا :
[۱] سابت بوونی دابهزینی خودا بۆ ئاسمانی دونیا بهو شێوهیهیی که شایسته و
گونجاوه لهگهڵ زاتي خودادا
[۲] ئیسپاتکردنی دڵخوٚش بوون و پێکهنین بۆ خودا۲۰۵
[٣] ئیسپاتکردنی سەرسورمان و پێکەنین بۆ خودا٧٠٠
[٤] ئيسپاتكردنى قاچ (الرِّجل)، و پێ (القَدَم)بۆ خودا (جل جلاله) ٢٠٩
[٥] ئیسپاتکردنی بانگکردن و دهنگ و کهلام بۆ خودا (جل جلاله) ۲۱۱
[٦] ئیسپاتکردنی عولو و بهرز وبلّندی خودا و بهرز بوونهوهی بهسهر عهرشدا . ۲۱۳
[۷] ئیسپاتکردنی لهگهڵ بوونی خودا بۆ بهندهکانی و، ئهو لهگهڵ بوونه پێچهوانهی
عولوی خودا نییه لهسهر عهرشهکهی
[٨] ئيسپاتكردنى بينينى خودا لهلايهن باوهږدارانهوه
ههڵوێستی ئههلی سوننهت بهرانبهر ئهو فهرموودانهی که ئیسپاتی سیفهتهکانی
خودای تیدا کراوه
پنگه و پایهیی ئههلی سوننه و جهماعه لهنیّو گروپ و تاقمه ئیسلامییهکاندا ۲۲۹
واجبی باوهپهینان بهوهی خودا لهسهر عهرشه و، بهرزی و عولوی خودا بهسهر
دروستکراوهکانیهوه و، لهگهڵ بوونی بۆ دروستکراوهکانی و، نهبوونی هیچ دژ یهکیکه
لەنێوانياندا
ئەوەى پێويستە باوەرمان پێى بێت لەبارەى عولوى خودا و، لەگەڵ بوونى و، ماناى
لەئاسمان بوونى خودا و، بەڭگەكانى
واجبی باوه رِهیّنان بهنزیکی خودا و، ئهو نزیکییه پیّچهوانهی عولوی خودا نییه. ۲٤٦

واجبى باوەرهىننان بەوەى قورئان كەلامى ھەقىقى خودايە ٢٤٩
واجبی باوهږبوون بهوهی لهړۆژی دواییدا باوهږداران پهروهردگاریان دهبینن و، ئهو
جێگایانهی که خودای تێدا دهبینن
ئەوشتانەي پەيوەندى بەباوەربوون بەرۆژى دواييەوە ھەيە:
[۱] ئەوەى لەناوگۆردا روو دەدات:
[۲] قیامه تی گهوره و، ئهوه ی که تنیدا روو دهدات:
ئەوشتانەي كە لەرۆژى دوايى دا روو دەدەن :
حەوزى پێغەمبەر ﷺ، وە شێوە و جێگاكەى
پردی سیرات و جیّگاکه یی و چۆنیه تی تیّپه رِبوونی خه لْك به سه ریدا ۲۷۹
پردى نێوان بەھەشت و دۆزەخ
یهکهم کهس که دهرگای بهههشت دهکاتهوه و، یهکهم کهس که دهچیّته ناوی و، تکاو
شەفاعەتەكانى پىغەمبەر ئىڭچىۋ
دەركردنى ھەندى لەتاوانباران لەدۆزەخ بەرەحم و بەزەيى خودا، بەبىي ھىچ تكاو
شەفاعەتنىك و فراوانى بەھەشت
باوه رپوون بهقهزاو قهدهر و روونکردنه وهی بابه ته پهیوهستداره کان پنی ۲۹۶
درێژهى پلەو مەرتەبەكانى قەدەر:٢٩٦
[ئـ] پلهي يهكهم و، ئهوهي لهخوّي گرتووه
[ب] پلهي دووهم و، ئهوهي لهخوي گرتووه
بابهتى يهكهم و دووهم :هيچ دژيهكيهك نييه لهنيّوان قهدهر و شهرع دا لهلايهك و،
تهقدیر کردنی تاوان لهلایهن خوداوه و رق لیبوونهوهی لهتاوان لهلایهکی ترهوه . ۳۰۸

بابهتى سنيهم: هيچ دژيهكيهك نييه لهنيوان ئيسپاتكردنى قهدهر لهگهڵ دانهپاڵى
کردهوهی بهندهکان بۆلای خۆیان بهههقیقی و، ئهوان بهویست و ئیختیاری خۆیان
ئەنجامى دەدەن
ههقیقهتی ئیمان و، حوکمی ئهوانهی تاوانی گهوره ئهنجام دهدهن ۳۱۷
واجبى ئێمه بەرانبەر ھاوەڵانى پێغەبەرى خوا ﷺ و، باسكردنى پێگە و فەزڵ و پلەو
پایهیان
پیْگه و رِیْزی هاوهٔلان و، ههولْویْستی ئههلی سوننهت و جهماعهت بهرانبهریان و،
رونکردنهوهی ریز و پلهبهندیان لهنیو خوّیاندا
حوكمي ئەولەويەتدان وپێشخستنى عەلى بەسەر چوار خەليفەكەي تردا
لهخه لأفه تدا٢٤٦
پنگهی خانهواده و خزم و کهسی پنغهمبهر ﷺ لای ئههلی سوننهت و
جەماعەت
پیّگهی خیزانهکانی پیّغهمبهر ﷺ لای ئههلی سوننهت و جهماعهت ۳۵۳
خۆبەرىكردنى ئەھلى سوننەت و جەماعەت لەوەي بىدعەكاران دەيڭين لە دژى
هاوهٌلان و ئالو بهيت
عهقیدهی ئههلی سوننهت و جهماعهت سهبارهت به کهرامهتی پیاوچاکان ۳٦٧
تایبه تمهندییه کانی ئه هلی سوننه ت و جهماعه ت و ، هزکاری ناونانیان به و ناوه . ۳۷۲
رِوونکردنهوهی تهواوکهرهکانی عهقیده له رِهوشت وئهخلاقی شهرهفمهندانه و، ئه <i>و</i>
کردهوانهی که ئههلی سوننه خاوهنداریتی دهکهن۳۸۰
ناوەڕۆك٥٣٩